

Dokument nr. 15:7

(2010–2011)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 1201 – 1400

6. april – 11. mai 2011

Innhold

Spørsmål	Side
1201. Fra stortingsrepresentant Dagrun Eriksen, vedr. antimobbeprogrammer, besvart av kunnskapsministeren	15
1202. Fra stortingsrepresentant Bente Thorsen, vedr. fagskoletilbudet, besvart av forsknings- og høyere utdanningsministeren	16
1203. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. hovedentreprise, besvart av samferdselsministeren	18
1204. Fra stortingsrepresentant Arve Kambe, vedr. Haugesund Toppidrettsgymnas, besvart av kunnskapsministeren	19
1205. Fra stortingsrepresentant Kenneth Svendsen, vedr. bilen Opel Ampera, besvart av finansministeren	20
1206. Fra stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide, vedr. flytting av HV-stab, besvart av forsvarsministeren	21
1207. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. HV-øvelse, besvart av forsvarsministeren	21
1208. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønnaas Kjos, vedr. ambulanspersonellet i Follo, besvart av helse- og omsorgsministeren	22
1209. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. minstepris på kinobilletter, besvart av kulturministeren	23
1210. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen, vedr. formatet på honnørkortene, besvart av samferdselsministeren	23
1211. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. salg av de gamle Herculesflyene, besvart av forsvarsministeren	24
1212. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. el-sertifikatavtalen, besvart av olje- og energiministeren	24
1213. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. vikarer i grunnskolen i Østfold, besvart av kunnskapsministeren	25
1214. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. menneskerettighetsbrudd i Indonesia, besvart av utenriksministeren	26
1215. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. styring med NBIM, besvart av finansministeren	28
1216. Fra stortingsrepresentant Inga Marte Thorkildsen, vedr. trafikkdrepte, besvart av samferdselsministeren	29
1217. Fra stortingsrepresentant Inga Marte Thorkildsen, vedr. barn som har fått den alvorlige diagnosen post-traumatisk stressyndrom etter utredning i BUP, besvart av helse- og omsorgsministeren	30
1218. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. radon i bygningen, besvart av helse- og omsorgsministeren	31
1219. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. anleggsvei i forbindelse med byggingen av kraftlinjen mellom Ørskog og Fardal, besvart av olje- og energiministeren	32

	Side
1220. Fra stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad, vedr. industrikraftordningen, besvart av nærings- og handelsministeren	33
1221. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. riks- og fylkesveier, besvart av samferdselsministeren	34
1222. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. ulovlig rein på Lenvikhalvøya, besvart av landbruks- og matministeren	35
1223. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. landbruksmelding, besvart av landbruks- og matministeren	35
1224. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. den politiske krisen i Elfenbenskysten, besvart av utenriksministeren	36
1225. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. begrensningen i bruk av norsk mannskap på fiskefartøy, besvart av fiskeri- og kystministeren	37
1226. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønaas Kjos, vedr. LAR-behandling, besvart av helse- og omsorgsministeren	38
1227. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. irakiske angrep mot forsvarsløse flyktninger i Camp Ashraf i Irak, besvart av utenriksministeren	39
1228. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. overgangsordning for fiskere, besvart av nærings- og handelsministeren	40
1229. Fra stortingsrepresentant Åge Austheim, vedr. veistandarden på riksvei 70, besvart av samferdselsministeren	41
1230. Fra stortingsrepresentant Peter N. Myhre, vedr. Goldstone-rapporten., besvart av utenriksministeren	41
1231. Fra stortingsrepresentant Svein Roald Hansen, vedr. rettigheter til arbeidsledighetstrygd for andre EØS-borgere som mister sitt arbeid i Norge, besvart av arbeidsministeren	42
1232. Fra stortingsrepresentant Helge André Njåstad, vedr. innføre "kommuneveg-milliard", besvart av samferdselsministeren	43
1233. Fra stortingsrepresentant Arve Kambe, vedr. skilt langs riksveger, besvart av samferdselsministeren	44
1234. Fra stortingsrepresentant Arve Kambe, vedr. avgiftsregistrering av Opel Ampera, besvart av finansministeren	45
1235. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve, vedr. nedlegging av fødeavdeling i Nordfjord, besvart av helse- og omsorgsministeren	46
1236. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. politidistriktene ved Haugaland og Sunnhordland, besvart av justisministeren	47
1237. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. radio- og TV-stasjonen Democratic Voice of Burma, besvart av utenriksministeren	48
1238. Fra stortingsrepresentant Bente Thorsen, vedr. frekvens for trådløse mikrofoner, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	48
1239. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. adopsjonskøen i Kina, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	49
1240. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. sykepleier fra USA, besvart av helse- og omsorgsministeren	51

	Side
1241. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. konsesjonstildelinger av vannkraftverk, besvart av olje- og energiministeren	52
1242. Fra stortingsrepresentant Frank Bakke-Jensen, vedr. oppdrett av røye, besvart av fiskeri- og kystministeren	53
1243. Fra stortingsrepresentant Kari Storstrand, vedr. oppfølging av tjenestemenn etter endt utenlandstjeneste, besvart av forsvarsministeren	54
1244. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. ventetid på telefonen for å komme gjennom til Skatteetaten, besvart av finansministeren	55
1245. Fra stortingsrepresentant Åge Austheim, vedr. om sykehusstrukturen i Nordmøre og Romsdal, besvart av helse- og omsorgsministeren	56
1246. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. bruk av lovlig arbeidstid, besvart av arbeidsministeren	56
1247. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. nordområdefokus i NATO, besvart av forsvarsministeren	57
1248. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. utbygging av RV22, besvart av samferdselsministeren	58
1249. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. Statens eierskap, besvart av nærings- og handelsministeren	58
1250. Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. oppholdstillatelse, besvart av justisministeren	59
1251. Fra stortingsrepresentant Henning Skumsvoll, vedr. økt utbygging av nettkapasitet mellom landsdelene og til utlandet, besvart av olje- og energiministeren	61
1252. Fra stortingsrepresentant Henning Skumsvoll, vedr. gasskraftverk, besvart av nærings- og handelsministeren	62
1253. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. systemrisikoen i finansnæringen ved økte boligpriser og lav egenkapital, besvart av finansministeren	62
1254. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. øvelse i HMKG, besvart av forsvarsministeren	63
1255. Fra stortingsrepresentant Per-Kristian Foss, vedr. spesialist- og fagarbeidsinnvandringskvoten, besvart av arbeidsministeren	64
1256. Fra stortingsrepresentant Michael Tetzschner, vedr. omfattende kutt i Oslo sykehusområde, besvart av helse- og omsorgsministeren	65
1257. Fra stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad, vedr. Ironmann-prosjektet, besvart av nærings- og handelsministeren	67
1258. Fra stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad, vedr. strømprodusenter, besvart av olje- og energiministeren	67
1259. Fra stortingsrepresentant Bent Høie, vedr. Statens Autorisasjonskontor for helsepersonell, besvart av helse- og omsorgsministeren	68
1260. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. planter og dyr svartelistet i naturmangfoldloven, besvart av miljø- og utviklingsministeren	69
1261. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. eiendomsskatteloven, besvart av finansministeren	70

	Side
1262. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. forskuddsskatt, besvart av finansministeren	71
1263. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. ny asfalt på dårlig vei, besvart av samferdselsministeren	72
1264. Fra stortingsrepresentant Åge Starheim, vedr. investeringar og vedlikehald av vegnettet i Sogn og Fjordane, besvart av samferdselsministeren	73
1265. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. unødvendig bruk av veisalt, besvart av samferdselsministeren	73
1266. Fra stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn, vedr. revmatikere, besvart av helse- og omsorgsministeren	74
1267. Fra stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn, vedr. innkjøp til offentlige institusjoner, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	75
1268. Fra stortingsrepresentant Helge André Njåstad, vedr. naust ved strandsonen, besvart av miljø- og utviklingsministeren	76
1269. Fra stortingsrepresentant Filip Rygg, vedr. Unitar (UN Institute for Training and Research) - FN-kontor i Bergen, besvart av utenriksministeren	77
1270. Fra stortingsrepresentant Jon Georg Dale, vedr. finansieringa av barnehagesektoren, besvart av kunnskapsministeren	78
1271. Fra stortingsrepresentant Terje Halleland, vedr. fylkeskommunalt vedtak, besvart av samferdselsministeren	79
1272. Fra stortingsrepresentant Terje Halleland, vedr. togstopp på Kviamarka i Hå kommune, besvart av samferdselsministeren	80
1273. Fra stortingsrepresentant Åge Starheim, vedr. Stad skipstunnel, besvart av fiskeri- og kystministeren	81
1274. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. effekten av Brustadbu, besvart av landbruks- og matministeren	82
1275. Fra stortingsrepresentant Per Arne Olsen, vedr. innsparinger ved Oslo universitetssykehus, besvart av helse- og omsorgsministeren	83
1276. Fra stortingsrepresentant Geir Jørgen Bekkevold, vedr. pedagognormen i barnehagene, besvart av kunnskapsministeren	84
1277. Fra stortingsrepresentant Geir Jørgen Bekkevold, vedr. palestinske flykninger, besvart av justisministeren	85
1278. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. norske og thailandske skattemyndigheter, besvart av finansministeren	86
1279. Fra stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen, vedr. utkast til Aust-Agder-pakken, besvart av samferdselsministeren	87
1280. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. Tiroler Grauvieh og Melkesimmental, besvart av landbruks- og matministeren	88
1281. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. bærekraftig antall rein, besvart av landbruks- og matministeren	89
1282. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. Navs Introduksjonsprogram for innvandrere, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	90

	Side
1283. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. Oslo-sykehusene, besvart av helse- og omsorgsministeren	90
1284. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. rovviltkontakt, besvart av miljø- og utviklingsministeren	92
1285. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. samhandlingen mellom politiet og forsvaret - redningshelikopter, besvart av justisministeren	92
1286. Fra stortingsrepresentant Arve Kambe, vedr. saker hvor Miljøverndepartementet har lagt ned innsigelser på kommunale planer, besvart av miljø- og utviklingsministeren	93
1287. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. pleietrengende, besvart av helse- og omsorgsministeren	95
1288. Fra stortingsrepresentant Laila Dåvøy, vedr. nedskjæringer ved Oslo Universitetssykehus, besvart av helse- og omsorgsministeren	96
1289. Fra stortingsrepresentant Laila Dåvøy, vedr. kvikksølv-saken og tannhelsepersonell i Norge, besvart av arbeidsministeren	97
1290. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. salg av område ved Flesland, besvart av samferdselsministeren	98
1291. Fra stortingsrepresentant Henning Skumsvoll, vedr. havvindmølleteknologi, besvart av olje- og energiministeren	98
1292. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. hjelp til selvangivelsen, besvart av finansministeren	99
1293. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. tilskuddsordninger landbruket, besvart av landbruks- og matministeren	100
1294. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. Storbritannias praktisering av såkalte "overseas fees" for norske studenter som studerer i Storbritannia, besvart av forsknings- og høyere utdanningsministeren	100
1295. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. ventetiden for tilpasninger av høreapparat, besvart av helse- og omsorgsministeren	101
1296. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. kartlegging av utstyrssituasjonen for hele grunnutdanningen, besvart av kunnskapsministeren	102
1297. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. Navs fjernlager, besvart av arbeidsministeren	103
1298. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. E16 - Nestunnelen, besvart av samferdselsministeren	104
1299. Fra stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen, vedr. ITS og førerstøttesystemer, besvart av samferdselsministeren	104
1300. Fra stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide, vedr. hundeoppdrettere, besvart av landbruks- og matministeren	106
1301. Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. fiskekort i Finnmark, besvart av justisministeren	106
1302. Fra stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad, vedr. skipstrafikken gjennom Ytre Hvaler nasjonalpark, besvart av fiskeri- og kystministeren	107
1303. Fra stortingsrepresentant Frank Bakke-Jensen, vedr. rettssikkerheten til norske fiskere, besvart av justisministeren	109

	Side
1304. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. utredning av høyhastighetsjernbane i Norge, besvart av samferdselsministeren	110
1305. Fra stortingsrepresentant Bente Thorsen, vedr. Hiimsmoenkollektivet, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	110
1306. Fra stortingsrepresentant Bente Thorsen, vedr. spesialisert utdanningstilbud for skrivetolker, besvart av forsknings- og høyere utdanningsministeren	112
1307. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. avlysning av årets sommertokt som skulle utføres av Havforskningsinstituttet i Norskehavet, besvart av fiskeri- og kystministeren	113
1308. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve, vedr. kulturmidler fra Oslo til distriktene, besvart av kulturministeren	114
1309. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve, vedr. felles høyskole i Møre og Romsdal, besvart av forsknings- og høyere utdanningsministeren	114
1310. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. påbud om vinterdekk i vinterhalvåret, besvart av samferdselsministeren	115
1311. Fra stortingsrepresentant Kenneth Svendsen, vedr. motorsykler, besvart av finansministeren	115
1312. Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. grensen til Russland, besvart av forsvarsministeren	116
1313. Fra stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn, vedr. Regjeringens nasjonale radonstrategi, besvart av helse- og omsorgsministeren ..	117
1314. Fra stortingsrepresentant Arve Kambe, vedr. beinmargskreft, besvart av helse- og omsorgsministeren	118
1315. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. Skatteetaten, besvart av finansministeren	119
1316. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. saksbehandlingstid for erstatning etter frifinnelse, besvart av justisministeren	120
1317. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. om radon i Kinsarvi, besvart av helse- og omsorgsministeren	121
1318. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. frivillig fortolling, besvart av finansministeren	122
1319. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. toll på bil med utenlandske skilter, besvart av finansministeren	123
1320. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. kontantfritt samfunn, besvart av finansministeren	124
1321. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. særskilt kvalifisert utlandsk arbeidskraft, besvart av justisministeren	125
1322. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. Hiimsmoenkollektivet, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	126
1323. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. oversikt over KVVU-utredning, besvart av samferdselsministeren	127
1324. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. rovviltkontakt, besvart av miljø- og utviklingsministeren	127

	Side
1325. Fra stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide, vedr. UN Women, besvart av utenriksministeren	128
1326. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. egenkapital vs utbytte, besvart av finansministeren	129
1327. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. telehiv, besvart av samferdselsministeren	130
1328. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve, vedr. å se sykehusenes akutfunksjoner og utvikling i vei- og kommunikasjonssystemer i sammenheng, besvart av samferdselsministeren	131
1329. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. kontaktopplysninger til nyetablerte næringsdrivende i Brønnøysundregistrene, besvart av nærings- og handelsministeren	131
1330. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen, vedr. nasjonale retningslinjer og innføring av karakterer for orden og oppførsel i voksenopplæring, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	132
1331. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. "Tilstandsrapport for høyere utdanningsinstitusjoner", besvart av forsknings- og høyere utdanningsministeren	133
1332. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. føring av pasientjournaler, besvart av helse- og omsorgsministeren	134
1333. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. flyttingen av GIHV til Elverum, besvart av forsvarsministeren	135
1334. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. å endre kompensasjonsordningen for veteraner, besvart av forsvarsministeren	136
1335. Fra stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn, vedr. flyvåpenet på Rygge flystasjon, besvart av forsvarsministeren	136
1336. Fra stortingsrepresentant Anders B. Werp, vedr. markagrensen, besvart av miljø- og utviklingsministeren	137
1337. Fra stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn, vedr. vektanordninger som benyttes på norske flyplasser til veiing, besvart av samferdselsministeren	138
1338. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. yrkessjåfør med norsk førerkort, besvart av samferdselsministeren	138
1339. Fra stortingsrepresentant Stine Renate Håheim, vedr. utviklingen i Uganda, besvart av miljø- og utviklingsministeren	139
1340. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. nasjonalt ID-kort, besvart av justisministeren	140
1341. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve, vedr. sikkerhetsopplæringa for fiskere, besvart av fiskeri- og kystministeren	141
1342. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. dokumentasjonskravene for fritak for kildeskatt for utenlandspensjonister, besvart av finansministeren	142
1343. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. kontantstøttemottakere i ulike innvandrergupper, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	144

	Side
1344. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. trygdeutbetalinger til hells Angels medlemmer, besvart av arbeidsministeren	144
1345. Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. poststempel i butikk, besvart av samferdselsministeren	145
1346. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. tiltaksplasser i 2011, besvart av arbeidsministeren	146
1347. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. motoriserte rullestoler i utmark, besvart av miljø- og utviklingsministeren	147
1348. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. utdanning av brannpersonell, besvart av justisministeren	148
1349. Fra stortingsrepresentant Laila Dåvøy, vedr. avrusingsplasser, besvart av helse- og omsorgsministeren	149
1350. Fra stortingsrepresentant Laila Dåvøy, vedr. Hudpoliklinikken i Nordhordland, besvart av helse- og omsorgsministeren	150
1351. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. tiltak for å redusere den økende byråkratiseringen i næringen, besvart av landbruks- og matministeren	151
1352. Fra stortingsrepresentant Sylvi Graham, vedr. avklaring fra Trygderetten i spørsmålet om kvikksølvskader, besvart av arbeidsministeren	152
1353. Fra stortingsrepresentant Inga Marte Thorkildsen, vedr. barnevernets overføring av omsorgen for et barn til en forelder som er under etterforskning for vold eller seksuelle overgrep, besvart av justisministeren	152
1354. Fra stortingsrepresentant Karin S. Woldseth, vedr. misligheter i organisasjonen Central Asia Institute, besvart av miljø- og utviklingsministeren	154
1355. Fra stortingsrepresentant Morten Høglund, vedr. Fatah og Hamas` forsoningsavtale, besvart av utenriksministeren	154
1356. Fra stortingsrepresentant Morten Høglund, vedr. korrupsjon i klima og skogsatsingen, besvart av miljø- og utviklingsministeren	155
1357. Fra stortingsrepresentant Arne L. Haugen, vedr. konsekvenser ved støtten til landbruket, besvart av landbruks- og matministeren	157
1358. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. brystadua, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	158
1359. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. økt tids- og ressursbruk ved behandling av vassdrags- og energisaker, besvart av miljø- og utviklingsministeren	159
1360. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. utbedring av IKT-systemene til Politiet og Kriminalomsorgen, besvart av justisministeren	160
1361. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. skolegang for asylsøkere med midlertidig oppholdstillatelse, besvart av justisministeren	161
1362. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. politiets bruk av ulovlige fartsmålere, besvart av justisministeren	162
1363. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. systematisk juks ved Lillehammer Sykehus, besvart av helse- og omsorgsministeren	163

	Side
1364. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. dobbeltspor i tunnel under Hamar, besvart av samferdselsministeren	164
1365. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. traseen for Dovrebanen, besvart av samferdselsministeren	165
1366. Fra stortingsrepresentant Per Arne Olsen, vedr. brudd på arbeidstidsbestemmelser i helsesektoren hos både offentlige og private foretak, besvart av arbeidsministeren	166
1367. Fra stortingsrepresentant Per Arne Olsen, vedr. Ahus, besvart av helse- og omsorgsministeren	167
1368. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. NVEs regulering av vannstanden, besvart av olje- og energiministeren	168
1369. Fra stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide, vedr. miljøammunisjon, besvart av forsvarsministeren	168
1370. Fra stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen, vedr. kravet til bremsevirkning, besvart av samferdselsministeren	169
1371. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. boligutbygging, besvart av kommunal- og regionalministeren	170
1372. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. regelverk for transport av kjøretøy med såkalt farlig last, besvart av samferdselsministeren	171
1373. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. utbygging av bedre ringveinett rundt de største byene, besvart av samferdselsministeren	172
1374. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. bunnfradrag for småkraftverk, besvart av finansministeren	173
1375. Fra stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke, vedr. utbygging av Fylkesvei 714, Lakseveien, besvart av samferdselsministeren	174
1376. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. stigende arbeidsledighet blant langtidsledige, besvart av arbeidsministeren	174
1377. Fra stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke, vedr. bevilgningene til Hva Med Oss, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	175
1378. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. oppdaterte ligningstall, besvart av arbeidsministeren	176
1379. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. energitjenestedirektivet, besvart av olje- og energiministeren	177
1380. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. jernbanependlere, besvart av samferdselsministeren	178
1381. Fra stortingsrepresentant Kenneth Svendsen, vedr. teknologinøytrale engangsavgift for bil, besvart av finansministeren	179
1382. Fra stortingsrepresentant Morten Høglund, vedr. Syria som medlem i FNs Menneskerettighetsråd, UNHRC, besvart av utenriksministeren	180
1383. Fra stortingsrepresentant Morten Høglund, vedr. salg av jentebarn, som barnebruder, sexslaver og prostituerte til Saudi Arabia, besvart av utenriksministeren	181
1384. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. utestående u-landsgjeld til Norge, besvart av miljø- og utviklingsministeren	182

	Side
1385. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. dekning av utgifter til behandling i utlandet, besvart av helse- og omsorgsministeren	182
1386. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. FNs konvensjon om funksjonshemmedes rettigheter, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	183
1387. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen, vedr. lønnstilskuddsordningene, besvart av arbeidsministeren	184
1388. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. konsekvensutredning ved eventuelle utslipp ved La Hague, besvart av miljø- og utviklingsministeren	185
1389. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve, vedr. realisering av Ironman, besvart av nærings- og handelsministeren	186
1390. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. Trygderetten, besvart av arbeidsministeren	187
1391. Fra stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland, vedr. barnevern, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	188
1392. Fra stortingsrepresentant Allan Johansen, vedr. vedlikehold av veiene, besvart av samferdselsministeren	189
1393. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen, vedr. lønnstilskuddsordninger, besvart av arbeidsministeren	190
1394. Fra stortingsrepresentant Peter N. Myhre, vedr. ventetiden for førerkortkunder, besvart av samferdselsministeren	191
1395. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve, vedr. kjøp og salg av kvoter, besvart av fiskeri- og kystministeren	192
1396. Fra stortingsrepresentant Torkil Åmland, vedr. restriksjonene i sikkerhetssonen rundt Haakonsvern marinebase i Bergen, besvart av miljø- og utviklingsministeren	192
1397. Fra stortingsrepresentant Tor Sigbjørn Utsogn, vedr. miljøberedskapen i de enkelte Agderfylker, besvart av fiskeri- og kystministeren	193
1398. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. Mattilsynets aksjon i Lofoten, besvart av landbruks- og matministeren	194
1399. Fra stortingsrepresentant Per Arne Olsen, vedr. ambulansetjenesten i Helse Midt-Norge, besvart av helse- og omsorgsministeren	195
1400. Fra stortingsrepresentant Per Arne Olsen, vedr. fristbrudd for hjerteflimmerpasienter, besvart av helse- og omsorgsministeren	195

*Oversikt over spørsmålsstillere og
besvarte spørsmål (1201 – 1400) for sesjonen 2010-2011.*

Partibetegnelse:

*A Det norske Arbeiderparti
FrP Fremskrittspartiet
H Høyre
KrF Kristelig Folkeparti*

*Sp Senterpartiet
SV Sosialistisk Venstreparti
V Venstre*

Anundsen, Anders (FrP)	1209, 1244, 1315, 1316, 1360
Asmyhr, Hans Frode Kielland (FrP)	1248
Austheim, Åge (FrP)	1229, 1245
Bakke-Jensen, Frank (H)	1242, 1303
Bekkevold, Geir Jørgen (KrF)	1276, 1277
Bredvold, Per Roar (FrP)	1211, 1262, 1368
Dale, Jon Georg (FrP)	1270
Dåvøy, Laila (KrF)	1289, 1288, 1349, 1350
Eide, Rigmor Andersen (KrF)	1300
Ellingsen, Jan Arild (FrP)	1247, 1254, 1285, 1333
Eriksen, Dagrún (KrF)	1201
Flåtten, Svein (H)	1249, 1274, 1358
Foss, Per-Kristian (H)	1255
Fredriksen, Jan-Henrik (FrP)	1250, 1301, 1312, 1345
Giltun, Vigdis (FrP)	1240, 1261, 1347, 1385, 1390
Godskesen, Ingebjørg (FrP)	1279, 1299, 1370
Graham, Sylvi (H)	1352
Grande, Trine Skei (V)	1237, 1239, 1282, 1283, 1294, 1321, 1361, 1388
Grimstad, Oskar J. (FrP)	1220, 1257, 1258, 1302
Gundersen, Gunnar (H)	1253, 1284, 1324, 1363
Gåsvatn, Jon Jæger (FrP)	1266, 1267, 1313, 1335, 1337
Hagesæter, Gjermund (FrP)	1334, 1371
Halleland, Terje (FrP)	1271, 1272
Halleraker, Øyvind (H)	1221
Hansen, Svein Roald (A)	1231
Haugen, Arne L. (A)	1357
Helleland, Linda C. Hofstad (H)	1391
Hjemdal, Line Henriette (KrF)	1213
Hoksrud, Bård (FrP)	1292, 1298, 1323, 1338, 1362
Høglund, Morten (FrP)	1355, 1356, 1382, 1383
Høie, Bent (H)	1259
Høybråten, Dagfinn (KrF)	1224, 1228, 1343, 1344, 1386
Håbrekke, Øyvind (KrF)	1375, 1377
Håheim, Stine Renate (A)	1339
Isaksen, Torbjørn Røe (H)	1210, 1330, 1387, 1393
Johansen, Allan (FrP)	1392
Kambe, Arve (H)	1204, 1233, 1234, 1286, 1314
Kjos, Kari Kjønås (FrP)	1208, 1226

Kristiansen, Ivar (H)	1207, 1212, 1320, 1359
Lien, Tord (FrP)	1260, 1296, 1331
Myhre, Peter N. (FrP)	1230, 1394
Nesvik, Harald T. (FrP)	1225, 1307
Njåstad, Helge André (FrP)	1232, 1268
Nørve, Elisabeth Røbekk (H)	1235, 1308, 1309, 1328, 1341, 1389, 1395
Olsen, Per Arne (FrP)	1275, 1366, 1367, 1399, 1400
Reiertsen, Laila Marie (FrP)	1246, 1295, 1297, 1332, 1376
Ropstad, Kjell Ingolf (KrF)	1346, 1384
Rygg, Filip (KrF)	1269
Rytman, Jørund (FrP)	1318, 1319, 1329
Skumsvoll, Henning (FrP)	1251, 1252, 1291
Solvik-Olsen, Ketil (FrP)	1218, 1219, 1241, 1317, 1326, 1374
Sortevik, Arne (FrP)	1203, 1263, 1287, 1290, 1304, 1310, 1340, 1372, 1373
Starheim, Åge (FrP)	1264, 1273
Storstrand, Kari (FrP)	1243
Svendsen, Kenneth (FrP)	1205, 1311, 1381
Syversen, Hans Olav (KrF)	1214, 1215
Søreide, Ine M. Eriksen (H)	1206, 1325, 1369
Tenden, Borghild (V)	1265, 1322, 1327, 1364, 1365, 1379, 1380
Tetzschner, Michael (H)	1256
Thorkildsen, Inga Marte (SV)	1216, 1217, 1353
Thorsen, Bente (FrP)	1202, 1238, 1305, 1306
Trældal, Torgeir (FrP)	1222, 1223, 1281, 1280, 1293, 1348, 1351, 1398
Tybring-Gjedde, Christian (FrP)	1278, 1378
Utsogn, Tor Sigbjørn (FrP)	1397
Vaksdal, Øyvind (FrP)	1227, 1236, 1342
Werp, Anders B. (H)	1336
Woldseth, Karin S. (FrP)	1354
Åmland, Torkil (FrP)	1396

Dokument nr. 15:7

(2010-2011)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

SPØRSMÅL NR. 1201

Innlevert 6. april 2011 av stortingsrepresentant Dagrun Eriksen

Besvart 13. april 2011 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Vil statsråden be Utdanningsdirektoratet om igjen å aktivt tilby skolene antimobbeprogrammer med dokumentert effekt?»

BEGRUNNELSE:

I 2003 tilbød Bondevik regjeringen alle skoler antimobbeprogrammer med dokumentert effekt. Siden 2003 har 375 skoler deltatt i Zeroprogrammet. Etter at Stoltenberg-regjeringen tok over har antall skoler sunket hvert år. Utviklingen ser slik ut: i 2003 deltok 175 skoler, i 2004 deltok 100, i 2005 deltok 41, i 2006 deltok 11, i 2007 deltok 20, i 2008 deltok 4, i 2009 deltok 12 og i 2010 deltok 9. Denne våren starter 5 skoler med programmet. Bruken av antimobbeprogrammer som har dokumentert effekt er et viktig verktøy i kampen mot mobbing.

I år har Utdanningsdirektoratet, for første gang siden 2003, ikke invitert skolene til å delta i Olweus- og Zeroprogrammet. Det har blitt sendt en forespørsel til direktoratet om å gjøre dette, men det har ikke kommet noen respons.

Direktoratet har gjort dette på tross av at et enstemmig Storting vedtok KrFs forslag (Innst. nr. 262 (2008-2009) som sier: Stortinget ber regjeringen utarbeide forslag til hvordan det på best mulig måte kan innføres antimobbeprogrammer eller en handlingsplan mot mobbing ved alle skoler.

Svar:

Programmer for bedre læringsmiljø og mot mobbing benyttes i dag på mange skoler. Utdanningsdi-

rektoratets årlige spørringer til skole-Norge i 2010 viser at 59 % av skolene har brukt programmer de siste fire årene. Bruken omfatter et stort antall ulike programmer. Mange skoler oppgir at de har brukt to eller flere programmer.

Utdanningsdirektoratet har siden det første Manifest mot mobbing ble undertegnet i 2002 av regjeringen Bondevik II gitt økonomisk støtte til flere av programeierne. Denne praksisen har blitt videreført av regjeringen Stoltenberg. Støtten bidrar til at programeierne kan tilby skolene rimeligere bruk av programmer, og har gitt programeierne mulighet til å videreutvikle sine programmer.

Flertallet av programmene som mottar støtte fra Utdanningsdirektoratet har de senere årene hatt en nedgang i antall nye skoler som tar de i bruk. Jeg tok derfor initiativ til en statusrapport og vurdering av skolenes bruk av antimobbe- og læringsmiljøprogrammer. Utdanningsdirektoratet leverte sin vurdering i januar.

Vi kommer til å videreføre den økonomiske støtten til programmer med dokumentert effekt på læringsmiljø og mot mobbing. For å motta støtte må programmene oppfylle et sett med kriterier. Disse kriteriene er nå under utvikling.

Utdanningsdirektoratet har nylig utviklet en veileder til skolenes arbeid mot mobbing som vil sendes til alle landets skoler. I veilederen vises det til flere fremgangsmåter skolene kan benytte i arbeidet mot mobbing, deriblant bruk av programmer.

Jeg vil også vise til satsingen Bedre læringsmiljø som blant annet inneholder et omfattende forskningsbasert veiledningsmaterieell til bruk for skoler og sko-

leeier. En foreløpig evaluering viser at 84 prosent av skolene kjenner til satsingen, og cirka 50 prosent av disse har benyttet materialet.

Mange skoler har gode erfaringer med bruk av programmer, mens andre skoler velger egne opplegg. Utdanningsdirektoratet har delt ut prosjektmidler til

lokalt utviklingsarbeid for et inkluderende læringsmiljø til nærmere 100 skoler for perioden 2010 og 2011.

Jeg er opptatt av å understreke at forskningen tydelig viser at et helhetlig, systematisk og langsiktig arbeid er det som gir effekt på læringsmiljøet.

SPØRSMÅL NR. 1202

Innlevert 6. april 2011 av stortingsrepresentant Bente Thorsen

Besvart 11. april 2011 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland

Spørsmål:

«Det er stort behov for det fleksible og varierte utdanningstilbudet som fagskolene tilbyr. Mange av fagskolene har fått økonomiske problemer etter at fylkene har overtatt det økonomiske ansvaret, i tillegg stiller NOKUT strengere opptakskrav til fagskolene. Dette kan medføre at skoletilbudet reduseres og svekkes.

Vil statsråden sørge for at fagskoletilbudet ikke reduseres og svekkes som følge av dette?»

BEGRUNNELSE:

Etter at fylkene fikk overført det økonomiske ansvaret for fagskolene har det blitt meldt at fylkene prioriterer egne skoler.

Enkelte fylker har gitt fagskoler beskjed om at det ikke har noen hensikt å søke om nye studieplasser for høsten 2011, da de har bestemt seg for å bevilge midlene til sin egen fagskole. Det tilbudet fylkeskommunen tilbyr er stedbundet og ekskludere de som vil eller må kombinere studiet med jobb og familie.

Fra andre fylker gis det ikke svar på forespørsler om informasjon om søknadsfrister. Siden Forvaltningsreformen trådte i kraft har kun 6 av 19 fylkeskommuner fastsatt søknadskriterier. For meg synes det som at fylkeskommunens ansvar for at det er godkjente fagskoletilbud i fylkene som tar hensyn til både lokale regionale og nasjonale kompetansebehov er svekket. Den andre utfordringen fagskolene står overfor er at NOKUT tolker loven til opptak til fagskolene slik det kreves bestemte linjer fra videregående ole, avhengig om det er veldig få elever som utdannes i disse linjene.

Konsekvensen blir at det i flere tilfeller stilles strengere krav til å komme inn på en fagskole enn en tilsvarende høyskole.

Dette medfører at de som søker seg til for eksem-

pel Interiør og IT-fag har valget mellom å ta store deler av videregående skole på nytt eller søke seg inn på høyskole, der en kommer inn med studiekompetanse. Dette svekker fagskolene som det er stor politisk enighet om at er en viktig utdanningsaktør.

Svar:

Jeg viser til spørsmål til skriftlig besvarelse, nr. 1202, fra representanten Bente Thorsen til forsknings- og høyere utdanningsministeren angående godkjenning og finansiering av fagskoletilbud.

Fagskolene er en viktig brikke i det norske utdanningssystemet. De bidrar til et differensiert utdanningstilbud, tilpasset ulike yrkesgrupper og ulike behov i arbeidsmarkedet. Fagskoleloven har som formål å sikre fagskoleutdanninger av høy kvalitet gjennom en offentlig godkjenningsordning, hvor NOKUT er godkjenningsorgan. Loven tar utgangspunkt i at tilbudet av fagskoleutdanning primært skal være styrt av arbeidslivets etterspørsel etter kvalifisert arbeidskraft. Det kan likevel gis offentlig tilskudd til særskilt prioriterte utdanninger. Dette følger imidlertid ikke automatisk av godkjenning som fagskole. I hovedsak er det tekniske utdannelse og helse- og sosialutdanninger som fram til i dag har mottatt offentlig tilskudd.

Det er et krav at fagskoleutdanninger skal bygge på fullført og bestått videregående opplæring eller tilsvarende realkompetanse (jf. Fagskoleloven § 1). Dersom det for en fagskoleutdanning finnes et tilsvarende utdanningsprogram og/eller fagbrev/svennebrev innenfor videregående utdanning skal det formelle opptakskravet for fagskoleutdanningen være den aktuelle utdanningen på videregående nivå. Også til høyere utdanning stilles det til mange utdanninger særskilte krav utover generell studiekompetanse som er det generelle opptakskravet. Slik sett kan jeg ikke

se at det stilles strengere opptakskrav til fagskoleutdanning enn til høyere utdanning.

Når det gjelder tekniske fagskoler så fikk de fram til 31. desember 2009 offentlig tilskudd gjennom en statlig rammestyrte ordning. Tilskuddet ble beregnet på grunnlag av studenttall innrapportert til Kunnskapsdepartementet. Det betyr at tilskuddet per student har variert fra år til år, avhengig av totalt antall studenter. Det var fylkeskommunene som foretok den endelige fordelingen av tilskuddet til de forskjellige utdanningene, men alle fylkene med støtteberettigede tekniske fagskoler fikk samlet sett det samme tilskuddet per student. Til tross for variasjonen i studenttilstrømningen har bevilgningsrammen også vært relativt stabil i de senere år, og den enkelte fagskole har hatt og har fortsatt et selvstendig ansvar for å planlegge og dimensjonere tilbudet etter tilgjengelige ressurser.

Stortinget vedtok i forbindelse med forvaltningsreformen å overføre finansieringsansvaret for fagskolene til fylkeskommunene fra og med 2010. I tråd med dette ble midler til fagskoler som tidligere fikk tilskudd over Kunnskapsdepartementets budsjett overført til rammetilskuddet til fylkeskommunene over Kommunal- og regionaldepartementets budsjett, fra og med statsbudsjettet for 2010. Midler til fagskoler over Helse- og omsorgsdepartementets budsjett ble som en overgangsordning ikke overført til fylkeskommunenes rammetilskudd, men beholdt som en særskilt tilskuddsordning forvaltet av Helse- og omsorgsdepartementet.

Gjennom statsbudsjettet for 2011 vedtok Stortinget å føre tilbake til Kunnskapsdepartementet bevilgningen til fagskolene som tidligere lå under kap. 6 A i privatskoleloven for å sikre stabile rammer og videre drift av disse. Bakgrunnen var at dette er skoler med et nasjonalt nedslagsfelt, som er økonomisk sårbare og som slik sett skiller seg fra de tekniske og helse- og sosialfaglige fagskoletilbudene.

For de øvrige fagskolene er det fylkeskommune-

ne som har ansvar for at det er godkjente fagskoletilbud i fylkene som tar hensyn til både lokale, regionale og nasjonale kompetansebehov. Prinsippene for fordeling av midler til fylkeskommunene knyttet til fagskoler er ikke endret med overføringen til fylkeskommunenes rammer. Bevilgningene for ett år er basert på elevtallet to år tidligere, og det er fra Kunnskapsdepartementet og Kommunal- og regionaldepartementet ikke reduserte rammer for fagskolene.

Fylkeskommunene driver i dag de tekniske fagskoleutdanningene. De har imidlertid ikke noe lovpålagt ansvar for drift av disse utdanningene. Ansvar for å sørge for et fagskoletilbud innebærer at fylkeskommunene får en utvidet mulighet til å gjøre lokale vurderinger av hvilke typer fagskoler det særskilt skal legges til rette for gjennom offentlige tilskudd. Den enkelte fylkeskommune vil med andre ord i større grad ha anledning til å disponere og målrette fagskolebevilgningene i fylket ut i fra lokalt kompetansebehov og andre relevante forhold.

Midlene til fagskoler som i 2010 ble overført til fylkeskommunenes rammetilskudd, har i 2010 og 2011 blitt fordelt mellom fylkeskommunene på bakgrunn av innrapporterte studenttall. Det tas sikte på at disse midlene skal fordeles på bakgrunn av kostnadsnøklene i inntektssystemet til fylkeskommunene. Kostnadsnøklene er utformet med sikte på å kompensere for forskjeller i utgiftsbehov mellom fylkeskommunene, og skal sammen med inntektsutjevningen bidra til å utjevne de økonomiske forutsetningene for å kunne tilby et likeverdig tjenestetilbud rundt om i landet.

Gitt dagens rammer knyttet til fagskoleutdanning, er prioritering av og mellom fagskoler et spørsmål om budsjettprioritering i den enkelte fylkeskommune. Jeg har tillit til at fylkeskommunene forvalter sitt nye finansieringsansvar på fagskolefeltet på en god måte, og kan ikke se at det på det nåværende tidspunkt er behov for å gjøre ytterligere endringer i måten fagskolene finansieres på.

SPØRSMÅL NR. 1203**Innlevert 7. april 2011 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 15. april 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Gjennom media rapporteres at jernbaneverket nå vurderer å legge ut hele byggingen av den nye jernbanelinjen mellom Oslo og Ski som en hovedentreprise der utenlandske entreprenører konkurrerer på lik linje med norske. Det vil i så fall være god FrP-politikk. Prinsippet bør selvsagt også brukes innenfor veisektoren. Jeg legger til grunn at jernbanesektoren ikke særbehandles.

Kan samferdselsministeren opplyse om hvordan hun vil ta i bruk tilsvarende ordningen med en hovedentreprise for store helstatlige veiprojekt?»

Svar:

Spørsmålet berører etter min vurdering to viktige forhold; entreprisestørrelse og utenlandske entreprenører.

Valg av størrelse på enkeltkontrakter avhenger av flere og tidvis motstridende hensyn. Store kontrakter, dvs. kontrakter over om lag 300 mill. kr, kan ofte øke interessen hos større tilbydere, men begrenser samtidig det totale antallet tilbydere. Dette skyldes at det er et større antall uavhengige entreprenører som ikke er i stand til å ta så store kontrakter. I en lengre periode har det nå vært mer lønnsomt for Statens vegvesen å dele ulike arbeider opp i mindre kontrakter. Dette har gitt en lavere samlet pris fordi dette har bidratt til større konkurranse om de enkelte kontraktene.

I stortingsmeldingen om NTP 2010-2019 er det foreslått å vurdere store utviklings- kontrakter hvor man kombinerer nybygging, utbedringer, drift og vedlikehold av lengre strekninger over flere år, for å oppnå langsiktighet for både entreprenør og vegholder. Statens vegvesens arbeider nå videre med å legge til rette for slike kontrakter blant annet for E6 på Helgeland.

Statens vegvesen ønsker størst mulig konkurranse om oppdragene, både fra norske og utenlandske selskaper. Etaten arbeider derfor aktivt for å få utenlandske selskaper inn i anleggsmarkedet. Regelver-

ket praktiseres slik at det ikke skal være noen hindringer for utenlandske entreprenører. Dette innebærer at det ikke etableres hindringer av formell eller teknisk art, herunder at man holder seg til etablerte standarder for spesifikasjoner og at oppdragene utlyses i EØS-området via TED (Tenders Electronic Daily). Etaten krever generelt at formell kommunikasjon skal skje på norsk. Dette er særlig motivert av hensynet til HMS.

Flere større bruer er bygget av utenlandske entreprenører, og erfaringene er gjennom- gående gode. Eksempler på dette er ny Svinesund bru, Imarsundet bru, Sannesund bru og Smaalenene bru. Det merkes nå også en gryende utenlandsk interesse for tunnelbygging. For eksempel konkurrerte danske E. Pihl & Søn AS om Kvivstunnelen (om lag 340 mill. kr), men var ikke billigst. Skansenløpet betongtunnel i Trondheim ble utført av tyske Bilfinger Berger AG Civil.

Den desidert største vegbyggingskontrakten for et utenlandsk selskap har vært OPS-prosjektet E18 Grimstad – Kristiansand, hvor hovedentreprisen ble utført av et arbeids- fellesskap mellom Bilfinger Berger AG Civil og E. Pihl & Søn AS. Disse utenlandske selskapene har også deltatt i konkurranser om mindre kontrakter i de områdene der de allerede har en større kontrakt.

I aktuelle, ikke avsluttede konkurranser, er E. Pihl & Søn AS tilbyder på en tunnel- kontrakt på E6 vest for Alta, i konkurranse med tre norske selskaper. De er også tilbyder på ei mindre bru på samme prosjekt, i konkurranse med et østerriksk selskap og syv norske selskaper. Videre er det flere utenlandske tilbydere i konkurransene om fv. 609 Dalsfjordbrua, både på betongarbeidene (to utenlandske tilbydere av i alt åtte) og på stålarbeidene (tre tilbydere, alle utenlandske).

Dette viser etter min vurdering at Statens vegvesen har en aktiv tilnærming til arbeidet med å få utenlandske entreprenører til å fatte interesse for norske vegprosjekter.

SPØRSMÅL NR. 1204**Innlevert 7. april 2011 av stortingsrepresentant Arve Kambe****Besvart 11. april 2011 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Haugesund Toppidrettsgymnas (HTG) tilbyr et vidt spekter av idretter og fag og har 240 idrettselever skoleåret 2010/11 og driver i helt nye skolelokaler. Skolen har sendt inn søknad om Toppidrettsmidler til Kunnskapsdepartementet og er kommet i mål med å innfri Olympiatoppens kvalitetskriterier. Idrettsforbundet skal avgi sin innstilling snart. I fjor ble Tromsø bevilget midler over statsbudsjettet under forutsetning av at de ble godkjent av Olympiatoppen.

Kan lignende praksis brukes for HTG?»

BEGRUNNELSE:

I statsbudsjettet blir det gitt tilskudd til private toppidrettsgymnas på kap. 228 post 79 Toppidrett. Målet med ordningen er å bidra til at de skolene som er omfattet av ordningen, kan legge bedre til rette for at toppidrettsutøvere kan kombinere trening med videregående opplæring.

Haugesund Toppidrettsgymnas (HTG) tilbyr et vidt spekter av idretter og fag og har 240 idrettselever skoleåret 2010/11 og driver i helt nye skolelokaler. Skolen har skolen har tilbudt idrettsfag siden 1997. Prognosen for neste år er oppgitt å være 260 elever.

HTG sin søknad om toppidrettsmidler ble feilsendt til Utdanningsdirektoratet våren 2010. Der ble den liggende i flere måneder før de gav beskjed til HTG om at rett adresse var Kunnskapsdepartementet.

Søknad ble dermed sendt til Kunnskapsdepartementet på nyåret 2011 med følgeskriv fra skolens ledelse.

Olympiatoppen skal nå sende så sin vurdering og anbefaling av HTG til Idrettsforbundet som igjen gir sin innstilling til Kunnskapsdepartementet.

Prosessen er blitt noe forsinket grunnet svikt i kommunikasjon mellom skolen og Utdanningsdirektoratet, og saken ble liggende i direktoratet uten at skolen ble tidsnok oppmerksom på at Kunnskapsdepartementet var rett instans på dette tidspunkt i prosessen.

Etter hva jeg er blitt opplyst fikk en tilsvarende skole i Tromsø bevilget midler over statsbudsjettet under forutsetning av at skolen og tilbudet ble godkjent av Olympiatoppen.

Grunnen var at man kunne dermed planlegge for neste skoleår, skolen visste at den fikk Toppidrettsmidler og man hadde en så god dialog med Olympiatoppen at man regnet med godkjenningen kom etter hvert.

Jeg håper derfor kunnskapsministeren kan hjelpe elever, ansatte og skole og gi tilsvarende løsning for HTG; nemlig at søknad om spillemidler innvilges fra januar 2012 skoleår under forutsetning av godkjenning fra Olympiatoppen og Idrettsforbundet.

Kunnskapsministeren sa i den muntlige spørretimen den 3. mars 2010 følgende på spørsmål fra undertegnede:

"Det er to ting som skal til for at Haugesund Toppidrettsgymnas skal kunne få statlig støtte. Det ene er at de godkjennes av Norges idrettsforbund, og det andre er en budsjettsak. Det er altså ikke en regelstyrt ordning på kap. 228 som automatisk utløser et tilskudd, men en budsjettsak som tar utgangspunkt i de rammene som Stortinget vedtar for dette kapitlet og denne posten. Det betyr at hvis man er godkjent, har man mulighet til å søke. Men det er altså en budsjettsak som til sjuende og sist kommer til å avgjøre om det er flere skoler som får tilskudd etter dette."

Statsråden avsluttet med:

"Jeg tror vi må ta det i riktig rekkefølge her. Vi får komme tilbake til dette når vi skal vedta et budsjett for 2011."

Ettersom man nå både har mottatt søknad og innspurten i budsjettarbeidet for 2012 pågår, samt revurdert budsjett 2011, synes jeg statsråden har mulighet til å påvirke positivt i denne saken, slik at HTG kan få midler fra januar 2012.

Svar:

I statsbudsjettet blir det gitt tilskudd til private toppidrettsgymnas på kap. 228 post 79 Toppidrett. Målet med ordningen er å bidra til at de skolene som er omfattet av ordningen, kan legge bedre til rette for at toppidrettsutøvere kan kombinere trening med videregående opplæring.

Inntil 2010 ble det i tråd med et budsjettvedtak i Stortinget i 1999 gitt toppidrettstilskudd til to navngitte skoler – Wang og NTG. Det var da satt et tak på 810 elever som kunne utløse toppidrettstilskuddet.

Fra 2010 er ordningen med toppidrettstilskudd lagt om. Nå gis det ikke lenger tilskudd pr. elev, men pr. skole. Samtidig med omleggingen ble rammen på posten økt med 10 mill. kroner. Ordningen gjelder for de skolene som er godkjent etter privatskoleloven og gir tilbud om særskilt tilrettelagt videregående opplæring i kombinasjon med toppidrett, og som i tillegg er godkjent som toppidrettsgymnas av Norges idrettsforbund. Siden Norges idrettsforbund var i gang med en godkjenningsprosess av NTG Tromsø

samtidig med at tilskuddsordningen ble lagt om, ble det i budsjettforslaget for 2010 tatt høyde for at NTG Tromsø skulle kunne utløse toppidrettstilskudd under forutsetning av Norges idrettsforbunds godkjenning.

Kap. 228 post 79 er en budsjettstyrt post. Dersom flere skoler som er godkjent etter privatskoleloven og gir tilbud om særskilt tilrettelagt videregående opplæring i kombinasjon med toppidrett, blir godkjent av Norges idrettsforbund som toppidrettsgymnas, vil derfor disse skolene ikke automatisk omfattes av ordningen, jf. Kunnskapsdepartementets Prop. 1 S (2010-2011). En eventuell innlemming av nye skoler i ordningen må behandles i forbindelse med de årlige budsjettforslagene.

Haugesund Toppidrettsgymnas er godkjent etter

privatskoleloven, men er ikke godkjent som toppidrettsgymnas av Norges idrettsforbund. Når godkjenningen fra Norges idrettsforbund foreligger, kan Haugesund Toppidrettsgymnas søke om toppidrettstilskudd.

Jeg ønsker ikke å prioritere en økning av bevilgningen på kap. 228 post 79 inneværende budsjettår slik at det kan tas høyde for at det skal bevilges midler til Haugesund Toppidrettsgymnas under forutsetning av en godkjenning fra Norges idrettsforbund. En økning av bevilgningen til dette formålet i senere år er et budsjettspørsmål som må vurderes opp mot andre satsinger, og er noe jeg må komme tilbake til i de årlige budsjettforslagene.

SPØRSMÅL NR. 1205

Innlevert 7. april 2011 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen

Besvart 13. april 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«I følge "Bilverden" har Toll og avgiftsdirektoratet vurdert "plugg inn" bilen Opel Ampera som en avgiftsmessig ordinær bil. Dette selv om at bilen er elektrisk, og drives av en elektrisk motor. Dette er en meget miljøvennlig bil, og en elektrisk bil som har kapasitet til lange avstander. Når bilen nå blir klassifisert som en "ordinær" bil vil den i følge "Bilverden" koste godt over 400 000 kr, og derved vanskelig å selge.

Vil statsråden ta initiativ til at slike biler kommer inn under begrepet elektrisk bil?»

BEGRUNNELSE:

Opel Ampera er en så kalt "plugg inn" bil, dette betyr at en kan lade den direkte fra strømmettet slik som en ordinær elektrisk bil, med en ladetid på 4 timer. Med fulladet batteri har den en kapasitet på ca. 60 kilometer, noe som dekker behovet for de fleste. I tillegg har den en bensinmotor som lader batteriet hvis en har behov for å kjøre lengre enn batterikapasiteten rekker.

Denne bilen er meget miljøvennlig, men fanges ikke opp av dagens avgiftssystem. Bilen vil som elektrisk bil i avgiftssystemet koste ca. 285 000 kroner, mens den vil komme på godt over 400 000 kroner med avgifter som en ordinær bil i avgiftssystemet. Med en slik bil vil dette bli en miljøbil for spesielt interesserte. Dagens avgiftssystem fanger ikke

opp teknologiske nyvinninger, noe som gjør at slike biler blir "useligelig" i Norge., og Norge går fra og fremme bruk av miljøbiler til å bli en miljøsinke. Det er selvfølgelig vanskelig for statsråden å vite hvilken miljøutvikling som fremtiden vil bringe for bilindustrien, men i dette tilfelle har vi vist at denne type bil kom på markedet innen forholdsvis kort tid.

Det ville derfor vært mulig for statsråden å gjøre endringer i avgiftssystemet som ville fanget opp denne type "plugg inn" biler. Det vil også være mulig å innføre et system som gjorde det mulig å tilpasse avgiftssystemet på forholdsvis kort varsel hvis det kom ny teknologi som åpenbart var slik at det førte til at biler med ingen eller lavt forbruk fikk kraftige avgiftsreduksjoner.

Svar:

Toll- og avgiftsdirektoratet har nylig vurdert en forespørsel fra Opel Norge om den avgiftsmessige behandlingen av Opel Ampera, som er en såkalt "Plug-in" hybridbil.

Direktoratet har i sin vurdering lagt til grunn at Opel Ampera ikke omfattes av gjeldende bestemmelser om fritak for elbiler, eller av de særlige lempningene som gjelder for hybridbiler. Direktoratet har oversendt problemstillingen til Finansdepartementet for en vurdering av hensiktsmessigheten av gjeldende regelverk.

Avgrensningen av hvilke kjøretøy som faller inn

under lettelsene for hybridbiler, ble utformet med utgangspunkt i de hybridbilene som var på markedet da reglene ble innført. I praksis vil det si Toyota Prius. Avgrensningen forutsetter blant annet at både elektromotor og forbrenningsmotor virker på drivlinjen. Det vil nå komme nye typer hybridbiler på markedet hvor kun elektromotoren virker på drivlinjen og som derfor faller utenfor gjeldende hybridbil definisjon.

Det er etter min mening liten grunn for å opprettholde et slikt skille, og jeg vil i forbindelse med revidert nasjonalbudsjett foreslå å endre bestemmelsene slik at også de nye hybridbilvariantene omfattes av de særlige lempningene som gjelder for hybridbiler.

Det vises ellers til svar på et tilsvarende spørsmål datert 7. april 2011 fra representanten Bård Hoksrud.

SPØRSMÅL NR. 1206

Innlevert 7. april 2011 av stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide

Besvart 18. april 2011 av forsvarsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Det er i disse dager seks måneder siden regjeringen la frem statsbudsjettet for 2011, hvor det ble meldt om flytting av Heimevernsstaben fra Lutvann til Terningmoen ved Elverum. Vedtak om flytting ble fattet i Stortinget 3. desember 2010.

Vet forsvarsministeren nå endelig hva denne flyttingen faktisk vil koste, og hvordan kostnaden skal dekkes inn?»

Svar:

Heimevernsstaben er i dag lokalisert i Myntgata ved Akershus festning. Stortinget ble, ved behandling av Prop. 1 S (2010–2011), blant annet orientert om Forsvarsdepartementets beslutning om å flytte generalinspektøren for Heimevernet med tilhørende

stabsfunksjoner fra Oslo til Terningmoen på Elverum. Det vises også til Forsvarsdepartementets foreløpige svar av 12. april 2011.

Flyttekostnader vil bli dekket innenfor vedtatt budsjetttramme uten at dette vil berøre operativt rettet aktivitet. Forsvaret planlegger å gjennomføre flyttingen i løpet av 2011.

Jeg viser også til finansministerens svar på Høyres spørsmål nr. 271 av 8. oktober 2010 knyttet til statsbudsjettet for 2011. Heimevernsstabens behov for infrastruktur vil bli nærmere avklart og konkretisert gjennom den pågående helhetlige omstillingsprosessen i Forsvaret. Denne prosessen er planlagt ferdigstilt i august 2011, og vil da kunne gi grunnlag for å fastslå omfanget av kostnader som følge av flyttingen.

SPØRSMÅL NR. 1207

Innlevert 7. april 2011 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen

Besvart 18. april 2011 av forsvarsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Heimevernet skal i henhold til statsbudsjettet for 2011 øve 38 pst av mannskapene i områdestrukturen og 90 pst av innsatsstyrkene i 2011.

Hva er status for øvelser for henholdsvis områdestruktur og innsatsstyrker i forhold til plantallene pr. i dag, og ligger Heimevernet an til klare å oppfylle

øvelsesmålene for 2011 innen de vedtatte økonomiske rammer?»

Svar:

Heimevernets innsatsstyrker følger planlagt treningsmønster som tar sikte på å trene 20 dager for befal og 15 dager for soldater i løpet av 2011. Fram til

nå har innsatsstyrkene gjennomført 1-2 treninger av totalt fire, pr innsatsstyrke. Det er ikke rapportert om vesentlige avvik, og innsatsstyrkene forventes å oppnå 90 prosent trening i løpet av året.

Forsterknings- og oppfølgingsstyrkene følger også planlagt treningsmønster, 6 dager for befal og 4

dager for soldater. De har fram til nå trent om lag 10 prosent av styrkene. Det er heller ikke her rapportert om vesentlige avvik, og saldert budsjett for 2011 legger opp til at 38 prosent av styrkene trenes i løpet av 2011.

SPØRSMÅL NR. 1208

Innlevert 7. april 2011 av stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos

Besvart 26. april 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Ifølge ambulansepersonellet i Follo er ambulansedriften i Follo blitt uforsvarlig. De roper et varsko. Til tross for at ambulansene ofte får lengre kjørestrekning etter at Follopasientene er overført fra Aker til Ahus og legevakten på Ski sykehus ikke har døgnåpent har Follo ikke fått økt kapasiteten i ambulansetjenesten. Daglig er det kortere eller lengre perioder uten ambulanseredskap, uttaler de tillitsvalgte iflg. Østlandets Blad 6.4.11.

Hvordan vil statsråden sørge for at situasjonen blir forsvarlig?»

BEGRUNNELSE:

I Follo, som har en lokalbefolkning på 125 000 personer, er det stasjonert 3 døgnambulanser og to dagambulanser. Antallet er ikke endret siden 1998 til tross for at antallet oppdrag øker med fem, seks prosent årlig - iflg. Østlandets Blad. Romerike, med dobbelt så stor befolkning, har betydelig mer enn dobbelt så stor kapasitet i ambulansetjenesten med 10 døgnbiler, seks dagbiler, to anestesilegebiler/-helikopter og døgnåpne legevakt. Etter at Aker sykehus ble byttet ut med Ahus for pasientene i Follo er kjøretiden blitt lengre og kan være fra 20 til 60 minutter lengre enn tidligere. I tillegg må ambulansen ofte kjøre akuttpasienter i morgenrushet fordi alle må kjøres til Ahus etter at legevakten på Ski sykehus stenger kl. 07.00. En slik situasjon for syke, av og til akutt og alvorlig syke pasienter, kan ikke aksepteres.

Svar:

Helse Sør-Øst RHF skal sørge for forsvarlige spesialisthelsetjenester til befolkningen i sin region, herunder ambulansetjenester. Ambulansetjenesten er

regulert i spesialisthelsetjenesteloven § 2-2 om krav til forsvarlige helsetjenester, og er nærmere spesifisert i forskrift om krav til akuttmedisinske tjenester utenfor sykehus. Det er etablert ordninger som skal følge med på hvordan helsetjenesten utøver sine oppgaver, og som har fullmakt til å gripe inn overfor virksomheter som utfører disse i strid med lov og forskrift.

AMK- og ambulansetjenesten i Follo-regionen har en årlig aktivitetsøkning på mellom tre og fem prosent. Oslo universitetssykehus HF (OUS) har satt i verk flere tiltak for å håndtere denne aktivitetsveksten. Det er blant annet vedtatt at én dagambulans ved seksjon Søndre Follo skal gjøres om til døgnambulans fra 1.6.2011. Dersom aktivitetsutviklingen fortsetter, vil det vurderes ytterligere styrking fra 2012. Det ble i januar 2011 satt inn en helseekspressbuss (inkludert for bærepassasjerer) i aksene Moss, Follo, Ski, OUS/Aker, Akershus universitetssykehus, Stensby og Feiring med to avganger i begge retninger per dag. Det vil også settes inn to "helsebiler" i Oslo fra og med 15.8.2011. Dette er minibusser med plass til bære og/eller rullestol som skal benyttes hverdager mellom kl. 10.00 og 19.00. Både helseekspressbussen og helsebilene skal utføre planlagte transportoppdrag for å avlaste ambulansetjenesten. Erfaringer fra disse tiltakene vil legge grunnlag for en eventuell ytterligere utvidelse fra 2012.

Jeg har blitt informert om at helseforetaket fra og med første kvartal 2012 vil iverksette en ordning med "first responder/single paramedic" på Nesodden i samarbeid med brannvesen og legevakt i påvente av ambulansebil, -båt eller ambulanshelikopter. I handlingsplanarbeidet 2012 vil helseforetaket foreslå ytterligere beredskapsøkning, da særlig i forhold til Oslos randsoner.

SPØRSMÅL NR. 1209**Innlevert 7. april 2011 av stortingsrepresentant Anders Anundsen****Besvart 13. april 2011 av kulturminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Hvis det er riktig at det foreligger minstepris på kinobilletter, hva er begrunnelsen for dette, i hvilken grad har departementet bidratt til innføringen av slik minstepris, og hva vil statsråden konkret gjøre fjerne denne minsteprisen som skaper store vanskeligheter for mange kinoer landet rundt?»

BEGRUNNELSE:

Mange kinoer over hele landet sliter med å fylle kinosalen under mange forestillinger. Det er viktig for disse kinoene å sikre tilstrekkelig omsetning for å hindre nedleggelse eller underskudd som ofte må dekkes inn over kommunens trange kulturbudsjett. Etter hva jeg har forstått foreligger det imidlertid noe så merkelig som en minstepris på kinobilletter. Dette

medfører at kinoer som vil redusere prisen på kinobilletten for å øke antall besøkende og derved få økte inntekter pr forestilling både som følge av flere besøkende og som følge av høyere omsetning i kiosk mv, hindres i å foreta slike markedsgrep.

Svar:

Departementet har ingen påvirkning på fastsettelse av prisen på kinobilletter. De fleste kinoer i dag drives som aksjeselskap eller kommunale foretak. Kinoer får i hovedsak sine inntekter fra billettsalg og salg av kioskvarer. Inntektene skal dekke inn utgifter ved kinodriften som bl.a. filmleie, lønnskostnader, husleie og markedsføring.

Det er kinoene selv som fastsetter prisen på billettene.

SPØRSMÅL NR. 1210**Innlevert 7. april 2011 av stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen****Besvart 13. april 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Har Nav planer om å endre formatet på honnørkortene?»

BEGRUNNELSE:

Personer som innvilges uførepensjon får også tilsendt et såkalt honnørkort. Kortet er en forholdsvis stor papirlapp som er påskrevet for hånd. Dette er både upraktisk og gjør det svært lett å kopiere eller forfalske disse honnørkortene.

Et mer praktisk og sikkert format kunne for eksempel vært kredittkortstørrelse. Andre kort som utstedes av Nav har dette formatet.

Svar:

Etter avtale med arbeidsministeren vil jeg besvare spørsmålet ditt.

Det er under vurdering å endre dagens tilleggslegitimasjon for honnørrabatt, slik at det blir en fullverdig legitimasjon med bilde. Det er da meningen at det skal få kredittkortstørrelse. Det gjenstår en del praktiske og kostnadmessige forhold som må avklares før et ev. nytt fullverdig kort kan innføres. Jeg kan derfor ikke antyde et ev. tidspunkt for endring nå.

SPØRSMÅL NR. 1211**Innlevert 7. april 2011 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 18. april 2011 av forsvarsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«I forbindelse med kjøp av nye transportfly ble salg av de gamle Herculesflyene vurdert. Hvordan er statusen for de 6 gamle flyene i dag?»

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 8. april 2011 med spørsmål fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold om status i den pågående prosessen med å få solgt Forsvarets gamle C130 Hercules

transportfly. Det vises også til departementets foreløpige svar datert 12. april 2011.

Av de seks flyene er ett fly overført til flysamlingen på Gardermoen. De øvrige fem flyene er lagret i Arizona i USA.

Forsvaret vurderer fremdeles salg av flyene som den mest aktuelle avhendingsmetode. Flyene er i meget god teknisk stand, sin alder tatt i betraktning, og det er flere aktuelle kjøpere. Blant disse inngår både nasjoner og firmaer. Første visning av flyene er planlagt gjennomført ila. mai 2011.

SPØRSMÅL NR. 1212**Innlevert 7. april 2011 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen****Besvart 15. april 2011 av olje- og energiminister Ola Borten Moe****Spørsmål:**

«Fra norsk industri, herunder Norske Skog og Yara, er det uttrykt bekymring for at konkurranseforholdene endrer seg i norsk disfavør når el-sertifikatavtalen mellom Norge og Sverige iverksettes neste år. En ulik praktisering av avtaleverket kan dermed svekke norsk industris konkurranseevne.

Hva vil statsråden foreta seg for å hindre at norsk industri som følge av el-sertifikatavtalen, svekker sin konkurransekraft i forhold til sine svenske konkurrenter?»

BEGRUNNELSE:

I flere sammenhenger har norsk industri blitt pålagt større kostnadmessige byrder enn sine europeiske konkurrenter. Ifm. med innføringen av Grønne Sertifikater og avtalen med Sverige som trer i kraft neste år, har det neppe fra noe hold i Stortinget vært meningen at norsk industri skulle få større økonomiske belastninger enn sine konkurrenter i Sverige. I følge uttalelser fra flere hold i norsk industri, planlegger Regjeringen å pålegge norsk industri tyngre økono-

miske byrder enn hva tilfellet er i Sverige. Det refereres også til at kraftkrevende industri i Norge bl.a. med henvisning til det norske el.avgiftssystemet, får svekket sin konkurransekraft ift. Sverige.

Formålet med å få på plass et grønt sertifikatsystem i Norge er først og fremst å stimulere til økt satsing og produksjon av fornybar energi. En slik satsing bør for fremtiden kunne styrke norsk industris konkurranseevne. Ikke svekke mulighetene, slik det bl.a. hevdes nå fra industrihold i Norge.

Svar:

I høringsnotatet om lov om elsertifikater ble det lagt til grunn et forbruk som i all hovedsak vil skjerme kraftintensiv industri for økte kostnader som følge av det felles markedet med Sverige. Blant annet Norske Skog og Yara har sendt inn høringsuttalelse til lovforslaget hvor de har kommentert dette valget av beregningsrelevant forbruk.

Innspillene gjennomgås og behandles sammen med de øvrige høringsuttalelsene i arbeidet med lovutkastet fram til foreleggelse for Stortinget.

SPØRSMÅL NR. 1213**Innlevert 7. april 2011 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal****Besvart 15. april 2011 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«5460 undervisningstimer ble i løp av to uker gitt av ukvalifisert vikarer i grunnskolen av Østfold. Dette viser undersøkelse utført av Utdanningsforbundet i Østfold. Det tilsvarer 59 % av undervisningstimene der den vanlige læreren ikke gir undervisning. Elever mistet undervisningen eller fikk et redusert undervisningstilbud. Også elever med vedtak om spesialundervisning ble rammet.

Hva vil regjeringen gjøre for at vikartimene blir gitt av kvalifiserte vikarer?»

Svar:

Utdanningsforbundet i Østfold har tatt initiativ til å vurdere nærmere bruken av vikarer i grunnskolen i Østfold. På direkte henvendelse, svarer Utdanningsforbundet i Østfold at undersøkelsen ikke er offentliggjort. Undersøkelsen er gjort av forbundets egne medlemmer og tillitsvalgte og er ment å være bakgrunnsmateriale for en dialog mellom fagorganisasjonen og kommunene med det formål å få til en bedre situasjon i østfoldkommunene når det gjelder bruk av vikarer, slik at elevenes rettigheter bedre kan ivaretas. Dette ser jeg på som positivt. Jeg har fått tilgang på grunnlagsdataene fra undersøkelsen, men finner det ikke riktig å kommentere tallene, siden undersøkelsen ikke er offentliggjort. Jeg tar likevel undersøkelsen på alvor, da tendensen i tallene er klar: det synes ikke å være god nok kvalitet på undervisningen i grunnskolen i Østfold i timer der det benyttes vikar, selv om spredningen på fravær/bruk av vikar er stor på ulike skoler og i ulike kommuner i fylket.

Det er kommunen som skoleeier som har plikt til å sørge for grunnskoleopplæring og spesialpedagogisk hjelp (opplæringsloven § 13-1) og å ha riktig og nødvendig kompetanse i virksomheten (opplæringsloven § 10-8). Det er altså kommunen som har ansvar for å tilsette tilstrekkelig personale for å dekke det undervisningsbehov som oppstår i virksomheten for at opplæringen skal kunne gjennomføres i henhold til læreplanene på en forsvarlig måte. Dette forutsetter også et system for en forsvarlig vikardekning ved ulike typer fravær.

Når det er sagt, er det ikke slik at det er tilgjengelig tilstrekkelig faglærte vikarer i alle kommuner, og det må da være opp til skoleeier å vurdere hvordan fraværet skal dekkes, enten ved omorganisering av team og allerede tilsatte lærere eller eventuelt ved tilsetting/bruk av vikarer utenfra. Skoleeier må vurdere om vikarer utenfra innehar tilstrekkelig kompetanse til at undervisningen kan bli gitt på en forsvarlig måte. Spørsmålet om forsvarlig vikardekning ved den enkelte skole og i den enkelte kommune har sammenheng med rekruttering til læreryrket og tilgangen på faglærte vikarer.

Gjennom GNIST-partnerskap for en helhetlig lærersatsning (departementet og partene i arbeidslivet) har det vært jobbet systematisk de siste 2-3 årene bl.a. for å bedre rekrutteringen til læreryrket. Dette, sammen med at vi har fått en ny og bedre tilpasset grunnskolelærerutdanning, skal gi oss økt rekruttering til læreryrket. Dette vil på sikt også bidra til at det blir lettere å fylle vikartimer med kvalifisert lærerpersonale.

Grunnskolelærerutdanningen har hatt en solid økning i opptakstall. I 2010 var det 19 prosent flere kvalifiserte studenter som ble tatt opp ved en grunnskolelærerutdanning, sammenlignet med 2009. I perioden 2008-2010 har opptakstallene for allmennlærerutdanningen/grunnskolelærerutdanningen økt med 39 prosent.

Søkningen til 5-årig integrert lærerutdanning og faglærerutdanningen har hatt en svak positiv utvikling 2009-2010. 5-årig integrert lærerutdanning økte med 5 prosent og faglærerutdanningen økte med 12 prosent. I perioden 2008-2010 har opptakstallene for 5-årig integrert lærerutdanning og faglærerutdanningen økt med hhv. 21 og 42 prosent. Følgelig skjedde det meste av veksten for disse utdanningene i 2008-2009 (her er imidlertid tallene små, og små endringer gir store prosentendringer).

PPU har hatt en solid utvikling i begge periodene – 25 prosent økning 2008-2010. Siden PPU er jevnstor med grunnskolelærerutdanningen er denne veksten meget viktig for å sikre tilstrekkelig absolutt vekst i rekrutteringen til lærerutdanningene.

Opptakstall lærerutdanningene (per 13.12.2010)

	2008	2009	2010	Endring (%) 2008-2009	Endring (%) 2009-2010	Endring (%) 2008-2010
Allmennlærer/ GLU	2007	2339	2782	17	19	39
5-årig integrert	590	677	714	15	05	21
Faglærer	372	470	528	26	12	42
PPU	2126	2345	2667	10	14	25
Totalt	5095	5831	6691	14	14	31

Kilde: DBH

Søkertallene til lærerutdanningene for 2011 er enda ikke klare, da søknadsfristen for opptak til studiet går ut først i disse dager. Jeg vil bidra til at GNIST-partnerskapet fortsetter sitt arbeid med henblikk på å bedre rekrutteringen av stadig bedre kvalifiserte lærere til skolen.

Jeg vil be fylkesmannen se nærmere på situasjonen i Østfold når det gjelder forsvarlig bruk av vikarer i grunnskolen i fylket. Fylkesmannen vil ta opp dette i nettverket for skolefaglig ansvarlige i kommunene og i det regionale GNIST-samarbeidet. Fylkesmannen vil videre sikre at rådmennene blir varslet.

SPØRSMÅL NR. 1214

Innlevert 8. april 2011 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen

Besvart 13. april 2011 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Menneskerettighetsorganisasjonen SetaraInstitute registrerte 17 anti-kristne angrep i 2008. I 2009 var tallet 18, i 2010 75. Kirker er brent ned og menighetsledere og enkeltpersoner blir utsatt for vold og tortur. Mye tyder på at jihadister og muslimske fundamentalister nå står sammen i kampen mot kristne og avvikende muslimske sekter, og at myndighetene er passive. KrF reagerer sterkt på dette.

Vil utenriksministeren ta opp disse bruddene på religionsfriheten og menneskerettighetene med indonesiske myndigheter?»

BEGRUNNELSE:

Indonesia er verdens mest folkerike muslimske land, og har blitt oppfattet som et land som avkrefter tanken om at islam har utfordringer med tros- og tankefrihet. Dessverre går utviklingen i landet nå i gal retning. KrF krever at Norge protesterer på bruddene på religionsfrihet og menneskerettigheter i Indonesia.

Et av de mest omfattende angrepene mot kristne ble gjennomført i byen Temanggung 8. februar. Aksjonene ble utløst av en rettssak mot Antonius Richmond Bawengan som sto tiltalt for blasfemi. Den 58

år gamle kristne mannen ble dømt til fem års fengsel for å spre hat mot islam. Menneskemengden utenfor rettslokalet krevde imidlertid at den dømte skulle bli overgitt til dem. Da dette ikke skjedde, begynte mengden å kaste stein på rettsbygningen. Deretter la de ut på herjingstokt i byen og satte fyr på en rekke kirker. Presserapporter forteller at 1500 mennesker deltok i opptøyene.

Rådet som utformer den islamske rettslæren i Indonesia, MUI, har flere ganger kommet med påbud om at religiøs pluralisme, liberalisme og sekularisme må forbys. Indonesias president Susilo Bambang Yudhoyono har sagt at han «slutter seg til anbefalingene og påbudene MUI kommer med».

Et av påbudene MUI har stått bak ble tatt med i det indonesiske lovverket i 2006. Bestemmelsene stiller blant annet krav til hvor mange medlemmer en menighet må ha for at den skal gis fulle lovmessige rettigheter. Loven er senere blitt brukt til å stenge flere kirker og nekte menigheter å bygge gudshus.

SetaraInstitute noterer at myndighetene gjør lite for å stoppe volden mot de religiøse minoritetene. I stedet har instituttet skaffet dokumentasjon som viser at politiet står på overgripernes side i et stort antall av aksjonene. Politiet var enten ansvarlige for eller ga sin tilslutning til 56 av de 75 angrepene som er regis-

trert i 2010. Også de lokale myndighetene var aktive deltakere i flere av aksjonene, hevder instituttet.

I rapporten etterlyses en sterkere inngripen fra de sentrale myndighetene.

Hittil har myndighetene bare grepet inn etter at hendelsene er kommet ut av kontroll. Det virker ikke som om president Yudhoyono våger å ta den politiske risikoen det kan innebære å møte gjerningsmennene med den nødvendige strengheten, mener instituttet.

To personer som stod bak et angrep på en pastor og et eldsterådsmedlem i Ciketing i september i fjor, ble tidligere i mars dømt til henholdsvis fem og sju måneder fengsel for ugjerningen. Pastor LuspidaSimanjuntak var en av dem som ble slått ned i angrepet.

I en artikkel i avisen The Jakarta Globe pekes det på at muslimske fundamentalister har funnet sammen med terrorgruppene som holder til i Indonesia i en felles kamp mot de religiøse minoritetene. "Tidligere har det pleid å være et tydelig skille mellom jihadistene og fundamentalistene. Nå virker det som om begge gruppene har en felles agenda i kampen mot de kristne og mot det som blir regnet som avvikende muslimske sekter", sier Sidney Jones i International Crisis Group.

Svar:

Utenriksdepartementet har ved flere anledninger tatt opp situasjonen for religiøse minoriteter med indonesiske myndigheter. Dette skjedde blant annet da vi hadde sikkerhetspolitiske samtaler med Indonesia i januar 2011. Saken ble også tatt opp med Indonesias utenriksminister da jeg besøkte landet i november 2010 og av statssekretær Lahnstein under fjorårets menneskerettighetsdialog med Indonesia.

Jeg deler din bekymring for den negative utviklingen i situasjonen for religiøse minoriteter i Indonesia. Hele 75 brudd mot religionsfriheten er rapportert i 2010 rettet mot både kristne og muslimske minoriteter i Indonesia. Det er især den radikale organisasjonen Islamic Defenders Front (FPI) som står bak angrepene mot religiøse minoriteter.

Indonesias grunnlov garanterer frihet til å fremme enhver trosretning og jeg opplever at landets demokratiske regjering er opptatt av å aktivt etterleve disse forpliktelsene. Vi ser likevel at både blasfemi-loven og andre dekretter brukes av ekstreme muslimske krefter. Dette begrenser ikke bare religiøse minoriteters rett til å utøve sin religion; angrepene er også en alvorlig trussel mot den indonesiske statens pluralistiske fundament.

Norges ambassade i Jakarta følger hele denne situasjonen nøye, og religiøse minoriteters situasjon tas jevnlig opp med landets myndigheter. Etter kirkebrannene 8. februar og drapene på medlemmer av den muslimske minoriteten Ahmadiyya 6. februar, har ambassaden bedt om et møte med justis- og menneskerettighetsminister Patrialis Akbar, men møtet har ennå ikke funnet sted.

Toleranse på tvers av religioner er ett av tre temaer i den årlige menneskerettighetsdialogen som finner sted mellom Norge og Indonesia. Fra norsk side tok vi opp situasjonen for religiøse minoriteter i Indonesia i dette forumet i oktober i fjor. Saken står også på dagsorden under det kommende dialogmøtet i Oslo i juni, som jeg tar sikte på å åpne sammen med Indonesias utenriksminister.

Norge støtter flere menneskerettighetsorganisasjoner i Indonesia, herunder den indonesiske organisasjonen "Den Nasjonale Alliansen". Deres mål er å fremme pluralisme og kjempe for minoritetsgruppers rettigheter i Indonesia med særlig fokus på religiøse minoriteter. I tillegg arbeider Oslokoalisjonen for å fremme religiøs toleranse i Indonesia. Utenriksdepartementet har støttet dette engasjementet i en årrekke.

Det er mitt inntrykk at indonesiske myndigheter er bekymret for utviklingen og opptatt av å bevare landets pluralistiske fundament. Norge vil fortsette å ta opp spørsmålet med indonesiske myndigheter og fremme religiøse minoriteters rettigheter og krav om beskyttelse, og vi vil støtte tiltak som kan fremme religiøs toleranse og sameksistens.

SPØRSMÅL NR. 1215**Innlevert 8. april 2011 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen****Besvart 13. april 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Daværende Sentralbanksjef Svein Gjedrem sa i årstalen i 2008 at "Når vi plasserer pensjonsfondets midler, er vi gjester i våre naboers hus", og viste til at eierskapet ikke bare kan "tuftes på norske verdier og holdninger". Daværende finansminister Kristin Halvorsen slo kort tid etter fast at norske retningslinjer gjelder. Men nå er formuleringen tilbake i NBIMs årsrapport.

Har ikke finansministeren styring med NBIM, eller mener finansministeren at vi må være varsomme med å forvalte eierskapet etter norske verdier?»

BEGRUNNELSE:

I årsrapporten til NBIM heter det at: "Som utenlandsk investor er vi gjester i andres hus." Dette er investeringer som gjør oss til eiere, og i hvilken grad man da er gjest, er jeg usikker på. Jeg vil mene at det er vi, som investorer, som selv må pålegge oss normer for hva vi investerer i, og hva vi selv mener vi kan stå inne for. Det er vår forpliktelse overfor det mandat vi har fra den norske befolkningen etter KrFs syn.

Jeg spurte finansminister Kristin Halvorsen om dette under en interpellasjon i 2008. Hun svarte da følgende:

"La oss tolke sentralbanksjefen i beste mening. For det er Stortinget - vi som folkevalgte - Regjeringen og Finansdepartementet som representerer eierne av fondet, og det er Norges Bank som forvalter fondet på vår bestilling og etter vårt mandat og våre retningslinjer. Og jeg er helt enig med representanten Syversen i at vi som eiere har pålagt oss, og ønsket oss, at våre sparepenger ikke bare skal gå dit hvor det kanskje på kort sikt skulle være størst avkastning, hvis det er en fare for at vi samtidig medvirker til grove brudd på menneskerettighetene eller grov miljøskade. Og det står vi fritt til å gjøre med våre sparepenger. Det skal vi fortsette med, og det er det debatten videre framover dreier seg om."

Jeg tolket dette som en presisering at den norske stat faktisk ikke skal stå med lua i handa overfor de utenlandske selskapene vi har eierinteresser i, men snarere være tydelige på at vi som eiere skal representere en etisk forvaltning basert på norske verdier. KrF mener et aktivt, etisk eierskap basert på norske verdier bør være en selvfølge ut fra det mandat regjeringen har fått fra Stortinget, og forventer at den typen formuleringer som antyder at Norge må underlegge seg andre lands verdsett og eiere utgår.

Svar:

Det er Norges Banks hovedstyre som behandler og godkjenner NBIMs årsrapport i samsvar med det mandat som er gitt av Finansdepartementet vedrørende forvaltningen av SPU. Dette inngår således ikke som en del av finansministerens styring med SPUs virksomhet.

Jeg slutter meg fullt ut til daværende finansminister Kristin Halvorsens svar under interpellasjonen i 2008. Som investorer skal vi følge lover og regler i de landene vi investerer, men vi står også fritt til å pålegge oss ytterligere retningslinjer for hva vi investerer i og hvorfor. Mandatet som Finansdepartementet har fastsatt for Norges Banks forvaltning av SPU gjen-speiler dette, og kapittel to i mandatet omhandler spesifikt hvordan banken skal opptre som ansvarlig investor.

I mandatet heter det at banken skal ha interne retningslinjer for å integrere hensyn til god selskapsstyring, miljø og samfunnsmessige forhold i investeringsvirksomheten i tråd med internasjonalt anerkjente prinsipper for ansvarlig investeringsvirksomhet.

Videre er det fastsatt at eierskapsutøvelsen skal baseres på FNs Global Compact, OECDs retningslinjer for eierskapsutøvelse og OECDs retningslinjer for multinasjonale selskaper. Det står også at Norges Bank skal bidra aktivt til utviklingen av gode internasjonale standarder innen ansvarlig investeringsvirksomhet og eierskapsutøvelse.

I tillegg til arbeidet som foregår i banken sørger retningslinjene for uttrekk og observasjon for at fondet ikke investerer i selskaper som bidrar til eller selv er ansvarlige for grovt uetiske handlinger. De etiske retningslinjene har hatt bred oppslutning i Stortinget og representerer verdier som man kan anta støttes av brede lag i befolkningen.

I NBIMs årsrapport om SPU står utsagnet om at vi er "gjester i andres hus" i et avsnitt som omhandler viktigheten av å være åpne om fondets regler og strategier, spesielt siden fondet er statlig eid. Dette reflekterer de såkalte Santiago-prinsippene som Norge har sluttet seg til. Santiago-prinsippene gir uttrykk for gode prinsipper for forvaltningen av statlige investeringsfond, og er å betrakte som minimumsstandarder for hvordan slike fond skal opptre.

SPØRSMÅL NR. 1216**Innlevert 8. april 2011 av stortingsrepresentant Inga Marte Thorkildsen****Besvart 15. april 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Over halvparten av de trafikkdrepte i forbindelse med vegarbeid de fem siste åra er myke trafikanter, ifølge Statens vegvesen.

Vil samferdselsministeren ta grep for å sikre gående og syklende bedre ved vegarbeid?»

BEGRUNNELSE:

Syklister og fotgjengere er mest utsatt ved vegarbeid. Over halvparten av de trafikkdrepte i forbindelse med vegarbeid de fem siste åra er myke trafikanter, i følge Statens vegvesen. Ulykkesanalysene avdekker mangelfull tilrettelegging for gående og syklende forbi anleggsområder, farlige kryssingspunkter mellom anleggsavkjørsel, gang- og sykkelveg og anleggskjøretøy med svært redusert sikt mot myke trafikanter.

I forrige uke begynte Statens vegvesen å rive ei bru på Sørenga i Oslo i forbindelse med vegarbeidene i Bjørvika. Dette arbeidet ble satt i gang uten at syklister og fotgjengere ble gitt informasjon i form av skilting, og uten at alternative traseer ble skiltet eller tilrettelagt. Med den kunnskapen som Statens vegvesen har om konsekvensene av mangelfull tilrettelegging for syklende og gående forbi veganleggsområder, kan man lure på hvorfor slikt skjer på et veganlegg i sentrale Oslo. Dette skjer altså langs en strekning der svært mange sykler, og som inngår i hovednett for sykkel.

På denne bakgrunn er det ønskelig å få vite om Samferdselsministeren vil ta grep slik at dette ikke skjer igjen, verken i Bjørvika eller langs andre veganlegg i regi av Statens vegvesen.

Svar:

Det er riktig at 12 av 23 drepte i trafikkulykker ved veg- eller anleggsarbeid de siste fem årene var myke trafikanter. Fem av disse var syklende, mens sju var gående.

Statens vegvesen har informert meg om at de er i ferd med å revidere Håndbok 051 Arbeidsvarsling, som inneholder normalbestemmelser og retningslinjer for varsling og sikring av arbeid på og ved veg. Statens vegvesen har ved denne revisjonen tatt hensyn til hvor utsatt gående og syklende er ved vegarbeid, og bl.a. skjerpet inn byggeleders ansvar for arbeidsvarsling. Konkrete eksempler på hvordan disse trafikantgruppene bør sikres ved veg- og anleggsarbeid vil i tillegg bli vist i den reviderte håndboken, som skal erstatte den eksisterende utgaven som ble utgitt i 2006.

I den reviderte utgaven vil det også bli stilt krav om at alle arbeidsvarslingsplaner skal være basert på en risikovurdering, som skal vedlegges planen når denne sendes vegvesenet til godkjenning. Risikovurderingen skal nå også omfatte trafikantenes risiko.

Statens vegvesen satser også på å utvikle det trafikktekniske fagområdet, blant annet i form av en mer grundig opplæring av ulike typer personell. Dette gjelder både innen generell skilting, vegoppmerking og signalregulering, og innen arbeidsvarsling.

Jeg forventer at disse tiltakene vil bidra til å bedre sikkerheten for gående og syklende ved vegarbeid.

SPØRSMÅL NR. 1217**Innlevert 8. april 2011 av stortingsrepresentant Inga Marte Thorkildsen****Besvart 27. april 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Hvilke rettigheter har barn med diagnosen PTSD, og har BUP særskilte forpliktelser til å følge opp barn som har fått en slik alvorlig diagnose for å sikre at barnets alvorlige tilstand tas hensyn til?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede er blitt kjent med flere saker der barn har fått den alvorlige diagnosen post-traumatisk stressyndrom etter utredning i BUP, og hvor det er klare indikasjoner på seksuelle overgrep, vold eller grov omsorgssvikt. Barna er i kontakt med barnevernet, samtidig som det pågår rettsaker for å få avklart omsorgs- og samværsrett. Barna befinner seg dermed i et miljø og en situasjon som kan være skadelig for deres videre utvikling. Forutsigbarhet og trygghet vil være spesielt viktig for disse barna. Det er grunn til å tro at det vil være av særlig stor betydning at disse barna får adekvat helsehjelp fra BUP, og at BUP aktivt gir råd til andre instanser om hvordan de bør forholde seg til barn som har en slik alvorlig diagnose.

På denne bakgrunn er det ønskelig å få vite om det følger særlige rettigheter eller plikter med en alvorlig diagnose som PTSD, og det er ønskelig å få vite om det eksisterer retningslinjer e.l. for hvordan BUP skal forholde seg til aktører som foreldre, barnevern og rettsvesen, slik at barnets utvikling og psykiske og fysiske helse blir best mulig ivarettatt.

Svar:

Barn med posttraumatisk stressyndrom (PTSD) er en utsatt gruppe som trenger stor grad av støtte og trygghet for å forebygge videre psykiske problemer. Både tidlig behandling av barnet og god støtte til foreldre og pårørende vurderes som viktige tiltak.

Det kommunale hjelpeapparatet med skolehelsetjeneste, helsestasjon, fastlege, pp-tjeneste og barnevern er viktige støttespillere og samarbeidspartnere til familie, barnehage og skole i tilknytning til barn med PTSD. En viktig oppgave er å bidra til en sosial, psykisk og fysisk trygg ramme for de barna det gjelder.

Barn med PTSD har rett til behandling i psykisk helsevern for barn og ungdom (BUP) i forhold til sine

lidelser. Gjennom pasientrettighetsloven og behandlingsgarantien for barn og ungdom opp til 23 år er barna sikret vurdering av sin situasjon innen 10 dager fra de blir henvist. Videre gjelder de vanlige kravene om individuelt fastsatt frist ved rett til nødvendig helsehjelp, krav til forsvarlig behandling mv. som er omtalt i prioriteringsveilederen for BUP som "Mistanke om alvorlige psykiske reaksjoner etter traumer, kriser eller katastrofer". Anbefalte tiltak iht. til veilederen er utredning, kartlegging av symptombelasting og funksjon, stabilisering av pasientens situasjon, traumespesifikk behandling, opplæring av pasient og pårørende, og psykososiale tiltak. Maksimal anbefalt ventetid for de alvorligste tilstandene er 2 uker og 4 uker ved mindre alvorlige symptomer. Til sammenlikning er det bare ved mistanke om psykose at så kort maksimal ventetid er anbefalingen.

Uten hinder av den alminnelige taushetsplikten skal helsepersonell iht. lov om helsepersonell § 33 melde fra til barneverntjenesten når det er grunn til å tro at et barn blir mishandlet i hjemmet eller det foreligger andre former for alvorlig omsorgssvikt. Barnevernet har på sin side plikt til å sørge for at et barn som antas å kunne ha en alvorlig sykdom blir undersøkt av lege. Dette fremgår av lov om barneverntjenesten § 4-10.

Gjennom opptrappingsplanen for psykisk helse ble det gitt høy prioritet til oppbygging av både kapasitet og kompetanse i det psykiske helsevernet for barn og unge. De fire regionale sentrene for barn og unges psykiske helse ble videreutviklet og retter nå sin oppmerksomhet både mot kommunal sektor og mot BUP-feltet.

I tillegg gir de fire regionale ressursentrene om vold og traumatisk stress og selvmordsforebygging (RVTS) tilbud til fagpersoner og virksomheter som i sitt arbeid møter mennesker berørt av vold og seksuelle overgrep, traumatisk stress, tvungen migrasjon eller selvmordsproblematikk. Sentrene bidrar til kompetanseheving gjennom undervisning, veiledning, konsultasjon og nettverksarbeid på tvers av etater og forvaltningsnivåer.

Til slutt vil jeg også nevne regjeringens satsing på barnehus som er et tilbud til barn og pårørende som møter rettsvesenet etter å ha blitt utsatt for vold eller seksuelle overgrep.

SPØRSMÅL NR. 1218**Innlevert 8. april 2011 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 15. april 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Det er nylig innført nytt regelverk mot radon i bygninger for å redusere antall lungekrefttilfeller, til tross for at Kreftregisteret framholdt at tiltak mot røyking ville være mer hensiktsmessig.

Hvilke faglige utredninger er innføringen av regelverket bygget på, og hvilke vurderinger er gjort rundt kost/nytte på radontiltak versus andre tiltak for å redusere risiko for lungekreft?»

BEGRUNNELSE:

I 2010 ble det innført en lav tiltaksgrense og tilsvarende lav maksimumsgrense for radon, henholdsvis 100 og 200 Bq/m³ luft. Dette gjelder Byggeforskriften som regulerer nybygg og Strålevernforskriften som regulerer et utvalg av eksisterende bygg. Man anslår utgiftene til måling og utbedring av alle landets bygninger til omlag 5 milliarder NOK, hvorav 140 millioner vil være offentlige utgifter, mens resten påhviler en liten andel av boligeierne.

NRK hadde 2. februar 2011 et innslag om radon i Kinsarvik der det over lang tid har vært svært høye radonverdier. Til NRK 03.02.11 sier avdelingsdirektør i Statens strålevern Per Strand at "Man kan ikke bo i dette området her over lang tid."

Kreftregisteret har derimot funnet at forekomsten av lungekreft i kommunen er 50-70 % lavere enn landsgjennomsnittet. Det harmonerer dårlig med frykten som skapes om at området er ubeboelig. I følge Kreftregisteret er den mest nærliggende forklaringen til lavere utslag på lungekreft at røykevanene i Kinsarvik har vært mer gunstig enn ellers i landet. Det framholdes at det er særlig sammen med røyking av radon kan føre til lungekreft, som er primærårsak til lungekreft. Kreftregisteret la i sin høringsuttalelse vekt på at tiltak mot røyking ville være mer hensiktsmessig, og spare flere liv.

Gjennom flere artikler i Dagens Næringsliv i slutten av mars i år fremkommer det kritikk mot at Statens strålevern har underslått faglig uenighet, og at de har framstått i mediainnslag der radonrisikoen overbetones. Nå har NGU og Statens strålevern publisert radonkart, der det framgår at store deler av pressområdene i Osloområdet framstår som høyriskosone for radon. Bærum kommune har fått svært mange henvendelser, og det elektroniske kartet har vært overbelastet flere ganger. Enkelte hevder derfor at forvaltningens praksis stimulerer til frykt fremfor sindige betraktninger.

Svar:

Ny strålevernforskrift trådte i kraft 1. januar 2011. Kravene for radon i eksisterende bygg tilsvarer anbefalte tiltaksnivå i WHO og gjelder alle barnehager, grunnskoler og videregående skoler, både private og offentlige, og utleieboliger. For grenseverdiene er det gitt en treårig overgangsperiode slik at alle skoler, barnehager og utleieboliger nå skal få tid til å måle radon og iverksette radonreduserende tiltak innen 1. januar 2014.

I perioden 2004-2006 ble det publisert tre store vitenskapelige epidemiologiske fellesstudier fra Europa, Nord Amerika og Kina som studerte sammenhengen mellom radon i boliger og lungekreft i den allmenne befolkning. Disse studiene ga overveldende bevis for at radoneksposering forårsaker et betydelig antall lungekrefttilfeller. Fellesstudiene er korrigert for bl.a. røykevaner.

Radon i inneluft er et mer omfattende problem i Norge enn i mange andre land. Antall lungekreftdødsfall i Norge forårsaket av radon i inneluft er estimert til om lag 300 årlig. Estimaten er basert på funn i den europeiske fellesanalysen (Darby 2005). På bakgrunn av studien anslår man at ni prosent av alle lungekrefttilfeller i Europa har radonkonsentrasjon i inneluft som medvirkende årsak. Tilsvarende anslag for Norge er om lag 10-12 prosent. Med utgangspunkt i Kreftregistrets oversikter over antall lungekrefttilfeller i 2007, vil anslaget om 10-12 prosent utgjøre mellom 255 og 306 lungekrefttilfeller hvor radoneksposering er medvirkende årsak. Jeg har imidlertid bedt Statens strålevern og Kreftregistret om å drøfte risikovurderingen seg imellom og komme fram til en felles forståelse.

Studiene viser at risikoen er proporsjonal med radoneksposering uten en nedre terskelverdi. Dette betyr at radoneksposering ved alle nivåer forårsaker lungekreft, og at all reduksjon av radon i inneluft gir en positiv helseeffekt. Anbefalinger for radonreduksjon er blitt innskjerpet i flere land, blant annet i Norge. Nasjonale strategier for å redusere radoneksposering blir anbefalt av Verdens Helseorganisasjon (WHO), som også tilrår et tiltaksnivå på 100 Becquerel per kubikkmeter luft (Bq/m³). Regjeringen la 1. juli 2009 frem sin strategi for å redusere radoneksposering i Norge.

Den hyppigste årsak til lungekreft er røyking (WHO). Hos personer som aldri har røkt, utgjør radon den største risikofaktoren. Studiene viser videre at det er en samvirkende effekt av radon og røyking

som gjør at den absolutte lungekreftrisiko forårsaket av radon for en røyker er betraktelig høyere enn for en ikke-røyker. Også for tidligere røykere er radonrisiko forhøyet i forhold til for ikke-røykere.

Ved en radonkonsentrasjon på 100/Bq/m³, som er nær gjennomsnittet for boliger i Norge i dag, vil risikoen for å dø av radonindusert lungekreft før 75 års alder være henholdsvis 0,1 prosent for ikke-røykere og 2 prosent for røykere. Mange bygninger i Norge har nivåer som er høyere enn dette.

Det er mulig å redusere faren ved radoneksponering gjennom å slutte å røyke, fordi synergien mellom røyking og radoneksponering svekkes med tiden etter røykeslutt. Studiene viser likevel at det tar flere år før denne synergien forsvinner, og tidligere røykere kan derfor kun redusere lungekreftrisikoen gjennom å redusere radonnivå i bygningene de oppholder seg i.

Det finnes en rekke publikasjoner som oppsummerer forskning og beregninger for å legge opp kostnadseffektive radonreduksjonsstrategier med tiltak mot radon i eksisterende bygninger (litteraturen er oppsummert i blant annet i WHO's Radon Handbook, 2009). De vitenskapelige publikasjonene viser at radonreduksjonstiltak er kostnadseffektive. For ulike land, med ulike radonforekomster og ulike kostnadsnivåer for radontiltak, vil likevel kostnadseffektivitetstallene for et gitt tiltaksnivå variere.

For norsk radonforhold ble det i 2003 publisert en kostnadseffektivitetsanalyse (Stigum og Strand

2003) som viste at radonreduksjonstiltak i eksisterende bygg med nivåer over 200 Bq/m³ er kostnadseffektive.

I den senere tid er det på oppdrag fra Strålevernet utført en kostnadseffektivitetsanalyse for en tiltaksgrænse på 100 Bq/m³ (SCS Report 2008:3). Denne undersøkelsen beregnet en kostnad per spart lungekrefttilfelle på 3 mill. kroner, noe som tilsvarer mellom 170 000 og 210 000 kroner per spart leveår. Rapporten påpeker at tiltakene kan gjøres mer kostnadseffektive. Resultatene i analysen stemmer godt med tilsvarende analyse gjennomført i forbindelse med WHO's International Radon Project.

Røyking er ifølge Verdens helseorganisasjon den viktigste årsaken til tidlig død og tapte friske leveår i høyinntektsland som Norge. Det er anslått at de samfunnsøkonomiske kostnadene av røyking utgjør 80 mrd. kroner per år, og at passiv røyking årlig koster samfunnet om lag 4 mrd. kroner. Den potensielle gevinsten ved en ytterligere nedgang i andel dagligrøykere kan ha en årlig verdi på om lag 2-3 mrd. kroner.

Røyking er den hyppigste årsaken til lungekreft. Tiltak for å redusere andelen røykere er derfor det viktigste vi kan gjøre for å redusere risiko for lungekreft. Jeg vil høsten 2011 legge fram en ny strategi for å videreføre og styrke det tobakkskadeforebyggende arbeidet. Samtidig er det viktig å redusere risikoen for lungekreft gjennom tiltak mot andre kjente årsaker - som for eksempel radon.

SPØRSMÅL NR. 1219

Innlevert 8. april 2011 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 15. april 2011 av olje- og energiminister Ola Borten Moe

Spørsmål:

«Vil statsråden bidra til at man i slike saker tar stor hensyn til lokal, langsiktig nytteverdi av infrastrukturinvesteringer, slik at pris ikke blir det eneste avgjørende for trasévalg?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med byggingen av kraftlinjen mellom Ørskog og Fardal skal Statnett etablere Sogndal Trafostasjon. Arbeidet vil kreve bygging av anleggsvei. Fra lokalt hold har det kommet frem ønske om at adkomsten skal etableres gjennom å styrke eksisterende infrastruktur fra Øvstedalen, mens Statnett har

lagt opp til å bygge en egen og billigere anleggsvei, dog med liten bruksverdi for lokalsamfunnet.

Svar:

Tilrettelegging for infrastruktur i forbindelse med utbygging av kraftledninger må alltid vurderes konkret for det enkelte tilfelle, jf. Ot.prp. nr. 62 (2008-2009):

”At nødvendig infrastruktur i tilknytning til ledninger og trafostasjoner, som for eksempel veier, kan tilrettelegges på en slik måte at de kan tjene samfunnsmessige behov kan også være en form for avbøtende tiltak.”

Olje- og energidepartementet fattet 8. april 2011 delvedtak for 420 kV kraftledningen Ørskog-Sogndal. I departementets vedtak er det bestemt at adkomstvei til Sogndal transformatorstasjon skal gå via Øvstedalen, i tråd med hva Sogndal kommune sterkt

og tydelig har gått inn for. I departementets begrunnelse er det lagt stor vekt på den samfunnsmessige nytten denne veien vil ha for kommunen. På den måten har jeg sørget for at bestående infrastruktur fra Øvstedalen styrkes slik representanten er opptatt av.

SPØRSMÅL NR. 1220

Innlevert 8. april 2011 av stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad

Besvart 4. mai 2011 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«I hvilken grad er noen av disse kontraktene inngått innenfor den såkalte "industrikraftordningen", og i hvilke erfaringer har man fått fra ordningen så langt?»

BEGRUNNELSE:

Det er i det siste kommet positive meldinger om at større norske bedrifter har inngått langsiktige kontrakter med Statkraft og det er bra.

Svar:

Langsiktige kraftleveranser er vesentlig for store deler av den kraftintensive industrien. Det er derfor positivt at Statkraft siden slutten av desember 2010 har inngått langsiktige kraftavtaler med bl.a. Fesil Rana Metall, Washington Mills, Södra Cell Folla, Hunton Fiber, Norske Skog og Finnfjord. Dette skaper gode fremtidsutsikter for videre drift hos disse virksomhetene.

Regjeringen har iverksatt en rekke tiltak for å bedre industriens kraftvilkår, inkludert tiltak for å styrke kraftbalansen og utbygging av ny kraft, og tiltak som skal gjøre det enklere å inngå langsiktige kraft-

avtaler. Vi er opptatt av å beholde og videreutvikle en miljø- og energieffektiv industri i Norge.

Gjennom garantiordningen for kraftkjøp under Garanti-instituttet for eksportkreditt (GIEK) har regjeringen fått på plass en ordning som gir partene et forretningsmessig verktøy til å håndtere den motpartsrisikoen langsiktige kraftavtaler innebærer. Ordningen har en ramme på 20 milliarder kroner og vil gjøre det lettere for industrien å inngå langsiktige kraftavtaler og bidra til investeringer og trygge arbeidsplasser i norsk industri.

EFTAs overvåkningsorgan offentliggjorde 2. mars 2011 at kraftgarantiordningen er forenelig med statsstøtteregulverket i EØS-avtalen. Dermed var den siste brikke på plass for at ordningen kan settes i kraft. Tidligere har vi også fått på plass endringer i dekningsloven som gir rettsvern for avtaler om inn-tredelsesrett i langsiktige kraftavtaler.

Aktørene har avventet inngåelse av garantiavtaler inntil ESA gjorde det klart at ordningen var i tråd med EØS-regulverket. Det er stor interesse for ordningen og GIEK har god kontakt med en rekke aktører om mulig bruk av ordningen, både kraftprodusenter og industri. Også aktører som i løpet av våren har inngått nye langsiktige kraftkontrakter har signalisert at de vil benytte seg av garantiavtalene.

SPØRSMÅL NR. 1221**Innlevert 8. april 2011 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker****Besvart 27. april 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Kan jeg be om å få en oversikt over hvor mye penger som er investert i henholdsvis riks- og fylkesveier fra 2005 til i dag og hvor mye som er planlagt investert frem til 2019 - alle tallene fordelt pr. år og pr. fylke, og kan jeg også be om en oversikt over hvor mye bompenger som er innkrevd pr. år og pr. fylke fra 2005 til i dag og hvor mye som er planlagt innkrevd frem til 2019, og kan jeg til slutt be om å få en oversikt over hva som var planlagt bompenggebidrag til investeringene i NTP pr. år og pr. prosjekt og hva som blir realitetene i 2010 og 2011?»

Svar:

Innledningsvis vil jeg understreke at å framskaffe alle de opplysningene som det her bes om, er et svært omfattende arbeid. Noen av de etterspurte opplysningene lar seg heller ikke framskaffe.

I spørsmålet bes det om oversikt over riksveginvesteringer pr. år og pr. fylke for perioden 2005-2019. Fram til 2010 besto riksvegnettet av øvrige riksveger og stamveger. For øvrige riksveger var det fylkesfordelte investeringsrammer, mens investeringsrammene til stamveger var rutfordelt. Vedlegg 1 og 2 gir en oversikt over riksveginvesteringene de enkelte år i perioden 2005-2009, fordelt på fylker for øvrig riksvegnett og fordelt på ruter for stamvegnettet. Jeg gjør oppmerksom på at fram til 2006 inngikk midler til mindre investeringstiltak, planlegging og grunnverv på stamvegnettet i de fylkesfordelte rammene. Videre gjør jeg oppmerksom på at stamvegnettets omfang ble endret fra 2006.

Fra 2010 er alle riksveginvesteringer rutfordelt. Vedlegg 3 gir en oversikt over riksveginvesteringene i 2010 og 2011 fordelt på gjeldende ruter, mens vedlegg 4 viser de rutfordelte rammene i Statens vegvesens handlingsprogram for perioden 2010-2013

(2019), basert på rammene i St.meld. nr. 16 (2008-2009). Rammene er fordelt på år for perioden 2010-2013, men ikke for perioden 2014-2019.

Representanten ber også om oversikt over fylkesveginvesteringer pr. år og pr. fylke for perioden 2005-2019. Se vedlegg 7. Med forvaltningsreformen, som trådte i kraft 1. januar 2010, ble store deler av riksvegnettet omklassifisert til fylkesveg. Staten vil følge opp fylkeskommunenes bruk av midler på fylkesveg fra og med 2010 gjennom KOSTRA. Det foreligger foreløpig ikke tall for 2010. Det er ikke mulig å gi oversikt over planlagte investeringer på fylkesvegnettet uten gjennomgang av samtlige fylkeskommuners vegplaner.

Det bes videre om oversikt over innkrevde bompenger pr. fylke pr. år fra og med 2005 og hva som er planlagt innkrevd fram til 2019. Vedlegg 5 gir en oversikt over innkrevde bompenger pr. år i perioden 2005-2009, basert bompengeselskapenes innrapportering til Statens vegvesen. For flere prosjekter kreves det inn bompenger i mer enn ett fylke. Det foreligger derfor ikke fylkesvise oversikter. Det foreligger heller ikke prognoser for framtidige bompenginntekter.

Jeg oppfatter at siste del av spørsmålet gjelder prosjekter med bompengefinansiering i 2010 og 2011. I St.meld. nr. 16 (2008-2009) er det ikke tatt stilling til når bompenggebidrag forventes stilt til disposisjon. Vedlegg 6 gir imidlertid en oversikt over prosjekter med bompengefinansiering i 2010 og 2011 og de bompenggebidrag som lå til grunn for prioriteringen av disse prosjektene i St.meld. nr. 16 (2008-2009).

7 vedlegg til svar:

<http://www.stortinget.no/dok15-201011-1221-vedlegg>

SPØRSMÅL NR. 1222**Innlevert 11. april 2011 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 15. april 2011 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Vil statsråden påse at reinen som oppholder seg ulovlig på Lenvikhalvøya blir fjernet, og når?»

BEGRUNNELSE:

Jeg tok opp problemet med ulovlig rein på Lenvikhalvøya i spørretimen 23. mars. Statsråden sa i mitt svar at han ville følge opp saken. Nå har situasjonen eskalert ved at området er tilført mere ulovlig tamrein.

Det må ikke være slik at de reieneierne som bryter lovverket blir belønnet ved at myndighetene bare sitter og ser på. Sauebøndene har også sent en bekymringsmelding der de kan fortelle at den ulovlige tamreinen fører til at det er registrert økning av rovdyr i området.

Svar:

Jeg vil innledningsvis få vise til den redegjørelsen som ble gitt i Stortingets spørretime 23. mars og den etterfølgende debatten.

Når det gjelder utviklingen i saken etter dette, har områdestyret for Troms reinbeiteområde 30. mars 2011 fattet et nytt vedtak. Dette vedtaket innebærer at reinen skal drives ut så snart dyrevelferden tillater det. I kombinasjon med pålegget er det fastsatt en løpende tvangsmulkt. Det er satt en siste frist for utdriving til 27. april, og som bare kan overskrides dersom utdriving er dyrevelferdsmessig uforsvarlig.

I denne saken har Områdestyret ansvar og oppgaver etter reindrifftsloven, og plikt til å gi nødvendige pålegg for å bringe ulovlige forhold til opphør når offentlige interesser tilsier det. I den forbindelse kan det brukes sanksjoner, noe som også gjøres i denne saken. Effektueringen av tiltakene må imidlertid foregå innenfor rammen av det som er dyrevelferdsmessig forsvarlig etter gjeldende lovverk på det området. De dyrevelferdsmessige vurderingene er det lokalt mattilsyn som foretar.

Mattilsynet har løpende vurdert de dyrevelferdsmessige sidene ved å drive ut reinen. Mens Mattilsynet tidligere på dette grunnlaget har reist noe tvil om reinen bør kunne flyttes, er de siste vurderingene jeg har mottatt at Mattilsynet nå ikke har de samme motforestillinger. Det skal snarest foretas en ny inspeksjon dersom reinen fortsatt er på stedet.

På denne bakgrunn legger jeg til grunn at Områdestyrets vedtak om utdriving nå blir fulgt opp, og at det blir ilagt sanksjoner om så ikke skulle skje.

Når det gjelder drikkevannsspørsmål, følges også dette opp av lokale myndigheter. Ut fra de opplysninger som nå foreligger, gjetes reinen og beveger seg i god avstand fra nedslagsfeltet til den aktuelle drikkevannskilden.

Jeg vil i tillegg understreke at denne saken har vært problematisk, og mener at det har tatt alt for lang tid å bringe ulovlige forhold til opphør. Dette er noe jeg vil ta opp med de ansvarlige instanser.

SPØRSMÅL NR. 1223**Innlevert 11. april 2011 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 15. april 2011 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«I ett intervju til Bonde og småbruker nr. 3 uttaler Riksrevisor Jørgen Kosmo følgende: "Jeg håper Brekk i den nye landbruksmeldingen klarer å definere målene litt klarere." Riksrevisjonen har tidligere påpekt at statsråden og hans departementet ikke har klargjort de videre forutsetninger for god måloppnåelse ut fra Stortingets prioriteringer.

Kan vi i den nye landbruksmeldingen forvente en avklaring om hva som kan være realistisk måloppnåelse i landbrukspolitikken?»

Svar:

Riksrevisjonen har nylig gjennomført en undersøkelse av måloppnåelse og styring i jordbruket. Resultatene fra undersøkelsen ble presentert i Doku-

ment 3:12 (2009–2010), der det framgår at Riksrevisjonen mener at det er svakheter ved måloppnåelse for flere av målene Stortinget har satt for jordbruket og at Landbruks- og matdepartementet i liten grad utdypet Stortingets overordnede mål for landbruks- og matpolitikken gjennom mer konkrete, avgrensede og etterprøvbare mål. Jeg går ut fra at det er denne undersøkelsen som er bakgrunnen for Riksrevisor Jørgen Kosmos uttalelser til tidsskriftet *Bonde og småbruker*.

Etter mitt syn har Riksrevisjonen gjort et grundig arbeid innenfor et område med viktige rammebetin-

gelses både for nasjonal matproduksjon og produksjon av kollektive samfunns-goder. Det er alt overveiende også bra samsvar mellom de utfordringer

Riksrevisjonen peker på og det jeg selv mener er viktig for å nå målene for landbrukspolitikken. Departementet vil legge vekt på de vurderinger og konklusjoner som er trukket i Riksrevisjonens rapport. I meldingen vil regjeringen fremme forslag til mål for landbruks- og matpolitikken, og hvordan disse skal nås. Gjennom behandlingen av denne meldingen vil Stortinget inviteres til å ta en grunnleggende debatt om mål og retning for jordbruket i Norge fremover.

SPØRSMÅL NR. 1224

Innlevert 11. april 2011 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten

Besvart 13. april 2011 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Den politiske krisen i Elfenbenskysten har de siste dagene ledet til en kaotisk situasjon som hardt rammer sivilbefolkningen. FNs kontor for koordinering av humanitære saker (OCHA) melder nå om massedrap og en rekke andre alvorlige brudd på menneskerettighetene.

Vil utenriksministeren ta initiativ til at Norge – i tillegg til å yte akutt nødhjelp – også støtter krav om en internasjonal, uavhengig granskning av påstandene om massedrap og hvem som står ansvarlig for dem?»

BEGRUNNELSE:

Etter presidentvalget i Elfenbenskysten har landet havnet i en politisk krise som har utartet til blodig militær maktkamp med katastrofale følger for sivilbefolkningen. En million mennesker er på flukt og mange hundre er drept.

Utgående president Gbagbo mener valget ble ødelagt av fusk og har ikke villet overgi makten til Ouattara, den presidentkandidaten som er anerkjent som vinner av valget av FN, EU, Den afrikanske union og det vestafrikanske regionale organet ECO-WAS.

FNs kontor for koordinering av humanitære saker (OCHA) melder nå om alvorlige overgrep mot sivilbefolkningen. I en fersk rapport fra den vestlige byen Duékoué melder OCHA om massedrap og en rekke andre alvorlige brudd på menneskerettighetene. Over 400 lik er funnet så langt, ifølge OCHA. I

hovedstaden og millionbyen Abidjan er det kaos på grunn av at sikkerhetssituasjonen er så dårlig.

Det er åpenbart viktig å få slutt på kaoset og gjenopprette normal sikkerhet for befolkningen.

Det internasjonale samfunn må bistå med rask bistand til de rammede, men det er også behov for en granskning av påstandene om massedrap og hvem som må holdes ansvarlig for disse overgrepene.

Svar:

FNs Menneskerettighetsråd vedtok under Rådets hovedsesjon i mars i år en resolusjon (A/HRC/16/L.33) som oppretter en uavhengig, internasjonal undersøkelseskommisjon for menneskerettighetsbrudd begått i Elfenbenskysten etter valget den 28. november i fjor. Som medlem i Rådet støttet Norge opp om vedtaket, som er et sterkt signal fra det internasjonale samfunn om at full informasjon må komme på bordet om de overgrep som har funnet sted siden valget, og at det ikke kan være snakk om straffefrihet i slike situasjoner.

Jeg vil også understreke at vi fra norsk side har tatt opp ansvaret for å beskytte sivile direkte med Ouattara og hans militære ledelse før krigshandlingene startet.

MR-rådets president har, etter brede konsultasjoner med de regionale gruppene, utpekt en kommisjon ledet av professor Vitit Muntabhorn fra Thailand og med Suliman Baldo fra Sudan og Reine Alapini Gansou fra Benin som medlemmer. Kommisjonen skal rapportere til MR-rådet juni i år, under Rådets

17. sesjon. Resultatene fra undersøkelseskommissjonen skal også oversendes FNs Generalforsamling, så snart de foreligger.

Resolusjonen er for øvrig gjennomgående sterkt støttende til posisjoner og tiltak igangsatt av AU og ECOWAS, herunder anerkjennelsen av presidentvalget med Outtara som vinner. Alle voldshandlinger og brudd på menneskerettighetene fordømmes sterkt, og må i følge MR-rådets resolusjon bringes til en umiddelbar stans. Media bes dessuten om å avstå fra videre oppfordringer til vold og hatefull propaganda. Outtaras invitasjon til alle spesialrapportører under MR-rådet fremheves som et viktig og positivt steg.

Fra norsk side ble situasjonen i Elfenbenskysten i tillegg tatt opp i et eget innlegg om MR-situasjoner

som krever Rådets oppmerksomhet, hvor det ble uttrykt sterk bekymring for situasjonen i landet og anmodet om at partene beskytter sivilbefolkningen mot vold og sikrer at humanitære prinsipper blir overholdt.

Norge har bidratt med 60 millioner kroner i nødhjelp til Elfenbenskysten. Pengene kanaliseres gjennom Flyktninghjelpen, Den internasjonale Røde Kors-komiteen, FNs høykommissær for flyktninger, Verdens matvareprogram og Unicef. Støtten går til beskyttelse av sivile, medisinsk hjelp, matvarehjelp og ernæringstiltak for flyktninger internt i Elfenbenskysten og i nabolandene. Norge bidrar også med midler til FNs humanitære aktiviteter i Elfenbenskysten og Liberia gjennom FNs humanitære fond Cerf.

SPØRSMÅL NR. 1225

Innlevert 11. april 2011 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 15. april 2011 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«Når vil statsråden oppheve begrensningen i bruk av norsk mannskap på fiskefartøy og lottfiskere på bakgrunn av bosted i Norge, og kan statsråden redegjøre for om det foreligger lignende begrensninger i bruk av norsk mannskap knyttet til bosted i annet regelverk for fiskerisektoren?»

BEGRUNNELSE:

Det følger av lov 17.juni 1966 nr 19 om forbud mot at utlendinger driver fiske m.v. i Norges territorialfarvann (fiskeriforbudsloven) § 3 annet ledd:

"Ved fiske og fangst i territorialfarvannet må minst halvparten av mannskapet og lottfiskerne samt fartøyføreren være bosatt i en kystkommune eller i en nabokommune til en kystkommune."

Loven åpner for at kravet til bosted for fartøyførere kan fravikes.

Begrensningen i bruk av mannskap kom inn ved lovendring 22.desember 2006 nr 97 på bakgrunn av Ot.prp. nr.99 (2005-2006).

FrP mener at kravet til bosted for mannskap utgjør en forskjellsbehandling for mannskap som har bosted i en innlandskommune som ikke er en kystkommune eller grenser til en kystkommune.

Slik bestemmelsen er i dag likestilles mannskap fra innlandskommuner nærmest med utenlandsk mannskap.

I denne sammenheng hadde det vært ønskelig å vite antall kystkommuner samt antall kommuner som grenser til kystkommuner.

Svar:

Etter fiskeforbudsloven var det tidligere stilt krav om at fartøyfører og minst halvparten av mannskapet eller lottfiskerne på norske fiskebåter enten skulle være norske statsborgere eller bosatt i Norge. I 2006 ble dette kravet endret til at minst halvparten av mannskapet og lottfiskerne på et fartøy, samt fartøyføreren, skal være bosatt i en kystkommune eller nabokommune til en kystkommune. Det kan etter søknad gis dispensasjon fra bostedskravet for fartøyførere med bosted annet sted i Norge, i øvrig EØS-område, eller i de deler av Norden som ikke er omfattet av EØS.

Endringen i 2006 bidro til å fjerne usikkerheten i forhold til om Norge oppfyller sine forpliktelser som følger av EØS-avtalen i forhold til regelverket om fri bevegelighet for arbeidstakere og tjenester. Det ble lagt til grunn at et krav om tilhørighet mellom kystdistrikt og arbeid innenfor fiskerisektoren, konkretisert som et krav om bosted i kystnære strøk, ville

være bedre i samsvar med EØS-retten enn det tidligere nasjonalitets- og bostedskravet.

Med kystkommune menes en kommune som har grense mot åpent hav eller har grense til en fjordarm fra åpent hav. I dag er ca. 350 av alle norske kommuner kystkommune eller nabokommune til kystkommune, av en total på 430 kommuner pr. 1. januar 2010. For eksempel er alle kommunene på Vestlandet og i Nord-Norge kystkommune eller nabokommune til kystkommune. Det er videre slik at personer

bosatt i andre kommuner også vil kunne hyres som mannskap, innenfor den halvpart av mannskapet som ikke trenger å være bosatt i kystnære strøk. Det samme vil gjelde for mannskap bosatt i utlandet.

Den norske fiskeripolitikken har som en av sine hovedmålsettinger å sikre at de nasjonale marine ressurser kommer kystbefolkningen i Norge til gode. Dette mener jeg blir oppfylt med dagens bestemmelser, og jeg mener at bostedskravet er et fiskeripolitisk virkemiddel som bidrar til å sikre dette.

SPØRSMÅL NR. 1226

Innlevert 11. april 2011 av stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos

Besvart 15. april 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Helse Sør-Øst krever nå at alle som har tilbud til pasienter med ruslidelse skal ha tilbud om LAR-behandling som en del av sitt opplegg. Dette vil bety at det ikke vil finnes et LAR-fritt tilbud i regionen. Fagmiljøene er bekymret fordi pasienter som har LAR-tilbud ikke kan behandles side om side med pasienter som ikke har LAR. Pasienter uten LAR har en helt annen adferd og mister motivasjonen hvis de skal behandles sammen med LAR-pasienter.

Er dette i overensstemmelse med statsrådets politikk og mål for rusomsorgen?»

BEGRUNNELSE:

Rusmisbrukere som mottar et tilbud om behandling for å bli helt rusfrie har en helt annen opplevelse av behandlingen enn pasienter som går på LAR mens de blir behandlet. For pasienter uten LAR kan det virke svært demotiverende å omgås, og leve sammen med, pasienter som får LAR-behandling. LAR-pasientene mottar medikamenter som bidrar til et helt annet reaksjonsmønster og mindre synlige reaksjoner. Når alle som tilbyr behandling for rusproblemer blir pålagt å ha et tilbud til begge grupper rusmisbrukere for å få avtale med Helse Sør-Øst vil det ikke finnes institusjoner eller tilbydere med et LAR-fritt tilbud. En utvikling i denne retningen vil i praksis bety at målet om å bidra til at rusmisbrukere kan bli helt rusfrie ikke lenger er realistisk. Det er en utvikling jeg håper ingen ønsker.

Svar:

Fra 1. januar 2010 ble LAR regulert i egen forskrift som erstattet en rekke rundskriv. Helsedirektoratet publiserte samtidig nasjonale retningslinjer på feltet. Et av de viktigste formålene med forskriften og retningslinjene var å integrere LAR i tverrfaglig spesialisert behandling (TSB).

Tilbudet om legemiddelassistert rehabilitering (LAR) ble landsdekkende i 1998. Antall rusmiddelavhengige som er blitt inkludert i denne behandlingsformen har over tid økt betydelig. Det er i dag om lag 6300 som er i behandling. En betydelig andel av de som nå er i LAR, er enten i heldøgnsinstitusjon eller mottar poliklinisk behandling i TSB eller i psykisk helsevern. Ved Tyrilistiftelsen er for eksempel ca. 25 % av pasientene i TSB inkludert i LAR. Videre er en rekke rusmiddelavhengige i TSB medisineret for ulike psykiatriske diagnoser, herunder ADHD, depresjon og angst. Slik medisinerer er forskrevet av lege, ofte før oppstart av TSB. Forutsatt at disse pasientene ikke inntar rusmidler av noen art, men kun inntar de forskrevne mengder medisiner som inngår i LAR, anses disse pasientene ifølge Helsedirektoratet som rusfrie.

Jeg har i sakens anledning mottatt en orientering fra Helse Sør-Øst RHF. Av denne orienteringen fremgår at man i dag har 20 avtaler i TSB til en samlet kostnad på 600 mill. kroner. Disse utløper 30. juni 2012. Helse Sør-Øst har imidlertid allerede startet arbeidet med en ny anskaffelse av behandlingstilbud til rusmiddelavhengige med siktemål å ha nye avtaler på plass ved årsskiftet. De ulike helseforetak og brukere deltar i arbeidet med å definere hvilke behov den

kommende anskaffelsen skal dekke. I tillegg er både leverandører og kommuner invitert til dialog om dette. Det gjennomføres en omfattende prosess for å konkretisere brukernes behov slik at man legger til rette for tjenester som kan møte fremtidens behov. Helse Sør-Øst tar sikte på at den faglige kravspesifikasjonen skal være ferdig i løpet av mai. Kravspesifikasjonen vil avklare hvilke typer behandlingstilbud som skal kjøpes, herunder om noen av behandlingstilbudene skal gis anledning til å reservere seg mot pasienter som er i LAR-behandling.

I denne prosessen vil Helse Sør-Øst RHF legge stor vekt på hovedprinsippet om at pasienter i TSB, som andre pasienter i spesialisthelsetjenesten, skal

kunne motta lovlig forskrevne medikamenter som et ledd i behandlingen. Samtidig understreker Helse Sør-Øst at man ikke vil konkludere på dette punktet før den faglige prosessen er gjennomført. Det er derfor ikke avklart om Helse Sør-Øst vil åpne for at noen behandlingstilbud skal gis anledning til å reservere seg mot inntak av pasienter i LAR.

Avslutningsvis kan jeg minne om at Regjeringen har besluttet at det skal legges frem en stortingsmelding om norsk ruspolitikk. Det vil der bli gitt en bred omtale av både innholdsmessige og strukturelle forhold som er viktige for å kunne tilby rusmiddelavhengige helhetlige og sammensatte tjenester med best mulig kvalitet.

SPØRSMÅL NR. 1227

Innlevert 11. april 2011 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal

Besvart 18. april 2011 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Vil utenriksministeren bruke sin og Norges innflytelse for å få slutt på irakiske angrep mot forsvarsløse flyktninger i Camp Ashraf i Irak?»

BEGRUNNELSE:

Den 15. desember 2010 sendte jeg spørsmål til utenriksministeren der jeg spurte om han ville bidra internasjonalt til å sette fokus på den økende usikkerheten og de svært vanskelige humanitære forhold for de iranske flyktningene i Camp Ashraf i Irak. Bakgrunnen for dette var forverrede humanitære forhold i leiren samt at den amerikanske tilbaketrekkingen hadde forsterket usikkerheten og svekket stabiliteten i området.

I sitt svar til meg 4. januar i år skriver utenriksministeren at han forventet at sikkerheten for innbyggerne i leiren ble ivaretatt og at norske myndigheter følger den humanitære situasjonen i leiren. Han hevdet videre at dette flere ganger var tatt opp med irakiske myndigheter både med den irakiske ambassaden i Oslo og i samtaler med utenriksminister Zebari. Utenriksministeren hevdet videre at norske myndigheter fortsatt ville ta opp den humanitære situasjonen med irakiske myndigheter.

Siden denne tid har den humanitære situasjonen i leiren blitt betydelig forverret. Manglende medisinsk hjelp har skapt store lidelser for mange i leiren og en fullstendig uholdbar situasjon.

Natt til fredag 1. april ble det laget et 12 meter bredt hull i gjerdet som omkranser leiren. Dagen etter kjørte en rekke militærkjøretøyer fra Iraks 5. divisjon inn i leiren etter ordre fra statsminister Nouri Al-Maliki. Den irakiske militære tilstedeværelse i leiren ble ytterligere forsterket 7. og 8. april.

Natt til 8. april startet irakiske militære angrep mot de forsvarsløse flyktningene i leiren. Det ble tatt i bruk røkgranater, tåregass i tillegg til skytevåpen i angrepet. I skrivende stund er det meldt om 33 drepte i leiren. De fleste ble drept av skudd, men noen ble regelrett overkjørt av militære kjøretøyer. Det er også meldt om ca. 300 skadde etter angrepet og av disse har 178 skuddsår. Irakiske militære tok også sårede fra leiren, og det er nå rapportert om at også noen av disse har mistet livet grunnet manglende medisinsk behandling.

Verdenssamfunnet kan ikke sitte stille og se på de grufulle handlinger som her blir utført mot forsvarsløse flyktninger. Jeg håper utenriksministeren og den norske regjering vil si klart og tydelig fra at dette ikke kan aksepteres, og bruke all sin innflytelse overfor irakiske og amerikanske myndigheter for å få satt en sluttstrek for disse grusomheter.

Svar:

Da informasjon om hendelsene i Camp Ashraf 7.-8. april 2011 ble kjent, sendte jeg midt på dagen 8. april ut en pressemelding hvor jeg sterkt beklaget

volden mot sivile og jeg understreket irakiske myndigheters ansvar for beboernes sikkerhet. Vår ambassadør i Bagdad (p.t. Amman) formidlet i en samtale søndag 10. april samme budskap til den irakiske visesutenriksministeren Abawi og oppfordret samtidig til at FN umiddelbart måtte gis adgang til leiren for å kartlegge de faktiske forhold. Norge var tilsluttet en EU-erklæring om Camp Ashraf av 14. april.

Omstendighetene omkring hendelsene i Camp Ashraf er fortsatt noe uklare. Representanter for FN-operasjonen UNAMI (United Nations Assistance Mission for Iraq) fikk etter internasjonalt press, bl.a. fra Norge, besøke leiren den 14. april og konkluderte med at den hittil mest alvorlige hendelsen i leiren hadde kostet 34 mennesker livet.

Irakiske myndigheter må ta ansvaret for denne dramatiske og beklagelige utviklingen, og ta sikkerheten til beboerne i leiren på alvor, slik vi fra norsk side lenge har krevd.

Med henvisning til mitt svar av 4. januar 2011 på ditt skriftlige spørsmål av 15. desember 2010 om situasjonen i Camp Ashraf, kan jeg opplyse om at norske myndigheter de siste månedene, ved flere anled-

ninger, har tatt opp situasjonen i leiren med irakiske myndigheter. Bl.a. drøftet vår ambassadør saken under en samtale med Iraks immigrasjonsminister i Bagdad 25. januar.

Irakiske samtalepartnere understreker at Camp Ashraf har vært en vanskelig sak for myndighetene siden de i 2009 overtok ansvaret for sikkerheten i leiren fra amerikanerne. Camp Ashraf ble som kjent opprettet i 1986 på initiativ fra Saddam Hussein, og innbyggerne er i hovedsak iranske borgere tilknyttet organisasjonen Mujahedin e-Khalq (MeK). Innbyggerne har ikke flyktningstatus, men betegnes som "personer med beskyttelsesbehov".

Vi vil i tiden fremover fortsette å bruke vår innflytelse for å få irakiske myndigheter til fullt ut å leve opp til det ansvaret de har for sikkerheten til borgerne i Camp Ashraf og til å respektere deres grunnleggende rettigheter. Med sikte på best mulig informasjon om utviklingen i Camp Ashraf, vil vi også opprettholde den jevnlige kontakten med FN, Den internasjonale Røde Kors Komiteen (ICRC) og andre hjelpeorganisasjoner som besøker leiren.

SPØRSMÅL NR. 1228

Innlevert 11. april 2011 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten

Besvart 28. april 2011 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«Vil statsråden vurdere en overgangsordning, som gir anledning til en gradvis utbedring av fiske- og fangstfartøyflåten, for å unngå at mange fiskere må legge ned driften?»

BEGRUNNELSE:

Jeg er kjent med at det nå er en forskrift på høring fra Sjøfartsdirektoratet om nye sikkerhetstiltak for fiske- og fangstfartøy under 15 meter. For å nå den nye standarden vil det for mange fiskere kreve store utbedringer hva gjelder radioutstyr, sikkerhetsutstyr og gjennomføring av kontroller som nå blir påbudt. En slik utbedring vil medføre store kostnader, og for noen fiskere kan denne forskriften bli medvirkende til at man legger ned driften.

Svar:

Sjøfartsdirektoratet sendte 18. mars 2011 på høring et forslag til forskrift om konstruksjon, utstyr og drift av fiske- og fangstfartøy under 15 meter største

lengde. Fristen for å komme med høringsuttalelser er 15. juni.

I hovedsak innebærer forslaget til forskrift at eksisterende regelverk samles i en enkelt forskrift, noe som vil gjøre regelverket mer oversiktlig. Det foreslås imidlertid også innføring av krav til periodisk kontroll for fartøy mellom 9 og 10,67 meter, samt førstegangskontroll for fartøy mellom 8 og 9 meter. Videre foreslås innføring av krav om gjennomføring av stabilitetsberegninger for fartøy som er bygget før 1. januar 1992, og nye krav til radioutstyr. Formålet med disse forslagene er å styrke sikkerheten for denne type fartøy.

I forskriftsforslaget legges det opp til at eierne av fartøyene gis en viss tid til å innrette seg på nye krav. Det foreslås en gradvis innfasing fra 1. juni 2012 til 1. juni 2016, avhengig av fartøyets byggedato og fartsområde. Skulle det imidlertid, i etterkant av høringen, vise seg at forslaget til forskrift faller urimeleg ut for enkelte typer fartøy, vil endringer i forskriften vurderes.

SPØRSMÅL NR. 1229**Innlevert 11. april 2011 av stortingsrepresentant Åge Austheim****Besvart 28. april 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«102,6 MNOK ligger inne i handlingsprogrammet for perioden 2010-2013 på aktuelle veistrekning.

Er statsråden villig til å omprioritere noe av disse midlene for snarlig å utbedre den dårlige veistandarden på riksvei 70 Tingvoll-Ålvundfjord, og hva vil statsråden gjøre for at veistandarden på riksvei 70 ikke skal tvinge ambulanser i utrykning til å kjøre i 30-40 km/t, noe som i verste fall går utover pasientsikkerheten?»

BEGRUNNELSE:

Tidens Krav melder 11. april at ambulansene må kjøre akuttpasienter i langt lavere hastighet enn fartsgrensa fordi riksvei 70, særlig på strekningen Tingvoll-Meisingset, har så dårlig standard. Ifølge en ambulansarbeider som uttaler seg til avisa, opplever pasientene som ligger på båra et ekstremt ubehag og veiforholdene har ikke vært så dårlige i nyere tid.

SPØRSMÅL NR. 1230**Innlevert 11. april 2011 av stortingsrepresentant Peter N. Myhre****Besvart 18. april 2011 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«I følge det israelske nettstedet ynetnews.com den 10. april har det israelske Arbeiderpartiets generalsekretær Hilik Bar hatt samtaler med utenriksministeren hvor sistnevnte har uttalt at Norge planlegger å revurdere støtten til Goldstonerapporten. Det hevdes samtidig at regjeringen vil nedsette et utvalg for å avdekke forskjellene mellom den opprinnelige rapporten og Goldstones kommentarer i artikkelen i Washington Post 1. april.

Kan utenriksministeren bekrefte at dette er tilfellet?»

BEGRUNNELSE:

I en artikkel i den amerikanske avisen Washington Post dementerer FNs spesialletterforsker Richard Goldstone tidligere uttalelser i sin rapport om Opera-

Svar:

Statens vegvesen opplyser at foreliggende kostnadsanslag for utbedring av rv. 70 på strekningen Tingvoll – Meisingset er på over 200 mill. kr. I tillegg er reguleringsplantegningene så gamle at det er behov for en oppdatering i henhold til endrede standardkrav. Etter Statens vegvesen sitt syn vil dessuten en omprioritering innenfor tildelte rammer for perioden 2010-2013 gå hardt ut over andre prioriterte tiltak, særlig bygging av gang- og sykkelveger og trafikk sikkerhetstiltak.

Jeg har så langt ikke funnet grunn for å overprøve de vurderinger som er gjort. Jeg forutsetter imidlertid at prioritering av midler til utbedring av rv. 70 på strekningene Tingvoll – Meisingset og Meisingset – Ålvundfjord blir vurdert i arbeidet med Nasjonal transportplan for perioden 2014-2023.

tion Cast Lead hvor det ble hevdet at Israel bevisst angrep sivile og gjorde seg skyldig i krigsforbrytelser under aksjonene i Gaza. Goldstone innrømmer at en rekke av kildene som den 575-sider lange rapporten baserte seg på var ufullstendige og grunnet i feilaktige påstander mot Israel.

Svar:

Det er ikke riktig at jeg har sagt til det israelske Arbeiderpartiets generalsekretær at vi vil revurdere støtten til Goldstonerapporten. Det jeg har sagt, er at vi vil gå gjennom rapporten og artikkelen i Washington Post 1. april 2011. Det har vi gjort.

Jeg viser også til mitt svar av 13. april 2011 på spørsmål (nr. 1191) til skriftlig besvarelse om samme sak fra representanten Høybråten.

Richard Goldstone ledet den internasjonale granskingskommisjonen, nedsatt av FNs menneskerettig-

hetsråd, for å undersøke mulige folkerettsbrudd i sammenheng med militæroperasjonen "Cast Lead" i Gaza 2008-2009. Rapporten ble presentert for Menneskerettighetsrådet i september 2009 og den konkluderte med at de tilgjengelige beviser indikerte at Israel og palestinske væpnede grupper hadde gjort seg skyldig i folkerettsbrudd.

Norge uttalte på det tidspunkt at rapporten var grundig og godt forberedt, men var ikke rede til å godta alle rapportens konklusjoner uten videre, og vi stemte avstående på resolusjonen i FNs menneskerettighetsråd på dette tidspunkt.

Etter publiseringen av Goldstones innlegg i Washington Post, har Utenriksdepartementet grundig gjennomgått både innlegget og rapporten på ny.

Vår konklusjon er at det ikke er grunn til å endre Norges syn på rapporten. Norge har aldri uttalt at Goldstonesrapporten var uttrykk for endelige konklusjoner om hendelsene i Gaza-operasjonen, heller ikke hva gjelder konklusjonen om at man fra israelsk side skulle ha rettet bevisste angrep mot sivilbefolkningen i Gaza.

Det er imidlertid viktig å merke seg at de øvrige konklusjonene fra Goldstonesrapporten i hovedsak ikke berøres i Goldstones innlegg i Washington Post. Det dreier seg om forhold som bruk av tungt artilleri i tettbefolkede områder – som strider mot kravet i internasjonal humanitærrett om å skille mellom militære mål og sivile – forsettlig ødeleggelse av sivile bygninger og infrastruktur uten tilstrekkelige militære formål og mulig kollektiv avstraffelse av befolkningen i Gaza. Det kan altså ikke være tale om at hans innlegg utgjør noen dementi for rapporten som sådan.

Norge har konsekvent uttalt at partene har det primære ansvaret for den videre gransking av hendelsene som omtales i rapporten. Det er beklagelig at Israel ikke samarbeidet med kommisjonen fra FNs menneskerettighetsråd da denne gjennomførte sin gransking, noe som ville bidratt til større klarhet om de aktuelle hendelsene.

SPØRSMÅL NR. 1231

Innlevert 12. april 2011 av stortingsrepresentant Svein Roald Hansen

Besvart 15. april 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Når vil regjeringen endre regelverket, slik at Norge overholder sine forpliktelser etter EØS-avtalen og ESA kan fjerne anmerkning på Norge når det gjelder rettigheter til arbeidsledighetsstrygd for andre EØS-borgere som mister sitt arbeid i Norge?»

BEGRUNNELSE:

I årsrapporten fra ESA for 2010 omtales Norges og Islands krav om arbeidere fra andre EØS-land må ha arbeidet en viss tid for å få rett til arbeidsledighetsstrygd i Norge. Dette er ifølge ESA i strid med EØS-avtalens bestemmelser, kfr Sosial Security Coordination Regulation 1408/71, hvor det ikke forutsettes noen bestemt lengde på arbeidsforholdet før man har rett til arbeidsledighetsstrygd om man mister sitt arbeid.

Svar:

Norge er gjennom EØS-avtalen bundet av Rådsforordning (EØF) 1408/71 om koordinering av trygd for arbeidstakere i EØS (heretter kalt Rfo 1408/71).

Artiklene 67-71 gir regler om koordinering av arbeidsløshetsstrygd. Bestemmelsene gir EØS-borgere som har opptjent rett til arbeidsløshetsstrygd i ett EØS-land, på visse vilkår, rett til å overføre disse rettighetene i forbindelse med arbeid eller arbeidssøking i et annet EØS-land. Vilkår for å få overført opptjente rettigheter fra andre EØS/EFTA-land for å få norske dagpenger, er regulert i forskrift 4. desember 1992 nr. 883 om dagpenger under arbeidsløshet ved tilpasning av EØS-avtalen vedlegg VI nr. 1 (forordning (EØF) nr. 1408/71, kap. 6) og EFTA-konvensjonen vedlegg K artikkel 21, jf. tillegg 2 (heretter kalt EØS-dagpengeforskriften).

Etter EØS-dagpengeforskriften § 2-1 er vilkåret for å få overført rettigheter opptjent i et annet EØS-land, minst åtte uker med fulltidsarbeid i Norge. Arbeidet må være påbegynt innen tolv uker etter innreise. Med henvisning til Nordisk trygdekonvensjon er det gjort unntak fra dette arbeidskravet for personer som har arbeidet i Norden, og som har mottatt eller opptjent rett til norske dagpenger de siste fem årene, se EØS-forskriften § 2-2.

Et tilsvarende krav om ansettelses- eller trygdetid gjelder ikke for de som har opparbeidet rett til norske dagpenger gjennom tilstrekkelig arbeidsinntekt i Norge. Disse kan ha hatt hele sin forutgående arbeidsinntekt på grunnlag av deltidsarbeid over en periode som kan ligge inntil tre avsluttede kalenderår tilbake i tid. De kan også ha tjent hele arbeidsinntekten på en kortere periode enn åtte uker. ESA mener at det norske arbeidskravet ikke er i overensstemmelse med Rfo 1408/71, fordi det ikke gjelder et tilsvarende krav om forutgående arbeidsperiode i det generelle dagpengeregulverket.

Det norske arbeidskravet bygger på en forutsetning om fri bevegelighet av arbeidskraft, og skal hindre trygdemotivert flytting. Det er lagt til grunn at Rfo 1408/71 art. 67 (3) stiller krav om arbeid av en viss varighet i det landet det søkes dagpenger i. Art. 68 (1), som direkte regulerer beregning av arbeids-

løshetstrygd på grunnlag av rettigheter opptjent i annet EØS-land, inneholder videre en forutsetning om at søkeren må ha arbeidet i tilflyttingslandet. Det ESA har tatt standpunkt til er at det någjeldende arbeidskravet ikke er i overensstemmelse med Rfo 1408/71.

På bakgrunn av at de hensyn som begrunner arbeidskravet er svært viktige, bl.a. for å motvirke trygdemotivert flytting, er det viktig å gjøre en grundig vurdering av hvilke nasjonale regler som er innenfor rammen av EU/EØS-retten. Blant annet er departementet nå i gang med å se nærmere på tilsvarende regelverk i de andre nordiske landene.

Mitt ønske er å bringe denne saken i overensstemmelse med EØS-retten så snart som mulig, men det er samtidig nødvendig å vurdere eventuelle endringer grundig.

SPØRSMÅL NR. 1232

Innlevert 12. april 2011 av stortingsrepresentant Helge André Njåstad

Besvart 27. april 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Vil statsråden vurdere å innføre "kommunevegmilliard" eller andre verkemidler for å setja kommunane i stand til å auke satsinga på vedlikehald og investeringar i det kommunale vegnettet?»

GRUNNGJEVING:

Det har vært mykje fokus på vegvedlikehald i det siste og situasjonen er ganske lik på alle typar vegnett. Man gløymer ofte dei minste vegane som har status som kommunevegar og som kanskje ikkje betyr så mykje i det store bildet, men for dei bygdene og øyane som til dagen brukar dette vegnettet betyr standarden mykje. KS utarbeida i 2009 ein rapport som viste at det var om lag 43 000 km med kommunevegar i landet. Kommunepolitikkarane frå stort sett alle parti melder frå om for lite midlar for å løyse lovpålagte oppgåver som har største prioritert. Og då me at vedlikehald på kommunalt vegnett vert ofte nedprioritert når "krubba er tom". KS sin rapport frå 2009 melde frå om behov for mellom 12 og 24 milliardar

for å ta igjen vedlikehaldsetterslepet, så det trengs ein opptrapping av verkemidlar og midlar. Dette er truleg blitt større no. Stortinget stimulerer kommunane til å investere i omsorgsbustader / sjukeheimar gjennom investeringstilskott og det har og vore stimuleringsordningar for skule og kyrkjebygg. Men vegane har ennå ikkje hatt ein eigen ordning for å få fart på vedlikehald og investering. Det er på tide å vurdere ein "kommuneveg milliard" eller anna form for investeringstilskott / ordning for kommunane i samband med kommuneproposisjonen eller revidert nasjonalbudsjett. Statsråden vert oppfordra å sjå på det.

Svar:

Kommunane har ansvaret for investeringar og vedlikehald på det kommunale vegnettet. Godt vedlikehald er lønnsamt over tid og det er eit kommunalt ansvar å sørgja for at dette blir ivaretatt i dei årlege budsjetta. Vedlikehald må primært finansierast ved bruk av kommunane sine frie inntekter.

SPØRSMÅL NR. 1233**Innlevert 12. april 2011 av stortingsrepresentant Arve Kambe****Besvart 27. april 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«I Haugesunds Avis 12.04.11 fremkommer det at Statens vegvesen, region Vest, ikke har satt av penger til skilt langs riksveger og europaveger, hverken i 2010 eller 2011. Flere reiselivsbedrifter fortviler og turister går glipp av flotte opplevelser og norsk reiseliv går glipp av inntekter. Til tross for enighet om skiltavtaler kommer ikke skilt opp og private får heller ikke mulighet til å forskuttere slike skilt.

Vil statsråden sørge for at bedrifter kan forskuttere skilt og eventuelt åpne opp for at de selv kan ta kostnaden?»

BEGRUNNELSE:

Vegskilt finansieres enkelt i forbindelse med nye veger da dette inngår i total utbyggingskostnad.

Det oppstår utfordringer knyttet til skilter etter hvert som ønskede virksomheter etablerer seg nær våre hovedveger. For svært mange av dem er det viktig for eksistensen at det gir opplysninger til bilister at tilbud om mat, overnatting, opplevelser og service-tilbud finnes. Dette er svært viktige steder for et godt norsk reiselivsprodukt og god distriktpolitikk.

Derfor synes jeg det er underlig at staten ikke er mer løsningsorientert når det finnes lokale ønsker som er løst gjennom en skiltavtale, mens det er Vegdirektoratet som setter foten ned for at skiltet kan komme opp umiddelbart dersom private forskutterer kostnaden.

På prinsipielt grunnlag vil jeg også bemerke at det kan være grunn til en diskusjon om det er staten som skal ta kostnaden for å drive markedsføring via skilter for private bedrifter. Dersom private bedrifter selv kunne betalt for disse skiltene, men med en forutsetning av at Staten vegvesen godkjenner utforming, omfang, skrift og plassering ville slike skilt ikke gått ut over vedlikehold av vegene, slik Vegvesenet i dag hevder det gjør.

Mange vil derfor sette opp egne hjemmelagde skilt i mellomtiden som både ikke alltid passer i forhold til stedets flotte natur, men også kan settes opp

på steder som kan medføre trafikkfarlige situasjoner. Dersom Statens vegvesen hadde vært raskere med sin saksbehandling og ikke minst selve monteringsarbeidet, ville slike mellomløsninger vært unngått.

Jeg synes det er trist at flotte lokale bedrifter som Rullestad Aktiv Fritid som driver med kafé, lefsebakeri, campingplass, butikk og guiding) må vente i årevis på noe som kunne vært fullført på en ukes arbeid med gode statlige rutiner.

Jeg ber på denne bakgrunn statsråden at skiltet kommer på plass umiddelbart og at statsråden vurderer andre måter å finansiere slike veiskilt på.

Svar:

Vegvisning ved bruk av skilt på offentlig veg er en offentlig oppgave. Dette gjelder både visning til geografiske mål og til ulike typer virksomheter. Skiltutgifter skal derfor som en hovedregel dekkes over de offentlige vegbudsjettene.

For serviceskilting og virksomhetsvisning til kommersiell virksomhet har imidlertid Statens vegvesen rett til å kreve at den som søker om skilting betaler en egenandel for skiltene som skal settes opp. Egenandelens størrelse er avhengig av skiltets utforming, og vil i mange tilfeller utgjøre en svært liten del av den totale kostnaden for å sette opp skilt. Dette medfører at vegvesenets utgifter til serviceskilt og virksomhetsvisning i en del tilfeller kan bli store.

En åpning for at private aktører selv dekker disse skiltutgiftene vil imidlertid innebære en fare for forskjellsbehandling av virksomheter, avhengig av deres økonomiske situasjon. Jeg mener derfor at dagens egenandelssystem bør beholdes. Det sikrer at ulike virksomheter behandles likt, og at avgjørelsen av om det skal settes opp skilt tas på et faglig – og ikke økonomisk – grunnlag. Ettersom størrelsen på egenandelen ikke har vært justert på mange år, kan det likevel være grunn til å vurdere om denne bør oppjusteres.

Når det gjelder saken som det er referert til i spørsmålet vil skiltene vil bli satt opp så snart søkeren har bekreftet innbetaling av egenandelen.

SPØRSMÅL NR. 1234**Innlevert 12. april 2011 av stortingsrepresentant Arve Kambe****Besvart 13. april 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Opel Norge har søkt om avgiftsregistrering av Opel Ampera. Bilen er i hovedsak en el-bil, men med innebygd teknologi for bensindrevet aggregat slik at bilen kan ha rekkevidde på 500 km, mens batteridistansen er opp til 80 km. Toll- og avgiftsdirektoratet har konkludert med at bilen hverken er el-bil eller hybridbil og har avgiftsklassifisert den som en personbil. Flere bilfabrikanter vil lansere lignende biler og lanseringer er i fare.

Vil statsråden endre regelverket slik at denne kategorien biler får ny avgift?»

BEGRUNNELSE:

Opel Ampera har mulighet til å bli den første fullverdige familie bilen med elektrisk drift, ettersom den både har en størrelse, forventet sikkerhetsnivå og miljøutslipp som vil bidra til at slike biler blir hovedbil i familien fremfor en suppleringsbil for svært korte turer.

Bilen har en rekkevidde på 40-80 km på batteri som kan lades i en vanlig stikkontakt. Når batterinivået synker, vil et bensindrevet aggregat starte opp for å forhindre at bilen stopper opp og kunne nå distanser opptil 500 km.

Bilen vil fungere uavhengig av ladestasjoner og de begrensninger mangel på infrastruktur for disse medfører over hele landet. Det er grunn til å tro at andre bilprodusenter også vil lansere lignende modeller i det norske markedet.

Jeg viser til Norges målsetning om at gjennomsnittlig CO₂-utslipp fra nybilparken skal være 120 g/km innen 2012. Det er fortsatt et stykke til dette måles nås og det må tas et krafttak i samspill mellom myndigheter, bilimportører og bilkjøpere. Derfor mener jeg at avgiftspolitikken er godt egnet for å få til endringer i etterspørselen etter miljøvennlige biler.

Toll- og avgiftsdirektoratets (TAD) avgiftsklassifisering vil medføre enorme priskonsekvenser som vil slå ut for potensielle bilkjøpere. Hvis bilen hadde vært klassifisert som en vanlig el-bil, ville den kunne bli solgt for kr. 285 000,-. Hvis den hadde blitt klassifisert som en hybridbil ville den blitt solgt for kr. 384.000, mens med gjeldende klassifisering står den i fare for å bli solgt for kr. 450 000,-. Dette er altså samme bil, men med ulik definisjon som påvirker salgsmulighetene.

Etttersom dette er en biltype som er sterkt ønsket, både av myndigheter og forbrukere, bør norske myndigheter sørge for at lanseringen av disse bilmodelle-

ne ikke blir et miljøpolitisk mageplask hvor kun den øvre middelklassen har råd til bilen.

Opel Ampera vil ha et forbruk på 0,14 liter bensin per mil basert på blandet kjøring (EU syklus), mens tilsvarende utslipp av CO₂ vil være svært lave 33 g/km!

Det er helt åpenbart for meg at slike biler med slike miljøresultater er nødvendige for at miljøutslipp fra biltrafikken skal reduseres drastisk. Det kan se ut som om den teknologiske utviklingen har løpt foran norske avgiftsmyndigheter, uten at regjeringen har justert klassifiseringene underveis.

Det fremkommer i brevet fra TAD til Opel Norge at teknologien ikke omfattes av ordlyden i noen av de gjeldende bestemmelsene, at det antas at lignende kjøretøy vil komme og at ingen av disse vil være dekket av ordlyden i stortingsvedtaket.

Norge bør være i forkant av utviklingen og ha et avgiftssystem som premierer slike biler fremfor vanlige personbiler. Biltypen gir 0 utslipp på de første 60 km, og de fleste bilturene som tas er innenfor dette. Jeg synes på denne bakgrunn at statsråden må utarbeide et eget system for slike biler og også se på sammensetningen av engangsavgiften i forhold til vekt-komponenten og samtidig se på årsavgiftsdifferensiering ala el-biler.

Svar:

Toll- og avgiftsdirektoratet har nylig vurdert en forespørsel fra Opel Norge om den avgiftsmessige behandlingen av Opel Ampera, som er en såkalt "Plug-in" hybridbil.

Direktoratet har i sin vurdering lagt til grunn at Opel Ampera ikke omfattes av gjeldende bestemmelser om fritak for elbiler, eller av de særlige lempningene som gjelder for hybridbiler. Direktoratet har oversendt problemstillingen til Finansdepartement for en vurdering av hensiktsmessigheten av gjeldende regelverk.

Avgrensningen av hvilke kjøretøy som faller inn under lettelsene for hybridbiler, ble utformet med utgangspunkt i de hybridbilene som var på markedet da reglene ble innført. I praksis vil det si Toyota Prius. Avgrensningen forutsetter blant annet at både elektromotor og forbrenningsmotor virker på drivlinjen. Det vil nå komme nye typer hybridbiler på markedet hvor kun elektromotoren virker på drivlinjen og som derfor faller utenfor gjeldende hybridbil definisjon. Det er etter min mening liten grunn til å opprettholde et slikt skille, og jeg vil derfor i forbindelse med revi-

dert nasjonalbudsjett foreslå å endre bestemmelsene slik at også de nye hybridbilvariantene omfattes av de særlige lempningene som gjelder for hybridbiler.

Det vises ellers til svar på to tilsvarende spørsmål datert 7. og 8. april 2011 fra representanten Bård Hoksrud og representant Kenneth Svendsen.

SPØRSMÅL NR. 1235

Innlevert 12. april 2011 av stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve

Besvart 15. april 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Helseministeren har vist til at nye vegsamband åpner for sammenslåing av føde og akuttfunksjoner ved landets lokalsjukehus.

Støtter statsråden innspillet fra Ap sine to tillitsvalgte i at nedlegging av føde i Nordfjord bidrar til uforsvarlig lang reiseveg for noen, og at det bør kompenseres ved forsering av brua over Rovdefjorden og tunnel til Gursken?»

BEGRUNNELSE:

Helseministeren har ved flere anledninger vist til at nye vegsamband åpner for en samordning/sentralisering av akutt og føde ved en del sjukehus ute i distrikts Norge. Som eksempel kan det vises til vedtak om nedlegging av føde og ortopedi ved Eid sjukehus i Nordfjordeid, der kvinner som i dag benytter seg av sjukehuset på Eid anbefales å føde ved Sjukehuset i Volda når Kvivsvegen åpnes. For noen vil nok dette kunne bli et godt tilbud, samtidig viser det seg at reduksjonene ved sjukehuset på Eid rammer folk i ytre Nordfjord, i Vågsøy og Selje i tillegg til Synste Vanylven, som i dag har et fergefritt tilbud ved Eid tilgjengelig dag som natt. Vanylven er nå den eneste av kommunene på Søre Sunnmøre som ligger utenfor den såkalte timesirkelen i reisetid, som fra medisinsk faglig hold er regna som en ytre grense for det beredskapsmessige akseptable i avstand til sjukehus, ifølge Ordfører Jan Helgøy i Vanylven, ifølge avisen Synste Møre 7. april 2011. Han mener at denne geografiske svekkingen av beredskap bør kompenseres, ved at det politisk ryddes veg for en forsering av Rovdefjordsambandet mot Eiksundsambandet. Det betyr at også ytre Nordfjord og Vanylven vil få et fastsamband til Volda og Ørsta som er åpent hele døgnet, og samtidig gi kortere avstand også til sjukehuset i Ålesund.

Når det gjelder sammensetningen av engangsgiften i forhold til vektkomponenten og differensiering av årsavgiften viser jeg til den varslede gjennomgang av bilavgiftene.

Forslaget fra Helgøy støttes av Ap sin fylkesordfører kandidat Jon Åsen, som i samme avis hevder at "brua over Rovdefjorden og tunnelen til Gursken har fått en ny og viktig grunn for realisering." Noe også Ap sin stortingsrepresentant fra Herøy, Svein Gjelseth støtter. Gjelseth er klar i talen om hva konsekvensene må bli om Nordfjord mister så pass vitale funksjoner som føde og ortopedi. Han hevder følgende: "Dette er store strukturendringer for folket, og særlig da i ytre på kysten. Dette må følges opp med bedre kommunikasjoner." "Kviven blir ei god sammenknytning for indre distrikt til Volda/Ørsta-regionen. No kreves det at ytre kjem i tilsvarende fokus med oppfølging av Kystvegen og då spesielt Rovdefjordsambandet." Han sier videre: "Der kan ikke berre vere snakk om å ta bort. Det handlar også om å erstatte."

Svar:

De beslutninger som er gjort vedrørende fødetilbudet i Nordfjordområdet og sørlige deler av Møre og Romsdal bygger på grundige vurderinger og entydige faglige anbefalinger. Målet har vært å gi kvinnene i Nordfjord og på Sunnmøre et kvalitetsmessig godt og forutsigbart fødetilbud, og videreutvikle Nordfjord sykehus som et fremtidsrettet og kvalitetsmessig godt lokalsykehus med stor aktivitet rettet mot pasientgruppene med størst behov.

For å sikre et kvalitetsmessig godt og forutsigbart fødetilbud, spesielt med tanke på kvinner som trenger for eksempel keisersnitt eller epiduralbedøvelse, har regjeringen besluttet å slå sammen fødeavdelingen i Nordfjordeid og Volda og lokalisere den felles fødeavdelingen til Volda. En felles avdeling vil gi grunnlag for et større fagmiljø, mer kompetanse, stabil bemanning med mindre vikarbehov og samlet sett

et kvalitetsmessig bedre tilbud til de fødende som trenger å føde på en fødeavdeling.

Lokalisering av den felles fødeavdelingen til Volda vil gi lenger reisetid for noen, mens andre vil få samme eller noe redusert reisetid. Alt i alt har regjeringen vurdert endringene i reisetid som akseptable. Endringene skal som kjent ikke iverksettes før Kvivsvegen åpner høsten 2012.

Når det gjelder planer for realisering av Rovdefjordsambandet, vil jeg vise til at dette ligger under samferdselsministerens ansvarsområde. På generelt grunnlag vil jeg imidlertid si at det er viktig å se sykehusenes akutfunksjoner og utvikling i vei- og kommunikasjonssystemer i sammenheng, noe som også er presisert i stortingsmeldingen om Nasjonal helse- og omsorgsplan.

SPØRSMÅL NR. 1236

Innlevert 12. april 2011 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal

Besvart 14. april 2011 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Når kan vi forvente at Haugaland- og Sunnhordland politidistrikt får tilført mer ressurser og nye stillinger?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede har ved flere anledninger sendt spørsmål til justisministeren og påpekt at Haugaland- og Sunnhordland politidistrikt ikke har de nødvendige ressurser som skal til for å kunne utøve en forsvarlig polititjeneste. Jeg har i mine spørsmål vist til en rekke eksempler på at politiet ikke har kunnet rykke ut i alvorlige situasjoner, og jeg har også påpekt at dette skaper økende utrygghet hos befolkningen i politidistriktet.

Justisministeren har like mange ganger påpekt at

politidistriktet er tilført de ressurser som skal til, og har også avvist at distriktet er blant de som har minst politiresurser pr innbygger.

Stor var derfor overraskelsen da man i Haugeunds Avis mandag 11. april kunne lese at det nå var håp for flere politifolk til Haugesund. Om dette betyr at justisministeren nå innrømmer at politidistriktet har vært sulteføret på ressurser gjennom flere år eller om dette er et utspill foran den kommende lokalvalgkamp vites foreløpig ikke.

Svar:

Haugaland og Sunnhordland politidistrikt har siden regjeringen tiltrådte fått økt sitt budsjett jevnlig. Jeg viser til St.prp. nr.1/Prop. 1 S for denne perioden, hvor dette fremgår.

SPØRSMÅL NR. 1237**Innlevert 12. april 2011 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 26. april 2011 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Hvilke initiativ vil statsråden fremme for å sikre at radio- og TV-stasjonen Democratic Voice of Burma kan fortsette sine sendinger fra Norge?»

BEGRUNNELSE:

Democratic Voice of Burma (DVB) er en uavhengig radio- og TV-stasjon drevet med utgangspunkt i Oslo. Den driftes av burmesere som lever i eksil, og den når ca 5 mill. burmesere.

DVB ble opprettet etter en gave fra norske myndigheter. Den drives med økonomiske bidrag fra flere land og organisasjoner.

DVB har fått økonomiske vansker pga. at flere tidligere bidragsytere har trukket ut sine økonomiske midler til driften, og må som en konsekvens av dette redusere sin drift og flytte sendinger ut av Norge. Dette vil etter undertegnede mening forringe denne viktige mediekanalens funksjon i demokratikampen for Burma. Burmesiske medier sensureres i utstrakt grad, og DVBs arbeid er derfor av stor betydning for yttringsfrihet og demokratioppbygging i Burma.

Undertegnede mener det er både viktig og riktig å fremme tiltak som sikrer at DVB igjen kan sende fra Norge.

Svar:

Democratic Voice of Burma (DVB) har i en årrekke mottatt støtte både fra Norge og andre givere.

Dette har satt radio- og TV-stasjonen i stand til å operere med daglige sendinger til et stort publikum i Burma. Sammen med andre internasjonale nyhetsmedia, som BBC, Voice of America og Radio Free Asia, har DVB vært en viktig kilde til nyheter. DVB har de siste årene også fungert som en sentral formidler av informasjon globalt om utviklingen i Burma, f.eks. i forbindelse med valget i 2010.

Fra norsk side vil vi fortsette å yte støtte til DVB. Støtten i 2011 er på samme nivå som tidligere år og i tråd med søknaden fra DVB.

Vi er kjent med at andre bidragsytere har redusert sin støtte og vi har hatt dialog med radioens ledelse om denne situasjonen. Ifølge DVB vil ett tiltak være å flytte radioproduksjonen til DVBs kontor i Chiang Mai i Thailand. Resten av driften, inkludert fjernsynsproduksjonen, vil fortsatt ligge i Oslo.

Det er opp til DVB selv å velge de mest kostnads-effektive tekniske løsninger og vurdere hvordan radioen forøvrig kan drives mest mulig effektivt. De siste årene har DVB vokst fra å være en radiostasjon til å bli en stadig mer profesjonell medieinstitusjon, som også omfatter daglige fjernsynssendinger, dokumentarfilmer og internett. DVB fremstår også i økende grad som en kommersiell medieaktør som samarbeider med store internasjonale medieselskaper. I en slik situasjon er det ikke selvsagt at det mest hensiktsmessige vil være å beholde hele driften i Norge, men dette er – som nevnt – et spørsmål DVB selv må håndtere.

SPØRSMÅL NR. 1238**Innlevert 12. april 2011 av stortingsrepresentant Bente Thorsen****Besvart 15. april 2011 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud****Spørsmål:**

«Ifølge reportasje i Bergens Tidende den 12.04 så vil kirkene måtte skifte ut sine trådløse mikrofoner etter 2012. Dette er som følge av at regjeringen har vedtatt EU-kommisjonens forslag om å endre frekvens for trådløse mikrofoner. Utskiftning av slikt utstyr kan påføre kirken utgifter på inntil 20 million kroner.

Hvordan vil ministeren bidra til at denne store ekstrakostnaden som regjeringen har påført kirken løses?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge Post- og Teletilsynet så kjenner de ikke til hvor store kostnadene blir som følge EU vedtaket.

Kirken står allerede i dag overfor store økono-

miske utfordringer. Blant annet så er det mange kirker som ikke har automatisk brannsikkerhetsutstyr som sprinkleranlegg. I tillegg vet vi at mange kommuner har dårlig økonomi og at det derfor ikke kan forventes ekstra midler til nye mikrofoner som må være tilgjengelige for å ta i bruk den nye frekvensen.

Svar:

Etter å ha innhentet opplysninger om saken fra samferdselsministeren, kan jeg opplyse følgende:

Som det framgår, har regjeringen vedtatt at båndet 790-862 MHz i framtiden skal anvendes for mobil bredbånd i stedet for kringkastingstjenester. En slik disponering av denne frekvensressursen er vesentlig for regjeringens strategiske målsettinger om å forbedre bredbåndstilbudet til befolkningen. En konsekvens av denne omlegging vil være at båndet 800-820 MHz etter hvert ikke er egnet for trådløse mikrofoner og at slike anvendelser må finne sted i alternative bånd.

Post- og teletilsynet arbeider med å finne best mulige alternative frekvensressurser for trådløse mikrofonanvendelser. Tilsynet har nylig foreslått en revidert forskrift der frekvensbåndet 823-832 MHz skal kunne tas i bruk til trådløse mikrofoner fra 1. juli

2011. Forslaget er for tiden på høring med svarfrist 6. mai d.å.

Båndet 823-832 MHz peker seg ut til å kunne bli et frekvensområde som anvendes for trådløse mikrofoner ikke bare i Norge, men over hele Europa. Dette vil kunne ha en positiv effekt på utstyrsprisen. Norske myndigheter har vurdert tidsplanen for en overgang til andre frekvensbånd. I denne forbindelse foreslås nå at trådløse mikrofoner skal kunne brukes i båndet 800-820 MHz lenger enn det tidligere har vært lagt opp til, frem til 1. januar 2013. Etter det vi kjenner til, har eksempelvis Danmark gjort det samme. For øvrig har en rekke andre europeiske land signalisert at de sannsynligvis vil legge til rette for bruk av trådløse mikrofoner i frekvensområdet 823-832 MHz.

Trådløse mikrofoner har kunnet anvende båndet på gitte vilkår under forutsetning av at mikrofonene ikke forstyrrer primærbruken i båndet (tidligere kringkasting, etter hvert mobile tjenester). Norske myndigheter har ikke foretatt noen detaljert kartlegging av de totale kostnadene for å skifte ut alle trådløse mikrofoner i båndet 800-820 MHz. Det vil ellers måtte foregå en vanlig, løpende utstyrsfornyelse bl.a. grunnet elding, feil og ønske om forbedret funksjonalitet.

SPØRSMÅL NR. 1239

Innlevert 12. april 2011 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 27. april 2011 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken

Spørsmål:

«Vil statsråden sørge for at søkere som har fått avslag etter 1. april 2010, hvor alder er en del av avslagsgrunnen, får beholde sin plass i adopsjonskøen i Kina inntil sakene er avklart?»

BEGRUNNELSE:

Stortinget har ikke vedtatt noen øvre aldersgrense for adopsjon. Stortingets kontroll- og konstitusjonskomité stilte 21. mars 2011 barne-, likestillings- og inkluderingsministeren en rekke spørsmål om alder og adopsjon.

Når spørsmålene blir besvart, vil Kontroll- og konstitusjonskomiteen kunne ha et grunnlag for å vurdere om adopsjonsmyndighetenes nektelser av samtykke til søkere over 45 år er forsvarlige og i tråd med Stortingets forutsetninger.

Mange søkere som har fått endelig avslag på nytt samtykke etter å ha ventet i over 4 år på et barn fra Kina, vil miste sin plass i den kinesiske adopsjonskøen. Dersom de mister plassen, vil det være utelukket at de får adoptere. Inntil Kontroll- og konstitusjonskomiteen har fått mulighet til å behandle saken, bør derfor søkere som har fått endelig avslag – helt eller delvis grunnet søkers alder – få beholde sin plass i den kinesiske adopsjonskøen.

Det ville være svært uheldig dersom det skulle vise seg at adopsjonsmyndighetenes praksis ikke er holdbar, og de mennesker det gjelder i mellomtiden er fratatt muligheten til å få adoptere et etterlenget barn.

Av denne grunn har Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet i brev av 1. desember 2010 gitt Barne- ungdoms og familiedirektoratet instruks

om å vurdere alle avslag gitt etter 1. april 2010, hvor alder er en del av avslagsgrunnen, på nytt. Forutsetningen er imidlertid at tildeling fra Kina kan ventes innen seks måneder. Dette er for snevert, og favner bare noen få saker. Det er stor usikkerhet knyttet til tildelingstiden og undertegnede er kjent med at Barne- ungdoms- og familiedirektoratet bruker en omstridt metode for å beregne forventet tildelingstid fra Kina.

Disse søkerne kan få beholde sin plass i Kina inn- til saken er avklart ved at Barne- ungdoms- og fami- liedirektoratet får en instruks om ikke å pålegge adoptivorganisasjonene å trekke slike saker fra Kina (og om å sørge for å tilbakekalle de ordrer som måtte være gitt til adoptivorganisasjonene om å trekke sa- ker fra Kina).

Jeg legger til at jeg er kjent med at Barne-, like- stillings- og inkluderingsdepartementet allerede har gitt slik instruks i én konkret sak.

Jeg er videre kjent med at Barne- ungdoms og fami- liedirektoratet mener at det vil være et folkeretts- brudd og brudd på internasjonale avtaler å ikke trek- ke saker fra Kina hvor det foreligger endelig avslag. I et tilfelle som dette, hvor det er tvil om norske myn- digheter har opptrådt korrekt, og om avslagene er for- svarlige etter norske regler og forhold, må det etter mitt syn være rimelig klart at folkeretten ikke kan forhindre norske myndigheter i å vurdere om avsla- gene er holdbare, før man informerer kinesiske myn- digheter om status.

Svar:

Spørsmålet fra stortingsrepresentanten Trine Skei Grande må etter min mening ses i sammenheng med Kontroll- og konstitusjonskomiteens henvendelse 22. mars 2011 vedrørende praktiseringen av alder- skravet ved adopsjon av et barn fra utlandet. Stor- tingsrepresentanten ber meg vurdere om adoptivsø- kere som har fått endelig avslag – helt eller delvis grunnet søkers alder – får beholde sin plass i den ki- nesiske adopsjonskøen inntil Kontroll- og konstitu- sjonskomiteen har fått mulighet til å behandle saken.

Jeg viser til mitt svarbrev 13. april 2011 til Kon- troll- og konstitusjonskomiteen. Det fremgår av mitt brev at alle søknader om forhåndssamtykke til adop- sjon av barn fra utlandet blir vurdert individuelt og konkret på bakgrunn av adopsjonsloven og de ret- ningslinjer som er gitt av departementet. Videre går det frem at det ikke praktiseres en absolutt alders- grense ved søknad om adopsjon av barn fra utlandet.

Jeg vil nedenfor først gi en kortfattet oversikt over regelverket for adopsjon av et barn fra utlandet og hvordan disse sakene blir behandlet, før jeg går nærmere inn på representantens spørsmål.

FNs barnekonvensjon og Haagkonvensjonen om vern av barn og samarbeid ved internasjonale adop-

sjoner legger begge viktige premisser for myndighe- tenes arbeid med adopsjonssakene. Ved å slutte seg til de nevnte konvensjoner, har norske myndigheter forpliktet seg til å sikre at adopsjon skjer med respekt for barnets grunnleggende rettigheter. Ett av hoved- formålene med Haagkonvensjonen er å etablere et system for samarbeid mellom landene for nettopp å sikre at disse rettighetene blir respektert.

En viktig oppgave for mottakerlandet er å sikre at adoptivsøkerne kan gi barnet et godt og varig hjem. Barnets opprinnelsesland skal sikre at barnet er frigitt for adopsjon. På bakgrunn av opplysninger fra mot- takerlandet om søkerne, gir opprinnelseslandet for- slag om hvilke adoptivsøkere som skal tildeles hvilke barn. Konvensjonen forutsetter at samarbeidet mel- lom landene er basert på gjensidig tillit.

Søkere som ønsker å adoptere et barn fra utlandet må søke norske myndigheter om et samtykke på forhånd. Et norsk forhåndssamtykke gis med en begren- set varighet på tre år med mulighet for ett års forlen- gelse. Etter fire år må søkere som ønsker å opprett- holde sin søknad i utlandet, fremme helt ny søknad. Bakgrunnen for at et forhåndssamtykke er tidsbe- grenset, er blant annet opprinnelseslandenes behov for oppdaterte opplysninger om søkerne. Det er opp- lysningene om søkerne på avgjørelsetidspunktet som er avgjørende når søknaden om nytt forhånds- samtykke behandles.

Dersom forhåndssamtykkets gyldighetstid er ut- løpt, ber adopsjonsorganisasjonene opprinnelseslan- det, etter anmodning fra enten regionen i Bufetat eller Bufdir, om at saken stilles i bero i utlandet inntil ny søknad om forhåndssamtykke er endelig avgjort. Ved et eventuelt endelig avslag på søknaden om nytt for- håndsamttykke, orienterer vedtaksinstansen den aktu- elle adopsjonsorganisasjonen om at søkerne ikke len- ger har et gyldig forhåndssamtykke og at saken skal trekkes i opprinnelseslandet.

I departementets brev til Bufdir av 1. desember 2010, ba vi direktoratet gjennomgå på nytt saker etter april 2010 der alder har vært en del av avslagsgrun- nen, uavhengig av om saken var trukket i opprinnel- seslandet. I brevet vises det til at et forhåndssamtyk- ke kan gis selv om kravet til søkernes alder isolert sett ikke lenger er oppfylt. Forutsetningen er at søkerne oppfyller de øvrige kravene og at tildeling er forven- tet å skulle skje innen kort tid, presisert til ca. 6 må- neder. Bufdir har opplyst at de er i ferd med å avslutte denne gjennomgangen. Hittil er en sak som opprin- nelig var trukket i Kina, omgjort. I følge Bufdir har kinesiske myndigheter i denne konkrete saken latt sø- kerne beholde sin opprinnelige dato for innregistre- ring i Kina.

Ifølge Bufdir gir ikke kinesiske myndigheter opplysninger om forventet tildelingstid i enkeltsaker. Bufdir tar derfor blant annet kontakt med den aktuel-

le adopsjonsorganisasjonen om forventet tildelings- tid. Forventet tildelingstid beregnes på bakgrunn av hvor lenge de søkere som har fått de siste tildelingene har ventet. Etter hva som er opplyst, behandler kinesi- ske myndigheter nå søknader som er registrert inn i juni 2006.

Sakene det gjelder har vært gjenstand for en ordi- nær behandling i to instanser. Deretter blir alle sake- ne gjennomgått og prøvet på nytt i lys av departe- mentets brev 1. desember 2010. Disse sakene får der- med en svært grundig behandling.

SPØRSMÅL NR. 1240

Innlevert 12. april 2011 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun

Besvart 15. april 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«En norsk kvinne, som har bodd lenge i USA og har sykepleierutdanning derfra, har returnert til Nor- ge. Hun søker jobb som sykepleier her, men søknad om norsk autorisasjon ser ut til å ta 5 måneder. Hun har allerede fått beskjed om at hun vil få avslag da hun ikke har tatt kurs i Nasjonale fag. Dette får hun ikke starte på før hun har mottatt det offisielle avsla- get på søknaden. Hun mister verdifull tid og mulig- heten til å forsørge seg og sin familie.

Kan statsråden sørge at denne prosessen blir ras- kere og mer smidig?»

BEGRUNNELSE:

Denne kvinnen kom hjem fra USA med sin ame- rikanske mann og to små barn. Mannen har foreløpig ikke arbeidstillatelse og de er avhengig av kvinnens inntekt for å overleve. Kvinnen er norsk, har bodd det meste av sitt liv i Norge og snakker flytende norsk. Hun jobber som assistent og får assistentlønn. Det er vanskelig å forsørge mann og to barn alene på denne lønnen. Hun har tilbud om 100 % sykepleierstilling ved det sykehuset hun jobber ved. Før hun forlot USA sjekket hun hvor lang tid det ville ta å få norsk autorisasjon. Hun fikk vite at det dreide seg om 2-3 måneder. Nå viser det seg at behandlingstiden er 5 måneder. Hun må imidlertid først ha et 3 ukers kurs i nasjonale fag. Dette kan hun ikke begynne på før hun har fått svar på søknaden om autorisasjon. Nasjonale kurs starter to ganger i året, det første i mai måned. Dette rekker hun følgelig ikke å delta på og må vente enda lenger etter at autorisasjonen er avslått. Så må

Jeg viser for øvrig også til NOU 2009:21 Adop- sjon – til barnets beste. Utvalget foreslår blant annet at søkerne på søknadstidspunktet ikke skal være eldre enn 42 år. Søkerne det her dreier seg om er vesentlig eldre.

På bakgrunn av det ovennevnte finner jeg ikke grunn til å iverksette ytterligere tiltak for at søkere skal få opprettholde sin sak i Kina når de har fått et endelig avslag på søknaden om forhåndssamtykke.

hun søke på nytt og vente enda 5 måneder! Det kan også nevnes at hun stiller i samme kø som alle syke- pleiere utenfor EØS land.

Alle som søker autorisasjon blir i følge henne satt i samme kø, enten de har arbeidstillatelse eller ikke. Det tas heller ingen hensyn til om de har norskkunn- skap, eller om de allerede har tilbud om jobb.

For de som er i samme situasjon som denne kvin- nen kan det virke ganske håpløst å måtte vente med å begynne i jobb på grunn av ventetiden.

Det andre kurset begynner ikke før i november, det er lang tid å vente.

Jeg håper at henvendelsen fra denne kvinnen vi- ser at det er grunn til å se på endringer som gjør at prosessen går raskere, slik at unødig ventetid unngås.

Svar:

Innledningsvis vil jeg fremheve at jeg er svært opptatt av at helsetjenestene våre skal være gode og trygge. Kvalitet og pasientsikkerhet er derfor gitt stor oppmerksomhet, blant annet i Nasjonal helse- og om- sorgsplan (2012-2015) som nylig er fremmet for Stortinget. Personell er den største ressursen og vik- tigste innsatsfaktoren i helse- og omsorgstjenesten. Og det er svært viktig for pasientsikkerheten og be- folkningens tillit til helsetjenesten at autorisert perso- nell har de nødvendige kvalifikasjoner for å inneha en slik godkjenning.

Helsepersonell med utenlandsk utdanning utgjør en viktig ressurs i den norske helsetjenesten. Økt mi- grasjon av helsepersonell fra land både innefor og utenfor EU/EØS-området de siste årene har, sammen

med en deregulering av markedet for vikar- og bemanningsbyråer og internasjonalisering av utdanningssektoren, ført til at flere som søker arbeid i helsetjenesten har utdanning fra andre land.

Statens autorisasjonskontor for helsepersonell (SAFH) er gitt den viktige oppgaven å kontrollere at personer som er utdannet i utlandet, fyller kvalifikasjonskravene for å få norsk autorisasjon. Regelverket for utsteding av norsk autorisasjon til sykepleier som er utdannet i et land utenfor EU/EØS-området er likelydende enten personen er norsk eller utenlandsk statsborger. Likeså er arbeidet med å undersøke utdanningene og ekthet av dokumenter like viktig uavhengig av om søkeren har norsk arbeidstillatelse eller ikke. Saksbehandlingstiden varierer over tid avhengig av saksmengde og kan variere fra om lag to til fem måneder.

Sykepleiere utdannet i land utenfor EU/EØS-området må i utgangspunktet ta et norsk kurs i nasjonale fag for å kunne få autorisasjon som sykepleier i Norge. For å bli tatt opp på slike kurs må SAFH på forhånd, på grunnlag av søkers dokumenterte kvalifikasjoner, ha foretatt en jevnghetsvurdering i forhold til rammeplan for tilsvarende norsk utdanning. Deres forskjellene mellom utdannelsene ikke er betydelige, vil SAFH i avslagsvedtaket informere søker om hvilke tilleggskvalifikasjoner som må dokumenteres gjennomført før vedkommende vil være kvalifisert. Kurs i nasjonale fag er en av disse tilleggskvali-

fikasjonene, i tråd med tilleggskravet om kurs i nasjonale fag. Kursene finansieres av helsemyndighetene, og kurs tilbys de som er vurdert som jevnghode. Ved vedtak om at utdanning er jevnghode med tilsvarende norsk utdanning må søker melde seg opp til, og bestå, kurs i nasjonale fag. Disse tilbys vanligvis to ganger i året. Etter bestått kurs har søkeren krav på autorisasjon.

Forskriften om kurs i nasjonale fag sier at SAFH kan gi fritak for tilleggskrav når søkeren kan dokumentere tilsvarende kunnskap. Det vil si at søkeren på annen måte, gjennom arbeid eller andre kurs, kan tilegne seg kunnskapen som kreves i tilleggskravet om kurs i nasjonale fag.

En som søker om autorisasjon som sykepleier og som har fått vedtak om at utdanningen er jevnghode med norsk eksamen, kan få en midlertidig lisens for å arbeide i helseinstitusjon som sykepleier under veiledning. Slik lisens kan tildeles i påvente av å få gjennomført kurs i nasjonale fag. Hvert tilfelle vurderes individuelt i SAFH.

Vi skal kunne stole på at de som utgir seg for helsepersonell har de nødvendige kvalifikasjoner når de får sin autorisasjon. SAFH har derfor en viktig rolle i arbeidet med å sikre pasientsikkerhet og kvalitet i tjenestene. Det er samtidig viktig at godkjenningsarbeidet skjer så raskt og smidig som mulig, og at søkere får god informasjon underveis i saksbehandlingen om prosess og ventetider.

SPØRSMÅL NR. 1241

Innlevert 12. april 2011 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 3. mai 2011 av olje- og energiminister Ola Borten Moe

Spørsmål:

«NVE har ansvar for konsesjonstildeling av vannkraftverk. Finansministeren frykter et bunnfradrag for grunnrentebeskatning vil medføre at større kraftverk deles opp i mange mindre turbiner/kraftverk.

Tror energiministeren NVE med dagens regelverk vil tillate en slikt suboptimal, uhensiktsmessig, skattemotivert oppdeling av et utbyggingsprosjekt slik finansministeren frykter man får incentiver til?»

BEGRUNNELSE:

Dagens grunnrentebeskatning har et fritak for kraftverk under 5 MW. Ved produksjon over dette

nivå slår beskatningen inn fra 1 kw. Derved fungerer den som en barriere for å utnytte vannressursene optimalt, fordi en liten økning i produksjonen over 5 MW kan utløse en betydelig skattebelastning på all produksjon større enn ekstraintektene fra økt produksjon.

I svar på dok.nr.15:1163 (2010–2011) avviser Finansministeren å innføre en et bunnfradrag for grunnrentebeskatning for kraftverk under 5500 kVa, da han mener et bunnfradrag ikke vil fjerne incentiver til skattemessige tilpasninger. Han hevder "selskapene vil for eksempel ha incentiver til oppdeling av nye utbygginger for å oppnå flere bunnfradrag."

Finansministeren synes å ha glemt at NVE er ansvarlig for tildeling av konsesjoner for vannkraft-

verk, noe undertegnende antar vil hindre den oppsplitting av turbin installasjoner som finansministeren frykter.

Svar:

Det er det enkelte kraftverk som er beregningsenhet for grunnrenteinntekt. Begrepet kraftverk er nærmere presisert i skatteloven med tilhørende forskrift, herunder hva som skattemessig skal anses som ett eller flere kraftverk. En vannkraftutbygging kan derfor i skattemessig forstand bestå av flere kraftverk, som hver for seg er beregningsenhet for grunnrenteskatt.

Jeg kan opplyse representanten om at NVE gir konsesjon for vannkraftverk inntil 10 MW med klageadgang til Olje- og energidepartementet. For større vannkraftanlegg gis tillatelse ved kongelig resolusjon etter innstilling fra NVE.

Et hovedprinsipp ved konsesjonsbehandling av vannkraftverk og energianlegg generelt er at konsesjon bare kan gis hvis fordelene ved tiltaket overstiger skader og ulemper for allmenne og private interesser. Dette prinsippet er blant annet nedfelt i vassdragsreguleringsloven § 8 og vannressursloven § 25. Hensyn bør dessuten tas til andre skade- og nyttevirksomheter av samfunnsmessig betydning.

På denne bakgrunn skal konsesjonsmyndigheten foreta en avveining av samlede fordeler og ulemper for samfunnet. Optimalisering av ressursutnyttelsen vil inngå i en slik samlet avveining. I den grad en oppsplitting av et kraftverk i flere mindre deler er aktuell i praksis, vil konsesjonsmyndigheten derfor måtte vurdere om det i det hele tatt er grunnlag for å kunne gi konsesjon etter vassdragslovgivningen.

SPØRSMÅL NR. 1242

Innlevert 12. april 2011 av stortingsrepresentant Frank Bakke-Jensen

Besvart 15. april 2011 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«Under årets sjømatdager på Hell varslet statsråden en satsing på innenlands fiskeoppdrett og at dette kunne bli en vekstnæring dersom forholdene legges til rette for det.

Tyder situasjonen til Kirkenes Charr på at forholdene ligger til rette for den ønskede veksten, og er det korrekt at forskrift for Nasjonale laksefjorder skal gjelde for oppdrett av røye i lukkede, rømmingssikre og landbaserte anlegg?»

BEGRUNNELSE:

Kirkenes Charr AS er et selskap som oppdretter røye i et lukket og rømmingssikkert anlegg i Ropelv i Finnmark.

Selskapet har siden starten i 2006 bygget opp en produksjon av røye av særdeles høy kvalitet. Dette dokumentert ved at de i 2009 vant prisen for årets måltid, i konkurransen "Smaken av Norge".

Selskapet har hittil hatt et samarbeid med Bugøynes kongekrabbe AS om slakting. Dette medfører bilfrakt av levende røye i 2 til 3 timer, leieslakt og retur av ferdige varer, noe som ikke er tilfredsstillende med hensyn til kostnader og kvalitet.

Selskapet har da skissert to løsninger for å bedre situasjonen.

Kirkenes Processing er et lakseslakteri mye nærmere Kirkenes Charr AS. De vil gjøre slaktejobben ved å ta røya i brønnbåt til anlegget slik de gjør med laksen. Denne løsningen avslås av Mattilsynet da det ikke er dokumentert at røya ikke lider ved overgangen til brakkvann.

Den andre og ønskede løsningen er at de vil bygge eget slakteri. Etter en nøktern og kontrollert vekst er dette den beste løsningen også av hensyn til økonomi, leveringsfleksibilitet og kvalitet.

Her får bedriften stopp fra Mattilsynet da det etter § 4 i Forskrift for nasjonal laksefjord ikke er tillatt å etablere nye slakterier for anadrome laksefisker i Nasjonale laksefjorder.

Svar:

Regjeringen ønsker å legge til rette for vekst innenfor all akvakultur i Norge. Veksten må imidlertid skje innenfor rammen av hva som er bærekraftig.

I løpet av de siste årene har akvakulturregverket blitt strammet betydelig inn. Dette har bl.a. medført strengere krav til rømmingssikring og strengere kontroll av lakselus og annen sykdom. Skjerpingen av regelverket har primært skjedd av hensyn til vern av de ville laksestammene som gyter i Norge.

Et viktig element i dette var Stortingets behand-

ling av St. prp. nr. 79 (2001-2002) Om opprettelse av nasjonale laksevassdrag og laksefjorder og St. prp. nr. 32 (2006-2007) Om vern av villaksen og ferdigstilling av nasjonale laksevassdrag og laksefjorder, jf. Innst. S. nr. 183 (2006-2007). Formålet med opprettelsen av nasjonale laksevassdrag og -fjorder var å gi de viktigste laksestammene i Norge særlig beskyttelse mot inngrep og aktiviteter i vassdragene og i de nærliggende fjord- og kystområdene.

Forskrift om særskilte krav til akvakulturrelatert virksomhet i eller ved nasjonale laksevassdrag og nasjonale laksefjorder, fastsatt av Fiskeri- og kystdepartementet 22. juni 2009, gjennomfører Stortingets vedtak om beskyttelsesregime i nasjonale laksevassdrag og -fjorder i forhold til oppdrett m.v.

Stortinget bestemte at nye tillatelser for oppdrett av laksefisk ikke skulle tillates, mens eksisterende tillatelser kan videreføres under skjerpede krav til bl.a. smittehygiene og rømmingssikring, unntatt i de fjorder der det ble vedtatt forbud mot lakseoppdrett i sjø. Stortinget bestemte videre at nye slakterier og tilvirkningsanlegg for anadrom fisk ikke skal tillates i nasjonale laksefjorder. Dette forbudet er inntatt i forskriftens § 4.

Røye er en laksefisk som det finnes både anadro-

me og residente, ikke-anadrome populasjoner av. Arten kan blant annet være bærer av *Gyrodactylus salaris*, som er en av de største truslene mot vill laks, og som Stortingets vedtak har som klart formål å beskytte villaksen mot.

Når det gjelder den konkrete saken med Kirkenes Charr, har Mattilsynet opplyst at de til nå ikke har mottatt noen søknad om godkjenning/tillatelse fra Kirkenes Charr eller Kirkenes Processing. Mattilsynet har derfor ikke gjort en formell vurdering av spørsmålene i et ordinært saksbehandlingsløp der alle tilgjengelige opplysninger vurderes samlet. Mattilsynet har imidlertid hatt to møter med de involverte parter hvor saken har blitt diskutert. I så måte har Mattilsynet etter mitt skjønn oppfylt forvaltningens veiledningsplikt ved å informere næringsaktørene om faglige og formelle rammer som næringen må forholde seg til. Det er i den forbindelse Mattilsynet har orientert om forbudet mot etablering av slakterier for anadrom fisk i nasjonale laksefjorder, og informert om faglige betenkeligheter knyttet til om røye fysiologisk sett er tilpasset en endring av salinitetsnivået som vil skje ved den foreslåtte transporten, uten at dette går utover fiskens velferd.

SPØRSMÅL NR. 1243

Innlevert 12. april 2011 av stortingsrepresentant Kari Storstrand

Besvart 18. april 2011 av forsvarsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Mener stadsråden at dagens program for soldater som kommer hjem etter endt utenlandstjeneste fungerer tilfredsstillende?»

BEGRUNNELSE:

I st. meld. nr. 34 står det følgende:

"I hjemkomstfasen er det vesentlig å skape en verdig avslutning som tilfredsstillende de praktiske, sosiale og faglige behov som måtte være, både hos personell, familiene og hos arbeidsgiver. Samtidig må programmet legge til rette for at personell med særlige behov for oppfølging fanges opp tidlig for å forebygge psykiske skader."

Svar:

Vi har kontinuerlig arbeidet med å bedre tilrettelegge hjemkomstfasen de senere årene. Skadefore-

byggende tiltak begynner allerede ved utvelgelsen av personellet, og fortsetter igjennom tjenesten helt til hjemkomstfasen.

Handlingsplanen I tjeneste for Norge, som følger opp St. meld. nr. 34 (2008-2009), legges frem 2. mai i år. Handlingsplanen er en helhetlig plan som favner satsingsområdene i stortingsmeldingen.

Oppfølging av personell som har vært i tjeneste utenlands er hele samfunnets ansvar, og gjelder livet ut. Målsettingen er at personellet skal oppleve anerkjennelse for sin innsats, og at de og deres pårørende ivaretas på en god måte. Personell som trenger oppfølging etter tjenesten skal møte et apparat som fremstår som mest mulig koordinert og sømløst. Dette er bakgrunnen for at vi har satt i gang et pilotprosjekt i Åmot og Elverum kommune, hvor hensikten er å finne gode modeller for oppfølging av veteraner.

Det er like viktig med en godt tilrettelagt hjemkomst som trening og opplæring før en utenlandsoppe-

rasjon. En helhetlig ivaretagelse av veteraner må også omfatte oppfølging og tilbud om støtte og hjelp med familierelaterte utfordringer. Dette kan dreie seg om forebyggende tiltak som samlivskurs, informasjon, samt tiltak etter hjemkomst som hjelp til å reetablere familielivet og til å håndtere spesielle utfordringer knyttet til krigsskader og traumer.

De aller fleste som kommer hjem etter oppdrag i internasjonale operasjoner har god helse, imidlertid kan enkelte ha behov for spesiell oppfølging. Noen kan være såret i strid eller trenge hjelp til å bearbeide

traumatiske opplevelser. Enkelte veteraner med midlertidig tilsetningsforhold i Forsvaret kan trenge hjelp og veiledning til å finne utdanningsplass eller sivil jobb. I handlingsplanen vil det bli satt særlig fokus på tiltak omkring oppfølgingen av veteranene det første året etter hjemkomst.

Dagens ordning for ivaretagelse ved hjemkomst er langt bedre enn for bare få år siden. Ordningen videreutvikles stadig, og vil få et kraftig løft ved iverksettelsen av de tiltak som ligger i handlingsplanen.

SPØRSMÅL NR. 1244

Innlevert 12. april 2011 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 28. april 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Hvor lenge mener finansministeren det er rimelig å forvente at skatteyttere skal vente på telefonen for å komme gjennom til Skatteetaten?»

BEGRUNNELSE:

Etter å ha fått flere henvendelser om ekstremt lang ventetid for å komme gjennom til Skatteetaten på telefon forsøkte jeg selv. De to gangene jeg forsøkte ventet jeg i mer enn 30 minutter uten å få svar. Dette fremstår for meg som fullstendig uakseptabelt og i strid med Stortingets forventning til servicenivået hos Skatteetaten.

Skatteetaten er en serviceetat som skal betjene skatteyter på best mulig måte. Det er vanskelig å se for seg at skatteytere generelt har anledning til å vente i over 30 minutter for å få svar på spørsmål om selvangivelsen, eller i dette tilfellet; ikke få svar. Ofte har skatteyter spørsmål som er resultat av feil informasjon eller feil klassifisering fra Skatteetatens side.

Svar:

Jeg er enig at det er uheldig med en telefonventetid i skatteetaten som oppfattes som urimelig lang, spesielt forut for fristen for levering av selvangivelsen. Samtidig er det naturlig at det nettopp er på denne tiden av året presset på etatens opplysningstjeneste er størst. Derfor tilbyr Skatteopplysningen også å ringe tilbake til skatteyter som alternativ til å vente på svar. Denne tjenesten har blitt godt mottatt.

Jeg har fått opplyst fra Skattedirektoratet at gjennomsnittlig telefonventetid for Skatteopplysningen i 2010 var 1 minutt og 37 sekunder. To tredjedeler av henvendelsene ble besvart innen 2 minutter. I den seneste undersøkelsen fra 2010 om lønnstakeres og pensjonisters syn på skatteetaten oppgir 71 prosent at de har et godt inntrykk av etaten. Dette er en økning på fire prosentpoeng sammenliknet med 2008. Blant de som har hatt kontakt med etaten mener 86 prosent at de har fått den hjelpen de trenger.

På denne bakgrunn mener jeg at skatteetaten gjennomgående har et tilfredsstillende servicenivå.

SPØRSMÅL NR. 1245**Innlevert 12. april 2011 av stortingsrepresentant Åge Austheim****Besvart 27. april 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Kan vi vente å få et svar om sykehusstrukturen i Nordmøre og Romsdal før kommune- og fylkestingsvalget i høst, og er det statsråden som vil ta beslutningen om ett eller to sykehus i Nordmøre og Romsdal?»

BEGRUNNELSE:

Sykehusstriden i Nordmøre og Romsdal er svært ødeleggende for hele regionen og det må være et politisk mål å få avsluttet den snarest råd. Ifølge flere medier jobber helsestatsråden nå med et svar om sykehusstrukturen i Nordmøre og Romsdal/konsept-rapporten Nye Molde sjukehus.

Svar:

Helse Midt-Norge har et helhetlig ansvar for investeringer og drift i sin region. Når det gjelder investeringer, har styret i det regionale helseforetaket ansvar og beslutningskompetanse til å vurdere, prioritere og planlegge sine investeringsprosjekter, samt vedta igangsetting av enkeltprosjekter. Forutsetningen er at investeringsprosjekter planlegges slik at kostnader kan håndteres innenfor regionens samlede

ressursrammer. Helse Midt-Norge RHF har meldt at de ikke vil ha økonomi til å gjennomføre større investeringer før omkring 2018.

Parallelt med det arbeidet som har pågått med nytt sykehus, har Helse Midt-Norge gjennomført en strategiprosess – Strategi 2020. Strategiplanen bygger på en tydelig prioritering av store og voksende pasientgrupper, desentralisering av helsetilbud for de store pasientgruppene som bruker tjenesten ofte og å frigjøre ressurser fra passiv beredskap til aktiv pasientbehandling. Videre har jeg bedt styret i Helse Midt-Norge RHF om å organisere sykehusene i Møre og Romsdal i et felles helseforetak, slik at man ser de ulike sykehusene i fylket mer i sammenheng.

Videre planprosess knyttet til nytt sykehus må ta opp i seg de overordnede føringer som er gitt i Nasjonal helse- og omsorgsplan, Helse Midt-Norges strategiplan 2020, og sees i lys av ny organisering av spesialisthelsetjenestetilbudet i fylket.

Mitt hovedanliggende i denne saken er at alle innbyggerne i Møre og Romsdal skal ha et best mulig kvalitetsmessig spesialisthelsetjenestetilbud. Jeg vil ha fortsatt dialog med Helse Midt-Norge i dette arbeidet.

SPØRSMÅL NR. 1246**Innlevert 12. april 2011 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen****Besvart 29. april 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Ut i fra at arbeidsmiljølovovertredelser hele tiden foregår i Norge må man stille seg et spørsmål om det virkelig er mulig å følge arbeidsmiljøloven eller om den eventuelt må endres å tilpasses det samfunn vi lever i dag. Helsepersonell står ovenfor utfordringer når det gjelder å velge å følge pasientrettighetsloven og samtidig bryte arbeidsmiljøloven daglig på grunn av overtid.

Hva mener statsråden om slike situasjoner, og om statsråden hadde valget ville hun fulgte pasientrettighetsloven og brutt arbeidsmiljøloven?»

BEGRUNNELSE:

Arbeidstid har vært et svært aktuelt tema i den senere tid. Her har man diskutert mye i forhold til arbeidsmiljøloven og dens arbeidstidsbestemmelser. Det er ofte slik at det er mye letter å diskutere dette for mange som ikke opplever virkelige hva det går ut på. Ofte er det vanskelig når en står der på en post på et sykehus der pasientene virkelig trenger deg men din arbeidstid er forlenget gått ut. En vet at om en sier videre ja til overtid så hjelper en pasientene og man lar seg styre etter pasientrettighetsloven. Men man gjør noe ulovlig hvis man tar utgangspunkt i arbeids-

miljøloven. Slik er nok hverdagen for svært mange i dagens helse-norge.

Svar:

Det er arbeidsgiveren som har ansvaret for å organisere arbeidstiden på en hensiktsmessig måte. Arbeidsgiveren har ansvaret for å organisere turnus og arbeidsplaner slik at det er personell til å ta seg av pasientene i tråd med retningslinjene i pasientrettighetsloven.

Det kan oppstå situasjoner der helsepersonell opplever at arbeidstiden ikke strekker til. De føler de må velge mellom å gi fra seg sin fritid eller bli værende på jobb og gi omsorg til en pleietrengende pasient. Jeg vil understreke at også i slike situasjoner er det arbeidsgivers ansvar å vurdere om det er nødvendig å organisere turnusen på en annen måte, inngå de nødvendige avtaler, pålegge overtid mv. Arbeidstakeren skal stå til arbeidsgivers disposisjon i sin arbeidstid, være til stede på jobben den tid det er bestemt i arbeidsplanen og følge eventuelle pålegg om overtid.

Formålet med arbeidstidsbestemmelsene er å sikre at arbeidstakerne ikke utsettes for uheldige fysiske eller psykiske belastninger, og slik at det er mulig å ivareta sikkerhetshensyn.

Samtidig som arbeidstidsreglene skal sikre arbeidstakernes helse og velferd har arbeidsmiljøloven bestemmelser som skal sikre arbeidsgiverne den nødvendige fleksibilitet. Det er for eksempel mulig å forlenge arbeidstiden for arbeid som er av passiv karakter, arbeidstiden kan gjennomsnittsberegnes, overtid og merarbeid kan pålegges, overtidsrammene kan utvides og det kan gjøres unntak fra reglene om daglig og ukentlig hviletid. Arbeidstilsynet kan under visse forutsetninger også gi samtykke til arbeidstidsordninger som fraviker flere av bestemmelsene.

Disse reglene gir arbeidsgiver fleksibilitet til å organisere arbeidstiden på en slik måte at helsepersonell ikke skal behøve å oppleve at det er en konflikt mellom egen fritid og en pasients behov for pleie.

Selv om jeg mener arbeidsmiljøloven i hovedsak er godt tilpasset arbeidstakernes behov for vern og arbeidsgivernes behov for fleksible arbeidstidsordninger, er det ikke slik at vi en gang for alle og på varig basis kan sies å ha løst de krevende avveiningene som ligger bak arbeidsmiljølovens bestemmelser om avvik fra normalarbeidstid ved turnusarbeid. Regjeringen vil blant annet derfor drøfte disse spørsmålene i den varslede meldingen om arbeidsforhold, arbeidsmiljø og sikkerhet.

SPØRSMÅL NR. 1247

Innlevert 12. april 2011 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen

Besvart 18. april 2011 av forsvarsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«I en tid der norske myndigheter hevder å være opptatt av nordområdene, virker det som om våre allierte ikke nødvendigvis har samme fokus. For et land, der NATO-medlemskapet, er en vesentlig del av vår totale sikkerhet, er dette viktig. Likevel virker det ikke som om det er et stort fokus fra noen NATO-land når det gjelder aktiviteten i nord, kanskje med et unntak for Arktisk råd.

Mitt spørsmål er derfor om stastråden mener at viktige NATO-land som USA, England, Frankrike osv. har et nordområdefokus?»

Svar:

I møter med representanter for NATO og nære allierte opplever vi stor interesse for utviklingen i nordområdene. Jeg er opptatt av å gi et balansert bilde av utviklingen med de muligheter og utfordringer som

følger av dette. Selv om det er større militær aktivitet nå enn tidligere, er det ingen urovekkende utvikling.

I NATOs nye strategiske konsept, som ble vedtatt under toppmøtet i Lisboa i fjor, fikk Norge gjennomslag for økt fokus på kjerneoppgaver og nordområdene. Det er også i den nye kommandostrukturen nå lagt økt vekt på å følge opp regionale forhold i alliansens nærområder, og et nærmere samarbeide mellom NATOs kommandostruktur og medlemslandene.

Det kan nevnes at den britiske forsvarsministeren Liam Fox kommer til Norge i mai der nettopp fokuset er satt på nordområdene. På årets vinterøvelse i Nord-Norge, Cold Challenge 2011, deltok Tyskland, Nederland og Sverige med til sammen 678 soldater. Storbritannia og Nederland har i en årrekke lagt mye trening til våre allierte treningscentre på Åsegarden og Porsangmoen.

Den britiske forsvarsministeren har også lansert en såkalt "Northern Group", hvor nord-europeiske allierte samt Sverige og Finland deltar. I den sammenheng vil det bli økt fokus på nordeuropeiske sikkerhetsutfordringer.

Flere allierte viser betydelig mer interesse for nordområdene. Til tross for store utfordringer i de alliertes forsvarsbudsjetter er det god oppslutning om øvelser i Norge.

SPØRSMÅL NR. 1248

Innlevert 12. april 2011 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr

Besvart 27. april 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Statsråden har vært i Fet og gitt lovnader om utbygging av RV22 og dette er også et løfte som lokale ordførere og andre sentrale politikere fra regjeringspartiene har kommet med lokalt. Sentralt i en fremtidig utbygging av RV22 er at det må gjennomføres en mulighetsanalyse for bla å se på forskjellige løsningsalternativer for kryssing av Glomma.

Vil statsråden nå være en pådriver for utbygging av RV22, og hvilken tidsplan ser hun for seg for utarbeidelse av mulighetsanalysen?»

Svar:

Statens vegvesen opplyser at arbeidet med en mulighetsstudie for kryssing av Glomma er i oppstartfasen. I tillegg til å oppsummere tidligere utredninger, vil Statens vegvesen i denne mulighetsstudien vurdere ulike løsninger for en framtidig kryssing av Glomma. Dette vil skje i samarbeid med kommunene øst for Glomma og Jernbaneverket.

Det er regnet med at mesteparten av 2011 vil gå med til arbeidet med mulighetsstudien. På bakgrunn av denne og etterfølgende diskusjon med lokale myndigheter vil videre framdrift bli vurdert.

SPØRSMÅL NR. 1249

Innlevert 12. april 2011 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 6. mai 2011 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«Næringsministeren uttaler til NTB 12/4-11 om Norsk Hydro at "vi har vært for redde for å styre de statseide selskapene for å sikre norsk industri". I eierskapsmeldingen er det en forventning om at statlige eide selskaper ved eierdialog skal redegjøre for sine strategier for utvikling av virksomhet både i Norge og i utlandet, slik det var i den forrige.

Hva mener statsråden nå vil bli annerledes i forhold til hvordan Staten hittil har praktisert sitt eierskap i f.eks. deleide selskaper som Norsk Hydro ASA?»

Svar:

I Meld. St. 13 (2010-2011) Aktivt eierskap ("eierskapsmeldingen"), uttrykker Regjeringen blant annet at staten skal utøve et aktivt eierskap preget av langsiktighet, forutsigbarhet og tydelighet. Videre skal langsiktig avkastning på investert kapital være det sentrale hensynet i eierskapsforvaltningen av selskaper der staten har forretningsmessige mål med eierskapet. Statens eierskapsforvaltning skal utøves profesjonelt. Statens prinsipper for god eierstyring ligger fast, med ansvarsdelingen mellom styre og eier som et bærende element, slik disse tidligere er beskrevet i de to foregående eierskapsmeldinger,

St.meld. nr. 13 (2006-2007) og St.meld. nr. 22 (2001-2002).

Innenfor disse rammene forventer Regjeringen at statlig eide selskaper har langsiktige strategier for utviklingen av virksomhet i Norge, i tillegg til eventuelle internasjonale satsinger, som kan bidra positivt med arbeidsplasser og verdiskaping i lokalsamfunnene. Regjeringen varslet i eierskapsmeldingen at statlige selskaper gjennom eierskapsdialogen med staten forventes å redegjøre for sin langsiktige forretningsmessige strategi for utvikling av virksomhet i Norge, i tillegg til eventuelle internasjonale satsinger, som kan bidra positivt til lokalsamfunnene med arbeidsplasser og verdiskaping. Dette gjelder særlig i regioner der virksomheten er basert på lokale naturressurser. Staten som eier vil følge opp disse forholdene overfor det enkelte selskap, også i forhold til Hydro.

Regjeringen vil, som andre langsiktige industrielle eiere, ha et aktivt forhold til selskapenes investeringsplaner og tilhørende kapitalbehov. I konkrete tilfeller der selskaper foreslår kapitalutvidelser, vil regjeringen på et forretningsmessig grunnlag vurdere om staten bør delta.

Raskere endringer i næringslivet, nye krav til eierskapsutøvelsen og økende fragmentering på eiersiden i næringslivet kan ha betydning for utøvelsen av

det statlige eierskapet. Mens Regjeringen i eierskapsmeldingen varsler en større fleksibilitet i statens eierskap og en styrking av eierskapsforvaltningen, er den også tydelig på at det skal utøves et aktivt eierskap og at omfanget av det samlede statlige eierskapet skal opprettholdes om lag på dagens nivå.

I eierskapsmeldingen varsles det at regjeringen vil øke kapasiteten i eierskapsforvaltningen for å sikre at regjeringens mål med eierskapet ivaretas gjennom tiltak som styret og ledelsen i selskapene ber om tilslutning til. I dette ligger det også et behov for å kunne følge opp strategiske spørsmål, også knyttet til utviklingen av virksomheten i Norge, i den løpende dialogen med selskapene om deres industrielle og økonomiske utvikling. Regjeringen vil legge til rette for at eierdepartementene har nok kapasitet til at staten på en god måte kan forstå de utfordringer selskapene står overfor og bidra til verdiskaping i selskapene.

Regjeringen har i eierskapsmeldingen tydeliggjort sine forventninger til selskapenes oppfølging av samfunnsansvar. I tilknytning til meldingen har også Regjeringen revidert retningslinjene for lederes ansettelsesvilkår i statlig eide selskaper. Begge disse områdene vil bli fulgt opp i eierdialogen med selskapene.

SPØRSMÅL NR. 1250

Innlevert 13. april 2011 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen

Besvart 27. april 2011 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Viser til oppslag i Finnmarken den 8. april. NN ble den 11. september i fjor uttransportert fra Vadsø til Serbia. NN søkte den 17-02-11 om arbeids og oppholdstillatelse ved ambassaden i Beograd som fagutlært baker, med fagpapirer og for ansettelse i Hildonens bakeri i Vadsø. Viser til mediasak den senere tid hvor ei russisk/Nord-Ossetisk kvinne har fått innvilget arbeids og oppholdstillatelse.

Hvorfor har ikke NN fått svar på sin søknad, eller er det hvilke venner man har eller mediedekning som er avgjørende i en søknadsprosess?»

BEGRUNNELSE:

Ser videre at UDI viser til at kostnader ved uttransport fra Norge i slike saker skal dekkes før tilbakekomst, det samme gjelder for politiets kostnader,

samt krav om biometrisk pass. I dette tilfelle reiste familien ut av Norge uten eskorte fra politiet, så det burde ikke være snakk om veldig store utgifter. Det som derimot er forunderlig er at UDI gjennom kommunikasjonsrådgiver ikke kan gi noe svar på de faktiske kostnadene.

Butikken og konditoriet som NN har vært tilknyttet, sliter med bemanningssituasjonen. Baker og Konditorbransjen Landsforening (BKLF) uttaler at mangelen på fagfolk i de tre nordligste fylkene er stor, og spesielt i Finnmark. Videre uttaler BKLF "vi vil på det sterkeste insistere på at denne saken blir løst slik at vår medlemsbedrift får tilgang til kompetent arbeidskraft og den aktuelle arbeidstakeren får opphold og arbeidstillatelse. Ber innstendig Statsråden sørge for at det blir likhet for norsk lov i denne sak, hvor det ikke er politisk farge eller hvilke venner man måtte ha som er avgjørende for sluttbehandlin-

gen i saken. Selv om dette er en enkelt sak, så er det summen av enkelt saker og lik behandling for loven som er avgjørende for enhver samfunnsbygging, -uavhengig av partipolitikk.

Svar:

Som representanten er kjent med, er det Utlendingsdirektoratet (UDI) og Utlendingsnemnda (UNE) som avgjør saker og klager etter utlendingsloven. Verken statsråden eller departementet har myndighet til å gripe inn i eller påvirke utfallet av enkelt saker som ikke gjelder hensynet til grunnleggende nasjonale interesser eller utenrikspolitiske hensyn. Videre fremgår det ikke om det er opprettet utvisningssak og ev. fattet vedtak om utvisning av vedkommende i omtalte sak. Dette har betydning for når en ny søknad om oppholdstillatelse vil bli behandlet, ettersom en ev. utvisningssak må være avklart før søknad om oppholdstillatelse blir behandlet. Det er også stor forskjell på hvor lang tid det gjennomsnittlig tar å behandle henholdsvis utvisningssaker og arbeidsinnvandringsaker.

Jeg kan derfor ikke svare på spørsmålet om hvorfor NN foreløpig ikke har fått svar på sin søknad, eller når svaret kan forventes å komme. Jeg kan imidlertid avkrefte at det er "hvilke venner man har eller mediedekning" som er avgjørende for saksbehandlingstiden i UDI.

Det klare utgangspunktet er at saker av samme type behandles fortløpende (ulike sakstyper kan være ulikt prioritert), og at de til enhver tid eldste sakene dermed behandles først. Dette betyr imidlertid ikke at sakene vil bli ferdigbehandlet i kronologisk rekkefølge. Behandlingstiden varierer fra sak til sak, det tar bl.a. lengre tid å behandle en sak dersom det er nødvendig å innhente ytterligere informasjon. Det er heller ikke slik at det ikke er rom for en viss fleksibilitet i systemet. Dersom en saksbehandler setter seg inn i

en sak, f. eks. i forbindelse med spørsmål fra søkeren, kan det være hensiktsmessig å behandle saken med det samme heller enn å måtte sette seg inn i saken på nytt noen uker senere. At det av slike grunner kan forekomme at saker behandles "før tur", anser jeg ikke å være problematisk.

Representanten viser til Salamova-saken som sammenligningsgrunnlag. Jeg vil for det første påpeke at sakene ikke nødvendigvis er sammenlignbare. Justisdepartementets instruks av 31. mars d.å., som kom til anvendelse i Salamovas sak, gjelder f. eks. bare personer som er utvist på grunn av brudd på utlendingsloven. Videre viser jeg til at Salamova fremsette søknad om oppholdstillatelse som arbeidsinnvandrer i januar i år, altså før NN. Forventet behandlingstid for søknader om oppholdstillatelse med rett til å arbeide er to måneder, da igjen forutsatt at en ev. utvisningssak er avklart og det ikke er andre kompliserende faktorer i saken.

I begrunnelsen for spørsmålet opplyser representanten at "UDI gjennom kommunikasjonsrådgiver ikke kan gi noe svar" når det gjelder hvilke kostnader NN har pådratt seg i forbindelse med uttransportering. Jeg vil i denne sammenheng påpeke at Politiets utlendingsenhet (PU) er den naturlige adressaten for spørsmålet, ettersom det er politiet som foretar uttransporteringer og har oversikt over hva den enkelte uttransportering koster.

Representanten skriver videre i begrunnelsen at Baker- og konditorbransjens landsforening (BKLF) anmoder om at den aktuelle saken blir løst, da det er mangel på fagfolk i de tre nordligste fylkene. Det anmodes om at statsråden sørger for at "det blir likhet for norsk lov i denne sak". Jeg slutter meg helhjertet til at det skal være likhet for loven, selvsagt også for NN.

Jeg kan imidlertid ikke se holdepunkter for at noe annet er tilfellet her.

SPØRSMÅL NR. 1251**Innlevert 13. april 2011 av stortingsrepresentant Henning Skumsvoll****Besvart 3. mai 2011 av olje- og energiminister Ola Borten Moe****Spørsmål:**

«I Soria Moria 2 står det at regjeringen vil: "legge til rette for økt utbygging av nettkapasitet mellom landsdelene og til utlandet". Olje og energiministeren har derimot uttalt at et av tiltakene for å bedre kraftsituasjonen i Norge er å ""holde tilbake på" (bygging av) utenlandskabler".

Spriket mellom "legge til rette for" og "holde tilbake på" synes stort, og kan det derfor bes om en avklaring på hvilke signaler som gjelder, og som vil bli lagt til grunn for fremtidige politiske avgjørelser?»

BEGRUNNELSE:

Den rødgrønne regjeringen i lang tid kultivert ideen om å være "Europas batteri". En slik visjon krever betydelig utvekslingskapasitet, slik at man kan levere effekt når Europa trenger det. Tidligere olje- og energiminister Terje Riis-Johansen skrev i svar på dok. nr. 15:579 (2009-2010) at "For å lykkes med satsingen på fornybar energi er det behov for betydelige investeringer på alle nettnivå de kommende årene, både innenlands og i nye kabler til utlandet."

Denne uken meldte Statnett at de har tatt nye skritt i retning av å realisere en 1400 MW kraftkabel til England. Statnett har allerede konsesjon. I 2009 uttrykte stortingsrepresentant Borten Moe at dette prosjektet burde legges på is.

Signalene fra dagens olje- og energiminister synes å sprike med tidligere statsråders politikk, samtidig som Soria Moria erklæringen ikke er endret ved statsrådsskiftet.

For bransjen, bankene og investorene er det viktig å ha klare politiske signaler å forholde seg til når

investeringsbeslutninger om nye kraftprosjekter skal fattes.

Undertegnede er kjent med at også småkraftforeningen har bedt om en avklaring på hva dette betyr, gjennom brev til OED.

Svar:

I spørsmålet om utenlandsforbindelser legger jeg opp til en videreføring av regjeringens politikk slik den er nedfelt i Soria Moria 2. Jeg vil understreke at spørsmålet om utvekslingskapasiteten mellom Norge og andre land er et viktig spørsmål. Blant annet er det et spørsmål om hvor mye innenlandsk infrastruktur vi bør bygge ut for å realisere nye utenlandsforbindelser.

Kraftutveksling reduserer Norges sårbarhet for årlige tilsigs- og forbruksvariasjoner. Slik moderer kraftutveksling med andre land behovet for en stor innenlandsk reservekapasitet som en sikkerhet mot tørrår. For eksempel har utenlandsforbindelsene vært svært viktige med den kraftsituasjonen vi har hatt i vinter. Så langt i år har vi hatt en netto import på om lag 7 TWh. Dette tilsvarer i underkant av 20 prosent av forbruket i denne perioden. Utenlandsforbindelsene bidrar også til å dempe prissvingningene over året og mellom år i den norske energiforsyningen. Utenlandsforbindelsene bidrar også til økt verdiskapning ved at de gir mulighet til å dra vekslere på de forskjellige kraftsystemene i landene rundt oss.

Utbygging av nye utenlandsforbindelser vil uansett foregå stegvis og må blant annet sees i sammenheng med den videre utviklingen av det innenlandske overføringsnett.

SPØRSMÅL NR. 1252**Innlevert 13. april 2011 av stortingsrepresentant Henning Skumsvoll****Besvart 28. april 2011 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Statkraft har fått tilført 14 milliarder kroner i egenkapital, men fra regjeringen er det lagt forutsetning at selskapet ikke skal investere mer i gasskraftverk. Statkraft har dog gasskraftprosjekter under realisering i Tyskland.

Kan statsråden gi en oversikt over hvilke gasskraftplaner Statkraft har, og når selskapets styre gjorde vedtak om å realisere disse?»

Svar:

Statkraft har i dag eierandeler i fem gasskraftverk, hvorav fire i Tyskland (Knapsack, Emden, Robert Frank og Herdecke) og ett i Norge (Kårstø). Knapsack, Emden og Robert Frank er 100 pst. av eid av Statkraft, mens Statkrafts eierandel i Herdecke og

Kårstø er 50 pst. Knapsack, Herdecke og Kårstø ble satt i drift i 2007, mens Robert Frank og Emden ble overtatt av Statkraft i forbindelse med byttehandelen med E.ON ved utgangen av 2008.

Statkraft-konsernets installerte kapasitet knyttet til gasskraft var 2178 MW ved utgangen av 2010, og gasskraftproduksjonen i 2010 var 6,6 TWh.

I tråd med regjeringen og Stortingets forutsetninger for kapitalinnskuddet i Statkraft desember 2010, har ikke Statkraft i sin investeringsplan lagt opp til investeringer i nye gasskraftverk frem mot 2015, ut over en utvidelse av Knapsack som ble besluttet av styret i Statkraft i tredje kvartal 2010 og vedlikehold og oppdateringer knyttet til eksisterende gasskraftverk.

SPØRSMÅL NR. 1253**Innlevert 13. april 2011 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 4. mai 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Til E24.no 12. april advarer både Finanstilsynets direktør og Sentralbanksjefen mot systemrisikoen i finansnæringen ved økte boligpriser og lav egenkapital. Dette er en naturlig følge av en politikk som straffer sparing.

Deler finansministeren disse entydige bekymringene, og hvilke tiltak vil i så tilfelle statsråden sette inn for å styrke husholdningenes sparing?»

BEGRUNNELSE:

Med økende boligpriser og utsikter til økt rentenivå er det kritisk viktig at aktørene i boligmarkedet har en egenkapital som gjør dem i stand til å tåle et prisfall. Dette kan oppnås ved å bedre stimuleringsordningene for sparing, særlig for unge. Med økte krav til egenkapital ved boligfinansiering vil det være naturlig å følge opp med utvidelse av BSU-ordningen.

Presset på boligmarkedene i og rundt de største byene tilsier mer boligbygging til for å dempe presset på boligprisene.

Svar:

Boligprisene påvirkes av mange forhold, herunder rentenivå, arbeidsledighet, inntektsvekst, nybyggingsaktivitet, demografiske forhold og skatteregler. Boligprisene har gjennomgående steget mer enn det generelle prisnivået over flere år. Målt mot utviklingen i husholdningenes inntekter, har derimot ikke prisoppgangen vært like sterk.

Om lag 80 pst. av norske husholdninger eier egen bolig, noe som er svært høyt i en internasjonal sammenheng. Dette bidrar til at norske husholdninger har en høyere gjeldsbelastning enn husholdningene i en del andre land i Europa, og til at renteutgiftene for mange husholdninger legger beslag på en forholdsvis stor andel av deres inntekter. Den siste tids oppgang i boligprisene har likevel funnet sted samtidig som

kredittveksten har vært lavere enn i årene forut for den forrige pristoppen i 2007. Gjeldsbelastningen for husholdninger i etableringsfasen (26-35 år) er imidlertid i gjennomsnitt høyere enn for andre aldersgrupper. En del husholdninger strekker seg således langt for å få kjøpt egen bolig. Enkelte unge husholdninger kan på denne bakgrunn være sårbare for inntektsbortfall eller større renteøkning enn forventet, særlig dersom boligprisene samtidig skulle falle.

Dersom en høy boligprisvekst drives av høy gjeldsvekst, øker sårbarheten blant husholdningene og risikoen for den finansielle stabiliteten. Finanstilsynet gikk på denne bakgrunn 3. mars 2010 ut med nye retningslinjer for bankenes utlånspraksis for boliglån, som blant annet fraråder avdragsfrihet og anbefaler at lånet normalt sett ikke skal overstige 90 pst. av boligens verdi. Dette bidrar til å begrense risikoen både for banken og for de husholdninger som har størst gjeldsbelastning. Jeg har for øvrig lagt vekt på å kommunisere klart til husholdninger og bedrifter at de må ta høyde for at renten vil øke fra de svært lave nivåene vi har sett de siste par årene, når de vurderer kjøp av bolig eller gjennomfører andre typer investeringer. Norges Bank er også tydelig på at renten vil settes opp framover, blant annet ved publiseringen av banen for den forventede videre utvikling i styringsrenten i de pengepolitiske rapportene.

Husholdningenes sparing viste i noen år nedgang i forhold til sektorens inntekter fram til og med 2007. Deretter har husholdningenes sparing tatt seg betyde-

lig opp, og husholdningenes sparerate ligger nå på et historisk sett relativt høyt nivå.

Jeg er skeptisk til skattebaserte spareordninger. Erfaringen viser at slike ordninger i liten grad påvirker samlet sparing, men bare endrer sammensetningen. Et mulig unntak kan være boligspareordningen rettet direkte mot ungdom (BSU). Stortingets representant Gunnar Gundersen stilte meg spørsmål om utvidelse av BSU-ordningen i Stortingets spørretime 21. april 2010. Jeg vil gjenta mitt svar om at Regjeringen ønsker å legge til rette for at unge skal kunne få kjøpt egen bolig. Etter forslag fra Regjeringen ble BSU-ordningen utvidet i 2009. Maksimalt årlig sparebeløp ble utvidet fra 15 000 kroner til 20 000 kroner, mens maksimalt samlet sparebeløp ble økt fra 100 000 kroner til 150 000 kroner. Satsen for skattefradrag er 20 pst.

Regjeringens politikk for en stabil økonomisk utvikling som sikrer høy sysselsetting og unngår unødige høye renter, vil ha positive virkninger også for unges muligheter til å etablere seg med egen bolig. Regjeringen satser dessuten på ulike låne- og tilskuddsordninger gjennom Husbanken og kommunene.

Vedlegg til svar:

<http://www.stortinget.no/dok15-201011-1253-vedlegg>

SPØRSMÅL NR. 1254

Innlevert 13. april 2011 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen

Besvart 27. april 2011 av forsvarsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Dagbladet på nett har i dag 13.4.11 en sak om en øvelse i HMKG med et ikke spesielt godt resultat. Selv om et tilstrekkelig antall gardister stilte opp synes det åpenbart at andre gjorde noe helt annet enn det de er forpliktet til i en slik situasjon. Dette viser etter mitt skjønn en mangel på respekt og kunnskap samt evne til å løse pålagte oppdrag.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre at en tilsvarende øvelse ved en annen anledning ikke gir samme resultatet, og slik kunne sikre at Kongehuset ivaretas fullt ut?»

BEGRUNNELSE:

Fra Stortingets side ligger det klare forventninger til Forsvarets funksjonalitet og evne til å løse de oppgaver det er pålagt. Saken i Dagbladet viser etter min mening en holdning fra enkelte i HMKG som ikke er akseptabel. Forsvaret skal løse sine oppgaver innenfor gitte rammer og det er min forståelse at dersom dette ikke er mulig bør statsråden raskest mulig informere Stortinget om dette. I motsatt fall forventes det at alt fungerer i henhold til de oppgavekrav som foreligger. Det er også uavhengig av hvilken del av Forsvaret dette gjelder: Om det er under oppdrag i Afg-

hanistan, ved grensevakt eller ved HMKG. På bakgrunn av dette ser jeg fram til statsrådets svar.

Svar:

Forsvaret opplyser at vaktkompaniet ved Hans Majestet Kongens Garde (HMKG) gjennomførte en rutinemessig øvingsalarm 11. april 2011. Hensikten var å kontrollere rutinene og beredskapen ved en vaktforsterkning. Kort tid etter at styrken hadde lastet opp på kjøretøy ble øvelsen avsluttet, da målsettingen for testen var oppnådd, ved at kravene til beredskap var innfridd. Testen viste at kompaniet stilte en vaktforsterkningsstyrke med meget god bemanning godt innenfor tilmålt tid. Jeg har derfor ingen grunn til å tvile på HMKGs evne til å ivareta oppdraget med beskyttelse av Kongehuset.

I forbindelse med denne øvelsen var det imidlertid enkelte soldater som oppførte seg klanderverdig. Dette har ledelsen i HMKG og de tillitsvalgte tatt tak i. Blant annet er det iverksatt disiplinærsaker, ledelsen har tatt saken opp i samlet avdeling og de tillitsvalgte har beklaget oppførselen til soldatene. Jeg anser at Forsvaret følger opp denne hendelsen på en tilfredsstillende måte.

Dette handler også om god ledelse og gode holdninger, noe som ikke minst utvises ved at soldatene umiddelbart tok tak i dette selv.

Mitt inntrykk, både fra oppfølgingen av denne saken, og fra måten HMKG løser oppdrag på i sin alminnelighet, er at soldatene i HMKG er meget ansvarsbeviste, pliktoppfylgende og med gode holdninger i forhold til sin tjenesteplikt.

SPØRSMÅL NR. 1255

Innlevert 13. april 2011 av stortingsrepresentant Per-Kristian Foss

Besvart 27. april 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Vil statsråden vurdere å endre kriteriene for spesialist- og fagarbeidsinnvandringskvoten slik at det blir utarbeidet et kriteriesystem som gjør at vi kan få en større andel kvalifiserte arbeidsinnvandrere til Norge?»

BEGRUNNELSE:

Kvoten for spesialister og fagarbeidere fra land utenfor EØS-området åpner for inntil 5000 årlige arbeidsinnvandre. Den fastsatte kvoten har imidlertid aldri blitt fylt opp, og vi har de siste årene sett en nedadgående tendens. Dette betyr at Norge har en svært lav tilgang til høykvalifisert arbeidskraft. Denne utfordringen finner vi innenfor flere områder, for eksempel restaurantbransjen, der Sushi-kokker eller andre fagspecialister trenger kompetanse man nesten utelukkende kan opparbeide seg i utlandet.

Svar:

Norges tilgang på kvalifiserte arbeidsinnvandre kan ikke bare ses i lys av kvoten for faglærte og spesialister. Gjennom EØS-avtalen er vi en del av det europeiske arbeidsmarkedet som er mange ganger større enn vårt eget. Undersøkelser viser at det er mange arbeidsinnvandrere fra EØS/EFTA-området

som er faglærte eller har høyskole- eller universitetsutdannelse.

At vi de siste årene har sett en nedadgående tendens i antallet tillatelser til faglærte utlendinger, mener jeg er naturlig ut fra situasjonen på arbeidsmarkedet. Jeg er for øvrig enig i at Norge kan gjøre mer for å bli et attraktivt land for personer med høy kompetanse. Jeg tror likevel ikke det å innføre flere kriterier i utlendingsloven er rette veien å gå. Med det nye utlendingsregelverket har vi ønsket færre kriterier, kortere saksbehandlingstid og et mer oversiktlig regelverk.

Samtidig er vi opptatt av rekrutteringsprosessen, blant annet gjennom EURES (EUROpean Employment Services), som er et samarbeid mellom EØS-landene og Sveits. EURES skal fremme fri bevegelighet av arbeidskraft innenfor EØS/EFTA-området, er nedfelt i EØS-avtalen og er i Norge en integrert tjeneste i Arbeids- og velferdsetaten.

EURES har kompetanse blant annet knyttet til rekruttering og formidling av arbeidskraft til og fra utlandet og gir arbeidssøkere informasjon om arbeid og levekår i aktuelle land, i tillegg til veiledning og rådgivning etter behov underveis i jobbsøkerprosessen. Arbeidsgivere som har behov for å rekruttere arbeidstakere fra utlandet, får informasjon om bransjer, markeder, tilgang på arbeidskraft, lover og regelverk

og mulige samarbeidspartnere i andre EØS/EFTA-land.

Som det fremgår av Stortingsmeldingen om arbeidsinnvandring, har vi en etterspørselsdrevet arbeidsinnvandringspolitikk. Det er arbeidsgiverne som selv skal hente inn den arbeidskraften de mener de har behov for. For å sikre at arbeidsinnvandringen fyller behovene i arbeidsmarkedet, ble det slått fast i

meldingen at det ikke var grunn til å innføre tilbuds-drevne ordninger, eksempelvis av typen poengsystem. Foruten å være administrativt krevende og vanskelige å rette inn mot kompetansebehovene i norsk arbeidsliv, er slike ordninger mindre aktuelle for Norge hvor den årlige kvoten på 5000 tillatelser for faglærte/spesialister utenfor EØS/EFTA-området hittil ikke har begrenset tilgangen.

SPØRSMÅL NR. 1256

Innlevert 13. april 2011 av stortingsrepresentant Michael Tetzschner

Besvart 28. april 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Er statsråden innforstått og bekvem med at Helse Sør-Øst på sitt styremøte 14. april 2011 planlegger svært omfattende kutt i Oslo sykehusområde som innebærer en aktivitetsnedgang på godt over en halv milliard kr. pr. år, og har departementet gjort beregninger for hvordan dette vil slå ut i økt ventetid for Oslopatienter som venter på sykehusbehandling og psykiatriske tilbud?»

BEGRUNNELSE:

Administrerende direktør i Helse Sør-Øst (HSØ) sendte mandag ut sak til styret der det foreslås å kutte Oslo-sykehusenes budsjetter med ca 620 millioner kroner i perioden fram til og med 2014. Dette som ledd i etablering av en kriteriebasert modell for hvordan penger skal fordeles mellom de ulike sykehusområder/fylker innen det regionale helseforetaket Helse Sør-Østs geografiske ansvarsområde.

Bare innen psykisk helsevern og rusbehandling foreslås det å kutte nærmere 10 % av rammene. Dette til tross for at det i henhold HSØs egen saksframstilling ikke er større tilbud av tjenester innen disse områdene enn Oslo-befolkningen har behov for.

Oslo Universitetssykehus, Diakonhjemmet Sykehus og Lovisenberg Diakonale Sykehus har alle uttalt seg kritisk til enmannsutredningen som ligger til grunn for styresaken. Blant annet de påpekt at forslaget til ny inntektsmodell ikke tar hensyn til om høyere lønnsnivåer og høyere prisnivå i eiendomsmarkedet i hovedstaden enn i regionen for øvrig bidrar til at det er særskilt kostnadskrevende å drive sykehus i Oslo.

Det er så langt ikke gjennomført en konsekvens-

vurdering av forslag til inntektsreduksjon for Oslo-sykehusene.

Svar:

Befolkningen skal ha tilgang på gode og likeverdige helsetjenester uavhengig av hvor i landet man bor. Dette forutsetter en riktig og rettferdig fordeling av penger til helsetjenestene. Det tilligger de regionale helseforetakene å fordele bevilgningene fra Stortinget mellom helseforetakene i regionen.

Av historiske årsaker har helsekronene vært skjevfordelt. Befolkningen i Oslo-området har fått en større andel av helsekronene enn befolkningen i andre deler av landet. Dette gjelder selv om man tar hensyn til at Oslo universitetssykehus også har spesialiserte tilbud som kommer hele regionen og landet til gode og at storbyen har særlige utfordringer.

Et samlet Stortinget vedtok i 2008 en nasjonal omfordeling av Stortingets bevilgninger til de regionale helseforetakene, basert på anbefalinger fra Magnussen-utvalget, fremlagt i NOU 2008:2. Den nasjonale omfordelingen innebar at de tre øvrige helseregionene i løpet av 2009 og 2010 fikk økt sine årlige budsjetter med til sammen 1,2 mrd. kroner mens Helse Sør-Øst beholdt sin ramme. Den offentlige utredningen var bredt sammensatt og ble foretatt av et utvalg med 14 medlemmer.

Den nye modellen for statlig fordeling av basisbevilgning til de regionale helseforetakene ble faset inn i løpet av 2009 og 2010. Helse Sør-Øst gjennomfører fra 2010 en omfordeling internt i regionen i det alt vesentligste basert på de samme kriteriene for fordeling mellom helseforetak som Stortinget har gitt sin tilslutning til og som staten benytter mellom de

regionale helseforetakene. Omfordelingen er følgelig godt tuftet på nasjonale prinsipper og implementerer vedtatt politikk.

Vedtaket som ble fattet av Helse Sør-Øst RHF sitt styre 14. april 2011, innebærer en gradvis omfordeling over fire år av drøyt 500 mill. kroner av et totalbudsjett på rundt 60 mrd. kroner i Helse Sør-Øst. I all hovedsak innebærer dette en omfordeling fra Oslo universitetssykehus til de øvrige helseforetakene i regionen. Oppdaterte befolkningstall inngår i grunnlaget for fordeling når de årlige budsjettene settes opp. En høyere befolkningsvekst i Oslo enn gjennomsnittlig for Helse Sør-Øst vil dermed redusere beløpet som omfordeles.

Helse- og omsorgsdepartementet har i oppdragsdokumentet for 2011 til Helse Sør-Øst RHF stilt krav om at ventetidene i spesialisthelsetjenesten skal reduseres. Dette kravet gjelder innen somatikk, psykisk helsevern og tverrfaglig spesialisert behandling for rusmiddelavhengige. Tiltak for å nå målet skal iverksettes innenfor de vedtatte økonomiske rammer. Jeg viser til at styret i Helse Sør-Øst RHF i sitt vedtak 14. april 2011 forutsetter at regionens "sørge for"-ansvar ivaretas og at kvalitet og pasientsikkerhet ivaretas gjennom implementeringsfasen av inntektsmodellen og at nødvendige risikovurderte tiltak iverksettes og følges opp på basis av etablert rapporteringssystem. Jeg forutsetter derfor at befolkningen i hovedstadsområdet fortsatt skal ha et trygt og godt sykehustilbud, og at pasienter innen psykisk helsevern og rusbehandling prioriteres i tråd med politiske føringer.

Arbeidet med å finne en god og rettferdig modell for fordeling av midler mellom helseforetakene i regionen har pågått siden Helse Sør-Øst RHF ble etablert i 2007. Helseforetakene, fagmiljøer, tillitsvalgte og det regionale brukerutvalget har deltatt i arbeidet som har pågått over fire år. Modellen for psykisk helsevern ble vedtatt i 2010 og modell for tverrfaglig spesialisert rusbehandling ble vedtatt i 2011. Omfordelingen gjennomføres over i alt fem år og i det første innføringsåret med en svært liten andel. Dette gjøres både for å sikre erfaringsutvikling og kvalitetssikring

av modellene, og for at helseforetakene skal få tid til å tilpasse seg rammene. Sammenslåingen av sykehuse i Oslo til et helseforetak gir også mulighet til å yte de samme helsetjenestene til en lavere kostnad enn tidligere.

I inntektsmodellen for tverrfaglig spesialisert rusbehandling får Oslo sykehusområde en basisbevilgning per innbygger som er 30-35 prosent høyere enn de andre helseforetakene i Helse Sør-Øst. Årsaken er primært forhold som klassifiseres som storbyrelaterte og som kan forklares med økt tilstrømning av pasienter med rusrelaterte diagnoser, særlig narkotika fra andre deler av regionen.

Større byer kan ha et noe høyere behov for ressurser til psykisk helse enn det som fanges opp gjennom Magnussen-modellen. I inntektsmodellen for psykisk helse er det derfor innarbeidet en storbyfaktor. I tråd med opptrappingsplanen for psykisk helse må det arbeides videre med å desentralisere tilbudet innen psykisk helsevern også i hovedstaden.

I tillegg til de utfordringer Oslo universitetssykehus har i forhold til innføring av inntektsmodellen, har helseforetaket nå også særlige utfordringer knyttet til de pågående omstillingsprosessene inneværende år. For å avhjelpe denne situasjonen har derfor Helse Sør-Øst satt i verk særlige tiltak, hvor blant annet Oslo universitetssykehus i perioden 2010-2011 har fått ekstra bevilgninger og gitt mulighet til å gå med underskudd som i sum utgjør 1 200 mill. kroner som følge av de pågående omstillingene ved helseforetaket. De særlige utfordringene implementering av inntektsmodellen får for Oslo sykehusområde, håndteres i forbindelse med økonomisk langtidsplan og budsjett 2012.

Helse Sør-Øst RHF sitt oppdrag er å sørge for gode og likeverdige helsetjenester til alle innbyggere i regionen, uavhengig av hvor i regionen de bor. Jeg forutsetter derfor at Helse Sør-Øst RHF's inntektsmodell, på lik linje med den nasjonale inntektsmodellen, legger til rette for å sikre en finansiering av helseforetakene, slik at de har økonomiske forutsetninger for å kunne tilby et likeverdig tilbud til befolkningen.

SPØRSMÅL NR. 1257**Innlevert 13. april 2011 av stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad****Besvart 28. april 2011 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Hva blir gjort i regjeringen for at dette viktige industri og miljøprosjektet skal kunne bli realisert?»

BEGRUNNELSE:

Ironmann- prosjektet er et prosjekt som planlegges på Tjeldbergodden på Nordmøre og vil gi et løft for hele regionen Nordmøre og representerer arbeidsplasser i størrelsesorden 120 årsverk.

Prosjektet er basert på bruk av norsk naturgass og svensk jernmalm og er et miljøprosjekt som ved bruk av naturgass vil redusere CO₂ utslipp med 60-70 % målt mot tradisjonell produksjon.

Med samme kvoteregime som ellers i EU, som regjeringen har sagt man vil tilpasse seg, forventes det at prosjektet miljømessig får støtte fra regjeringen. Bare ca 1 % av dagens norske gassproduksjon blir foredlet innenlands og det er derfor gunstig å etablere ny industri på Tjeldbergodden for å utnytte ledig kapasitet i gassrøret Haltenpipe.

Fremskrittspartiet ønsker realisert denne type industrisatsing, basert på naturgass og ledig kapasitet både knytt til industriarbeidsplasser og distriktsatsing. Prosjektet støttes også av 11 kommuner organisert i ordfører og rådmannskollegiet for Nordmøre; Orkidé.

Svar:

Regjeringen stiller seg positiv til at det arbeides for realiseringen av et jernverk på Tjeldbergodden basert på svensk jernmalm og norsk naturgass. I tråd med regjeringens ambisjoner vil en realisering av prosjektet gi nye arbeidsplasser basert på økt industriell bearbeiding av naturgass. Prosjektet er også interessant i et klimaperspektiv, i og med at produksjon av jern basert på naturgass gir vesentlige lavere utslipp enn tradisjonell kullbasert produksjon. Nærings- og handelsdepartementet har blitt orientert om fremdriften i Ironman-prosjektet og om prosjektets utfordringer.

Regjeringen legger til grunn at miljø- og energi-effektiv industri skal ha konkurransedyktige vilkår i Norge. Derfor legger vi opp til at tildeling av kvoter til industrien skal gjennomføres på samme måte i Norge som i EU. Dette innebærer at norske kvotebelagte bedrifter fra 2013 vil stå overfor like regler for tildeling av klimakvoter som tilsvarende virksomheter i Europa. Regjeringen arbeider nå med innretningen av de fremtidige klimapolitiske virkemidlene i forbindelse med fremleggningen av en ny klimamelding høsten 2011. Globale effekter av nasjonale klimatilstand vil naturligvis også være et vesentlig hensyn i dette arbeidet. Fremtidig CO₂-regulering for industrien vil bli drøftet i denne klimameldingen.

SPØRSMÅL NR. 1258**Innlevert 13. april 2011 av stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad****Besvart 28. april 2011 av olje- og energiminister Ola Borten Moe****Spørsmål:**

«Under "kraftkrisen" sommeren 2006 beklager stortingsrepresentant Ola Borten Moe seg i Aftenposten 05.08.06 over at politikerne har fraskrevet seg ansvaret for kraftsituasjonen. På spørsmål om det kan være aktuell politikk å pålegge strømprodusentene et større samfunnsansvar sier daværende stortingsrepresentanten "Ja, i lovs form".

Akter nåværende statsråd å følge opp sin uttalelse gjennom endringer i lovverket, og i så fall hvordan?»

Svar:

Problemstillinger knyttet til kraftmarkedets virkemåte har vært tema i energipolitikken en rekke ganger de senere årene. En sentral problemstilling i en slik sammenheng har vært disponeringen av kraftmagasinene. Spesielt har spørsmålet om reguleringen av magasindisponeringen har vært mye drøftet.

Det er viktig å understreke at produsentene av vannkraft ikke kan forutsi utviklingen i tilsig og temperaturer over året. Beslutningen om disponeringene

av magasinene vil derfor til enhver tid måtte skje under usikkerhet. Sparing av vann foran tappesesongen må avveies mot en risiko for at det kan bli fulle magasiner med stor flomfare gjennom høsten. Gjennom vinteren vil tilbakeholding av vann avveies mot at magasinene må tappes ned i tilstrekkelig grad fram til snøsmeltingen, når store mengder tilsig skal fylle magasinene igjen.

I etterkant av kraftsituasjonen 2002-2003 ble det utført en rekke utredninger med tanke på å kartlegge om dagens regulering av magasinene er tilstrekkelig for å sikre forsyningssikkerheten og er i samsvar med det som er det samfunnsøkonomisk optimale. Utred-

ningene ble gjennomført ved flere institusjoner og ved bruk av ulike energimarkedsmodeller. En generell konklusjon fra disse vurderingene at den grunnleggende usikkerheten om framtidige tilsig ikke blir bedre ivaretatt ved en sentral administrert tapping av magasinene enn at markedsaktørene selv har ansvar for dette.

På bakgrunn av den spesielle situasjonen vi har hatt i kraftmarkedet i de siste to årene mener jeg likevel det er naturlig at det foretas en gjennomgang av hvordan kraftsystemet har virket i denne perioden. I en slik gjennomgang vil det også bli sett på magasin-disponeringen.

SPØRSMÅL NR. 1259

Innlevert 14. april 2011 av stortingsrepresentant Bent Høie

Besvart 27. april 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Helse- og omsorgsministeren redegjorde for Stortinget om situasjonen ved Statens Autorisasjonskontor for helsepersonell den 13.10.2010 og en ekstern gjennomgang ble offentlig i desember 2010. Den var spesielt kritisk til Helsedirektoratets etatsstyring.

Hvilke tiltak er gjennomført siden dette for å rette opp de kritikkverdige forholdene, og hvordan vil helse- og omsorgsministeren orientere Stortinget om situasjonen?»

BEGRUNNELSE:

I NRK Dagsrevyen den 12.04.2011 kommer det frem at en ansatt ved Statens Autorisasjonskontor for helsepersonell har påberopt seg status som varsler og henvend seg til Helse- og omsorgsdepartementet for å varsle om manglende oppfølging av de tiltakene som skulle vært gjennomført og dårlig arbeidsmiljø ved kontoret. I følge media har varsleren prøvd å nå frem til ledelsen og til direktoratet. Dette var også et av de kritikkverdige forholdene som den eksterne rapporten fra 2010 pekte på.

Tilliten til Statens Autorisasjonskontor for helsepersonell er svært viktig, og Helsedirektoratet som etat har et hovedansvar for å rette opp de feil og mangler som ble avdekket. Ledelsen vi Helsedirektoratet tok det fulle og hele ansvaret når den eksterne rapporten konkluderte så tydelig på manglende etatsstyring. Det er derfor svært alvorlig hvis ikke dette i etterkant er ryddet opp i på en tilfredsstillende måte.

Svar:

I etterkant av min redegjørelse for Stortinget i oktober i fjor, som blant annet omhandlet forhold ved Statens autorisasjonskontor for helsepersonell (SAFH) og fremlegging av rapport i regi av ekstern konsulent i desember i fjor, har det blitt jobbet systematisk både fra departementet, fra Helsedirektoratet og internt i SAFH med å bedre aktuelle forhold. Det har vært gjort et omfattende arbeid. SAFH har en meget viktig rolle i norsk helsetjeneste gjennom sitt ansvar for å vurdere og autorisere helsepersonell. Av hensyn til pasientsikkerhet og tillit til helsetjenesten, er det viktig at dette arbeidet blir godt ivaretatt.

I tillegg til den ordinære oppfølging som Helse- og omsorgsdepartementet (HOD) har overfor alle våre underliggende etater, har SAFH jevnlig vært tema i styringsdialogen mellom HOD og Helsedirektoratet – senest på etatsstyringsmøte den 15. april d.å. Det har også vært avholdt egne kontaktmøter mellom Helsedirektoratet og SAFH der virksomhetsplan og oppfølgingsplan fra den eksterne og interne gjennomgangen, samt risikoanalyse, er fulgt opp.

Som representanten Høie påpeker, ble det i rapporten fra ekstern konsulent pekt på mangler ved Helsedirektoratets etatsstyring. Det har derfor vært viktig å sikre at det skjer reell endring og forbedring på dette området. Helsedirektoratet har endret ansvarspunkt for etatsstyring av SAFH i egen organisasjon, slik at hovedansvaret nå ligger i Administrasjonsdivisjonen. Dette for å sikre bedre styring i oppfølgingen og prioritere mer ressurser til arbeidet.

I perioden siden min orientering til Stortinget har det fra Helsedirektoratet vært fokus på å sikre god informasjonsstrøm mellom Helsedirektoratet og SAFH. Direktoratet har i perioden lånt ut personellressurser for å bistå SAFH i oppfølging av risikoanalysen SAFH har laget. Denne analysen skal sikre tettere oppfølging av områdene der det er vurdert å være størst risiko i forhold til svikt. Overordnet har SAFHs gjennomgang av definerte risikoområder ikke avdekket systematisk svikt i saksbehandlingen. SAFH har, som del av sin virksomhetsplan for 2011, fanget opp kritikkverdige forhold som ble anført i den eksterne rapporten levert av Deloitte og i den interne gjennomgangen som Helsedirektoratet gjennomførte. Dette har skjedd ved at SAFH har laget en systematisk oppfølgingsplan.

Det er samtidig slik at noen av forholdene som er påpekt, vil det ta noe tid å få endret på. Et eksempel på dette er utfordringer knyttet til arbeidsmiljø. Dette er et forhold det jobbes kontinuerlig med, og jeg vil i den forbindelse vise til at det nå er ansatt en ny direktør i SAFH, Anne Herseth, som tiltrer stillingen 18. mai. Ansettelse av ny direktør er viktig for å skape mer ro i organisasjonen, og det er grunn til å tro at det vil bidra til å skape et bedre arbeidsmiljø i SAFH.

Helsedirektoratet har opplyst at SAFH har foretatt en særskilt oppfølging av ca. 1 500 saker med antatt størst risiko. Her er det funnet få tilfeller der det er gitt godkjenning på feil grunnlag. SAFH har også opprettet en egen verifiseringsgruppe som tar seg av oppfølging av enkeltstående meldinger og arbeider med rutine for identifikasjon når det gjelder søkere fra land utenfor EØS. De siste tolv månedene har denne gruppen behandlet 39 saker. Av disse 39 sakene er det i 3 saker foretatt politianmeldelse for dokumentfalsk.

For legegruppen har SAFH inngått et samarbeid

med amerikanske Educational Commission for Foreign Medical Graduates (ECFMG) om verifisering av søkeres utdanningsdokumenter. Det innebærer at leger med grunnutdanning fra land utenfor EØS-området - samtidig med at de sender søknad om norsk autorisasjon/lisens til SAFH, må sende dokumentasjon på sin medisinske grunnutdanning til ECFMG for verifisering.

Det er også utarbeidet bedre rutiner på tvers av landegrensene slik at SAFH, i tillegg til informasjon fra Statens helsetilsyn, mottar informasjon fra myndigheter i andre land om helsepersonell som har fått tilbakekalt eller begrenset sin autorisasjon. Det er utarbeidet fast prosedyre for registrering av slike meldinger, og dette sjekkes ved søknad om autorisasjon eller lisens i Norge.

Jeg vil også peke på at dersom helsepersonell får norsk autorisasjon på sviktende grunnlag, vil arbeidsgiver og tilsynsmyndighetene ha en viktig rolle i å kunne avdekke dette. Det er svært viktig at det gjennomføres god kontroll ved ansettelser samt oppfølging av det enkelte helsepersonell.

Det kan også nevnes at SAFH ikke fikk merknader fra Riksrevisjonen for regnskapsåret 2010.

Når det gjelder varslingsaken som representanten Høie viser til i begrunnelsen for sitt spørsmål, er dette en skriftlig henvendelse Helse- og omsorgsdepartementet har mottatt vedrørende forhold i og rundt SAFH. Brevet er sendt til departementet og har blitt behandlet som en mulig varslings sak. Saken er til vurdering, og jeg kan ikke gå inn i enkeltheter rundt dette.

Jeg vil i utgangspunktet komme tilbake til Stortinget gjennom de ordinære budsjettprosesser. Hvis Stortinget eller representanten Høie skulle ønske mer informasjon, vil jeg orientere på egnet måte.

SPØRSMÅL NR. 1260

Innlevert 14. april 2011 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 29. april 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Dersom en plante, for eksempel av arten platanlønn som er svartelistet med hjemmel i naturmangfoldloven, blir vernet i reguleringsplan med hjemmel i plan- og bygningsloven, vil vernet av planten da være gyldig, hvis ja, hvilke andre planter og dyr svar-

telistet i naturmangfoldloven kan vernes i plan- og bygningsloven?»

Svar:

Norsk svarteliste 2007 gir et konkret kunnskapsgrunnlag om økologiske risikovurderinger knyttet til

fremmede organismer og er utarbeidet av Artsdatabanken i samarbeid med eksperter fra relevante vitenskapelige institusjoner. Svartelista er ikke hjemlet i naturmangfoldloven, men inngår i kunnskapsgrunnlag som kan gi grunnlag for å sette i verk tiltak etter loven.

Fremmede organismer som platanlønn kan ha bHtt sikret gjennom reguleringsplan på kommunenivå etter plan- og bygningsloven før naturmangfoldloven trådte i kraft. En slik sikring vil være gyldig, og må i utgangspunktet oppfattes som en særskilt bestemmelse som begrenser høsting eller annet uttak av planter og trær i samsvar med naturmangfoldloven § 15 annet ledd. Samtidig gjelder ikke de generelle mål og bestemmelser om artsmangfold i naturmangfoldloven for fremmede organismer.

Etter naturmangfoldloven § 21 første ledd er det derfor nå tillatt å gerne fremmede planter, som for eksempel platanlønn, på egen grunn. Slik kan det, etter omstendighetene, oppstå en konflikt mellom en vedtatt reguleringsplan som sikrer plantelivet på en eiendom, og muligheten til uttak av fremmede planter/trær etter naturmangfoldloven.

Hvordan en slik eventuell konflikt skal løses må vurderes i hvert enkelt tilfelle, blant annet ut fra naturmangfoldloven og hvordan reguleringsplanen er utformet og hva som er formålet med den. Det kan i slike tilfeller være aktuelt å endre reguleringsplanen eller gi dispensasjon fra planen.

Jeg vil derfor vurdere dette med sikte på å gi nærmere veiledning hvordan man enklest kan løse slike konflikter.

SPØRSMÅL NR. 1261

Innlevert 14. april 2011 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun

Besvart 2. mai 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Jeg viser til Dokument nr. 15:205 (2007-2008) hvor ministeren klargjør at eiendomsskatteloven er en objektbeskatning, og derfor ikke åpner for fritak på generelt grunnlag på grunn av inntekts- eller formuesforhold. Mange kommuner tror de kan fritta minstepensjonister på generelt grunnlag, men ifølge statsrådets svar er ikke det mulig.

Hva er da årsaken til at Fylkesmannen ikke reagerer når kommuner innfører generelt fritak på bakgrunn av lav inntekt, og på hvilken måte vil statsråden sørge for at loven følges?»

BEGRUNNELSE:

Enkelte kommuner har tolket § 28 i eiendomsskatteloven slik at de med lav inntekt kan bli fritatt for å betale eiendomsskatt. Når først loven er innført i en kommune er det viktig at den også følges, slik den er vedtatt. Svaret fra statsråden på Dok. nr. 15:205 (2007-2008) klargjorde at eiendomsskattefritak på generelt grunnlag på bakgrunn av lav inntekt ikke er lovlig, og at det kun unntaksvis kan gis fritak da eiendomsskatten er en ren objektbeskatning. Eiendomsskatten kan være en tung belastning for de med lav inntekt, noe som fører til at enkelte kommuner ønsker å fritta en del innbyggere i forhold til inntektsnivået i stedet for å benytte bunnfradraget selv

om dette også en klar sosial profil. Jeg tror mange kommuner ikke er klar over hvilke begrensingene de har til å gi fritak, og Fylkesmennene burde derfor på en bedre måte enn i dag kontrollere at eiendomsskatteloven følges opp når de godkjenner årsbudjettene.

Svar:

Eigedomsskattelova § 28 inneholder en særskilt bestemmelse som gir adgang for kommunene til å sette ned eller ettergi skatten. Etter lovens ordlyd kreves det "særlege grunnar" som gjør "at det kom til å verta sær urimeleg om heile eigedomsskatten vart innkravd". Bestemmelsen oppstiller svært strenge vilkår for at eiendomsskatt skal kunne nedsettes eller ettergis. Det heter i Ot.prp. nr. 44 (1974-1975) at "nedsetjing eller fråfalling av skatten av rettferdsgrunnar berre bør koma på tale som reine unnatak."

Krav om nedsettelse behandles i den enkelte kommune, og det er ikke fastsatt sentrale forskrifter eller andre regler for utøvelsen av det skjønnet som må foretas. Flere kommuner har opprettet retningslinjer for praktiseringen av ettergivelse eller frafall, for å sikre økt likebehandling i denne typen saker, og dette er positivt. Spørsmålet om nedsettelse eller frafallelse av eiendomsskatt må imidlertid avgjøres etter en konkret vurdering i hvert enkelt tilfelle av hvorvidt bestemmelsens vilkår er oppfylt.

I forbindelse med søknad om nedsettelse/ettergivelse vil den enkelte søkers inntekts- og formuesforhold være et viktig og relevant moment ved avgjørelsen. I tråd med ønsket om likebehandling vil det her kunne være aktuelt å anvende ulike former for grensebeløp. Avgjørelsen vil imidlertid, som nevnt, bero på en konkret og samlet vurdering. Departementet har tidligere lagt til grunn i fortolkningsuttalelser at bestemmelsen ikke åpner for at kommunene skal kunne foreta en generell nedsetting eller frafallelse av eiendomsskatten for minstepensjonister. Jeg legger til grunn at dette er kjent.

Kommunestyrets vedtak om utskrivning av eiendomsskatt kan påklages etter reglene i lov 25. september 1992 nr. 109 om kommuner og fylkeskommuner (kommuneloven) § 59. Etter § 59 nr. 1 kan tre eller flere medlemmer av kommunestyret eller fylkestinget bringe saken inn for fylkesmannen til kon-

troll av avgjørelsens lovlighet. I tillegg kan fylkesmannen ta opp saker etter eget tiltak. Jeg forutsetter at fylkesmennene tar opp forholdet dersom det i denne sammenhengen framkommer opplysninger om at kommunene praktiserer eiedomsskattelova på en uriktig måte.

Fylkesmennene fører ingen alminnelig lovlighetskontroll av kommunenes vedtak om årsbudsjett. Det er kun for kommuner som er ført opp i ROBEK (register om betinget godkjenning og kontroll) at lovverket krever at det skjer en lovlighetskontroll, jf. kommuneloven § 60 nr. 2. En slik lovlighetskontroll vil ta for seg kravene som er gitt i kommuneloven til årsbudsjettet – saksbehandling, realisme, økonomisk balanse og lignende – men vil ikke omfatte forhold som er hjemlet i annet lovverk, slik som eksempelvis eiendomsskatt.

SPØRSMÅL NR. 1262

Innlevert 14. april 2011 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold

Besvart 2. mai 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Forskuddsskatten forfaller 4 ganger i året. Hvis man av en eller annen årsak ikke betaler f.eks. 1. termin, får man krav om å betale alle 4.

Er ikke dette et urimelig krav når man sannsynligvis har en god grunn for ikke kunne betale den første terminen i henhold til tidsfrist?»

Svar:

Personlige skattytere får utskrevet forskuddsskatt som forfaller til betaling i fire like store terminer i løpet av inntektsåret. Ved mislighold av en termin forfaller samtidig de framtidige terminer til betaling (såkalt framskyndet forfall). Upersonlige skattytere, herunder selskaper og innretninger som er selvstendige skattytere, får utskrevet forskuddsskatt som forfaller til betaling i to terminer i året etter inntektsåret. Ordningen med framskyndet forfall ved mislighold gjelder også for upersonlige skattytere.

Begrunnelsen for regelen om framskyndet forfall er å kunne foreta sikringstiltak for hele den ubetalte forskuddsskatten, når en forfalt termin av den misligholdes. Det vil ofte være behov for å kunne ta felles utleggspant for ikke bare den misligholdte termin, men også for framtidige terminer, når det første mis-

ligholdet foreligger. Slik felles utleggspant er en hensiktsmessig ordning, fordi det er økt sannsynlighet for at også en eller flere av de framtidige terminene misligholdes når en tidligere termin først er misligholdt. En unngår dermed å måtte avholde egen utleggsforretning for hver av de etterfølgende terminer når også disse misligholdes.

Slikt framskyndet forfall har imidlertid ganske begrensede virkninger, og kan ikke sammenlignes med alminnelige forfallsregler. For det første er framskyndet forfall uten rentevirkning. Det blir ikke forsinkelsesrenter på de framtidige terminene, med mindre de ordinære forfallsfrister for også disse terminene oversittes. Dette følger av skattebetalingsloven § 11-1 tredje ledd. For det andre tilpasses den konkrete innfordring til den faktiske situasjon ved at skatteoppkreveren normalt vil være tilbakeholden med innfordringsskritt for de framtidige terminer utover å sikre kravet ved utleggspant. Unntak fra dette er bare aktuelt hvor det foreligger klare holdepunkter for at også de framtidige terminer vil bli misligholdt ut fra sine ordinære forfallsfrister.

Ordner skattyteren opp i den misligholdte terminen innen rimelig tid, og skatteoppkreveren ikke har grunn til å forvente gjentatt mislighold av framtidige terminer, vil det framskyndte forfall for disse dermed

kunne være uten særlig reell betydning for skattyteren. Skatteoppkreveren vil i slike tilfeller normalt utsette videre innkreving av de etterfølgende terminer selv om de har forfalt til betaling. Videre er det utarbeidet særskilte rutiner for å unngå at det skjer automatisk motregning i eventuell tilgodeskatt ved skatteavregningen.

Formålet med framskyndet forfall kunne tenkes oppnådd på en annen måte, nemlig ved å innføre sikringsadgang (utpantingsrett) også for uforfalte forskuddsterminer ved mislighold av en av dem. Men det er systemmessig lite ønskelig å operere med tvangstiltak overfor uforfalte krav. Derfor har man i stedet valgt å utforme særlige regler om framskyndet forfall, slik at sikringstiltakene formelt sett handler om tiltak for forfalte krav også i de tilfellene som omhandles her.

Mulige feil ved forskuddsutskrivingen, i form av for høye forskuddsskatteterminer, må i tilfelle søkes rettet opp gjennom de rette kanaler for dette. Den kommunale skatteoppkrever er ikke en slik kanal, idet forskuddsskatt utskrives og ev. endres av de stat-

lige skattekontorene. Hovedutskrivingen for personlige skattytere skjer før årets begynnelse, og første termin forfaller 15. mars. Mener skattyteren at terminbeløpet er for høyt, må han ta det opp med skattekontoret i god tid før forfall. Han kan ikke i stedet bare passivt oversitte forfallsdagen begrunnet i at han er uenig i beløpsstørrelsen. Et slikt passivt mislighold kan ikke bedømmes annerledes enn mislighold av erkjent gjeld.

Reglene om framskyndet forfall gir et sterkt incitament til skattytere om å overholde sine betalingsforpliktelser på forskuddsstadiet. Reglene gir skatteoppkreveren mulighet til å reagere med generelle sikringstiltak når konkret mislighold konstateres i kombinasjon med forventninger om ytterligere mislighold senere. Erfaringsmessig er det for skatteoppkreveren langt vanskeligere og betydelig mer ressurskrevende å kreve inn skatter jo lengre tid det er gått siden inntekten er opptjent. Slik ordningen er utformet og praktisert, kan jeg ikke se at den er urimelig.

SPØRSMÅL NR. 1263

Innlevert 14. april 2011 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 2. mai 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Regjeringen legger stor vekt på å fortelle om hvor mange km vei som får ny asfalt hvert år. Men med veier som faktisk stadig blir dårligere er det tvilsomt om påfyll av et nytt tynt asfaltlag faktisk gir bedre vei. Det er betydelig fare for at resultatet mange steder gir tildekket dårlig vei fordi nødvendige veireparasjoner og grunnarbeid ikke blir utført for asfalt legges.

Hva gjør statsråden for å forsikre seg om at asfaltering av veier samkjøres med nødvendig veireparasjoner for så sikre mer varig vedlikeholdseffekt?»

Svar:

Statens vegvesen planlegger vedlikehold av vegdekker basert på årlige tilstands- målinger og supplerende analyser før det tas stilling til hvor omfattende vedlikeholds- tiltak som skal gjennomføres. Systemet for planlegging av dekkevedlikeholdet skal bidra til å sikre best mulig utnyttelse av vedlikeholdsmidlene. Enkelte steder er det bare behov for oppretting av lokale ujevnheter før legging av nytt asfaltdekke.

Andre steder er det behov for mer omfattende tiltak i form av forbedret drenering eller forsterking av vegen. I noen tilfeller må det gjøres avbøtende tiltak på vegdekket av hensyn til trafiksikkerheten og framkommeligheten, i påvente av mer omfattende tiltak.

I arbeidet med handlingsprogrammet for perioden 2010-2013 (2019) la Statens vegvesen vekt på å samordne gjennomføringen av ulike typer tiltak, for at resultatet skal bli mest mulig. Dette er særlig aktuelt for mindre investeringstiltak og vedlikeholds- tiltak. Jeg forutsetter at det i handlingsprogrammet for neste planperiode vil bli lagt enda større vekt på sikre hensiktsmessig samordning av ulike tiltakstyper.

Det har over flere år akkumulert seg et vedlikeholdsetterslep som følge av at bevilgningene til vedlikehold og nødvendig oppgradering av riksvegnettet ikke har vært tilstrekkelige. I forbindelse med arbeidet med Nasjonal transportplan 2014-2023 utreder Statens vegvesen hvor omfattende forfallet er, og hvor mye det vil koste å fjerne dette. Dette vil være et viktig grunnlag for prioriteringene i neste vegplanperiode.

SPØRSMÅL NR. 1264**Innlevert 14. april 2011 av stortingsrepresentant Åge Starheim****Besvart 3. mai 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«I Sogn og Fjordane er det sett til sides 156 mill kr. som m.a. skulle nyttast til veginvesteringar og vegvedlikehald. Trass i sterkt forfall, har ikkje fylkeskommunen klart å oppretthalde dagens vegstandard, sjølv om dei hadde tilgjengeleg midlar til dette. Fylkesrådmannen skuldar på dårleg kapasitet hos vegstyresmaktene.

Vil statsråden syte for at vegstyresmaktene utarbeider planer i god tid, slik at dei ligg i forkant av både prioriterte investeringar og vedlikehald av vegnettet i sine respektive fylker?»

Svar:

Gjennom forvaltningsreforma har regjeringa styrka økonomien til fylkeskommunane vesentleg for å gjera fylkeskommunane betre i stand til å løysa dei store utfordringane som dei står ovanfor på transportsektoren. Endelege tal for kva fylkeskommunane har brukt på fylkesvegnettet i 2010 vil gå fram av fylkeskommunane sine rekneskap når disse er lagt fram og handsama av fylkestinga våren 2011. Førebelse estimat basert på rekneskaptal frå Statens vegvesen for 2009 og 2010 og ei undersøking frå MEF tidlegare i år viser at fylkeskommunane har løyva meir midlar til fylkesvegnettet enn dei samla løyvingane til tiltak på fylkesvegnettet og øvrig riksvegnett tidlegare år. Auken i løyvingar, saman med alle endringane som skulle på plass både i fylkeskommunane og Statens vegvesen som følgje av forvaltningsreforma, førte til at fleire fylkeskommunar hadde mindreforbruk i

2010. Mindreforbruket var i hovudsak knytt til investeringar.

Også i Sogn og Fjordane var mindreforbruket i hovudsak knytt til investeringar. Dette skuldast dels lågare anbod og dels endra framdrift i høve det som var føresett for nokre prosjekt. Mindreforbruket innan drift og vedlikehald (om lag 30 mill. kr) skuldast i hovudsak at nokre vedlikehaldsarbeid vart mellombels stansa på grunn av tidleg vinter. Desse arbeida er no i gang att og vil bli fullførte i år. I følgje Statens vegvesen har fylkeskommunen utarbeidd eit planprogram, og etaten leverer planar i samsvar med dette, tilpassa dei prosessane som må gjennomførast etter plan- og bygningslova.

Auka løyvingar både til riks- og fylkesveggar stiller store krav til Statens vegvesen med omsyn til planlegging og gjennomføring. Statens vegvesen har alt auka planleggings- og byggjeleiingskapasiteten, både med eigne ressursar og bruk av eksterne konsulentar. Arbeidet med å rekruttera ytterlegare personell held fram. Statens vegvesen har også starta eit arbeid for å sjå på korleis planleggingsprosessane kan effektiviserast innafor gjeldande lovverk og forskrifter, slik at tida til planlegging kan bli kortare utan at dette set rettane til grunneigarar og viktige samfunnsinteresser i fare.

I samarbeid med rådgjevar- og entreprenørbransjen arbeider også Statens vegvesen med utvikling av entreprisereformer og betre effektivitet og samhandling i entreprenørbransjen.

SPØRSMÅL NR. 1265**Innlevert 14. april 2011 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 3. mai 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Hvilke konkrete tiltak vil samferdselsministeren igangsette for å redusere unødvendig bruk av veisalt som skader drikkevannskilder som f.eks. Gjersjøen og kan ministeren garantere at ikke økonomiske hensyn settes over miljøhensyn i veisaltbruken?»

BEGRUNNELSE:

Gjersjøen er drikkevannskilde for Oppedgård og Ås kommuner, og forsyner i underkant av 40.000 innbyggere med drikkevann. Gjersjøen viser stadig stigende verdier av natrium og klor som følge av veisaltning. Den økte veisaltbruken er et godt eksempel

på kortsiktig tenkning hvor økonomi synes å settes over miljøhensyn. Dette kan vise seg å bli svært dyrt på lang sikt. Skadevirkningene av salt i norsk natur gjør seg nå gjeldene flere steder.

Samferdselsminister, Liv Signe Navarsete, sa til Stortinget i 2007, at vannforvaltningsplanene trolig vil få direkte konsekvenser for bruk av kjemikalier på norske veger. 15. desember 2010 stilte jeg samferdselsminister, Magnhild Meltveit Kleppa spørsmål om hvorfor bruken av veisalt øker til tross for løfter om redusert bruk. Det synes som det er lite politisk handlekraft til å gjøre noe med dette problemet til tross for løfter fra samferdselsministeren.

Svar:

Salt er så langt det eneste reelle alternativet for å sørge for at trafikantene kommer trygt frem vintertid. Samtidig kan vegsalting gi miljøskader, både på innsjøer og vegetasjon. Enkelte private brønner har også blitt påvirket av vegsaltet. Statens vegvesen arbeider aktivt for å redusere ulempene ved vegsalt.

Statens vegvesen har innført krav om miljøplaner både for utbyggingsprosjekter og driftskontrakter. Miljøplanene skal beskrive hvilke miljømål som gjelder for hver kontrakt. Aktivitetene skal risikovurderes, og tiltak skal beskrives. Deretter skal konkurransegrunnlaget inneholde de krav som er nødvendige for å ivareta miljøet. Dette vil sikre at miljøhensyn beskrives i alle fremtidige kontrakter. Det er laget en veileder som beskriver hvordan planene skal lages, og alle regioner har avholdt kurs for byggherrepersonell og fagpersoner på miljøsidene.

For å lage gode miljøplaner trengs god oversikt over miljøtilstanden i området. Derfor er prosjektet SaltSMART i gang med å øke kunnskapen om miljøskader. SaltSMART skal bidra til at Statens vegvesens innsats for å opprettholde framkommelighet og trafiksikkerhet om vinteren ikke skal gi uakseptabel skade på miljøet. Dette skal oppnås ved en miljøforsvarlig praksis. Det arbeides også med å finne ut hvilke strekninger som er i faresonen for å få miljøskader på grunn av vegsalting. NIVA vil på oppdrag fra Statens vegvesen i løpet av våren levere en rapport om målinger i en rekke innsjøer i Norge, og i løpet av høsten vil SaltSMARTs kunnskapsoppbygging være ferdig.

Tiltakene for å redusere saltbruken kan være forskjellige fra sted til sted. Felles for tiltakene er at det er tidkrevende å innføre dem. Det er sentralt at avtalene om hvor mye entreprenøren skal få betalt for forskjellige oppgaver, må være utformet slik at økt saltbruk ikke belønnes. Mange steder vil det kreves et helt nytt driftsopplegg, noe som kan bety økt antall brøytebiler, økt antall ansatte hos entreprenøren, nye typer saltbiler (biler med tank til saltløsning i stedet for biler med lasterom for tørt salt), annet brøyteutstyr etc. Slike store endringer gjennomføres i forbindelse med at det skrives nye kontrakter. Dagens kontrakter har vanligvis en avtaletid på fem år.

Det vil komme flere krav som vil virke saltreduerende i de kontraktene som skal lyses ut til høsten. Det er igangsatt arbeid med å lage kontraktskrav som fører til mindre saltbruk basert på kunnskap fra SaltSMART.

SPØRSMÅL NR. 1266

Innlevert 14. april 2011 av stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn

Besvart 27. april 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Viser til tidligere innsendt spørsmål nr. 1154 som jeg opplever ikke har blitt besvart og herved stilles på nytt. Kan vi forvente at antallet revmatikere som får innvilget behandlingsreise i 2011 igjen vil øke sett i forhold til 2009 tallet?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge tall fra behandlingsreiser fikk 1856 revmatikere utenlandsbehandling i 2009. I 2010 fikk 1821 revmatiske pasienter av i alt 3960 revmatiske søkere tilbud om utenlandsbehandling.

I budsjett høringsene for statsbudsjettet for 2011 uttrykte revmatikerne bekymring fordi de opplevde at antallet revmatikere som fikk innvilget behandlingsreise gikk ned på bekostning av andre grupper.

Det ble videre gitt uttrykk for bekymring for at kostnader knyttet til evalueringen av behandlingsreisene ville gå fra samme budsjettpost og dermed føre til ytterligere reduksjon av tilbudet.

Disse bekymringene ble avvist fra regjeringspartiene under henvisning til at budsjettposten på dette kapittelet var økt.

Nå foreligger tallene som viser at revmatikerne

faktisk har fått redusert antallet behandlingsreiser i 2010.

Det er derfor av interesse å få vite hva som etter statsrådets oppfatning blir konsekvensen for revmatikerne av årets bevilgning til behandlingsreiser.

Svar:

Som opplyst i mitt svar av 8. april 2011 på spørsmål nr 1154 fra representanten Jon Jæger Gåsvatn, utgjør personer med revmatisme fortsatt den største gruppen blant dem som får tilbud om behandlingsreiser til utlandet ("klimabehandling"). For alle grupper kommer tilbudet om klimabehandling som et supple-

ment til behandling i Norge. Det er en forutsetning at brukerne har dokumentert nytte av trening og fysioterapi i varmt klima. Brukerne av ordningen må ikke være pleietrengende, og de må være selvhjulpne når det gjelder daglige gjøremål. Barn reiser med ledsager. Evalueringen av ordningen, som nå er i gang, forventes bl.a. å gi bedre kunnskap om nytten av tilbudet for de ulike pasientgruppene.

Helse Sør-Øst RHF opplyser at det er et mål at aktiviteten på området behandlingsreiser til utlandet, inkludert tilbudet til personer med revmatiske lidelser, i 2011 skal bli på samme nivå som i 2009.

SPØRSMÅL NR. 1267

Innlevert 14. april 2011 av stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn

Besvart 28. april 2011 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«Hva er regjeringens politikk i forhold til innkjøp til offentlige institusjoner, og vil den praksis som i dag følges på sikt kunne føre til at det blir langt færre leverandører til offentlig sektor og dermed mindre konkurranse og høyere priser som en konsekvens?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede har fått henvendelse fra et lokalt bakeri som tidligere har levert brødvare til både sykehuset i Fredrikstad og fengselet i Halden. Kunden har vært fornøyd med leverandøren basert på kvalitet og pris og ikke minst på service ved behov for supplerende bestillinger ol.

I forbindelse med nye anbudsrunder stilles det nå krav om å kunne levere bakervarer til alle sykehus i Helse-Sør Øst og alle fengsel fra Gjøvik til Halden. Et slikt krav i anbudsdokumentene vil favorisere de aller største bakerikjedene, med det resultat at mindre bakerier vil miste vesentlige deler av sitt næringsgrunnlag. Dette kan igjen føre til at de største bakerikjedene blir enda større, og vi kan miste mange små og mellomstore leverandører. Det som blir avgjørende er derfor muligheten til å produsere stort volum og ikke nødvendigvis faktorer som kvalitet, pris, service og fleksibilitet.

Dagens fokus i media om de fire store næringskjedene og manglende konkurranse gjør at det er ønskelig å få greie på hvordan Regjeringen ser på mulighetene for lokale leverandører til å kunne delta i

anbud til offentlig sektor hvis det kun legges opp til total leveranser begrenset, for eksempel til våre fire helseregioner, eller flere regioner som går sammen om felles anbud.

Svar:

Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementet har forvaltningsansvaret for regelverket om offentlige anskaffelser. Det innebærer å forvalte og utvikle et regelverk som sikrer åpen konkurranse og likebehandling av alle leverandører.

Det er den enkelte offentlige oppdragsgiver som selv må vurdere hvordan en anskaffelsesprosess skal organiseres og tilrettelegges, og hvilke krav som bør stilles. Regelverket om offentlige anskaffelser legger ikke konkrete føringer for dette.

Norge har mange små og mellomstore bedrifter. Anskaffelsesregelverket tillater ikke at oppdragsgiver forbeholder en viss andel av kontraktene til slike bedrifter, men innenfor regelverkets prosessuelle krav er det fullt mulig å legge til rette for at små og mellomstore bedrifter skal kunne delta i offentlige konkurranser. Oppdragsgiverne kan for eksempel dele anskaffelsene opp i mindre kontrakter og på den måten legge forholdene bedre til rette for at også mindre bedrifter kan nå opp i konkurransen. Videre bør oppdragsgivere benytte rimelige og balanserte kontraktsvilkår, samt unngå å stille unødvendig strenge krav til finansiell og teknisk kompetanse hos leverandøren.

Slike grep bidrar til at små- og mellomstore bedrifter lettere kan nå opp i konkurransen om kontraktene. Det er derfor viktig at offentlige oppdragsgivere er kjent med dette mulighetsrommet i regelverket. Økt kompetanse er her et nøkkelord. Jeg vil trekke frem Direktoratet for forvaltning og IKT (Difi), som har i oppgave å informere og veilede om offentlige

anskaffelser. I løpet av kort tid har direktoratet bygget opp en kompetent og slagkraftig avdeling som bistår innkjøperne med kompetanse og verktøy. Økt kunnskap om regelverket og økt bevissthet om de mindre bedriftenes situasjon, vil bidra til at små og mellomstore leverandører lettere når opp i offentlige anbudskonkurranser.

SPØRSMÅL NR. 1268

Innlevert 14. april 2011 av stortingsrepresentant Helge André Njåstad

Besvart 28. april 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Vil kommunane som er plassert i kategori for kommunar med mindre press på strandsona sjølv gjennom lokale planar no i større grad enn tidlegare bestemme storleiken på naust for å oppnå ein utbygging som ivaretar den enkelte sine behov og samtidig ha fokus på estetikk?»

GRUNNGJEVING:

Regjeringa har i mars 2011 fastsett statlege planretningslinjene for differensiert forvaltning av strandsona langs sjøen. Der vert kommunane plassert i 3 ulike kategoriar, der det er kommunisert ut at i områder med mindre press på areala skal ein gjennom lokale planar få bestemme meir gjennom det lokale sjølvstyret enn tidlegare. Eit spørsmål som ofte har vore tema mellom lokale og sentrale myndigheter og som er viktig å få avklart for kommunar som no er komen i "mildaste kategori" er storleiken på naust som vert gitt løyve til. Det er viktig å oppretthalde det mønsteret i bebyggelsen som eksisterer i dei gamle naustmiljøa. Dette mønsteret med differensierte størrelsar på nausta og med nokon store naust innimellom er ein del av landskapstilpassinga, samt at det skapar miljø langs kysten som innbyr til bruk av alle. Store naust har tradisjonelt sett vært fleiremannseige og oppfattast som meir offentlig. Den allmenne tilgongen vert dermed auka når nausta får en viss størrelse. Den storslåtte naturen på spesielt vestlandet med hav og øyar krev også dimensjonar over nokon av bygga for at bebyggelsen skal passe inn.

Slik det kan bli med fastlagt størrelse på nausta oppfattast de som monotone element og øydeleggende for estetikken i landskapet og miljøet langs strandlinja. Spørsmålstillaren er uroa over framtida dersom begrepet naust skal i detalj frå sentralt hald avgren-

sast til kun 5 meter høgde og 30 m² for alle slik Direktoratet for naturforvaltning ynskte i ein sak som var til handsaming i departementet i 2009. Då ville naustmiljø ikkje få den utforminga og estetikken som lokale folkevalde ynskjer. Når no regjeringa opnar opp for å differensiere og gje meir lokal myndighet gjennom lokale planar i nokre kommunar er von om at også kommunane gjennom eigne lokale planar kan opne for større variasjon og dermed leggje opp til at også framtidige naustmiljø vert utforma på ein måte at det er fint visuelt og tilpassa folk sine behov.

Svar:

Jeg viser til spørsmål nr. 1268 fra stortingsrepresentant Helge André Njåstad vedrørende praktiseringen av statlige planretningslinjer for differensiert forvaltning av strandsonen langs sjøen. Det stilles spørsmål om kommuner som er plassert i kategori for kommuner med mindre press på strandsonen, i større grad enn tidligere kan bestemme størrelsen på naust i den enkelte plan for å oppnå en utbygging som ivaretar den enkeltes behov og samtidig har fokus på estetikk.

Det er i utgangspunktet kommunene som avgjør arealbruken innen sitt geografiske område, forutsatt at dette skjer innenfor de rammer og retningslinjer som er gitt fra statlige og regionale myndigheter. Dette gjelder også i 100-metersbeltet der bygging som utgangspunkt er forbudt.

Etter de nye statlige planretningslinjene vil kommuner som er plassert i gruppen med mindre press på strandsonen kunne fastsette størrelsen på naust gjennom plan, dersom hensynet til natur- og kulturmiljø, friluftsliv, landskap og andre allmenne interesser blir tilstrekkelig ivaretatt. Hvorvidt disse lovpålagte hensynene blir ivaretatt i den enkelte plan, vil bero på

konkrete vurderinger og størrelsen på naust og behovet for lagerplass vil inngå i en slik konkret vurdering.

Avslutningsvis vil jeg nevne at naust er bygninger for oppbevaring av båter/utstyr, dvs. bygninger hvor overnatting/beboelse ikke er tillatt. Ved planlegging av naust og andre sammenliknbare bygninger

ger i strandsonen har kommunen ansvar for at de begreper som benyttes i planen med tilhørende bestemmelser blir tilstrekkelig definert, slik at kommunen får en god styring på arealbruken. Behovet for en tydelig plan er særlig viktig i planer som åpner for større naust, der bygningsmassen i størrelse nærmer seg størrelsen på tradisjonelle fritidsboliger.

SPØRSMÅL NR. 1269

Innlevert 14. april 2011 av stortingsrepresentant Filip Rygg

Besvart 28. april 2011 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«FNs Institutt for Opplæring og Forskning (UNITAR) ønsker å lokalisere sitt UNOSAT program (Operational Satellite Applications Programme) som en UNITAR-hub for de nordiske land i Bergen. FN-kontoret vil fokusere på bruk av satellitt-teknologi i forbindelse med humanitære operasjoner, menneskerettigheter og klimaendringer. Unitar har arbeidet flere år med prosjektet og har fått økonomisk støtte lokalt, mens Utenriksdepartementet avslått søknaden.

Vil utenriksministeren revurdere søknaden?»

BEGRUNNELSE:

Unitar (UN Institute for Training and Research) har gjennom flere år arbeidet med å etablere et FN-kontor i Bergen. Arbeidsoppgavene er knyttet til bruk av satellitt-teknologi i forbindelse med humanitære operasjoner, menneskerettigheter og klimaendringer. UNITAR ønsker å etablere kontoret i Bergen grunnet gode muligheter for samarbeid med dyktige ekspert- og forskningsmiljøer på nevnte områder og etableringen har fått mange støtteerklæringer fra mange fag- og forskningsmiljøer. Bergen kommune og Hordaland fylkeskommune har støttet etableringen av kontoret med økonomiske midler. UNITAR har imidlertid fått avslag fra Utenriksdepartementet på søknad om støtte, dette gjelder både søknader om drifts- og prosjektstøtte. Hordaland risikerer å miste etableringen av et kontor som ville ha bidratt til at Norge ville ha fått økt utbytte av sin støtte til FN's aktiviteter. Det eneste som nå skal gjenstå er at departementet bidrar.

Svar:

Erfaringene fra tidligere norsk støtte til UNITAR er i hovedsak gode. UNITAR spiller en viktig rolle i

forhold til å fremme økt effektivitet innenfor hele FN-systemet gjennom opplæring og forskning. UNITAR har utviklet god kompetanse på de tematiske områder kontoret var ment å dekke.

Kontoret i Bergen var tiltenkt følgende funksjoner:

1. Være ankerpunktet overfor de nordiske landene, og fungere som bindeledd mellom UNITARs programmer og ekspertisen i Norden
2. Fokusere på synergier ved å kombinere nyskapende tekniske løsninger og samfunnsvitenskap i krysningfeltet mellom humanitære kriser, menneskerettigheter og klimaforskning
3. Mobilisere finansielle ressurser for UNITARs programmer

Norge har en tradisjon for å fremme opprettelse av FN-kontor i utviklingsland. Etablering av FN-kontor i Norge bør kun finne sted dersom det er særlige grunner til dette. Selv om Bergen har et forskningsmiljø som UNITAR ville kunne dra nytte av, er det Utenriksdepartementets vurdering at lokalisering bør legges nær mottaker.

Kontorer i nord er dyrere å drive. UNITAR har for tiden regionale kontorer i USA og Japan, samt planer om opprettelse av kontor i Brasil og Nigeria. Erfaringsmessig er det vanskelig å få en bred givertil FN-kontorer i land i nord. Dersom norske myndigheter skulle gå inn med støtte til opprettelse av et nytt FN-kontor i Norge, må man forvente å stå som hovedbidragsyter til driften i lang tid fremover. Det er i innsendt budsjett lagt opp til at Norge skal dekke 67 % av driftskostnadene.

Utenriksdepartementet vurderer at et UNITAR-kontoret i Bergen ikke kvalifiserer for offisiell utviklingshjelp, såfremt en ikke får etablert at hovedde-

len av aktiviteten skal være rettet mot utviklingsland. En slik innretning er ikke sannsynlig.

Utenriksdepartementet har blant annet gitt støtte til UNITARs arbeid med å styrke opplæring på menneskerettighetssiden av sivile samfunnsorganisasjo-

ner i sør. Fordelen med slik støtte har vært at UNITAR har holdt disse kursene i regionene (både i Asia, Afrika og Latin-Amerika), nært målgruppen for opplæringen. Opplæring av mennesker fra andre deler av verden kan med fordel fortsette nær de det gjelder.

SPØRSMÅL NR. 1270

Innlevert 14. april 2011 av stortingsrepresentant Jon Georg Dale

Besvart 27. april 2011 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Kva vil statsråden gjere for å avgrense skadevirkningane av endringa som er forteke i finansieringa av barnehagesektoren?»

GRUNNGJEVING:

I fleire kommunar ser vi i desse dagar eksempel på at born må skifte barnehage mot foreldra sin vilje. Døme på dette ser ein mellom anna i Volda kommune der eit born på 4 år ikkje lenger får halde fram i den barnehagen han har vore i fram til i dag. Dette skuldast at der det tidlegare var statlig finansiering pr. plass, er det no finansieringa lagt inn i rammetilskotet.

Dette medfører m. a. at mange born som har foreldre som pendlar må skifte barnehage og i enkelte tilfeller medfører det at borna får eit vesentleg dårlegare tilbod totalt sett.

Eg ventar at statsråden er oppteken av å avgrense desse virkningane.

Svar:

Med virkning fra 1. januar 2011 ble barnehagesektoren rammefinansiert. Rammefinansieringen er innført som følge av at målet om full barnehagedekning er nådd. Dette gir også kommunene mulighet til å se sammenhengen mellom den lovfestede retten til barnehageplass i bostedskommunen og finansieringen av barnehagene.

Rammefinansiering har lenge vært et mål og det er tverrpolitisk enighet om overgangen til rammefinansiering. Med rammefinansiering er det innført et større handlingsrom for kommunene om å utforme barnehagetilbudet i tråd med lokale behov og prioriteringer, innenfor de bestemmelser som følger av barnehageloven og forskriften om finansiering av ikke-kommunale barnehager.

Jeg vil innledningsvis fremheve at bakgrunnen for innføringen av rammefinansiering av barnehagesektoren er hensynet til at kommunene selv får frihet til å prioritere tjenester innenfor den samlede økonomiske rammen. Kommunal handlefrihet er en forutsetning for et levende lokaldemokrati og legger til rette for effektiv og hensiktsmessig ressursbruk av midlene som fordeles til ulike tjenestetilbud i kommunen. I denne vurderingen er det viktig at kommunene ser behovet for å ha et godt barnehagetilbud til barna i kommunen. Det er store kommunale variasjoner i kostnader og innbyggernes ønsker og behov for barnehagetilbud.

Kommunene har etter barnehageloven en plikt til å sørge for at det finnes et tilstrekkelig antall barnehageplasser. Det kreves at kommunens utbyggingsmønster og driftsformer er tilpasset lokale forhold og behov. En lovfestet rett til barnehageplass utenfor kommunen ville gjøre det vanskelig for kommunene å forutsi behovet for blant annet antall plasser i kommunen, og dermed også stå i veien for en målrettet og effektiv ressursbruk til beste for innbyggerne. Dette er forklaringen på at reglene som regulerer tilfellene der foreldre ønsker plass i en annen kommune enn bostedskommunen, forutsetter en interkommunal avtale mellom de to involverte kommunene. Jeg har forståelse for at pendlere kan ønske seg en rett på tvers av kommunegrensene, men det ville vanskeliggjøre god planlegging og effektiv bruk av midlene på barnehagesektoren.

Regjeringen mener at den enkelte kommune har den beste oversikten over lokale forhold, og dermed står nærmest til å forvalte offentlige midler, tilpasset kommunens behov. Det er samtidig viktig å understreke at med kommunal frihet følger kommunalt ansvar. For å få et barnehagetilbud som ivaretar behovet for barn og foreldre må kommunene legge til rette for gode løsninger innenfor regelverket, for eksempel

gjennom interkommunale avtaler som ivaretar ulike behov hos innbyggerne. I dagens regelverk er det lagt til rette for gode, praktiske løsninger tilpasset lokale forhold som alle barn og foreldre kan være fornøyd med. Kommunene står fritt til å inngå interkommunalt samarbeid om å gjøre opp seg imellom for kostnadsforskyvninger som følge av at barn bosatt i den ene kommunen tas opp i barnehage i annen kommune. Regjeringen har tillit til at kommunene lojalt følger opp sitt ansvar til beste for barn og foreldre, og i

henhold til de krav som settes til innhold og kvalitet i barnehageloven.

Avslutningsvis vil jeg presisere at regjeringen følger nøye med på hvordan kommunene ivaretar det ansvaret som er gitt dem i forskrift om likeverdig behandling ved tildeling av offentlig tilskudd til ikke-kommunale barnehager, og vil om nødvendig vurdere behovet for endringer i forskriften eller lovverket forøvrig.

SPØRSMÅL NR. 1271

Innlevert 14. april 2011 av stortingsrepresentant Terje Halleland

Besvart 2. mai 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Finner statsråden det naturlig at en kommune skal kunne overprøve et fylkeskommunalt vedtak på et område som fylkeskommunen har ansvaret for?»

BEGRUNNELSE:

Etter regionsreformen ble fylkeskommunen den desidert største vegeier i Rogaland med ansvar for over 85 % av det overordnede veinettet i fylket. Fylkeskommunen har tatt på seg å være en aktiv vegeier og forvalte og utvikle dette.

Rogaland Fylkeskommune har gjort vedtak om innføring av en prøveordning for bruk av kollektivfelt for personbiler med minst to passasjerer. Stavanger kommune som er skiltmyndighet på de aktuelle veistrekninger har ikke gitt sin tilslutning til forslaget og vedtaket blir derfor ikke innført.

Svar:

I henhold til skiltforskriften (forskrift 7. oktober 2005 nr. 1219) er myndighet til å treffe skiltvedtak lagt til henholdsvis Statens vegvesen, politiet og kommunen. Hvem som er skiltmyndighet i det enkelte tilfellet vil avhenge av hvilken type regulering/skilt det er tale om, og hva slags veg det gjelder.

I forbindelse med forvaltningsreformen ble behovet for endring av vegtrafikkloven med tilhørende forskriftsverk vurdert. I Ot.prp. nr. 68 (2008-2009) Om lov om overføring av rettigheter og forpliktelser ved omklassifisering av veg etter veglov § 62 tredje ledd sies bl.a. følgende om dette:

”Vegtrafikkloven gjelder all trafikk med motorvogn. Loven med tilhørende omfattende forskrifts-

verk gir bestemmelser blant annet om trafikk, kjøretøy og fører av kjøretøy. Vegtrafikklovgivningen berøres bare i liten grad av de endringer som følger av forvaltningsreformen, da trafikant- og kjøretøyområdet skal forbli statlig som del av Statens vegvesen og gjeldende regelverk forutsettes videreført på dette området, jf. Ot.prp. nr. 10 (2008-2009).

Ansvar og myndighet for trafikkregulering er i stor grad lagt til staten (Statens vegvesen) for riks- og fylkesveg og til kommunen for kommunal veg. I noen sammenhenger har politiet reguleringsmyndighet. Dette følger av bestemmelser i vegtrafikkloven og forskrifter gitt i medhold av denne, jf. særlig loven §§ 5, 6, 7 og 9. Departementet ser ikke behov for å endre loven på disse punktene som følge av forvaltningsreformen.”

På denne bakgrunn ble det ikke gjort endringer knyttet til vedtaksmyndighet for skilt i forbindelse med forvaltningsreformen.

Skiltforskriften § 28, som angir hvem som har myndighet til å treffe vedtak for trafikkregulerende skilt (herunder skilt for sambruksfelt), fastsetter at Stavanger kommune kan treffe slike skiltvedtak i Stavanger, jf. § 28 nr. 1 tredje ledd. I henhold til forskriftens § 28 nr. 3 annet ledd skal imidlertid Statens vegvesens regionvegkontor og politiet få uttale seg før skiltvedtak treffes av kommunen.

Fylkeskommunen kan selvsagt treffe vedtak om at de ønsker å innføre en prøveordning med sambruksfelt. Skal et slikt vedtak effektueres, er det imidlertid en forutsetning at det også treffes et skiltvedtak, som det i dette tilfellet er Stavanger kommune som kan treffe. Det blir på denne bakgrunn ikke riktig å si at kommunen overprøver et fylkeskommu-

nalt vedtak på et område som fylkeskommunen har ansvaret for.

Når spørsmål om sambruk av kollektivfelt berører flere vegmyndigheter, er det naturlig at disse samarbeider om å finne gode løsninger. Etter det jeg har fått opplyst har både Statens vegvesen og politiet

kommet med høringsuttalelser til Stavanger kommune i saken. Jeg legger til grunn at Stavanger kommune deretter har foretatt en selvstendig trafikkfaglig vurdering, og kommet til at omgjøring av de aktuelle kollektivfelt til sambruksfelt ikke er en akseptabel løsning.

SPØRSMÅL NR. 1272

Innlevert 14. april 2011 av stortingsrepresentant Terje Halleland

Besvart 2. mai 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Jernbaneverket er ansvarlig for det offentlige jernbanenettet i Norge. Dette gjelder også etablering av togstopp.

Vil statsråden ta initiativ til at Kviamarka i Hå kommune får et etterlenget togstopp?»

BEGRUNNELSE:

Hå kommune har etablert et næringsområde på Kviamarka. Her har store nærings- og landbruksaktører etablert seg og ført til over 600 arbeidsplasser i området. Dette har igjen naturligvis ført til en økt trafikkvekst i området og et allerede sterkt belastet veinett gir store utfordringer. Jernbanen som i dag går rett igjennom området har ikke etablert noen togstopp. I dag er det ikke andre reelle alternativer til bilbruk. Her ville et togstopp føre til en bedre kommunikasjon og et mer miljøvennlig alternativ, noe som åpenbart ville vært i statsråden og regjeringens interesse.

Svar:

Det er om lag 360 stasjoner og holdeplasser på det norske jernbanenettet i dag. En naturlig utvikling i ulike reise- og bosettingsmønstre gjør at enkelte eksisterende stoppesteder bør vurderes nærmere og at nye alternative stoppesteder utredes. Jernbaneverket

har etablert et stasjonsstrukturprosjekt med strekingsvise arbeidsgrupper som bl.a. skal vurdere den fremtidige stasjonsstrukturen på det norske jernbanenettet. Lokale myndigheter deltar sammen med NSB i dette arbeidet.

Etter et initiativ fra Hå kommune ble det i februar 2010 arrangert et møte mellom kommunen, Jernbaneverket og NSB for å diskutere grunnlaget for å etablere togstopp ved Kviamarka.

Jernbaneverket fikk som en følge av Hå kommunes henvendelse utarbeidet en forenklet hovedplan for å vurdere forslaget, men resultatet av dette planarbeidet ble at Jernbaneverket ikke anbefaler en etablering av et nytt togstopp på Kviamarka. Årsakene til det er i hovedsak de kapasitetsmessige utfordringer og den manglende robustheten dette vil gi på strekningen. Robustheten på den enkeltsporete banestrekningen er allerede presset og Jernbaneverkets faglige vurdering er at det ikke er tilrådelig å legge til rette for nye stopp som kan føre til problemer for togframføringen. Kapasitetsmessig må hele Jærbanen ses i sammenheng, og etablering av et nytt togstopp kan få konsekvenser for reisetider og rutetilbud på hele strekningen.

Det fremtidige stoppmønsteret på Jærbanen vil bli vurdert i en helhetlig sammenheng i forbindelse med det pågående stasjonsstrukturprosjektet i Jernbaneverket.

SPØRSMÅL NR. 1273**Innlevert 14. april 2011 av stortingsrepresentant Åge Starheim****Besvart 26. april 2011 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«Eit element som selskapet Stad Skipstunnel hadde med i starten var ein parallell vegtunnel med tverrslag til skipstunnelen for kvar 200 m. Dette for å auke sikkerheita ved kollisjon eller havari i tunnelen ved at det var røming svegar for kvar 200 m, samt meir effektiv bygging av tunnelen.

Når det no ser ut til at det vil ta tid før det vert oppstart og bygging av tunnelen, vil statsråden vurdere om det bør takast inn i planen for tunnelen bygging av ein side- og sikkerheitstunnel, som også kan nyttast til vegtunnel?»

GRUNNGJEVING:

Stad skipstunnel har gjennom 25 år vore gjenstand for ei rekke utredningar. Dei viktigast faktorene har vore miljø, sikkerheit, kostnad og nytte.

Gjennom prosessen har prosjektet endra seg. Største endringa er at tverrsnittet har auka frå 540 m² i 1989 til stort tverrsnitt på 1624 m².

Fartøystørrelsen som kan passere er dermed gått opp til standard størrelse på dei nye hurtigrutene.

Eit element som selskapet Stad Skipstunnel hadde med frå starten var ein parallell vegtunnel med tverrslag til skipstunnelen for kvar 200 m.

Det er fleire årsaker til at selskapet meinte at ein slik tunnel var riktig å bygge:

- Auka sikkerheit ved kollisjon eller havari i tunnelen ved at det var røming svegar for kvar 200 m.
- Meir effektiv bygging av tunnelen ved at entreprenøren fekk ei rekke angrepspunkter.
- Effektiv uttransport av masser frå tunnelen.
- Redningstunnelen vil erstatte 2 vegar som i dag binder Nordfjord og Sunnmøre saman (Selje og Vanylven). Desse vegane har sterk stigning og dårleg horisontalkurver og er eit hinder for effektiv vegtransport over Mannseidet. Framtidig vedlikehald av vegar vil verte redusert. Statens vegvesen hadde tidleg på 1990-talet ein slik tunnel som eit alternativ for ytre Stamvegtrase.

Ved å bygge vegtunnelen først vil utbyggjar og entreprenør få detaljkunnskap om fjellkvalitetar. Planlegging av skipstunnelen kan då justerast i.h.t. til denne kunnskapen.

Selskapet hadde i si tid ut 2 anbod, eit alternativ for kun bygging av skipstunnelen, og eit anbod med skipstunnelen samt bygging av sidetunnelen/sikkerheitstunnelen. Etter å ha motteke bindande anbod på desse to alternativa, viste det seg at alternativet med

sidetunnel/sikkerheitstunnel ikkje vart noko særleg dyrare enn berre å bygge sjølve skipstunnelen. Dette grunn gav dei som gav inn anboda at årsaka til dette var mykje større effektiv bygging, ved at entreprenørane kunne foreta uttransport av massane på fleire plassar.

Svar:

Det er gjort greie for arbeidet med utgreiing av Stad skipstunnel i St.meld. nr. 16 (2008-2009) Nasjonal transportplan 2010-2019. Det er òg gjort greie for arbeidet med utgreiingane i dei årlege budsjettproposisjonane for Fiskeri- og kystdepartementet.

På bakgrunn av innspel frå fylkesordførarane i Sogn og Fjordane og Møre og Romsdal blei det i 2007 satt i gang nye utgreiingar av Stad skipstunnel, med tanke på størrelse og nytteverdi av ein skipstunnel.

Eit av utgreiingsalternativa er tunneldimensjonar slik at hurtigrutefartøyet "MS Midnatsol" og andre fartøy i same storleik kan passere gjennom. Utgreiinga av Stad skipstunnel er av eit slik omfang at prosjektet må gjennom ei ekstern kvalitetssikring, i tråd med retningslinjer frå Finansdepartementet.

Kvalitetssikringa skal godtgjere at utgreiingsarbeidet som allereie er gjennomført fyller dei kvalitetskrava som blir stilte til alle prosjekt av ein viss storleik. Det gjeld mellom anna krav til dokumentasjon av behov og nytteverdi. Dersom vi skal utgreie eit alternativ der ein skipstunnel blir kombinert med ein vegtunnel, må òg dette alternativet gjennom ei ekstern kvalitetssikring.

Eg har ikkje lagt opp til fleire utgreiingar no, men har lagt til grunn dei utgreiingsalternativa som det har vorte einigheit om gjennom Nasjonal transportplan 2010-2019.

I Nasjonal transportplan 2010-2019 er det vist til at regjeringa vil ta stilling til prosjektet og vidare planlegging med utgangspunkt i konklusjonane frå den nemnte kvalitetssikringa. Arbeidet med kvalitetssikringa (KS1) er noko forseinka, men det er lagt opp til at dette skal bli ferdig i 2011. Dette betyr at arbeidet framleis er i rute i tråd med tidsplan skissert i Nasjonal transportplan 2010-2019.

Prosjektet vil bli vurdert for eventuell oppstart mot slutten av planperioden. Ein føresetnad for oppstart er at prosjektet har samfunnsmessig nytte, og at regjeringa går inn for prosjektet. Regjeringa vil på eigna måte komme tilbake til Stortinget med ei samla vurdering av saka, når kvalitetssikringa (KS1) er ferdigstilt.

SPØRSMÅL NR. 1274**Innlevert 15. april 2011 av stortingsrepresentant Svein Flåtten****Besvart 28. april 2011 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«På pressekonferanse 13.4.2011 varslet Statsråden at NOU 2011:4 vil bli sendt på høring, med frist i november. Rapporten hevder at vareutvalget er betydelig større i Sverige enn i Norge. Samtidig er den typiske butikken i Norge mindre enn i Sverige. Lite butikkareal betyr selvfølgelig dårligere vareutvalg. I Norge bidrar åpningstider til at butikker etableres små for å komme under grensen for den såkalte Brustadbua.

Vil statsråden påse at høringen ser på effekten av Brustadbua, til det beste for norske forbrukere?»

BEGRUNNELSE:

Det såkalte Matkjedeutvalgets rapport "Mat, makt og avmakt - om styrkeforholdene i verdikjeden for mat" ble avgitt 13. april 2011. Utvalgets leder la ved avgivelsen vekt på at det er betydelig flere produktvarianter i svenske butikker enn i de norske uansett butikkstørrelse, og at det totalt er dobbelt så mange produktvarianter i Sverige som i Norge. I rapportens kapittel 4.3.3 "Betydelig større vareutvalg i Sverige" står det riktignok at: "Sammenligner vi etter butikkstørrelse er bildet litt mer broket."

På næringskomiteens seminar om matkjedeutvalgets rapport torsdag 14. april 2011 viste Norgesgruppen til at norske butikker i snitt er betydelig mindre enn de svenske, og at det ikke er betydelige forskjeller i vareutvalget når sammenlignbare butikker blir sammenlignet.

Norge har 51 % små supermarkeder og 21 % nærbutikker, totalt 72 % mens Sverige har 26 % små supermarkeder og 11 % nærbutikker, totalt 37 %. Sverige har 25 % hypermarkeder og 38 % store supermarkeder, totalt 63 %, mens Norge har 9 % hypermarkeder og 20 % store supermarkeder, totalt 29 %.

I Norge ble den såkalte Brustadbua innført ved Lov om åpningstider for utsalgssteder (åpningstidsloven) i 1998. Flertallet bak den 100 kvadratmeter store bua var Arbeiderpartiet og Kristelig Folkeparti. Bua skulle være virkemiddelet for å begrense søndagshandelen.

Åpningstidsloven ble opphevd av lov 14. mars 2003 nr. 16 (Lov om endringer i lov 24. februar 1995 nr. 12 om helligdager og helligdagsfred mv.). Denne loven opprettholder bua, og sier i § 5 at "På helligdager skal faste utsalgssteder som selger varer til forbrukere, holde stengt. På jul-, påske- og pinseaften skal de stenge kl. 16. Dette gjelder ikke for

1. utsalgssteder som i det vesentlige selger kiosker eller dagligvarer, og som har en samlet salgsflate som ikke overstiger 10 0 kvm
2. bensinstasjoner med en samlet salgsflate som ikke overstiger 150 kvm (...)

Svar:

Matkjedeutvalget, som la fram sin rapport 13. april i år har, slik representanten Flåtten bemerker, pekt på at vareutvalget i norsk dagligvarehandel er vesentlig lavere enn i mange andre land, herunder Sverige. Utvalget har imidlertid ikke diskutert den såkalte "Brustadbua" spesielt, og det er ikke gjort særskilte vurderinger av hvilke effekter denne ordningen eventuelt måtte ha på vareutvalget, utbud og mangfoldet av dagligvarer. Utvalget har heller ikke foreslått tiltak eller endringer knyttet til "Brustadbua". Jeg ser det derfor ikke som naturlig at man i høringen av matkjedeutvalgets rapport skal ta opp denne problemstillingen spesielt. Jeg vil likevel understreke at vi i høringen selvsagt vil følge opp de utfordringene matkjedeutvalget peker på når det gjelder det begrensede vareutvalget i norsk dagligvaresektor generelt. Utvalgets rapport vil bli sendt på høring i nærmeste fremtid, med høringsfrist i november.

Jeg vil for øvrig vise til at åpningstidsbestemmelsene i helligdagsloven ligger under

Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementet ansvarsområde. Åpningstidsbestemmelsene i helligdagsloven var oppe til debatt i Stortinget både i 2008 og 2009, og sist rett før påske i år. Dokument 8:46 L (2010-2011), Lovforslag fra Harald T. Nesvik, Ib Thomsen, Øyvind Korsberg, Solveig Horne om å avvikle åpningstidsbestemmelsene - herunder avskaffing av den såkalte "Brustad-bua", ble behandlet i Stortinget 14. april 2011. Forslaget ble ikke bifalt. I debatten uttalte Fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud blant annet:

"Det er flere grunner til at vi fortsatt ønsker å ha grenser for kommersiell aktivitet på søn- og helligdager. Jeg mener at søndagen bør være en annerledes dag som skiller seg fra andre dager i uken. Grenser for kommersiell aktivitet vil kunne bidra til dette. Åpningstidsbestemmelsene i helligdagsloven gir et vern for arbeidstakerne innen varehandelen mot søndagsarbeid."

Aasrud pekte videre på at hun mener unntaksbestemmelsene som per i dag finnes er tilstrekkelige til at forbrukerne får gjort den nødvendige søndagshandelen.

SPØRSMÅL NR. 1275**Innlevert 15. april 2011 av stortingsrepresentant Per Arne Olsen****Besvart 3. mai 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Viser til oppslag i Aftenposten 15.april vedrørende innsparinger ved Oslo universitetssykehus. Det fremkommer i saken at det er vedtatt at Oslo universitetssykehus skal spare 50.millioner kroner i måneden frem til nyttår. Det er nå frykt for at planen for å gjennomføre disse kuttene vil innebære oppsigelser.

Hvordan vil statsråden sikre at det ikke blir oppsigelser som følge av innsparingsplanene, og hvordan vurderer statsråden faren for lengre ventetider og frykten for pasientsikkerheten som følge av kuttene?»

Svar:

Innledningsvis vil jeg gjøre oppmerksom på at spørsmål 1275 fra representant Per Arne Olsen og spørsmål 1288 fra representant Laila Dávøy innholdsmessig er svært like og at svarene på disse spørsmålene av denne grunn også vil være likelydende.

Som representanten er kjent med, har det siden 2004 da Stortinget ga klarsignal for byggestart for nye Akershus universitetssykehus HF (Ahus), vært klart at Oslo universitetssykehus HF (OUS) ville få redusert sitt pasientgrunnlag. Helse Sør-Øst RHF har som en konsekvens av dette satt krav om at OUS må gjøre tilpasninger i sitt kostnadsnivå. Ahus har fra 1. januar 2011 overtatt ansvaret fra OUS for et pasientgrunnlag bestående av ca 160.000 innbyggere fra Alna bydel i Oslo og Follo-kommunene. Dette krever økte budsjetttrammer og flere ansatte ved Ahus, og tilsvarende reduksjoner i budsjetttrammer og ansatte ved OUS.

Endringene i ressurser til OUS og Ahus som følge av overføring av pasientgrunnlag har lenge vært kjent for samtlige helseforetak i Helse Sør-Øst. I november 2010 vedtok styret i OUS et budsjett for 2011 der redusert inntektsnivå etter overføring til Ahus og Vestre Viken HF ble stadfestet. Det ble på dette grunnlaget vurdert og anslått av styret i OUS en resultatrisiko på om lag 600 mill kroner for 2011. Denne utfordringen er løst ved at OUS er tilført 225 mill. kroner i økte bevilgninger og det er åpnet for at OUS i tillegg kan gå med i underskudd på inntil 400 mill i 2011.

I sum har Helse Sør-Øst i 2010-2011 bidratt med til sammen 1,2 mrd. kroner til OUS i form av særskil-

te bevilgninger til drift og investeringer og mulighet til å gå med underskudd som følge av de pågående omstillingene ved helseforetaket. Det er således ingen kutt i budsjettene til OUS utover det som naturlig følger av at et pasientgrunnlag på 160 000 er overført fra OUS til Ahus. For at OUS skal holde seg innenfor den budsjetttrammen som Helse Sør-Øst RHF har satt, er det derfor helt nødvendig at helseforetaket kommer i gang med omstillinger i driften og tilpasser sitt kostnadsnivå til det pasientgrunnlaget de har ansvaret for.

En helt sentral premiss for hovedstadsprosessen var at den ikke skulle føre til økt bemanning i hovedstadsområdet. Antallet ansatte ved OUS må av den grunn tilpasses endringene i pasientgrunnlaget, slik at bemanningen i hovedstadsområdet ikke legger beslag på knappe ressurser på bekostning av øvrige deler av regionen og resten av landet. Den nødvendige bemanningsreduksjonen ved OUS dekkes i stor grad av et behov for økt bemanning ved Ahus. I tillegg innebærer endringene ved OUS også et potensial for effektivisering og dermed totalt sett en mulighet for å få redusert bemanningen i hovedstadsområdet. Dette vil kunne bidra positivt med tanke på knappe ressurser i forhold til andre helseforetak i regionen og for resten av landet. Som representanten nevner i spørsmålet, vil dette i forhold til kommunenes behov i forbindelse med nye oppgaver som følge av samsamlingsreformen, kunne bidra til en spredning av nødvendige ressurser og viktig kunnskap.

Jeg er i tett dialog med Helse Sør-Øst RHF som forsikrer meg om at pasienttilbudet i hovedstadsområdet ikke skal påvirkes negativt verken av omstillingene som en følge av hovedstadsprosessen eller samsamlingsreformen. Det kan skje kortsiktige endringer i ventetider tidlig i prosessen, men på sikt er det en målsetting at omstillingene skal føre til bedre kapasitets- og ressursutnyttelse med reduserte ventetider som en konsekvens. Helse Sør-Øst RHF har forsikret meg om at de følger situasjonen nøye – og har tett dialog med OUS.

Jeg forutsetter derfor at befolkningen i hovedstadsområdet fortsatt skal ha et trygt og godt sykehustilbud, og at pasienter innen psykisk helsevern og rusbehandling prioriteres i tråd med politiske føringer.

SPØRSMÅL NR. 1276**Innlevert 15. april 2011 av stortingsrepresentant Geir Jørgen Bekkevold****Besvart 28. april 2011 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Kunnskapsministeren har varslet en gjennomgang og presisering av pedagognormen i barnehagene. PBL og KS har advart mot det de mener er innføring av en ny bemanningsnorm og de konsekvenser dette kan medføre - i verste fall en kraftig reduksjon i antall barnehageplasser. KrF ønsker som statsråden en styrket bemanning i barnehagene, men etterlyser de økonomiske konsekvensene.

Vil regjeringen kompensere kommunene økonomisk hvis pedagognormen presiseres/endres av regjeringen?»

BEGRUNNELSE:

I følge en undersøkelse barnehage.no har gjort blant 1090 kommunale og private barnehager i februar i år er det kun 30 % av barnehagene som har praktisert den norm regjeringen vurderer. 70 % av de private og kommunale barnehagene må med andre ord gjøre tiltak dersom pedagognormen presiseres/endres. Tiltakene vil enten være oppbemanning i tråd med ny norm, noe som forutsetter tilstrekkelig finansiering, eller justere ned bemanningen og barnegrupper slik at normen etterlevs. Det vil dermed påvirke mange tusen ansatte og barn/foresatte negativt. Dersom statsråden fortsatt mener det er behov for en presisering/endring av regelverket, tar KrF det for gitt at statsråden også mener det er behov for en oppbudsjettering.

Svar:

Dagens forskrift om pedagogisk bemanning angir en norm som setter et maksimum for antall barn per pedagogisk leder. Departementets presisering av pedagognormen har fått støtte fra Justisdepartementets lovavdeling. Departementet har presisert hvordan reglene skal forstås og praktiseres, og dette innebærer ikke en skjerping/innstramming av regelverket slik representanten Bekkevold legger til grunn. Den-

ne forståelsen av bestemmelsen har ligget fast siden 1954 og er i dag forankret i barnehageloven. Det er ikke aktuelt for staten å kompensere for merkostnadene ved etterlevelse av et uforandret regelverk.

Jeg er kjent med at mange barnehager har forstått og praktisert pedagognormen på en annen måte enn det som fremgår av departementets presisering. Jeg har også forståelse for at det for enkelte barnehager vil gi praktiske utfordringer å tilpasse driften til presiseringen av pedagognormen.

Formålet med pedagognormen er å sikre at det finnes tilstrekkelig personale med pedagogisk kompetanse til å ivareta barns behov for omsorg, lek og læring, sosial tilhørighet og utviklingsstøtte. Det er i dag mangel på førskolelærere. Regjeringen har derfor igangsatt en rekke tiltak for å øke antall førskolelærere, både når det gjelder opprettelse av nye studie-plasser og tiltak for å beholde og rekruttere førskolelærere. I tillegg gjøres det også en innsats for å få førskolelærere som er i andre yrker tilbake til barnehagen. På kort sikt er det viktig å få en riktig forståelse for hvordan pedagognormen skal tolkes og praktiseres. For å gi sektoren tilstrekkelig tid til å innrette driften i tråd med regelverket vil det være viktig at kommunene vurderer om det i enkelte tilfeller kan gi dispensasjoner. Der det ikke er tilstrekkelig antall pedagoger kan kommunen gi dispensasjon fra utdanningskravet. Kommunen kan også benytte dispensasjonsadgangen som følger av forskrift om pedagogisk bemanning § 3. I slike tilfeller må ikke regelverket være til hinder for at barnehager og kommuner kan utøve skjønn i konkrete situasjoner. Jeg vil følge nøye med på at dette blir fulgt opp ved blant annet å ha tett dialog med fylkesmannsembetene. Jeg arbeider nå med en veileder for presisering av regelverket for pedagogisk bemanning, jf. St.meld. nr. 41 (2008-2009) Kvalitet i barnehagen, der det varsles at det vil bli utarbeidet en veileder om barnehagelovens krav til pedagogisk bemanning. Etter planen ferdigstilles veilederen i løpet av mai 2011.

SPØRSMÅL NR. 1277**Innlevert 15. april 2011 av stortingsrepresentant Geir Jørgen Bekkevold****Besvart 2. mai 2011 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Palestinere er blant de store asylsøkergruppene i Norge og en av dem som blir behandlet strengest. Flere hundre palestinere har, etter innstrammingen som kom i juli 2009, fått avslag på sin søknad om beskyttelse. IOM har gitt beskjed om at de ikke kan assistere ved en eventuell frivillig retur til Gaza. Statsløse palestinere fra Vestbredden og Gaza opplever en uverdigg livssituasjon på ubestemt tid her i Norge.

Vil justisministeren bidra til å finne en løsning for denne hardt prøvede gruppe mennesker?»

BEGRUNNELSE:

Tidligere fikk alle statsløse palestinere som kunne dokumentere at de kom fra Gaza og Vestbredden beskyttelse i Norge. En slik praksis var i tråd med anbefalingen fra UNHCR. I 2009 ble det gjennomført en innstramming og praksisendring som har medført at flere hundre palestinere har fått avslag. Begrunnelsen er at sikkerhetssituasjonene hadde bedret seg og at det ikke lenger var et hinder for retur. Det viser seg at tvangsretur til palestinske områder er svært vanskelig og i mange tilfeller umulig selv med fullt samarbeid fra den enkelte. IOM kan ikke assistere ved en eventuell frivillig retur til Gaza. Selv om grensen mot Egypt, ved Rafah, sporadisk er åpen, er regulariteten for liten til at IOM kan benytte Rafah som grensepassering. Likevel gir UDI og UNE beskjed til palestinere at de må forlate Norge innen en bestemt frist og at de må søke bistand hos IOM. Konsekvensene av innstrammingen i norsk asylpolitikk og praksis har rammet statsløse palestinere og palestinere fra Gaza og Vestbredden urimelig hardt og påført mennesker en uverdigg livssituasjon på ubestemt tid i Norge.

Svar:

Innledningsvis minner jeg om styringsforholdene på utlendingsfeltet. Som kjent er det Utlendingsdirektoratet (UDI) og Utlendingsnemnda (UNE) som avgjør saker og klager etter utlendingsloven. Verken

jeg eller mitt departement har myndighet til å gripe inn i eller påvirke utfallet av enkeltsaker som ikke gjelder hensynet til grunnleggende nasjonale interesser eller utenrikspolitiske hensyn. Jeg har tillit til at UDI og UNE foretar en grundig og rettssikker behandling av hver enkelt asylsak, og at de som har behov for beskyttelse, får asyl i Norge.

Som representanten nevner, ble det i 2009 foretatt en innstramming i praksis for statsløse palestinere fra Vestbredden og Gaza. Innstrammingen ble foreslått av UDI, og gitt tilslutning av Arbeids- og inkluderingsdepartementet. Vedtak fattet av UDI etter ny praksis har deretter blitt prøvd og opprettholdt av det uavhengige klageorganet UNE. Praksisendringen innebar at asylsøkere fra Vestbredden og Gaza ikke lenger blir ansett vernet mot utsendelse på generelt grunnlag. Det skal foretas en individuell vurdering i hver sak, og søkere som ikke fyller vilkårene for beskyttelse eller oppholdstillatelse på humanitært grunnlag, vil få avslag. Endringen er i samsvar med praksis i sammenlignbare land, og i tråd med den omfattende informasjonen utlendingsforvaltningen besitter om situasjonen i de palestinske områdene.

Jeg er kjent med at det er praktiske utfordringer knyttet til å effektivere returer til Gaza, og at International Organization for Migration (IOM) ikke bistår med assistanse til retur dit. Jeg har imidlertid fått opplyst at det er mulig å returnere frivillig med bistand fra Politiets utlendingsenhet (PU). Når det gjelder andre områder enn Gaza, kan IOM assistere. Det er således ikke slik at palestinere som får avslag på sin asylsøknad blir tvunget til å oppholde seg som "papirløse" i Norge, slik representanten antyder.

Jeg minner for øvrig også om § 8-7 i utlendingsforskriften, som åpner for å gi oppholdstillatelse dersom det foreligger praktiske hindringer for retur som utlendingen ikke selv rår over. Dette forutsetter imidlertid blant annet at vedkommende har bidratt til å muliggjøre retur, og at det likevel ikke er utsikter til å få gjennomført retur.

SPØRSMÅL NR. 1278**Innlevert 15. april 2011 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde****Besvart 28. april 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Jeg viser til mitt spørsmål Dokument nr. 15:1746 (2009-2010) stilt 20. september 2010. Spørsmålet ble ikke i tilstrekkelig grad besvart.

Kan finansministeren nå konkret besvare mitt spørsmål, samt opplyse hva som er status på saken etter møtene mellom norske og thailandske skattemyndigheter?»

BEGRUNNELSE:

Spørsmålet gjelder norske skattemyndigheter som ikke godtar "Statement of Acknowledgement of Foreign Income" utstedt av Revenue Department i Thailand som dokumentasjon på at en norsk pensjonist er kommet inn under thailandsk skatteregime. Spørsmålet ble den gang ikke tilstrekkelig besvart, og finansministeren opplyste dessuten at det skulle være møter mellom norske og thailandske skattemyndigheter.

Svar:

I november 2010 avholdt Finansdepartementet og Skattedirektoratet et møte med The Revenue Department i Thailand. På dette møtet ble alle de skattemessige spørsmålene som oppstår for norske pensjonister som oppholder seg i Thailand drøftet. Drøftelsene omfattet bosted etter artikkel 4 i skatteavtalen, skatteplikten for pensjon fra Norge etter artikkel 18 i skatteavtalen, anvendelsen av anti-misbruksbestemmelsen i artikkel 23 punkt 3 bokstav e) og spørsmål om hvilken dokumentasjon en norsk pensjonist i Thailand kan forvente å få utstedt i Thailand for å vise at betingelsene etter artikkel 23 punkt 3 bokstav e) er oppfylt med hensyn til thailandsk beskatning.

Redegjørelsen for dokumentasjonskravene nedenfor er et direkte resultat av møtet med de thailandske myndighetene. Norske og thailandske skattemyndigheter har samarbeidet om dokumentasjonskravene, med grunnlag i begge lands behov for å gjennomføre en korrekt beskatning av de norske pensjonistene. Begge land er således helt enige om hvilke krav som bør stilles i den anledning. Thailandske myndigheter er inneforstått med at dersom en skattyter ikke leverer den dokumentasjonen som kreves i forbindelse med den norske ligningen, vil pensjonen bli undergitt norsk beskatning, og at denne beskatningen da er i overensstemmelse med skatteavtalens bestemmelser. Norske myndigheter er på tilsvarende vis inneforstått med at dersom en skattyter leverer til-

fredsstillende dokumentasjon i Norge, vil pensjonen fritas fra norsk beskatning.

Ifølge de thailandske skattemyndighetene blir norske pensjonister som oppholder seg i Thailand i mer enn 180 dager i et kalenderår, skattemessig bosatt der og dermed skattepliktige i Thailand for alle sine globale inntekter. I henhold til intern thailandsk rett er slike norske pensjonister derfor skattepliktige i Thailand for pensjoner de mottar fra Norge.

Thailandske skattemyndigheter har opplyst at alle norske pensjonister som er skattemessig bosatt i Thailand etter intern rett, er pliktige til å sende thailandsk selvangivelse.

Selvangivelsesperioden i Thailand er fra 1. januar til 31. mars. Selvangivelsesplikten gjelder uavhengig av om pensjonen fra Norge etter skatteavtalen er skattepliktig til Thailand eller ikke og uavhengig av størrelsen på pensjonen.

Med grunnlag i selvangivelsen må skattyter selv beregne den thailandske skatten. Skatten kan betales pr måned i inntektsåret, pr halvår eller en gang i året, men all skatt for et inntektsår må senest være betalt pr 31. mars året etter inntektsåret.

Når skattyteren har sendt inn thailandsk selvangivelse og beregnet og innbetalt skatten i tråd med opplysningene på selvangivelsen, kan skattyteren få utstedt et såkalt Income Tax Payment Certificate. Dokumentet viser hvilken brutto inntekt som er oppgitt til thailandsk beskatning, og hvilken skatt som er innbetalt på denne inntekten.

Norske og thailandske skattemyndigheter er enige om at et Income Tax Payment Certificate kan anses som tilfredsstillende dokumentasjon på at betingelsene i skatteavtalens artikkel 23 punkt 3 bokstav e) er oppfylt. Det stilles altså ikke krav om at det skal leveres en kopi av den thailandske selvangivelsen til norske ligningsmyndigheter.

Dokumentet "Statement of Acknowledgement of Foreign Income" ble også drøftet i møtet. I følge de thailandske myndighetene er dette ingen dokumentasjon på at en norsk pensjonist har oppgitt sin inntekt til beskatning i Thailand. I Thailand, som i de fleste andre land, oppgir man sin inntekt til beskatning ved levering av en selvangivelse, og kun på denne måten. At thailandske myndigheter er kjent med hvilke inntekter en norsk pensjonist har i forbindelse med utstedelsen av "Statement of Acknowledgement of Foreign Income" innebærer ikke at disse inntektene derved kan anses som oppgitt til beskatning i Thailand. Norske pensjonister kan derfor ikke bruke et "State-

ment of Acknowledgement of Foreign Income” som dokumentasjon i forbindelse med den norske ligningen. Som nevnt er det kun et ”Income Tax Payment Certificate” som kan aksepteres som tilfredsstillende dokumentasjon.

I januar i år deltok en embetsmann fra Finansdepartementet på den norske ambassaden i Thailands informasjonsmøter for nordmenn bosatt i Thailand. Disse årlige møtene tar sikte på å gi nyheter og informasjon om emner som er av særskilt interesse for denne gruppen personer. I år sto blant annet beskatning av pensjon som betales fra Norge til pensjonister bosatt i Thailand på programmet.

På møtene ble det gitt en orientering om de skattemessige forhold som berører norske pensjonister bosatt i Thailand. I den anledning ble de dokumentasjonskravene som er gjengitt ovenfor også presentert. På disse møtene var det avsatt god tid til spørsmål fra

de fremmøtte. Det kom mange spørsmål knyttet til dokumentasjonskravene, så dette temaet ble grundig belyst.

På bakgrunn av møtet mellom norske og thailandske myndigheter har Skattedirektoratet oppdatert informasjonen på hjemmesiden sin om beskatning av pensjonister bosatt i Thailand. Også her fremgår det tydelig hvilke dokumentasjonskrav som gjelder i forbindelse med den norske ligningen.

Avslutningsvis vil jeg også nevne at på grunn av de særskilte forhold som gjør seg gjeldende blant norske pensjonister i Thailand, har norske og thailandske skattemyndigheter avtalt å samarbeide om å utveksle opplysninger og å kontrollere den enkelte pensjonists skatteforhold, jf. artikkel 26 i skatteavtalen mellom Norge og Thailand. Tanken er å sikre at disse pensjonistenes inntekter blir undergitt beskatning i enten Norge eller Thailand.

SPØRSMÅL NR. 1279

Innlevert 15. april 2011 av stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen

Besvart 2. mai 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«I Aust-Agder er ny 4-felst vei m/midtdeler mellom Arendal og Tvedestrand en het potet. Fylkestinget ønsker å bompengefinansiere strekningen med penger tatt fra et helt annet område. Samferdselsministeren har lovet en avklaring innen påske, slik at saken kunne komme opp i Stortinget nå i vår. Derfor er mitt spørsmål til Samferdselsministeren følgende:

Når kan vi vente at Samferdselsministeren kommer med en konklusjon i saken, og når vil Vegdirektoratets utkast til Aust-Agder-pakken bli offentliggjort?»

BEGRUNNELSE:

Veistrekningen Arendal-Tvedestrand på E18, i Aust-Agder er særdeles grusom og trenger sårt å bygges ut. Fylkestinget i Aust-Agder har ønske om å sette opp en ekstra bom mellom Lillesand og Kristiansand ved å dele den allerede eksisterende bom i to. Altså fra 1 bom a 30,00 kr. til 2 bommer a 15,00 kr. Eksisterende bom er mellom Lillesand og Arendal.

Flertallet i fylkestinget ønsker dette for å få penger til å bygge ut strekningen Arendal - Tvedestrand.

Fylkesordfører m. fl. har vært hos Samferdselsministeren for å ta opp saken, så Samferdselsministe-

ren er kjent med saken. Fylkestinget har også sagt seg villig til å forskuttere penger, så sant de blir lovet at pengene kommer tilbake til Aust-Agder fylke. Fylkesordføreren har også sendt inn søknad om dette. Dette kommer inn under den såkalte Aust-Agder-pakken.

Saken har skapt bølger, ikke bare i Aust-Agder, men også over i nabofylket Vest-Agder. Vest-Agder har dermed blandet seg inn i en sak utenfor deres eget fylke. De ønsker nemlig ikke en deling av bommen.

Jeg har også fått forståelse av at Vegdirektoratet arbeider med forslag til ny Aust-Agder-pakke.

Når dette er sagt vil jeg presisere at Fremskrittspartiet går imot bompengefinansiering, fordi vi mener at de som bruker veiene betaler nok bilrelaterte avgifter, og at veien må finansieres av staten.

Viser for øvrig til mine to tidligere spørsmål i denne sak. Dokument nr. 15:1562 (2009-2010) og Dokument nr. 15:1561 (2009-2010) om samme sak.

Svar:

Saken ble lagt fram for Stortinget fredag 29. april ved Prop. 106S (2010-2011) Utviding av Aust-Agderpakka. Forslaget er i samsvar med Vegdirektoratets syn.

SPØRSMÅL NR. 1280**Innlevert 18. april 2011 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 29. april 2011 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Vil statsråden i jordbruksoppgjøret sørge for at disse to raser blir godkjent som ammeku, hvis ikke hvorfor?»

BEGRUNNELSE:

I Bondebladet 17. mars står det at i Tyr-systemet er det Tiroler Grauvieh og Melkesimmental som rammes av dette ved at de ikke er godkjent kjøttferaser, og dermed ikke godkjent som ammeku.

Svar:

Det er i Jordbruksavtalen fastsatt krav om at jordbruksforetak som driver melkeproduksjon eller inngår i samdrift i melkeproduksjon, må ha ammekyr av minst 50 prosent kjøttferase for å kunne motta driftstilskudd til spesialisert kjøttfeproduksjon. Kravet gjelder ikke jordbruksforetak uten melkeproduksjon, slike foretak kan derfor motta dette driftstilskuddet også for produksjon med eksempelvis Tiroler Grauvieh og Melkesimmental.

Hensikten med dette kravet er at det skal være et tilstrekkelig tydelig og oversiktlig skille mellom melkeproduksjon med melkekyr og spesialisert storfe-kjøttproduksjon på ammekyr. Et slikt skille er nødvendig for å hindre tilskuddsmotivert omdefinering av dyr mellom melkekyr og ammekyr.

Vi må unngå at ett og samme dyr ved en søknadsomgang for produksjonstilskudd føres opp som melkeku, og ved neste søknadsomgang eventuelt føres opp som ammeku, motivert ut fra hva som vil gi størst utbetalinger av tilskudd ved hver søknadsomgang. Tilskuddsordningene må ikke være utformet slik at de fører til tilpasninger i drifta som kun er basert på tilskudd, og ikke har grunnlag i god agronomisk drift. Dette er viktig for at tilskuddsordningene over Jordbruksavtalen skal ha den nødvendige legitimitet innen landbruket og overfor samfunnet for øvrig. Jeg vil også vise til at det vil være svært vanskelig å gjennomføre forvaltning og kontroll av tilskuddsordningene, dersom ett og samme dyr kan godkjennes under flere tilskuddsordninger rettet mot ulike produksjoner.

Det må derfor være klare vilkår for tilskuddsordningene, når det gjelder hva slags produksjon som gir grunnlag for de enkelte tilskudd. For driftstilskudd til spesialisert kjøttfeproduksjon er det lagt til grunn at kyr som er av minst 50 prosent kjøttferase, ikke vil være aktuelle å drive melkeproduksjon på i Norge.

Dette er derfor satt som vilkår for at jordbruksforetak med melkeproduksjon med melkeraser, likevel kan være berettiget driftstilskuddet for produksjon med kjøttferase. Avtalepartene er enige om regelverket på dette området og vilkåret er derfor nedfelt i Jordbruksavtalen.

Statens landbruksforvaltning (SLF) er i Jordbruksavtalen gitt kompetanse til å spesifisere hvilke raser som kan defineres som kjøttferase. SLF vurderer dette bl.a. ut fra hvor stor melkeytelse som er vanlig for hver kurase.

SLF har innhentet informasjon om Tiroler Grauvieh og kan konstatere at når rasen omtales, så er det så godt som alltid som en kombinasjonsrase. Informasjonen viser at Tiroler Grauvieh har en relativt høy melkeytelse (4-6.000 kg/år). Denne informasjonen er basert på opplysninger på nettstedene hos både Norsk Tiroler Grauvieh Forening, og organisasjoner i Østerrike, Italia og Sveits for denne kurasen. SLF påpeker at informasjonen viser at det kan drives melkeproduksjon med kyr av Tiroler Grauvieh, og at rasen derfor ikke kan defineres som en spesialisert kjøttferase.

Når det gjelder rasen Melkesimmental, vil jeg vise til informasjon fra Norsk Simmental-forening om at denne rasen er en kombinasjonsrase avlet for produksjon av både melk og kjøtt. Gjennomsnittlig ytelse i 2007 blant foreningens medlemmer var 7.300 kg melk.

Informasjonen viser tydelig at det drives melkeproduksjon med Melkesimmental i Norge, og at det derfor ikke er grunnlag for å utbetale driftstilskudd til spesialisert kjøttfeproduksjon til denne driftsformen. I denne sammenheng kan det påpekes at Norsk Rødt Fe, som er den dominerende kurase i norsk melkeproduksjon, også er en kombinasjonsrase.

Jeg ser at overnevnte vurderinger kan slå uheldig ut for melkeprodusenter i Norge som i tillegg har satset på Tiroler Grauvieh som ammeku i en driftsform uten melkeproduksjon. I et møte 12.04.11 mellom Landbruks- og matdepartementet v/statssekretær Heggem og TYR (organisasjonen for jordbruksforetak med produksjon med spesialisert kjøttfe), ble det avtalt å avholde et møte mellom departementet, TYR og SLF. Det ble vektlagt at vilkårene må være like for alle kuraser, men at man i fellesskap bør gjennomgå vilkårene som nyttes for å definere hvilke raser som skal regnes som spesialisert kjøttferase. Eventuelle forslag til endringer må videre drøftes med Norges Bondelag og Norsk Bonde- og Småbrukarlag.

SPØRSMÅL NR. 1281**Innlevert 18. april 2011 av stortingsrepresentant Torgeir Trædal****Besvart 29. april 2011 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Kan statsråden redegjøre for når statistikk over faktisk tillatt tamrein og reelle reintall vil foreligge?»

BEGRUNNELSE:

Landbruks- og matdepartementet har delegert myndighet til Reindrifftsforvaltningen til å fastsette bærekraftig antall rein fordelt på sidaer og reinbeitedistrikt. For tiden innhentes det oversikt over faktisk antall tamrein pr. siida og reinbeitedistrikt.

Svar:

I begrunnelsen for sitt spørsmål viser representanten til at Landbruks- og matdepartementet har delegert myndighet til Reindrifftsforvaltningen til å fastsette bærekraftig antall rein fordelt på siidaer og reinbeitedistrikt.

Jeg vil innledningsvis påpeke at det som sies i begrunnelsen om myndighet til å fastsette reintallet, ikke er riktig. I reindrifftsloven av 2007 inngår hjemmelen for regulering av reintallet i bruksreglene for distriktet. Bruksreglene utarbeides av distriktsstyret og skal godkjennes av områdestyret. I henhold til reindrifftsloven § 60 skal det fastsettes et øvre reintall for den enkelte sommersiida ut fra det beitegrunnlaget som siidaen disponerer. Det må her også ses hen til kapasiteten på de øvrige årstidsbeitene, slik at det tas hensyn til det beitet som utgjør minimumsfaktoren. Utover en godkjenning av områdestyret, skal reintallet for den enkelte siida også forelegges Reindrifftsstyret for endelig stadfesting og godkjenning, jf § 58 siste ledd.

En avgjørende forutsetning for at reindrifftsloven av 2007 skal fungere etter hensikten, er at bruksregler for reinbeitedistriktene blir utarbeidet og godkjent. Dette arbeidet har derfor svært høy prioritet, og departementet forutsetter at alle distrikt har godkjente bruksregler i løpet av 2011. De som ikke utarbeider selv, vil få utarbeidet bruksreglene av myndighetene. Når samtlige bruksregler er godkjent, vil det forelig-

ge en oversikt over det totale antall rein som er tillatt i det enkelte reinbeiteområde.

Reindrifftsforvaltningen har i dag oversikt over det reelle reintallet. Oversikten publiseres i de årlige ressursregnskapene. Reintallet er i utgangspunktet basert på reineierens egen melding om reindrift. Reineieren oppgir reintallet per 31. mars, dvs. ved slutten av hvert driftsår som går fra 1. april til 31. mars. Reintallet som oppgis vil i enkelte tilfeller bli korrigert i påfølgende års melding. Slike korreksjoner kan skyldes at Reindrifftsforvaltningen gjennom tellinger har avdekket et annet reintall enn det som er oppgitt av reineieren, eller at reineieren selv har funnet grunnlag for å korrigere reintallet.

Årlig gjennomfører Reindrifftsforvaltningen distriktvis tellinger av rein i Finnmark. I tillegg gjennomføres det enkelte år også reintellinger i distrikter sør for Finnmark. Årsaken til at man ikke teller samtlige distrikter i løpet av et år, har sammenheng med at tidsrommet det er praktisk mulig å telle rein er begrenset, samt at det er svært kostbart å telle rein.

Avslutningsvis vil jeg vise til at Reindrifftsforvaltningen utgir "Ressursregnskapet for reindriffts-næringen" og "Totalregnskapet for reindriffts-næringen" hvert år.

Ressursregnskapet er Reindrifftsforvaltningens årlige rapport om ressurs situasjonen i næringen. Rapporten belyser forhold som er knyttet til beitegrunnlag, reintall, flokkstruktur, produksjon, tap, virkemidler, organisering, samt ressursfordeling. Rapporten representerer et viktig grunnlagsmateriale for bl.a. forvaltningens ressursforvaltning.

Totalregnskapet viser en oversikt over den økonomiske situasjonen i næringen, både for landet som helhet og for de ulike reinbeiteområdene. Det er Økonomisk utvalg for reindrifften som årlig legger frem publikasjonen. Totalregnskapet danner utgangspunktet for forhandlingene om en næringsavtale mellom Staten ved Landbruks- og matdepartementet og reindriffts-næringen ved Norske Reindrifftsamers Landsforbund.

SPØRSMÅL NR. 1282**Innlevert 18. april 2011 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 27. april 2011 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken****Spørsmål:**

«Hva er regjeringens begrunnelse for at lønnen på introduksjonsprogrammet er lavere for de under 25 år enn for de over 25 år?»

BEGRUNNELSE:

Flykninger som blir bosatt i en kommune og deltar i NAVs Introduksjonsprogram for innvandrere får utbetalt en lønn som utgjør 2G, dvs. 12 606 kroner pr. måned. Dersom flykningen er under 25 år mottar man bare 2/3 av 2G, dvs. 8 404 kroner pr måned – ref. § 8 i Introduksjonsloven.

Årsaken til dette er vanskelig å forstå. Mat, klær og bosted kan umulig koste mindre for en ungdom enn for en voksen, gitt at de er enslige og bor alene.

Svar:

Begrunnelsen for at deltakere i introduksjonsprogrammet mellom 18 og 25 år får redusert stønad er at dersom de under deltakelse i introduksjonsprogrammet får full introduksjonsstønad vil overgang til ordinær utdanning med ordinær utdanningsstøtte innebære vesentlig fall i deres likviditet. Dette vil kunne undergrave introduksjonsprogrammets formål som er rask overgang til arbeid eller ordinær utdanning. For en mer utfyllende begrunnelse for regelen viser jeg til Ot.prp. nr. 28 (2002-2003) kapittel 13.7. Jeg er kjent med at mange deltakere i introduksjonsprogram mellom 18 og 25 år foruten introduksjonsstønad mottar supplerende sosialhjelp. Dette gjelder særlig enslige forsørgere, jf. evaluering av introduksjonsordningen i 2007 utført av Fafo og ISF.

Jeg viser for øvrig til at lov om sosiale tjenester i arbeids- og velferdsforvaltningen § 35 annet ledd har en tilsvarende regel for deltakere i kvalifiseringsprogrammet.

SPØRSMÅL NR. 1283**Innlevert 18. april 2011 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 10. mai 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Hva vil være de reelle konsekvensene for Oslo-sykehusene av den nye kriteriebaserte inntektsmodellen som Helse Sør-Øst vedtok 14. april, både når det gjelder eksisterende tilbud og vedtatte/ planlagte opptrappingsplaner?»

BEGRUNNELSE:

Helse Sør-Øst vedtok 14. april i år å kutte i Oslo-sykehusenes budsjetter med over 500 millioner kroner fram til 2014. Spesielt rammes rus og psykiatri. Kritikken mot det nye inntektsfordelingssystemet er at det ikke tar hensyn til om høyere lønnsnivåer og høyere prisnivå i eiendomsmarkedet i hovedstaden enn i regionen for øvrig bidrar til at det er særskilt kostnadskrevende å drive sykehus i Oslo, at det ikke tas hensyn til i hvilken grad variasjoner i kapasiteten

til kommunehelsetjenesten påvirker sykehusenes kostnader, og at det ikke er gjennomført en konsekvensvurdering av forslag til inntektsreduksjon for Oslo-sykehusene.

Det er imidlertid vanskelig å lese ut fra saksdokumentene til styremøtet i helse Sør-Øst 14. april 2011 de faktiske konsekvensene for sengeposter, behandlingsplasser og annet for sykehustilbudet i Oslo.

Svar:

Et samlet Stortinget vedtok i 2008 en nasjonal omfordeling av Stortingets bevilgninger til de regionale helseforetakene, basert på anbefalinger fra Magnussen-utvalget, fremlagt i NOU 2008:2. Den nasjonale omfordelingen innebar at de tre øvrige helseregionene i løpet av 2009 og 2010 fikk økt sine årlige budsjetter med til sammen 1,2 mrd. kroner mens Helse Sør-Øst beholdt sin ramme.

Den nye modellen for statlig fordeling av basisbevilgning til de regionale helseforetakene ble faset inn i løpet av 2009 og 2010. Helse Sør-Øst gjennomfører fra 2010 en omfordeling internt i regionen i det alt vesentligste basert på de samme kriteriene for fordeling mellom helseforetak som Stortinget har gitt sin tilslutning til og som staten benytter mellom de regionale helseforetakene. Omfordelingen er følgelig godt tuftet på nasjonale prinsipper og implementerer vedtatt politikk.

Befolkningen i Oslo-området har fått en større del av helsekronene enn befolkningen i andre deler av Helse Sør-Øst. Dette gjelder selv om man tar hensyn til spesialiserte tilbud og særlige storbyutfordringer. Tilsvarende har andre helseforetak i Helse Sør-Øst fått en mindre andel av midlene. For regjeringen er det et viktig mål å sikre et likeverdig helsetilbud, og ny inntektsmodell i Helse Sør-Øst innebærer en styrking av andre sykehusområder i regionen. Dette gjelder blant annet Sørlandet sykehusområde der ny inntektsmodell vil bidra til at de kan gi et bedre tilbud til sine innbyggere.

Større byer kan ha et noe høyere behov for ressurser til psykisk helsevern enn det som fanges opp gjennom Magnussen-modellen. Helse Sør-Øst RHF har derfor innarbeidet en storbyfaktor i inntektsmodellen for psykisk helsevern. I tråd med opptrappingsplanen for psykisk helse må det arbeides videre med å desentralisere tilbudet innen psykisk helsevern også i hovedstaden.

I inntektsmodellen for tverrfaglig spesialisert rusbehandling får Oslo sykehusområde en basisbevilgning per innbygger som er 30-35 prosent høyere enn de andre helseforetakene i Helse Sør-Øst. Årsaken er primært forhold som klassifiseres som storbyrelaterte og som kan forklares med økt tilstrømming av pasienter med rusrelaterte diagnoser, særlig narkotika fra andre deler av regionen.

Helse Sør-Øst RHF har informert meg om at de særlige utfordringer Oslo sykehusområde har, knyttet til de pågående omstillingsprosesser og implementering av inntektsmodellen, håndteres i forbin-

delse med økonomisk langtidsplan og budsjett 2012. Styret i Helse Sør-Øst RHF har presisert at kostnader knyttet til vedtatte, tidsbegrensede omstillingsprosesser må håndteres utenfor den kriteriebaserte inntektsmodellen. Jeg er kjent med at Helse Sør-Øst RHF for å avhjelpe denne situasjonen, har satt i verk særlige tiltak. Helse Sør-Øst RHF har vedtatt å gi Oslo sykehusområde ett og et halvt år med ekstra tid til omstillinger og tilpasninger til den nye inntektsmodellen. Dette gjør de ved å utsette videre innfasing av inntektsmodellen for Oslo sykehusområde til 2013. På denne måten gis hovedstadsområdet en bedre tidsramme for å tilpasse driften til de økonomiske rammer ny inntektsmodell legger opp til.

I sum har Helse Sør-Øst i 2010-2011 bidratt med til sammen 1,2 mrd. kroner til OUS i form av særskilte bevilgninger til drift og investeringer og mulighet til å gå med underskudd som følge av de pågående omstillingene ved helseforetaket. Det er således ingen kutt i budsjettene til OUS utover det som naturlig følger av at et pasientgrunnlag på 160 000 er overført fra Oslo universitetssykehus HF (OUS) til Akershus universitetssykehus HF. For at OUS skal holde seg innenfor den budsjetttrammen som Helse Sør-Øst RHF har satt, er det derfor helt nødvendig at helseforetaket kommer i gang med omstillinger i driften og tilpasser sitt kostnadsnivå til det pasientgrunnlaget de har ansvar for.

Jeg er i tett dialog med Helse Sør-Øst RHF som forsikrer meg om at pasienttilbudet i hovedstadsområdet ikke skal påvirkes negativt verken av omstillingene som en følge av hovedstadsprosessen eller samhandlingsreformen. På sikt skal nettopp omstillingene føre til bedre kapasitets- og ressursutnyttelse med reduserte ventetider som en konsekvens. Helse Sør-Øst RHF har forsikret meg om at de følger situasjonen nøye – og har tett dialog med OUS.

Jeg forutsetter derfor at befolkningen i hovedstadsområdet fortsatt skal ha et trygt og godt sykehustilbud, og at pasienter innen psykisk helsevern og rusbehandling prioriteres i tråd med politiske føringer.

SPØRSMÅL NR. 1284**Innlevert 18. april 2011 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 28. april 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«En rovviltkontakt som varslet om uheldige forhold internt i SNO, fikk ikke fornyet verken kontrakt eller sin begrensede politimyndighet. Det er dokumentert at SNO i 10 år eller mer har operert med ulovlige kontrakter. I brev datert 12.4.11 har denne rovviltkontakten plutselig fått tilbud om nytt engasjement, i form av ny lovlig kontrakter. Saken innebærer at en varsler ble forsøkt presset ut. Etter at han brukte advokat, har SNO snudd.

Vil statsråden ta initiativ til at SNO begrunner sine handlinger?»

BEGRUNNELSE:

Saken er meget alvorlig. Et statlig organ - SNO - har i årevis hatt sine lokale rovviltkontakter på ulovlige kontrakter. Når en av dem sier noe om kritikkverdige forhold internt - varsling - så reageres det først fra SNO med å frata den rovviltkontakten all myndighet og dermed hans inntekter. Dette kan i verste fall ses på som bevisst handling for å holde all intern kritikk nede gjennom at man ikke har gitt rovviltkontaktene en økonomisk trygghet til å kunne være åpne. Dette er noe regjeringen ikke aksepterer hos noen andre arbeidsgivere.

Når advokat kobles inn og det avsløres bl.a. ulovlige kontrakter, så reverserer plutselig SNO alle tiltak, men uten noen som helst forklaring eller unn-

skyldning til personen dette angår eller til omgivelsene. Dette er skandaløs behandling av en ansatt og statsråden bør forsikre seg om at de nødvendige unnskyldninger og begrunnelser gis fra SNO sin side.

Svar:

I den første perioden var rovviltkontaktene etablert i fylkesmannsembetene, mens de fra 2000 har vært tilknyttet Statens naturoppsyn. På bakgrunn av at arbeidsoppgavene i stor grad har vært hendelsesstyrte ble rovviltkontaktene engasjert med årlige kontrakter. Det har vært endringer og utvidelser i arbeidsoppgavene til rovviltkontaktene i perioden fra det såkalte rovviltkontaktnett ble etablert på 1980-tallet og frem til i dag, og tilsettingsformen har vært under kontinuerlig vurdering. Vi har nå foretatt en ny juridisk vurdering av tilsettingsformen. Resultatet av denne viser at det ikke lenger er grunnlag for bruk av midlertidige kontrakter som tilsettingsform for rovviltkontaktene, og som følge av dette får nå alle rovviltkontaktene tilbud om fast stilling. Dette betyr blant annet at rovviltkontaktene omfattes av stillingsvernet for fast ansatte i staten.

Når det gjelder det konkrete tilsettingsforholdet representanten Gundersen viser til vil jeg ikke kommentere dette nærmere. Dette er en personalsak og skal håndteres deretter.

SPØRSMÅL NR. 1285**Innlevert 18. april 2011 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 2. mai 2011 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Stortinget behandlet denne uken en budsjettendring for å styrke samtrening mellom 330 skvadronen og politiet. Dette viser en manglende forståelse fra regjeringens side da det kun er få måneder siden budsjettet for 2011 ble vedtatt. Dersom det var slik at dette ikke var tatt høyde for dette i årets budsjett vil jeg hevde at statsråden ikke har tatt sine oppgaver på alvor.

Mitt spørsmål blir derfor om statsråden kan forsikre Stortinget om at all nødvendig kapasitet vil forefinnes gjennom hele 2011?»

BEGRUNNELSE:

Stortinget har i svært liten grad vært informert om samhandlingen mellom politiet og forsvaret når det gjelder samtrening og i hvor stor grad denne har vært på et tilfredsstillende nivå. Så lenge det ikke in-

formerer om dette på egnet måte legger Stortinget til grunn at alt fungerer som det skal. Likevel har man erfart at 2010 var et år hvor beredskapen ikke var på det nivået den burde være. At forsvaret har utfordringer med å stille nødvendig helikopterkapasitet er et faktum, samt at dagens redningshelikoptere helt klart er modne for utskifting. Videre håper jeg statsråden vil sørge for å ha et helt klart redningsfaglig fokus når den endelige anskaffelsen av nye redningshelikoptere skal skje.

Svar:

Arbeidet med å sørge for at det er tilstrekkelig kapasitet både når det gjelder Sea Kings redningsberedskap og annen beredskap som 330 skvadronen bistår

politiet med, er en kontinuerlig prosess i nært samarbeid mellom Justisdepartementet og Forsvarsdepartementet. Det har etter hvert vist seg at det ble en for stor utfordring å ha et tilstrekkelig antall helikoptre operative til å kunne delta i samøvelse med politiet samtidig som dette ikke skulle gå utover redningsberedskapen. Dette ble endelig avklart etter at Regjeringen hadde lagt frem Prop. 1 S (2010-2011) for Stortinget.

Basert på den informasjonen vi nå har legger jeg til grunn at nødvendig kapasitet forefinnes gjennom hele 2011.

Jeg vil ellers forsikre om at jeg er opptatt av at anskaffelsen av nye helikoptre skal ha den nødvendige fremdrift.

SPØRSMÅL NR. 1286

Innlevert 18. april 2011 av stortingsrepresentant Arve Kambe

Besvart 29. april 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Mange kommuner opplever grov overstyring av det kommunale selvstyret gjennom innsigelser fra fylkesmenn og fylkeskommuner. Ofte blir kommuner tvunget til å gi seg for å få planer godkjent. Mange saker ender likevel opp i Miljøverndepartementet til endelig avgjørelse.

Kan statsråden utarbeide en oversikt som viser departementets saksbehandlingstid, antall saker, fordeling på hvilke saker MD har opprettholdt innsigelse eller stadfestet kommunens vedtak fordelt på årene 2010, 2009, 2008, 2007 og 2006?»

BEGRUNNELSE:

Mange kommuner rapporterer om at Miljøverndepartementet bruker lang tid på å avgjøre innsigelser som kommer inn til departementet for avgjørelse.

Dette medfører at fylkesdelplaner, kommuneplaner og reguleringsplaner ikke kan tre i kraft før departementet har avgjort saken. Kommuner har i følge plan- og bygningsloven saksbehandlingsfrister som de bestreber seg på å holde. Mange undrer seg på at departementet bevilger seg langt mer tid på å behandle klagesaker fra Fylkesmannen, enn kommuner bruker på å lage reguleringsplaner.

Dette påvirker kommuner, næringsliv, grunneiere og utbyggere på en negativ måte fordi det oppstår et tidsvakuum som ingen parter vet når tar slutt.

Det kunne være en ide at Miljøverndepartementet fikk en tidsfrist til å behandle innsigelser slik kommuner og fylkesmennene har.

For at Stortinget skal ha et godt grunnlag for å vurdere disse sakene, ber jeg om at statsråden oversender statistikk over alle saker hvor Miljøverndepartementet har lagt ned innsigelser på kommunale planer, alle saker hvor departementet har opprettholdt kommunale planer og antall dager fra saken kom til departementet til endelig vedtak ble gjort, fordelt på hver sak fordelt på årene 2010, 2009, 2008, 2007 og 2006.

Jeg trenger ikke vite hvilke saker det gjelder eller hvilke kommuner det gjelder. I denne omgang er jeg kun opptatt av omfang, resultat og saksbehandlingstid.

Svar:

Spørsmålet har relevans til representantforslag til Energi- og miljøkomiteen om styrking av lokaldemokratiet og eiendomsretten i miljø- og arealforvaltningen, hvor det blant annet foreslås lovendringer for å redusere statlige og regionale myndigheters adgang til å fremme innsigelse.

Jeg viser til at representantforslaget ble behandlet i Stortinget første gang 21. mars 2011 og ikke har støtte av flertallet.

Jeg gjentar her utdrag av mitt brev av 23. november 2010 til energi- og miljøkomiteen:

”Innsigelsesordningen er et nødvendig element i det samlede plansystemet. Den skal sikre at overordnede interesser ivaretas og følges opp tilstrekkelig i kommunale planer, og at plansaker løftes opp til sentral avgjørelse når det er konflikt mellom myndigheter om viktige spørsmål.”

Det blir fremmet mange innsigelser til planforslag som er under arbeid. Innsigelsene fremmes der kommunens planforslag berører nasjonale eller viktige regionale hensyn. Kommunene rapporterer antall innsigelser og begrunnelser gjennom Kostra-systemet. Innsigelsene bidrar til bedre kvalitet på mange

av planene, og sikrer at viktige nasjonale hensyn knyttet til utbygging eller vern blir sikret i planprosessene.

Av de over 2000 kommunale planer som ble vedtatt av kommunestyrene i 2009, ble bare 49 eller ca. 2 % sendt Miljøverndepartementet for avgjørelse. Det betyr at de aller fleste innsigelser ble løst gjennom planprosessen, enten ved at planene ble endret, eller ved at innsigelsene ble trukket. De fleste av disse innsigelsene er knyttet til samferdselstiltak, natur og friluftsliv, jordvern og strandsone. I nesten halvparten av sakene ble kommunens plan helt eller delvis godkjent av Miljøverndepartementet, slik det framgår av tabellen nedenfor.

	Antall planer avgjort i MD	Gjennomsnittlig saksbehandlingstid i måneder	Innsigelse tatt til følge – planen godkjennes ikke	Innsigelse tatt delvis til følge – planen godkjennes med endringer	Innsigelse ikke tatt til følge – planen godkjennes
2010	29	9	13	6	10
2009	49	10	28	8	13
2008	37	8	25	3	9
2007	32	8	25	3	4
2006	37	8	22	8	7

Ovenstående tabell omfatter både kommuneplaner og reguleringsplaner. En plan kan inneholde innsigelser fra flere myndigheter, som alle representerer nasjonale interesser. Det kan for eksempel være vegmyndighetene som ønsker en bestemt vegløsning av hensyn til kostnader eller trafikkavvikling, mens landbruksmyndighetene ønsker en annen trasé av hensyn til jordvern.

Mange av sakene krever avklaring med andre departementer, og kan også inneholde kompliserte problemstillinger med behov for tilleggsutredninger. Dette kan for eksempel gjelde når kommunen ønsker å bygge i et rasutsatt område, eller der planen berører en truet naturtype.

Saksbehandlingstiden varierer mye, og for enkle saker ligger den på 4-6 måneder, inkludert befarings- og politisk avklaring. For de mer kompliserte sakene, som ofte krever avklaring mellom departementene, kan saksbehandlingstiden bli lenger. Miljøverndepartementet arbeider med å holde saksbehandlingstiden nede. Samtidig er det viktig at sakene er tilstrekkelig grundig utredet i forhold til

kravene blant annet i plan- og bygningsloven og naturmangfoldloven. Departementets avgjørelser gir uttrykk for nasjonal arealpolitikk og vil derfor kunne ha stor betydning for andre kommunale plansaker.

Jeg vil arbeide for å styrke den kommunale planleggingen, og sikre at regionale myndigheter har en best mulig forståelse for hvordan de skal veilede kommunene i planleggingen og hvordan innsigelses-systemet bør praktiseres. Plan- og bygningsloven av 2008 har innført krav om at regionale myndigheter må gi innspill til viktige utfordringer tidlig i planprosessen. Videre skal det som hovedregel gjennomføres meklingsaker før de sendes til departementet for avgjørelse.

Jeg arbeider for en effektiv saksbehandling i departementet, og ser det ikke som hensiktsmessig å innføre en tidsfrist for departementets saksbehandlingstid. Dette er svært ulike saker, og tidsbruken avhenger blant annet av befaringsmulighetene, krav til faglige utredninger og politisk avklaring mellom departementene.

SPØRSMÅL NR. 1287**Innlevert 18. april 2011 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 5. mai 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«I motsetning til det mange tror betaler pleietrengende eldre for å bo på sykehjem. Betalingen reguleres av en sentral forskrift i Helse- og omsorgsdepartementet omtalt som Vederlagsforskriften fra 1995. Hovedgrunnlaget er at beboer beholder 25 % av Folketrygdens grunnbeløp og 15 % av øvrige pensjoner. Betalingen for egen sykehjemsplass er alle øvrige inntekter etter fradrag for skatt.

Vil statsråden konkret vurdere endring i forskriften slik at beboer kan beholde 25 % av alle inntekter slik at beboerbetaling reduseres?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til forskrift:

<http://www.lovdata.no/cgi-wift/ldles?xdoc=/for/ff-20101220-1754.html>

"§ 3. (Vederlagets størrelse ved langtidsopphold)

Vederlaget må ikke overstige de reelle oppholdsutgifter. Kapitalutgiftene skal ikke tas med i beregningen av oppholdsutgiftene. Kommunen fastsetter oppholdsutgiftene ved den enkelte institusjon.

Av inntekter inntil folketrygdens grunnbeløp, fratrukket et fribeløp på kroner 6 600 pr. år, kan det kreves betalt 75 % årlig. Betalingen skal begrenses slik at enhver har i behold til eget bruk minst 25 % av folketrygdens grunnbeløp i tillegg til fordelene av fribeløpet. Av inntekter utover folketrygdens grunnbeløp betales inntil 85 %"

Sykehjemsboere avkreves det meste av sin samlede inntekt (pensjon og annen inntekt) etter skatt som betaling for opphold i institusjon. Det er rimelig at beboer betaler en viss egenandel for oppholdet fordi man ikke lenger har fullstendig egen husholdning og fordi man får medisinske og sosiale heldøgnstjenester ved opphold i institusjon. Likevel fremstår betalingen for beboerne som omfattende; det meste av egen inntekt beslaglegges gjennom bestemmelsene i Vederlagsforskriften. Jeg peker spesielt på at denne betaling skjer etter at skatt pensjon og annen inntekt er betalt.

Etter min vurdering vil det være rimelig å redusere omfanget av betaling for plass i sykehjem og håper selvsagt at statsråden vil se på en slik betalingsreduksjon. Det mest urimelig med ordningen er likevel slik jeg ser det at pensjon og annen inntekt behandles ulikt. Et viktig tiltak for å dempe betalingsomfanget

for sykehjemsplass ville derfor være å likestille alle inntekter (alle typer pensjon og alle øvrige årlige inntekter) og slik at beboer i sykehjem beholder 25 % av dette. Jeg håper statsråden ikke bare vil se nærmere på dette men også sørge for at en slik endring kan gjennomføres slik at pleietrengende eldre som bor på institusjon får beholde litt mer av sin egen inntekt etter at skatt er betalt.

Svar:

Forskrift om vederlag for opphold i institusjon mv av 26. april 1995 angir det maksimale av hva kommunene kan kreve i vederlag fra beboere på sykehjem. Det følger av denne forskriften at av inntekter inntil folketrygdens grunnbeløp, fratrukket et fribeløp på kr. 6 600 pr. år, kan det kreves betalt inntil 75 % årlig. Av inntekter utover folketrygdens grunnbeløp, kan det kreves betalt inntil 85 %. Av hensyn til beboere med hjemmeboende ektefelle eller mindreårige barn, er det i forskriftens § 5 gitt særskilte fradragregler.

Beboere på sykehjem mottar en rekke varer og tjenester som hjemmeboende i prinsippet må betale selv, og som i mange tilfeller utgjør en betydelig del av den enkeltes inntekt. Vederlaget dekker kost, losji, nødvendig tannbehandling, medisiner og helsetjenester som kommunen organiserer i medhold av kommunehelsetjenesteloven. Det er derfor ikke urimelig å kreve vederlag for sykehjemsopphold.

Som kjent har regjeringen fremmet forslag til ny kommunal helse- og omsorgslov som skal erstatte dagens kommunehelsetjenestelov og sosialtjenestelov. Under forutsetning av at Stortinget vedtar denne loven, vil dette kreve en revisjon av forskriftene som er gitt i medhold av dagens kommunehelsetjenestelov og sosialtjenestelov, herunder vederlagsforskriften. I dette arbeidet tar jeg sikte på å forenkle vederlagsforskriften slik at den blir enklere å forholde seg til både for sykehjemsbeboere og for kommunene. Dette samtidig som jeg vil ivareta en sosial profil på vederlagsbetalingen.

Det er imidlertid viktig å være klar over at vederlagsbetalingen utgjør et inntektsgrunnlag for kommunene på over 4 milliarder kroner, og utgjør på den måten en viktig andel av finansieringsgrunnlaget for drift av kommunale helse- og omsorgstjenester.

SPØRSMÅL NR. 1288**Innlevert 18. april 2011 av stortingsrepresentant Laila Dávøy****Besvart 3. mai 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Jeg viser til oppslag Aftenposten i dag fredag 15. april om at Oslo Universitetssykehus må spare 500 millioner i løpet av året. Dette er svært alvorlig, ikke minst sett i sammenheng med oppfølgingen av Samhandlingsreformen fra 2012. I den forbindelse har regjeringen forslått at ytterligere midler fra sykehusene skal overføres kommunene.

Kan statsråden garantere at nedskjæringer ved OUS ikke vil gå ut over pasienttilbudet?»

Svar:

Innledningsvis vil jeg gjøre oppmerksom på at spørsmål 1275 fra representant Per Arne Olsen og spørsmål 1288 fra representant Laila Dávøy innholdsmessig er svært like og at svarene på disse spørsmålene av denne grunn også vil være likelydende.

Som representanten er kjent med, har det siden 2004 da Stortinget ga klarsignal for byggestart for nye Akershus universitetssykehus HF (Ahus), vært klart at Oslo universitetssykehus HF (OUS) ville få redusert sitt pasientgrunnlag. Helse Sør-Øst RHF har som en konsekvens av dette satt krav om at OUS må gjøre tilpasninger i sitt kostnadsnivå. Ahus har fra 1. januar 2011 overtatt ansvaret fra OUS for et pasientgrunnlag bestående av ca 160.000 innbyggere fra Alna bydel i Oslo og Follo-kommunene. Dette krever økte budsjetterammer og flere ansatte ved Ahus, og tilsvarende reduksjoner i budsjetterammer og ansatte ved OUS.

Endringene i ressurser til OUS og Ahus som følge av overføring av pasientgrunnlag har lenge vært kjent for samtlige helseforetak i Helse Sør-Øst. I november 2010 vedtok styret i OUS et budsjett for 2011 der redusert inntektsnivå etter overføring til Ahus og Vestre Viken HF ble stadfestet. Det ble på dette grunnlaget vurdert og anslått av styret i OUS en resultatrisiko på om lag 600 mill kroner for 2011. Denne utfordringen er løst ved at OUS er tilført 225 mill. kroner i økte bevilgninger og det er åpnet for at OUS i tillegg kan gå med i underskudd på inntil 400 mill i 2011.

I sum har Helse Sør-Øst i 2010-2011 bidratt med til sammen 1,2 mrd. kroner til OUS i form av særskilte bevilgninger til drift og investeringer og mulighet

til å gå med underskudd som følge av de pågående omstillingene ved helseforetaket. Det er således ingen kutt i budsjettene til OUS utover det som naturlig følger av at et pasientgrunnlag på 160 000 er overført fra OUS til Ahus. For at OUS skal holde seg innenfor den budsjetterammen som Helse Sør-Øst RHF har satt, er det derfor helt nødvendig at helseforetaket kommer i gang med omstillinger i driften og tilpasser sitt kostnadsnivå til det pasientgrunnlaget de har ansvaret for.

En helt sentral premiss for hovedstadsprosessen var at den ikke skulle føre til økt bemanning i hovedstadsområdet. Antallet ansatte ved OUS må av den grunn tilpasses endringene i pasientgrunnlaget, slik at bemanningen i hovedstadsområdet ikke beslaglegger knappe ressurser på bekostning av øvrige deler av regionen og resten av landet. Den nødvendige bemanningsreduksjonen ved OUS dekkes i stor grad av et behov for økt bemanning ved Ahus. I tillegg innebærer endringene ved OUS også et potensial for effektivisering og dermed totalt sett en mulighet for å få redusert bemanningen i hovedstadsområdet. Dette vil kunne bidra positivt med tanke på knappe ressurser i forhold til andre helseforetak i regionen og for resten av landet. Som representanten nevner i spørsmålet, vil dette i forhold til kommunenes behov i forbindelse med nye oppgaver som følge av samhandlingsreformen, kunne bidra til en spredning av nødvendige ressurser og viktig kunnskap.

Jeg er i tett dialog med Helse Sør-Øst RHF som forsikrer meg om at pasienttilbudet i hovedstadsområdet ikke skal påvirkes negativt verken av omstillingene som en følge av hovedstadsprosessen eller samhandlingsreformen. Det kan skje kortsiktige endringer i ventetider tidlig i prosessen, men på sikt er det en målsetting at omstillingene skal føre til bedre kapasitets- og ressursutnyttelse med reduserte ventetider som en konsekvens. Helse Sør-Øst RHF har forsikret meg om at de følger situasjonen nøye – og har tett dialog med OUS.

Jeg forutsetter derfor at befolkningen i hovedstadsområdet fortsatt skal ha et trygt og godt sykehustilbud, og at pasienter innen psykisk helsevern og rusbehandling prioriteres i tråd med politiske føringer.

SPØRSMÅL NR. 1289**Innlevert 18. april 2011 av stortingsrepresentant Laila Dåvøy****Besvart 29. april 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Arbeidsministeren ønsker en ny kjennelse i trygderetten når det gjelder kvikksølv-saken. Da kvikksølv-saken ble debattert i Stortinget i februar, ga statsråden klart uttrykk for at saken som var vunnet i Trygderetten ikke skulle ankes. Dette ble oppfattet som om statsråden nå ville gi NAV nye retningslinjer for behandling av tilsvarende saker, saker som er blitt liggende i NAV-systemet i lang tid.

Hvorfor vil ikke statsråden likevel anerkjenne den rettsavgjørelsen som foreligger?»

BEGRUNNELSE:

Det er oppsiktsvekkende at statsråden nå trenger en ny rettsavgjørelse i kvikksølv-saken. Den grundige rettsavgjørelsen som foreligger, viser at Trygderettens endring av tidligere praksis er knyttet til økt medisinsk kunnskap om skadevirkninger av kvikk sølv-forgiftning. Det er svært positivt at Trygderetten er oppdatert på dette området og tar konsekvensen av det. Også Helledirektoratet har uttalt at tannhelsepersonell i Norge, i særdeleshet tannhelsesekretærer, kan ha fått kortvarige og langvarige helseskader som følge av kvikksølveksponering. Legespesialister påpeker en klar sammenheng og har innstilt på yrkesskadeerstatning, men NAV har til nå ikke lyttet til disse.

Svar:

I Trygderettens kjennelse den 10. desember 2010, fikk den ankende part, en tidligere kvikksølv-eksponert tannhelsesekretær, under dissens godkjent deler av helseplagene sine som yrkessykdom etter bestemmelsen i folketrygdloven § 13-4 andre ledd.

Arbeids- og velferdsdirektoratet har bedt departementet avklare hvordan Arbeids- og velferdsetaten i sin framtidige saksbehandling skal forholde seg til kjennelsen. Den bryter ifølge direktoratet med rammene lovgiver har fastsatt, og med Trygderettens langvarige praksis på området, en praksis Arbeids- og velferdsetaten følger i denne type saker. Direktoratet understreker at dersom etaten skal følge den rettsoppfatning som Trygderetten uttrykker i kjennelsen, vil det innebære en betydelig omlegging av praksis på området og kunne ha betydning for andre arbeidstakergrupper.

Høyesterett har uttalt at kjennelser fra Trygderetten som inngår i en fast, langvarig og i det vesentlige konsekvent praksis, skal tillegges stor rettskildemessig vekt. Høyesterett har nedtonet betydningen av enkeltkjennelser, og presiserer i en dom: "Det som måtte være uttalt i den enkelte avgjørelse, kan derimot ikke tillegges selvstendig rettskildemessig betydning."

Etter mitt syn mangler én kjennelse avsagt under dissens, og som bryter med langvarig praksis i Trygderetten, tilstrekkelig rettskildemessig vekt til å gi grunnlag for en praksisomlegging i Arbeids og velferdsetatens behandling av yrkessykdomssaker.

Til tross for at kjennelsen ikke gir grunnlag for en praksisendring, har den skapt usikkerhet om rettstilstanden på området som det vil være ønskelig å få avklart.

Jeg er opptatt av at alle som mener de er skadet i forbindelse med arbeidet, får en skikkelig og korrekt behandling av sin sak. En forutsetning er at det ikke er uklart hvordan regelverket skal praktiseres. For å sikre forutberegnelighet og rettsikkerhet for alle grupper, må vi ha en entydig og forutsigbar praksis. Derfor er det av betydning å få en mer prinsipiell avklaring.

I interpellasjonsdebatten i Stortinget den 10. februar i år, ga jeg uttrykk for at jeg vil gi Arbeids- og velferdsdirektoratet de nødvendige avklaringer om hvordan de framover skal forholde seg til denne type saker.

Samtidig påpekte jeg at det av hensyn til skadelidte ikke var ønskelig å prøve kjennelsen for lagmannsretten. Jeg understreket likevel at dette ikke betød at praksis er lagt om. Tvert om framholdt jeg at vi må vurdere totaliteten i regelverket, før jeg på egnet måte vil komme tilbake til hvordan vi skal behandle disse sakene videre.

Som ledd i en nødvendig og prinsipiell praksisavklaring, har departementet i brev av 11. april i år bedt Arbeids- og velferdsdirektoratet om å ta en ny sak om kvikksølv til Trygderetten. Inntil en ny kjennelse foreligger, vil Arbeids- og velferdsetaten ikke fatte vedtak i tilsvarende saker. Det legges til grunn at Trygderetten vil behandle saken raskt.

SPØRSMÅL NR. 1290**Innlevert 19. april 2011 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 4. mai 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Ifølge media skal Forsvaret kvitte seg med 500 mål på Kokstad, like ved Flesland flyplass. Området rundt flyplassen - som er Norges nest største - har store muligheter for å bli et viktig nasjonal transportknutepunkt. Mulig etablering av ny godshavn for Bergensregionen og fremføring av nasjonal jernbane til området med utvikling av tilhørende terminal kan utvikle Fleslandsområdet i tråd med målene i NTP om knutepunkt.

Hvordan vil samferdselsministeren sikre areal til og fremskynde arbeidet med et slikt knutepunkt?»

Svar:

Hordaland fylkeskommune arbeider for tiden med en fylkesplan for framtidig havne- struktur i Bergensområdet. I tilknytning til dette arbeidet ses det bl.a. på muligheten for samlokalisering av havn og jernbanegodsterminal. Ett av alternativene for lokalisering av ny godshavn er ved Bergen lufthavn på

Flesland. Aktuelle lokaliseringalternativer for ny godsterminal i Bergensområdet må ses i sammenheng med utviklingen av transportsystemet som helhet.

Pågående utredningsarbeider vil gi grunnlag for å vurdere hva som vil være den beste framtidige terminalstrukturen for Bergensområdet, og dermed hvilke arealer som skal avsettes til formålet. I tillegg til å vurdere hensiktsmessig struktur, må det bl.a. vurderes hvilke alternativer som er teknisk fornuftig å gjennomføre. Det er for tidlig i prosessen nå til å låse valget til en lokalitet (både når det gjelder lokalisering av havn og jernbanegodsterminal). Jeg mener det er viktig at de igangsatte utredningsprosessene, bl.a. knyttet til framtidig havnestruktur og KVV/KS1 for Bergensregionen, fullføres, før det tas endelig politisk stilling til disse svært viktige lokaliseringsspørsmålene knyttet til det overordnede godstransportsystemet i Bergensregionen.

SPØRSMÅL NR. 1291**Innlevert 19. april 2011 av stortingsrepresentant Henning Skumsvoll****Besvart 4. mai 2011 av olje- og energiminister Ola Borten Moe****Spørsmål:**

«I en kronikk i Dagbladet 05.02.09 skrev daværende energiminister Terje Riis-Johansen at hans visjon er at Norge i 2030 forsyner Europa med strøm fra store havvindmølleparker utenfor Norskekysten.

Deler statsråden denne visjonen, og er statsråden villig til å se på opposisjonens forslag om å opprette et test/demonstrasjonsprogram for havvindmølleteknologi, ref Dokument 8:107 S (2009-2010)?»

Svar:

Det er betydelig interesse for forskning, utvikling og utbygging av vindkraft i Norge. Det samme gjelder deltakelse i, og leveranser til, utbyggingsprosjekter i andre land. Norge har energiresurser og flere store selskaper med en bred aktivitet på området.

Regjeringen ønsker å bygge oppunder denne ut-

viklingen. Satsing på forskning, utvikling og fullskala demonstrasjon, og en egen lov om havenergi er sentrale elementer i arbeidet. Havenergi er et område der potensialet kan være stort for både eksport av teknologi og framtidig kraftproduksjon fra fornybare energikilder i Norge.

Kostnadene knyttet til havvind må reduseres og nye løsninger utvikles. Forskning, utvikling og demonstrasjon vil derfor fremdeles være viktig for å fremme havbasert kraftproduksjon. Norges forskningsråd og Enova er regjeringens viktigste redskap i denne sammenhengen. Regjeringen har hevet de årlige forskningsbudsjettene til fornybar energi og energieffektivisering med om lag 450 millioner kroner siden 2007. Regjeringen har også tildelt Enova en særskilt rolle for fullskala demonstrasjon av nye teknologier.

Enovas tematiske satsing på Fornybar marin

kraftproduksjon ble etablert i 2009 og er et viktig element i Enovas demonstrasjonsprogram. I regjeringsplattformen skriver vi at "ved opprettelse av et felles sertifikatmarked skal Enovas innsats særlig rettes mot energieffektivisering, varme og utprøving av

umodne teknologier". I forhandlingene om ny avtale med Enova, som skal være på plass ved utgangen av 2011, vil vi søke å formulere et særskilt mål for demonstrasjonsaktivitetene, jf. Prop. 101 L (2010-2011).

SPØRSMÅL NR. 1292

Innlevert 20. april 2011 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 2. mai 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Det nærmer seg fristen for innlevering av selvangivelsen. I den forbindelse er det mange som har behov for å komme i kontakt med skattetaten for å få veiledning og svar i forbindelse med utfyllingen av selvangivelsen. Når man forsøker å ta kontakt med skattetaten på telefonen, så får man beskjed om at på grunn av stor pågang så må du prøve å ringe igjen senere.

Mener statsråden dette er tilfredsstillende og god kundebehandling fra skattetaten sin side, og hva vil statsråden gjøre for å sikre at folk får hjelp også på telefonen?»

BEGRUNNELSE:

sjekk>

Svar:

Jeg er kjent med at skatteetaten legger stor vekt på at skattyter skal få den veiledningen det er behov for i forbindelse med selvangivelsen. Derfor er skattetaten også ute med veiledning gjennom en rekke kanaler. Først og fremst er det etatens nettsted - skatteetaten.no - som er stedet for de som søker veiled-

ning. Her finnes god og lett tilgjengelig veiledning knyttet til de fleste tema i selvangivelsen. Innholdet oppdateres kontinuerlig ut fra hva skattyter erfaringsmessig spør etter. Her er det også lagt inn veiledninger på video om fradrag, boligverdi og formuesverdi på bil.

I tillegg til de ordinære skattekontorene som er åpne for publikum, er også etatens medarbeidere ute på jernbanestasjoner, kjøpesentre og andre steder hvor folk ferdes, for å gi veiledning.

Når det gjelder bruk av telefon er jeg kjent med at skatteetaten hadde utvidet åpningstid den siste uken før innleveringsfristen. Men pågangen var stor og de fleste som ringte fikk tilbud om å bli ringt opp igjen, slik at de slapp å sitte lenge i telefonkø. De som allikevel valgte å stå i kø, opplevde noe ventetid i de mest hektiske periodene. I helt spesielle perioder var trafikken på telefonen så stor at skatteetaten ikke hadde kapasitet til å hjelpe alle med en gang. Da fikk innringerne beskjed om å legge på, for å prøve igjen senere. Den siste uka før fristen gikk ut, økte skatteetaten kapasiteten til å svare på telefonhenvendelser.

På denne bakgrunn mener jeg at skatteetaten gjennomgående har et tilfredsstillende servicenivå.

SPØRSMÅL NR. 1293**Innlevert 26. april 2011 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 2. mai 2011 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Kan statsråden redegjøre for de ulike tilskuddsordninger landbruket kan søke om i tillegg til overføringer over jordbruksoppjøret administrert av Statens Landbruksforvaltning (SLF) samt omfanget av disse ordningene i kroner, og hva vil statsråden gjøre for at fordeling av disse tilskuddene blir offentliggjort på lik linje med fordelingen av tilskudd gjennom SLF?»

BEGRUNNELSE:

Statens Landbruksforvaltning administrerer fordeling av produksjonstilskudd i jordbruket. Fordelingen av tilskuddene gjøres i februar og juni og offentliggjøres.

I tillegg kan det søkes om Bygdeutviklingsmidler til landbruket. BU-midler administreres av Innovasjon Norge og fordeles fylkesvis. For det tredje administrerer kommunene tilskudd til spesielle miljøtiltak i jordbruket (SMiL-midler). De to sistnevnte tilskuddsordningene offentliggjøres ikke på lik linje med tillegg tildelt av SLF.

Svar:

En samlet framstilling av de økonomiske virkemidlene til jordbruket står omtalt i de årlige proposisjonene til Stortinget om jordbruksoppjøret. Her framgår rapportering på tidligere års anvendelse av midler, samt at det gis oversikter over avsetninger til framtidige disponeringer.

Jeg forstår spørsmålet fra representanten Trældal

slik at det spesielt er informasjon om offentlighet rundt midlene avsatt til bygdeutvikling (BU-midlene), som forvaltes av Innovasjon Norge, og midlene kommunene forvalter til miljøtiltak (SMIL-midlene) han er opptatt av. For 2011 ble det avsatt 444,5 mill. kroner til fylkesvise BU-midler over jordbruksavtalen, hvorav bevilgningen til bedriftsrettede midler utgjør 384,5 mill. kroner og utviklings- og tilretteleggingsmidler utgjør 60 mill. kroner. Videre ble det avsatt 115 mill. kroner til SMIL.

Vedtak om disponering av BU-midler og SMIL-midler er å anse som enkeltvedtak. I motsetning til vedtak om produksjonstilskudd, treffes vedtak i saker vedrørende BU-midler og SMIL-midler fortløpende etter søknad. Vedtakene følger kravene til offentlighet, som framgår av forvaltningslovens og offentlighetslovens bestemmelser. Innsyn kan gis etter innsynsbejæring.

I tillegg til at vedtak om tildeling av BU-midler er tilgjengelig via Innovasjons Norges postlister, legger også distriktskontorene ut informasjon om innvilgede prosjekter på sine hjemmesider så snart vedtak er fattet.

Informasjon om kommunenes vedtak om innvilgede SMIL-midler er tilgjengelig på den enkelte kommunes postlister.

Etter min vurdering er dette en praksis som fullt ut må tilfredsstillende både lovpålagte krav og øvrige behov om informasjon rundt disponering av Jordbruksavtalens midler. Jeg ser derfor ingen grunn til å endre på dagens rutiner og praksis.

SPØRSMÅL NR. 1294**Innlevert 26. april 2011 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 2. mai 2011 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland****Spørsmål:**

«Hva er statsrådets vurdering av Storbritannias praktisering av såkalte "overseas fees" for norske studenter som studerer i Storbritannia, og har statsråden tatt noen initiativ for å endre denne praksisen?»

BEGRUNNELSE:

Norske studenter som studerer i Storbritannia betaler som ikke-EU-borgere en høyere studieavgift (tuition) enn EU-borgere som studerer i Storbritannia, selv om Norge har en avtale med EU-landene

gjennom EØS. Irland har også hatt en slik praksis en tid, men har - etter det undertegnede er orientert om - nylig endret på dette.

Etter det undertegnede kjenner til har ANSA senest i 2007 blitt opplyst om at problemstillingen knyttet til nivået på norske studenters studieavgift blitt ”tatt opp på høyeste embetsnivå i Storbritannia” fra departementets side. Undertegnende ønsker på denne bakgrunn en oppdatering av hvordan statsråden ser på denne problemstillingen, og hvilke initiativ statsråden evt. har fremmet i denne forbindelse.

Svar:

Det er riktig at norske studenter i Storbritannia som regel betaler mer i skolepenger enn britiske studenter og studenter fra andre EØS-land. EØS-avtalen innebærer at norske studenter skal behandles likt med studenter fra EU-land, også når det gjelder hvor høye skolepenger de skal betale. Det er imidlertid slik at de landene som krevde høyere studieavgifter for studenter fra EFTA-land enn sine egne studenter før EØS-avtalen ble inngått, har adgang til å fortsette med denne praksisen. Dette ble tatt inn i protokoll 29 til EØS-avtalen. De EØS-landene som ikke hadde en slik forskjellsbehandling av egne og EFTA-studenter før avtalen ble inngått, fikk imidlertid ikke hjemmel til å starte slik forskjellsbehandling etter at avtalen var inngått. Det gjelder de fleste landene som er tilsluttet EØS-avtalen.

Storbritannia og Irland har derfor adgang til å kreve høyere studieavgifter av norske studenter enn av sine egne studenter og studenter fra EU-land. Irske myndigheter har endret sin praksis når det gjelder den myndighetsstyrte ordningen med ”free fees”, slik at norske studenter også kan omfattes av denne på lik linje med studenter fra EU-land. Britiske myndigheter har ikke endret sin praksis. Høsten 2007 tok norske og islandske myndigheter spørsmålet opp med den britiske utdanningsministeren, uten at dette førte fram.

Jeg synes det er uheldig at norske studenter må betale høyere skolepenger i Storbritannia enn for eksempel svenske og danske studenter. Det er imidlertid ingen tvil om at britiske myndigheter har adgang til å opprettholde denne forskjellsbehandlingen, og tilbakemeldingen vi fikk i 2007 ga ingen grunn til å tro at britiske myndigheter så det som ønskelig å endre sin praksis. På bakgrunn av den økonomiske situasjonen i Storbritannia, som også har medført at det kan kreves betydelig høyere skolepenger fra britiske studenter og studenter fra EU-land, er det liten grunn til å tro at britiske myndigheter har endret sin oppfatning.

Dersom adgangen til å opprettholde denne forskjellsbehandlingen skal bortfalle, må det skje i forbindelse med reforhandling av EØS-avtalen.

SPØRSMÅL NR. 1295

Innlevert 26. april 2011 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen

Besvart 3. mai 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Ventetiden for tilpasninger av høreapparat er lang og spesielt for den det gjelder som er helt avhengig av høreapparat for å virke i dagliglivet. Ventetiden ved Helse Fonna er så langt bra. Verre er det ved Helse Bergen og Haukeland sykehus der ventetiden faktisk har økt til 24 uker det siste året.

Hva vil statsråden gjøre for å korte ned ventetiden, og mener statsråden noe om makstid for å vente på dette tilbudet?»

BEGRUNNELSE:

Helse Fonna sin ventetid på høresentralen ved Hagesund er på 10 uker. Og den er stabil på 10 uker.

Det er bra! Situasjonen når det gjelder det samme ved Helse Bergen så er den langt fra så bra. I løpet av ett år har ventetiden gått i fra 20 til 24 uker. Når en vet at ca. 700 000 mennesker har nedsatt hørsel og svært mange av dem er avhengig av høreapparat for å fungere i det daglige liv.

Svar:

Helse Vest RHF opplyser at Helse Bergen HF overholder en frist på under tre måneder for alle barn. Det samme gjelder for personer med betydelig hørselstap og som er helt avhengig av høreapparat, samt personer i yrkesaktiv alder. Dette er innenfor prioriteringsveilederens anbefalinger. Personer med mode-

rat hørselstap har en gjennomsnittlig ventetid innenfor 24 uker. I prioriteringsveilederen er det anbefalt en maksimal ventetid på 26 uker for denne gruppen.

Helse Vest RHF opplyser at ventetidene ved Haukeland sykehus på 24 uker er identiske med ventetidene som fremkommer på www.fritttsykehusvalg.no for mars/april 2011.

Tallene på Fritt sykehusvalg sine sider viser helseforetakenes skjønnsmessige vurdering av hvor lang tid de lavest prioriterte pasientene maksimalt kommer til å vente på utredning i den kommende perioden. Dette innebærer at personer med betydelig hørselstap ikke er regnet som de lavest prioriterte, personer med betydelig hørselstap vil m.a.o. ha kortere ventetid enn den ventetiden som kommer fram på www.fritttsykehusvalg.no.

Helse Vest RHF understreker at det ikke er ønskelig med lang ventetid for tilpassing av høreapparat for noen av brukerne. Helse Bergen HF har som mål å få ventetidene for de lavest prioriterte brukerne ned til mellom tre og fire måneder.

Helsedirektoratets prioriteringsveileder anbefaler ulike maksimale ventetider for ulike grupper hør-

selshemmede. Det er anbefalt en maksimal ventetid for utredning på 13 uker (om lag 3 måneder) for pasienter med betydelig hørselstap og for barn. Det er anbefalt maksimal ventetid for utredning på 26 uker for pasienter med moderat hørselstap innenfor talefrekvensområdet. Personer med hørselstap utenfor talefrekvensområdet skal som hovedregel ikke ha rett til prioritert helsehjelp. For denne gruppen er det ikke anbefalt en maksimalfrist.

Ventetider og fristbrudd er et svært viktig fokusområde i Helse Vest, og Helse Vest RHF har stilt en rekke krav til helseforetakene for gjennomføring av tiltak for å få bort fristbrudd, og for å redusere ventetider for alle pasienter. Dette følges aktivt opp av Helse Vest RHF.

Jeg har vært opptatt av ventetider generelt, og har i oppdragsdokumentene til de regionale helseforetakene for 2011 understreket at ventetidene i spesialisthelsetjenesten skal reduseres.

Regjeringen har i budsjettet for 2011 møtt den økte etterspørselen etter spesialisthelsetjenester med å styrke sykehusenes økonomi, slik at flere pasienter kan få behandling og ventetidene reduseres.

SPØRSMÅL NR. 1296

Innlevert 26. april 2011 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 4. mai 2011 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Karlsen-utvalget NOU-2008-18, foreslo å gjennomføre en nasjonal kartlegging av utstyrssituasjonen i de yrkesfaglige studieprogrammene. En slik kartlegging kan ikke sees å ha blitt gjennomført. Nå indikerer Regjeringen av mer praksisretting av undervisningen blir ett av målene i den varslede meldingen om ungdomsskolen. Heller ikke for ungdomsskolen finnes det noen kartlegging av utstyrssituasjonen og tilgangen på spesial-/praksisrom.

Vil statsråden ta initiativ til en slik kartlegging for hele grunnutdanningen?»

Svar:

Jeg vil presisere at det er skoleeiers ansvar å sørge for tilstrekkelig utstyr slik at elevene kan gis opplæring i tråd med læreplanene. Kartlegging av utstyrssituasjonen er derfor noe som bør foregå lokalt. Det er en av årsakene til at forslaget fra NOU 2008-18 Fagopplæring for framtida om kartlegging av ut-

styrssituasjonen i fag- og yrkesopplæringen ikke er fulgt opp nasjonalt.

I den nylig framlagte Meld. St. 22 (2010-2011) Motivasjon – Mestring - Muligheter er et mer praktisk og relevant ungdomstrinn et hovedbudskap. En mer praktisk og relevant opplæring dreier seg i stor grad om bruk av relevante innfallsvinkler og bruk av praktiske virkemidler i allerede eksisterende fag. Dette vil med andre ord være arbeidsmåter som allerede ligger innenfor kompetansemålene. Jeg legger til grunn at skolene i hovedsak kan gjennomføre intensjonene om mer praktisk opplæring ved å utnytte rom og utstyr bedre, men skal ikke utelukke at noen kommuner trenger mer utstyr, som ulike former for konkretiseringsmateriale.

Innføring av valgfag er nytt tiltak i meldingen. Utformingen av de enkelte valgfagene vil bli fulgt opp etter at meldingen nå er lagt fram. Det er en forutsetning at valgfagene skal bygge på fagene i Kunnskapsløftet. Derfor er det for tidlig å si noe om hvilke utstyrsbehov skolene eventuelt vil ha, men fordi

kompetansemålene for valgfagene skal hentes fra hovedmål i dagens læreplaner, har jeg vanskelig for å se at dette vil gi spesielt store behov for nytt utstyr eller rom.

Om det enkelte av valgfagene eller i andre fag skulle være spesielle behov for utstyr, må dette vur-

deres særskilt. Skolene kan uansett ikke ligge i forkant når det gjelder anskaffelser av nytt og moderne utstyr. Det er derfor viktig at både grunnskoler og videregående skoler finner gode løsninger i samarbeid med lokalt næringsliv når det gjelder praktisk opplæring i fag.

SPØRSMÅL NR. 1297

Innlevert 26. april 2011 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen

Besvart 4. mai 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Hvor lang tid mener statsråden at akseptabel ventetid på dokumentasjon fra Nav sitt fjernlager bør være?»

BEGRUNNELSE:

Etter flere henvendelser fra mennesker som venter på svar fra Nav, der en er avhengig av dokumentasjon som ligger hos fjernlageret hos Nav, kan dette være en tålmodighetsprøve i venting. Det viser seg da at ventetiden kan være svært lang. Dette er uheldig for den som venter samt at det også må være uheldig for Nav sitt system for bruken av fjernlageret blir så vanskelig og er lite tidseffektivt.

Svar:

Det eksisterer en rekke fjernarkiver i Arbeids- og velferdsetaten. Jeg har fått opplyst fra Arbeids- og velferdsdirektoratet at flere fylker har et fjernarkiv for avsluttede saker. Ved spørsmål etter dokumenter fra disse arkivene sendes henvendelse fra rekvirerende enhet til arkivet innen 24 timer, som igjen sender etterspurte dokumenter rekommandert til den enhet som har rekvirert disse. Ifølge direktoratet er behand-

lingstiden her normalt sett ikke lang, og jeg ser heller ikke at det er noen grunn for departementet til å fastsette noen krav til saksbehandlingstiden i slike tilfeller.

Det finnes imidlertid eksempler på at saksbehandlingstiden blir for lang. Direktoratet opplyser at det blant annet er eksempler på at dokumenter er blitt borte og må gjenfinnes, noe som da er tidkrevende. Arbeids- og velferdsetaten mottar 12-15 millioner forsendelser per år. Mange saksdokumenter må videresendes mellom ulike enheter, noe som er arbeidskrevende og øker risikoen for at dokumenter kan bli borte.

Jeg er opptatt av at post og saksgang i Arbeids- og velferdsetaten skal være effektiv, sikker og av god kvalitet. Implementeringen av et nytt elektronisk journalførings- og oppgavesystem er nå igangsatt. Dette vil bidra til å effektivisere og forenkle arbeidsprosesser ved å gi bedre oversikt, tilgang til de rette dokumentene og gi Arbeids- og velferdsetaten bedre kontroll på dokumenter enn tidligere. Det vil også bidra til å redusere antall tilfeller der saksbehandlingstiden blir lang fordi det er vanskelig å gjenfinne dokumenter.

SPØRSMÅL NR. 1298**Innlevert 26. april 2011 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 4. mai 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«På E16 er Nestunnelen stengt fordi det faller ned betong fra taket. Dette innebærer at FV 155 er omkjøringsvei for europaveien. Ifølge opplysninger fra SVV i Buskerud kan det se ut til at tunnelen vil bli stengt i 2 år fremover. FV 155 er ikke dimensjonert for den økte trafikkmengden og dette medfører økt fare for alle trafikantene.

Vil statsråden foreslå å tilleggsbevilge nødvendige midler slik at tunnelen kan utbedres så raskt som det overhode er mulig?»

Svar:

5. mars 2011 falt det ned betong på vegbanen fra taket i Nestunnelen. Årsaken til dette er vinterens harde frostperioder, kombinert med at det over tid har oppstått stadig dårligere feste mellom fukt- og frostsikringen og en tolags sprøytebetong som ligger utenpå denne sikringen. Etter dette har Statens veg-

vesen holdt tunnelen under oppsikt og utført jevnlig inspeksjoner og betongrensk. I tillegg ble hastigheten satt ned fra 80 km/t til 60 km/t for å redusere den dynamiske belastningen på hvelvkonstruksjonen i tunnelen ved passering av store kjøretøy. I forbindelse med en inspeksjon natt til fredag 25. mars ble imidlertid betongkledningens tilstand vurdert som så usikker at Statens vegvesen besluttet å stenge tunnelen inntil videre.

Statens vegvesen etablerte en prosjektgruppe for å vurdere rehabiliteringsbehovet i Nestunnelen, samt skissere aktuelle løsninger. Gruppas rapport er nettopp lagt fram. Rapporten er nå til vurdering i Statens vegvesen som vil komme med forslag til valg av løsning. Lengden på stengingsperioden vil være en del av disse vurderingene. Jeg finner det riktig å avvende resultatene fra Statens vegvesens vurderinger før jeg tar stilling til prioriteringen av så vel kortsiktige som mer langsiktige tiltak i tunnelen.

SPØRSMÅL NR. 1299**Innlevert 26. april 2011 av stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen****Besvart 5. mai 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Det er utviklet en norsk ide som skal bidra til bedre trafiksikkerhet ved hjelp av ITS og førerstøttesystemer. Systemet vil kunne dekke viktige behov som Nasjonal Handlingsplan etterlyser, og systemet dekker 5 av 12 prioriterte handlingstiltak innen EU. Teknologien er testet ut av Norske vegmyndigheter med godt resultat.

Vil samferdselsministeren bidra til at vegmyndighetene følger opp og realiserer en tilpasning av slike produkter i infrastrukturen for å redusere trafikkulykkene?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge Stortingsmelding nr 16 "Nasjonal Handlingsplan 2010-2019" ser regjeringen på trafikkulykker som et alvorlig samfunnsproblem. De årlige

kostnadene forbundet med trafikkulykker beløper seg til om lag 26 mrd kr. Ved reduksjon i trafikkskader vil en dermed spare samfunnet for både økonomiske og menneskelige belastninger.

Møteulykker, utforkjøringer og ulykker med myke trafikanter står for om lag 85 % av ulykkene med dødelig utgang. Ca 35 % omkommer i henholdsvis møteulykker og utforkjøringsulykker, mens ca 15 % er fotgjengere eller syklistene. Dette er en stor sikkerhetsutfordring. Møteulykker er ca 35 % av alle dødsulykker, og tallene er stigende.

Det å legge til rette for en utnyttelse av trafiksikkerhetspotensialet i ny teknologi er viktig. ITS kan hjelpe trafikantene til sikker atferd, hindre farlig atferd og begrense skadene i en kollisjon.

Det Norske firmaet Way Pilot AS har utviklet et førerstøttesystem som er unikt i sitt slag både nasjonalt og internasjonalt. Prinsippet er at kjøretøy kom-

muniserer med databrikker som er montert i vegbanen. Databrikkene er programmert med ulik trafikk-info, de er batteriløse og frigjør data kun når kjøretøyet beveger seg over dem. Infoen er sikker og svært stedbundet.

All innhentet data benyttes som info til fører i kjøretøyets kupe, eller blir koblet sammen med kjøretøyets taktile systemer som f.eks. rattvibrasjon. Systemet kan altså gi føreren ulike former for førerstøtte og er en total løsning innenfor ITS-tiltak på veg.

Noe produktet kan gjøre:

Elektronisk kant- og midtlinje, varsle føreren hvis kant og eller midtlinje brytes utilsiktet uten bruk av blinklys. Alternativ for midtdelede der veibanen er for smal til andre tiltak.

Frontkollisjonsvarsler. Varsler føreren som kommer over i gal kjøreretning, men varsler også møtende kjøretøyer når de befinner seg i kollisjonskurs med bilen som er kommet over i feil kjøreretning. Dette vil øke reaksjonsevnen til begge førere og gi mulighet til å redusere hastigheten tidsnok til å unngå eller redusere omfanget av en møteulykke.

Skiltinformasjon. Skilter overføres elektronisk fra kjørebanelen og inn i kjøretøyets kupe. Dette bidrar til at føreren er best mulig opplyst om hvilke trafikkregler som gjelder.

Fartstilpasning. Ved å beregne tiden mellom ulike systempunkter i vegen, vil føreren til en hver tid ha oversikt både over gjeldende fartsgrense og hastighet, samt ulike gjennomsnittsberegninger av hastighet over lengre strekning.

Annen fare. Utnyttelsepotensialet for systemet er stort, og man kan varsle om kjente farer så som "skarp kurve om 200 meter" eller "Gangfelt om 150 m." Dette siste er kanskje spesielt viktig nær Tvedestrand i og med at det er 2 fotgjengeroverganger på E18 ved Fianesvingen i Aust-Agder.

Bevegelse mot vegen. Ved å bruke samme teknologi som benyttes til å varsle om møtende trafikk (car2car), kan man også registrere og varsle føreren når f.eks. fotgjenger er på veg ut i et gangfelt, eller f.eks. når dyr er i ferd med å krysse vegen ved et krysningpunkt. Dette bidrar også til å øke reaksjonsevnen hos fører.

Svar:

Jeg er opptatt av å bidra til at vegmyndighetene følger opp og realiserer tilpasning til bruk av "intelligente transportsystemer" ITS for å bedre trafikksik-

kerheten. Jeg kan konkret vise til pressemelding nr 19/11, datert 16.03.2011, der det fremgår at Samferdselsdepartementet vil sette i gang arbeid med sikte på at EUs ITS-direktiv skal innarbeides i EØS-avtalen. Vegdirektoratet er bedt om å forberede innføring av ITS-direktivet i Norge, og skal blant annet vurdere behov for endringer i lover og forskrifter. Statens vegvesen vil løpende vurdere implementering av tiltak som konkretiseres i forbindelse med det videre arbeidet med direktivet.

Direktivet tar for seg rammene for innføring av ITS på vegtransportområdet og har som et utgangspunkt å legge til rette for et transportsystem som henger godt sammen, også over landegrensene. En viktig motivasjon for ITS-direktivet er behovet for å ta grep for å få harmoniserte og standardiserte løsninger. Det arbeides nå med å spesifisere standarder og rammeverk. ITS-direktivet legger føringer ved at hver enkelt nasjon vil være pålagt å rette seg etter reglene som direktivet trekker opp når det skal etableres ITS-løsninger. Med dette som utgangspunkt er det ikke hensiktsmessig at vi nå utruker vegnettet og bilparken med særskilte norske løsninger som det er knyttet usikkerhet til om vil være i samsvar med direktivet og felles europeiske løsninger.

Førerstøttesystemet som er beskrevet i Godske-sens spørsmål, har likevel tidligere blitt støttet av gjennom OFU-kontrakt (Offentlige forsknings- og utviklingskontrakter mellom norske innovative leverandørbedrifter og norske offentlige virksomheter) mellom Waypilot, Innovasjon Norge og Statens vegvesen. Selv om Statens vegvesen ikke lenger er part i dette prosjektet holder vegvesenet seg orientert om utviklingen av dette og om andre prosjekter, også internasjonale. Statens vegvesen deltar bl.a. som medlem i EUs eSafety Forum hvor en rekke ITS-prosjekter blir diskutert.

Jeg mener det er positivt og viktig at norske miljø har interesse for å bruke teknologi til å fremme trafikksikkerhet på vegnettet. Samferdselsdepartementet er kjent med at flere prosjekter er i gang, og at Statens vegvesen har vært involvert i enkelte av disse. Vegmyndighetene vurderer selv sin eventuelle tekniske og økonomiske deltakelse i slike prosjekter, herunder også forholdet til konkurranse- og statsstøtteregler. Jeg mener at departementet bidrar til at Statens vegvesen følger opp på dette området og jeg kan her vise til den sentrale rolle som departementet har tillagt Vegdirektoratet når det gjelder innføringen av ITS-direktivet i Norge.

SPØRSMÅL NR. 1300**Innlevert 27. april 2011 av stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide****Besvart 4. mai 2011 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Vil statsråden vurdere et tvernasjonalt register av useriøse hundeopdretere?»

BEGRUNNELSE:

Det er et økende problem at useriøse oppdrettere flytter mellom de nordiske landene for å fortsette avl av hund, til tross for at de har blitt forbudt husdyrsavl på grunn av mishandling av dyr i et annet nordisk land. Myndigheters avgjørelser må være konsekvente, på tvers av nasjonale grenser, i Norden og i Europa.

Et tvernasjonalt register av useriøse oppdrettere kan forhindre at oppdretterne omgår avlsforbud ved å flytte virksomheten til et annet land.

Svar:

Et av de nye virkemidlene vi har i medhold av den nye dyrevelferdsloven er å frata dyreeier retten til å ha dyr. Myndigheten til å fatte slike vedtak som tidligere krevde en domsavsigelse, er nå lagt til Mattilsynet. Jeg er glad for at vi nå har denne muligheten som bidrar til å sikre dyrenes velferd.

Norske lover gjelder i hovedsak norske rettssubjekter innenfor Norges grenser. Sanksjoner ilagt i Norge vil ikke være rettskraftig i andre land. Det finnes pr i dag heller ikke et harmonisert internasjonalt regelverk for hold av hund. De forhold som ligger til grunn for et rettighetstap i Norge, vil derved ikke nødvendigvis få tilsvarende konsekvenser i andre land.

I tillegg ville et internasjonalt register være et alvorlig inngrep overfor enkeltpersoner.

Spørsmålet om opprettelse av et register over personer som er ilagt rettighetstap etter lov om dyrevelferd, det være seg et nasjonalt register eller et internasjonalt register, reiser mange spørsmål knyttet til personvern og rettssikkerhet for enkeltmennesker.

Selv om det isolert sett kan være nyttig med et internasjonalt register, kan det ikke sies å være et forholdsmissig verktøy for å fremme dyrevelferden.

Når det gjelder de skandinaviske hundeorganisasjonene, vil deres regler og sanksjoner i forhold til hold og avl av hund være av privatrettslig karakter.

SPØRSMÅL NR. 1301**Innlevert 27. april 2011 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen****Besvart 4. mai 2011 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Norges jeger og fiskeforening er en frivillig interesseorganisasjon i følge sine egne vedtak. NJFF forpakter gjennom sine lokallag flere elver i Finnmark. Ved flere anledninger ved salg av fiskekort for laksefiske så fremkommer det at elvedalens innbyggere er blitt nektet å løse ut sesongkort med bakgrunn i manglende medlemskap i NJFF. Mange steder opplevs det som om man må tvangsinnmelde seg i NJFF, for å kunne fiske.

Er en slik praksis i samsvar med gjeldende regelverk?»

BEGRUNNELSE:

Viser til skriv vedrørende innbetaling av fiske-trygdavgift med fiskeregler som omhandlet elver på statens grunn i Finnmark (2000) hvor det klart fremkommer at lokalbefolkningen bosatt i elvedalen skulle ha tilgang til sesongkort uten å trenge å være medlem i en lokalforening eller interesseorganisasjon. Sett med mine øyne så er ikke dette bare et overtramp overfor mange enkeltpersoner, med denne vervings metoder, - nær sagt med tvang, er vel heller ikke i samsvar med gjeldende regler for utbetalinger/tilskudd til NJFF fra Fylkesmannen, Fylkeskommunen eller Finnmarkseiendommen.

Det som oppleves i denne sak er at den praksisen foreningen utøver tvangsinnmelder deler av befolkningen til inntresseorganisasjoner mot manges vilje, og hvor lang tids bruk og hevdvunnen rett etter norsk lov blir fullstendig tilside satt.

Svar:

Finnmarksloven § 26 regulerer Finnmarkseiendommens adgang til å overlate forvaltningen av utmarksressurser til lokale foreninger m.m. Bestemmelser lyder:

“Finnmarkseiendommen kan for inntil 10 år om gangen tildele lokale organisasjoner og sammenslutninger som har som formål å fremme allment jakt, fangst og fiske, særskilt rett til å forvalte utøvelsen av jakt, fangst og fiske på nærmere angitte områder av Finnmarkseiendommens grunn.”

I merknadene til denne bestemmelsen i Ot.prp. nr. 53 (2002-2003) side 138-139 heter det:

“Bestemmelsen gjør det klart at dagens praksis med lokal forvaltning av fiske i vassdrag med stang og håndsnøre kan videreføres. Bestemmelsen åpner imidlertid også for lokal forvaltning av andre former for jakt, fangst og fiske. En organisasjon som tildeles rett til lokal forvaltning, må fremme allmenn adgang til utmarkshøsting og holde seg innenfor rammene i Finnmarksloven og annen lovgivning. Organisasjonen vil kunne stille vilkår etter § 25 [jf. § 27 første til fjerde ledd i loven] og bestemme innskrenkninger etter § 27 [jf. § 27 femte og sjette ledd]. Forvaltningen må utøves i samsvar med hovedprinsippene i § 20 [jf. § 21].”

Tidligere var salg av sesongkort til folk bosatt i elvedalen berørt i forskrift 10. februar 1977 for bortforpaktning av statens fiskerett i laksevassdrag i Finnmark § 5 der det het:

“Alle som deltar i fisket skal på forhånd ha løst fiskekort. Det kan bare utstedes døgnkort, ukekort og sesongkort. Sesongkort kan bare utstedes til medlemmer av den forpaktende forening som er bosatt i fylket, og til personer som er fast bosatt i vedkommende elvedal. ... -

Fiskekortpriser fastsettes av Direktoratet for vilt og ferskvannsfisk.”

I Finnmarkseiendommens retningslinjer for forpaktning av anadrome vassdrag, vedtatt i styremøte 23. – 24. mars 2010, (lagt ut på www.fefo.no) heter det nå:

“Som et minimum skal det selges døgnkort til alle. Døgnkort for medlemmer skal ikke koste mer enn 15 % av årskort.

Det skal som et minimum være fire priskategorier på kort.

1. Et ungdomskort for de under 16 år. Dette kortet skal være rimeligere enn kortet for medlemmer.
2. Et kort for medlemmer av forpaktende forening.
3. Et kort for personer fast bosatt i Finnmark. Prisen kan maksimalt være det dobbelte av medlemmenes.
4. Et kort for personer fast bosatt utenfor Finnmark. Maksimal kortpris for utlendinger er 150 % av kortprisen for nordmenn bosatt utenfor Finnmark”

Etter min vurdering ligger de rammebetingelser for forpakterforeningene som Finnmarks-eiendommen har fastsatt, innenfor Finnmarkseiendommens myndighet etter finnmarksloven kapittel 3. Rette adressat for synspunkter på disse rammebetingelsene er derfor i første rekke Finnmarkseiendommen eller de to organene som oppnevner Finnmarkseiendommens styre: Finnmark fylkesting og Sametinget.

SPØRSMÅL NR. 1302

Innlevert 27. april 2011 av stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad

Besvart 4. mai 2011 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«Hva vil miljøvernministeren gjøre for å sikre skipstrafikken gjennom Ytre Hvaler nasjonalpark slik at området ikke blir så utsatt for forurensning som en tilsynelatende "uskyldig" grunnstøting som "Godafoss-ulykken" førte til?»

BEGRUNNELSE:

Sjøområdene i Ytre Hvaler nasjonalpark har naturkvaliteter av nasjonal verdi, knyttet både til stor variasjon i dyp, bunntopografi og naturtyper. Spesielt bør nevnes korallrevene rundt Søsterøyene og nord for Tisler. Området er også et viktig rekreasjonsområde for friluftsliv og båtfolket og et viktig område for

mange arter sjøfugl. Ytre Hvaler nasjonalparkstyre har sendt et brev til Kystverket datert den 28. mars 2011, ref 2011/2609, hvor de viser til at det har vært flere nestenulykker i området utover ulykken med "Godafoss" i februar 2011. Blant annet gikk lasteskipet "Cometa" med 130 kubikkmeter tungolje og 40 kubikkmeter diesel ombord, på grunn i nasjonalparken den 10. november 2010. Heldigvis medførte ikke denne grunnstøtingen oljeutslipp. Fremskrittspartiet deler nasjonalparkstyrets bekymring for at nye ulykker kan skje i nær fremtid dersom ikke det gjøres noe for å minske faren for alvorlige uhell og skader i dagens seilingsled.

Svar:

Ytre Hvaler nasjonalpark har, slik stortingsrepresentant Grimstad påpeker, store verneverdier knyttet til flora og fauna, strand- og kysttyper, kystbarskog, lyngheier og kystlandskap. Området har en meget variert undersjøisk topografi og bunnforhold, og de marine verdiene var et sentralt vernemotiv ved opprettelsen av parken. Samtidig ligger nasjonalparken i et viktig rekreasjonsområde. Det er derfor viktig at vi har et høyt sjøsikkerhetsnivå og en effektiv beredskap i området.

Sjøtrafikken i Ytre Hvaler nasjonalpark omfatter i hovedsak skip til og fra Borg havn med anløpssteder i Fredrikstad og Sarpsborg. Her er det industri og annen virksomhet som er avhenging av sjøtransport. Trafikken er betydelig i norsk sammenheng og omfatter stykkgoods- og containerskip, bulkskip og tankskip. Skipene passerer gjennom nasjonalparken på vei inn Løperen, som er hovedleden inn til Borg havn. I tillegg passerer passasjerfergene mellom Sandefjord og Strømstad, samt skip i transitt mellom Borg og Halden havner, gjennom nasjonalparken.

Beredskap mot akutt forurensing og sjøsikkerhetstiltak

Regjeringa har de siste årene gjennomført en rekke tiltak både for å redusere risikoen for ulykker langs kysten og styrke beredskapen. Sjøsikkerheten er styrket blant annet gjennom oppgradering av slepebåtberedskapen, opprettelse av seilingsledsystemer for å flytte risikotrafikk ut fra kysten og bedret trafikkovervåking. Siden 2006 er bevilgningene til oljevernmateriell økt kraftig. Utstyret i de statlige depotene er skiftet ut og oppgradert, og Kystvaktas nye fartøy er blitt utstyrt med nytt statlig oljevernmateriell.

Satsingen på sjøsikkerhet og beredskap mot akutt forurensing er basert på helhetlige, langsiktige planer og identifiserte behov. Den reviderte miljørisikoanalysen for skipstrafikk fra 2004 (DnV), Stortingsmelding nr. 14 (2004-2005) om sjøsikkerhet og oljevernberedskap og Kystverkets rapport fra 2005 om status

for statlig beredskapsmateriell innen oljevern har vært retningsgivende. Utgangspunktet er at behovene langs kysten vurderes samlet, og at tiltak iverksettes der de forventes å ha størst effekt.

Sjøsikkerheten i Ytre Hvaler nasjonalpark og innseilingen til Borg havn er ivaretatt gjennom en rekke tiltak. Trafikken i området overvåkes fra Horten trafikksentral, som kan gripe inn ved uregelmessigheter og tilløp til hendelser. Farvannet er merket med innretninger for navigasjonsveiledning for kystnavigasjon på vanlig måte. I 2010 ble det etablert en lanterne ved Båeskjæra (Båane) i nasjonalparken. Denne bidrar til bedre navigasjonsveiledning i området der losene går om bord eller forlater lospliktige fartøy.

Store deler av nasjonalparken ligger innenfor grunnlinja, der det i utgangspunktet er losplikt for fartøy over en viss størrelse og fartøy som fører farlig last. På grunnlag av en samlet sjøsikkerhetsmessig vurdering basert blant annet på farvannets beskaffenhet, trafikkmønsteret i området og analyser utarbeidet av Det Norske Veritas, er det etablert en losplikt-fri korridor inn til losmøtestedet ved Vidgrunnen. I innseilingen til Borg havn er det losplikt. Losene bidrar til sikker seilas i farvannet ved å tilføre navigasjonskompetanse og lokalkunnskap.

Innseilinga til Borg havn fra Vidgrunnen i nasjonalparken er smal, svingete og krevende. Trafikken er strengt regulert med begrensninger blant annet på sikt, dag- versus nattseilas, bruk av taubåt, farlig last og skipsstørrelse. Kystverket har identifisert behov for utdypingstiltak for å styrke sjøsikkerheten og øke kapasiteten i farleden. Risikoen for miljøskade i nasjonalparken vil også kunne reduseres gjennom tiltakene.

Disse foreslåtte farledstiltakene på strekningen Vidgrunnen – Røsvikrenna er tatt med i Nasjonal transportplan 2010-2019, og det er bevilget midler i 2010 og 2011. Det er planlagt å øke farledens bredde og dybde og å etablere en ny snuplass. Utbedringen vil skje gjennom mudring. En betydelig andel av massene som skal flyttes er sterkt forurensede, og det arbeides med å finne en løsning for miljømessig forsvarlig disponering av massene. Utdypingene vil bli det mest omfattende farledstiltaket som til dags dato er finansiert over Fiskeri- og kystdepartementets budsjett.

Hva angår beredskap mot akutt forurensing i nasjonalparken og hovedleia inn til Borg havn, er denne bygd opp på samme måte som i resten av landet. Statlige oljevernressurser er tilgjengelige ved Kystverkets depot i Horten og om bord på Kystvaktens og Kystverkets fartøyer når de er i området. I tillegg er utstyr tilgjengelig gjennom beredskapsavtalen med Sverige. Ut over dette har kommunen og det interkommunale samarbeidsutvalget oljevernutstyr. Hele

nasjonalparken vil være et prioritert område ved aksjoner mot akutt forurensing.

Ulykken med "Godafoss" og videre oppfølging

Til tross for god beredskap og virkningsfulle sjøsikkerhetstiltak, kan vi aldri gardere oss fullstendig mot ulykker, med de negative konsekvenser de kan medføre også for miljøet. Jeg er opptatt av at vi får klarhet i årsakene til at det gikk galt, og å analysere om vi kan gjøre noe annerledes for å forhindre ulykker og/eller styrke beredskapen mot akutt forurensning i fremtiden. Statens havarikommisjon for transport har ansvaret for å gjennomføre slike undersøkelser etter større hendelser og ulykker. Etter grunnstøtingen av "Godafoss" har havarikommisjonen signalisert at den også vil se på den generelle sjøsikkerheten i området. Havarikommisjonens funn vil derfor

bli et viktig grunnlag for å vurdere de forebyggende sjøsikkerhetstiltakene i nasjonalparken.

Jeg er også opptatt av at vi tar med oss erfaringer fra oljevernaksjonen etter grunnstøtingen av "Godafoss". Som alle større statlige aksjoner mot akutt forurensing, vil også denne aksjonen bli evaluert. Funnene vil bli brukt til å styrke beredskapen mot akutt forurensing ytterligere, på samme måte som evalueringene av "Server"- og "Full City"-aksjonen.

Kystverket er videre i ferd med å oppdatere sin miljørisiko- og beredskapsanalyse. Beredskapsanalysen vil gi en helhetlig gjennomgang og vurdering av både materiell, depotstruktur, organisering og dimensjonering av den statlige beredskapen. Analysen vil utgjøre et viktig grunnlag for regjeringas arbeid med beredskap de kommende årene, også i Ytre Hvaler nasjonalpark.

SPØRSMÅL NR. 1303

Innlevert 27. april 2011 av stortingsrepresentant Frank Bakke-Jensen

Besvart 3. mai 2011 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Fiskeri- og kystministeren henviser i svar til Stortinget at enkelte har hevdet at begrepet rettssikkerhet i stor utstrekning er et honnørord. Fiskeri- og kystministeren viser til at uenighet om en regels tilblivelse eller opphevelse, ikke nødvendigvis er et spørsmål om opphevelse, som en respons til at tidsbegrensede kvoter kan være grunnlovsstridige.

Er statsråden enig i fiskeri- og kystministerens forståelse av rettssikkerhet?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til fiskeri- og kystministerens svar av 12. april 2011 til Stortingets næringskomité. Bakgrunnen er at Høyre har fremmet et forslag om en gjennomgang av rettssikkerheten til norske fiskere, jfr. dokument 8: 120 S (2010-2011).

Svar:

Fiskeri- og kystministeren skrev blant annet følgende i sitt svarbrev 12. april 2011 til Stortingets næringskomité:

“Begrepet rettssikkerhet er ikke entydig. Enkelte har for eksempel hevdet at begrepet i stor utstrekning er et honnørord. Selv om det er vanskelig å gi en presis og allment akseptert definisjon av begrepet, vil nok de fleste i dag kunne være enig om kjernen i begrepet – nemlig at enkeltindividet skal være beskyttet mot overgrep og vilkårlighet fra myndighetenes side, samtidig som vedkommende skal ha mulighet til å forutberegne sin rettsstilling og forsvare sine rettslige interesser. Det er derfor viktig å ha i mente at uenighet om en regels tilblivelse eller opphevelse, ikke nødvendigvis er et spørsmål om rettssikkerhet.”

Jeg er enig med fiskeri- og kystministeren i hennes generelle forståelse av hva som er kjernen i rettssikkerhetsbegrepet. I likhet med henne mener heller ikke jeg at rettssikkerhet kun er et "honnørord" i betydningen et høytidelig og innholdsløst ord.

Endringene i regelverket i strukturkvoteordningen, som har foranlediget en sak som står for domstolene, kan jeg ikke kommentere. Generelt er jeg enig med fiskeri- og kystministeren i at spørsmålet om å gi eller å oppheve en regel, ikke nødvendigvis er et spørsmål om rettssikkerhet. Spørsmålet måtte i tilfelle være om regelendringen innebærer for eksempel overgrep eller vilkårlighet fra myndighetenes side, noe som normalt ikke er tilfellet.

SPØRSMÅL NR. 1304**Innlevert 27. april 2011 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 5. mai 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«I SDs mandat til JBV for videre utredning av høyhastighetsjernbane i Norge ser det ikke ut som om finansiering inngår og derved heller ikke tilhørende finansieringskostnader. I mandatet heter det " Utbyggingskostnadene vil imidlertid være høye på de aktuelle strekningene." Finansieringskostnadene vil være viktig i de samfunnsøkonomiske beregningene av en eventuell utbygging.

Vil samferdselsministeren sørge for at utredningen om høyhastighetsjernbane også omfatter finansiering og finansieringskostnader?»

BEGRUNNELSE:

For en av de seks korridorene som utredes (Oslo - Kristiansand - Stavanger) oppgis iflg. media en anleggskostnad på 120 mrd.kr. Jeg viser til at JBV budsjett for 2011 totalt er på 9,1 mrd.kr. der knappe 4 mrd.kr. er investering i linjen. Statens Veivesens samlede budsjett for 2011 er på 15 mrd.kr. der 5,5 mrd.kr. er riksveiinvesteringer.

Svar:

Det er riktig at finansieringsløsninger ikke er gjort til en del av mandatet for høyhastighetsutredningen. En høyhastighetsjernbaneutbygging vil i all hovedsak måtte bekostes av staten. På hvilke måte dette eventuelt skal skje er det for tidlig å ta stilling

til nå. Formålet med høyhastighetsutredningen er å utrede spørsmålet om høyhastighetsjernbane i Norge. I mandatet heter det bl.a. at utredningen skal gi anbefalinger til hvilke langsiktige strategier, basert på ulike handlingsalternativer, som bør legges til grunn for utviklingen av langdistanse persontransport i Sør-Norge. Utredningen skal analysere om en utbygging av høyhastighetsbaner kan bidra til å oppnå samfunnsøkonomisk effektive og bærekraftige løsninger for et framtidig transportsystem med økt kapasitet, bedre framkommelighet og tilgjengelighet. Seks korridorer/strekninger er omfattet av utredningsoppdraget. Avhengig av anbefalingene knyttet til hver enkelt korridor vil det bli lagt et løp for videre planlegging av konkrete tiltak (bl.a. etter plan- og bygningsloven).

På bakgrunn av utredningen skal Jernbaneverket gi sin tilråding til Samferdselsdepartementet innen 1. februar 2012. Relevante resultater og anbefalinger vil bli innarbeidet i etatenes forslag til Nasjonal transportplan 2014-2023. Regjeringen skal etter planen legge fram stortingsmeldingen om Nasjonal transportplan 2014-2023 tidlig i 2013. Stortinget vil da få anledning til en grundig behandling av spørsmålet om videre arbeid med høyhastighetsbaner i Norge.

Selve finansieringsspørsmålet vil det eventuelt være naturlig å komme nærmere tilbake til i senere planfaser.

SPØRSMÅL NR. 1305**Innlevert 27. april 2011 av stortingsrepresentant Bente Thorsen****Besvart 6. mai 2011 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken****Spørsmål:**

«Ifølge brev jeg har mottatt fra Suldal kommune/ v levekårsutvalget og oppslag i Suldalsposten den 16.04.11 så uttrykkes det bekymring og forundring for svekket inntekt pga. liten søknad til Hiimsmoenkollektivet. Det tar 5 år å bygge opp en institusjon, men det tar bare tre måneder å bryte den ned. Hiimsmoenkollektivet er kjent for å ha veldig god behandling for de tyngste rusmisbrukerne.

Vil statsråden sørge for at kollektivet kan opprettholde sine fagfolk og kompetanse på dagens nivå?»

BEGRUNNELSE:

Hiimsmoenkollektivet har bygd opp spesialkompetanse for å hjelpe tunge rusmisbrukere under 18 år. Dårlig belegg over lengre tid gjør at institusjonen nå er inne i sin verste økonomiske krise. Barnevernsje-

fen i Stavanger uttrykker at barnevernet trenger både bredde og variasjon innen rusomsorgen. Derfor er det behov for både Hiimsmoenkollektivet og andre private institusjoner, i tillegg til statlige tilbud. Hiimsmoenkollektivet representerer et helhetlig tilbud som ikke bare hjelper brukerne til å bli rusfrie. De har og fokus på og behandle det som ligg bak rusmisbruket og ettervern overfor brukeren. Et godt helhetlig tilbud er i manges tilfeller helt avgjørende for å bli rusfri.

Svar:

Spørsmålet er stilet til Helse- og omsorgsministeren, men er overført til undertegnede som rette statsråd.

Jeg er kjent med at Hiimsmoenkollektivet har sendt Barne-, ungdoms- og familieetaten (Bufetat) Region vest en skriftlig orientering om at de er bekymret over lavt belegg i institusjonen. Flere andre ruskollektiv har også muntlig uttrykt bekymring over lavere innsøkning i institusjonene nå enn tidligere. Jeg er kjent med at Bufetat planlegger å gjennomføre kontraktsoppfølginger med de ideelle organisasjonene som etaten har fastavtale med i løpet av året, herunder også Hiimsmoen. Utfordringer knyttet til belegg på avtalene vil være tema i disse møtene.

Det er ingen endring i praksis fra Bufetat når det gjelder valg av tiltak til ungdom med etablert, vedvarende rusmisbruk. Ungdommer som har et etablert vedvarende rusmisbruk, skal ha tilbud om rusbehandling i en rusbehandlingsinstitusjon. I første rekke skal det statlige Skjerfheimkollektivet benyttes. Dersom det ikke er plass på Skjerfheimkollektivet, skal det benyttes plasser i andre institusjoner som driver spesialisert rusbehandling. Dette gjelder i hovedsak ruskollektivene.

Det er Bufetat som har ansvaret for å inngå avtaler med ulike private institusjoner og dekke etatens behov for ulike typer plasser når det ikke er plass i statlige tilbud.

Bufetat opererer med to ulike avtaleformer, a) avtale om faste plasser og b) rammeavtale. Avtaler om faste plasser innebærer en gjensidig forpliktelse mellom Bufetat og institusjonen om et bestemt antall plasser. Dette betyr at institusjonen plikter å stille et bestemt antall plasser til rådighet for Bufetat. Bufetat plikter på sin side å betale for plassene, også når plassene ikke er i bruk (til en noe redusert betaling). Hiimsmoenkollektivet har en avtale med Bufetat om ni faste plasser.

Rammeavtaler innebærer imidlertid ingen forpliktelse for institusjonen om å stille plassene til rådighet

og heller ingen forpliktelse for Bufetat om kjøp. Denne typen avtaler er ment som et fleksibelt supplement til de faste avtalene for å sikre at Bufetat kan gjøre kvalitetssikrede kjøp i henhold til anskaffelsesregelverket, når behovet for plassering overstiger kapasiteten i de statlige institusjonene og de faste avtalene hos private aktører. Gjennom en rammeavtale kan ikke institusjonen regne med å gå med fullt belegg over tid.

Ruskollektivene, herunder Hiimsmoenkollektivet, har imidlertid forbeholdt seg retten til å ha inntaksmyndighet. Dette ut fra et ønske om å ha full kontroll over gruppesammensetningen, siden gruppedynamikk er et viktig element i ruskollektivenes behandlingsopplegg. Gjennom forhandlinger er partene kommet frem til en løsning hvor ruskollektivene får inntaksmyndighet mot at de takket nei til betaling for ubenyttet plass. Hiimsmoenkollektivet har selv takket nei til betaling for ubenyttet plass ”i bytte” mot inntaksmyndighet.

I følge Bufetat er det per 1. april 2011 plassert til sammen 12 ungdommer ved ruskollektivet fra Region vest og Region sør. Avtalen om faste plasser går med fullt belegg, mens det er plassert til sammen tre barn gjennom rammeavtale. Til sammenlikning med tidligere år, var 14 ungdommer plassert per 1. april 2009 og 18 ungdommer per 1. april 2010 ved kollektivet. En oversikt fra Barne-, ungdoms-, og familiedirektoratet viser at antall barn plassert på institusjoner som tar i mot ungdommer til rusbehandling har variert noe for den enkelte institusjon over tid, men holdt seg forholdsvis stabilt når vi ser på disse institusjonene samlet sett.

Bufetat hadde totalt 5980 oppholdsdager hos Hiimsmokollektivet i 2010. Det tilsvarer et gjennomsnittlig belegg over året på litt over 16 plasseringer. I 2010 ble det utbetalt om lag 28 millioner kroner og hittil i år 6,3 millioner kroner for kjøp av tjenester fra Hiimsmokollektivet.

Dagens system innebærer at jeg som statsråd ikke går inn og instruerer Bufdir/Bufetat angående konkrete anskaffelser i barnevernet. Det er Bufetat som har ansvaret for å inngå avtaler med private institusjoner og sikre gode fagfolk og god kompetanse i institusjonstilbudet. Barnets beste skal være retningsgivende for avtaler som inngås mellom etaten og private institusjoner.

Jeg vil fortsette med å jobbe for at alle barn med vedvarende rusproblemer får et godt og helhetlig tilbud som på best mulig måte er tilpasset deres hjelpebehov.

SPØRSMÅL NR. 1306**Innlevert 27. april 2011 av stortingsrepresentant Bente Thorsen****Besvart 4. mai 2011 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland****Spørsmål:**

«Tolkeutredningen som kom i 2008 konkluderer med at det bør snarest mulig etableres et spesialisert utdanningstilbud for skriveolker. Tilbudet bør være i gang fra 2009 og særlig ta sikte på å rekruttere hurtigskrivere for å gi disse opplæring i tolkefaget. Dagens tilbud dekker ikke på langt nær behovet. Grunnen til dette er at det ikke utdannes nok tolker.

Vil ministeren sørge for at flere tolker kan bli utdannet slik at de tusener av hørselshemmede får dekket sine behov for tjenesten?»

BEGRUNNELSE:

Hørselshemmede opplever store utfordringer i dagliglivet fordi det ikke utdannes nok skriveolker. Ifølge Hørselshemmedes Landsforbund anses ikke utdanningen som skriveolk til å være en fullverdig utdanning ved de tre utdanningsinstitusjonene. Dette medfører at utdannede tolker da velger bort denne tolkeformen.

Et skriveolkkurs kan ikke på en tilfredsstillende måte dekke de faglige og tekniske ferdigheter en skriveolk bør ha.

Svar:

Representanten Thorsen viser i spørsmålet til Tolkeutredningen 2008 som inneholdt flere forslag rettet inn mot tolkefeltet, herunder bl.a. også ett forslag om etablering av en spesialisert skriveolkutdanning ved en høyere utdanningsinstitusjon. I utredningen er dette begrunnet med at det skal være stor underdekning på skriveolker. Det er særlig blant døvblitte at det er behov for skriveolker som støtte for tale.

Tegnspråkutdanning gis i dag ved Universitetet i Oslo, Høgskolen i Sør-Trøndelag og Høgskolen i Bergen. Når det gjelder skriveolk som spesialisering

inngår dette som en tolkem metode innenfor denne utdanningen. Ved Universitetet i Oslo ble det for eksempel høsten 2010 gitt et tilbud om et studieemne i skriveolking. Jeg har notert meg at representanten Thorsen mener at det er behovet for å styrke nettopp denne utdanningen. Spørsmålet om en gjennomgang med sikte på slik styrking er imidlertid et ansvar som påligger det enkelte lærested. I slike saker er lærestedene gitt stor grad av faglig autonomi og må selv vurdere hvordan de ivaretar sitt samfunnsansvar. Lærestedene kan prioritere plasser til skriveolkutdanning innenfor sine rammer i dialog med samfunnet rundt seg.

I budsjett for 2011 har regjeringen gitt Høgskolen i Bergen og Høgskolen i Sør-Trøndelag 60 strategiske studieplasser hver, med opptrapping gjennom fire år. Dette er plasser der institusjonene selv beslutter innenfor hvilke(t) fag plassene skal opprettes, basert på høyskolens egen vurdering av nasjonale og regionale behov. Høgskolen har derfor muligheten innenfor disse rammene til å prioritere plasser til skriveolkutdanning fra og med kommende høst eller ved opptrapping i senere budsjettår.

I denne sammenheng vil jeg ellers vise til tegnspråkutdanningen ved Universitetet i Oslo fra kommende høst skal overføres til Høgskolen i Oslo. I den forbindelse har Regjeringen besluttet å tildele høyskolen 15 nye studieplasser innenfor døvetolkutdanning, i tillegg til de studieplassene som skal flyttes. Med opptrapping til tre kull betyr det at høyskolen kan gi 45 flere studenter et tilbud om utdanning innenfor tegnspråk og tolking. Innenfor en slik ramme har altså høyskolen også mulighet til nettopp å prioritere studiespesialisering i skriveolkutdanning.

Regjeringen har merket seg ønsket om økt behovet for utdanningstilbud innenfor tegnspråk- og tolkeutdanning, og vil vurdere behovet også i fremtidige budsjettår.

SPØRSMÅL NR. 1307**Innlevert 27. april 2011 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 4. mai 2011 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«I forbindelse med at jeg stilte statsråden et skriftlig spørsmål datert 21. mars i år angående en mulig avlysning av årets sommertokt som skulle utføres av Havforskningsinstituttet i Norskehavet så viste statsråden i sitt svar, datert 25. mars i år, til at det pågikk en dialog mellom departementet og havforskningsinstituttet i denne saken.

Kan statsråden redegjøre for hvor denne saken står i dag og om det vil bli gjennomført et sommertokt i Norskehavet på pelagiske bestander som tidligere forutsatt?»

BEGRUNNELSE:

Jeg har tidligere tatt opp problemstillingen med at Havforskningsinstituttet planlegger å avlyse årets sommertokt i Norskehavet ut ifra økonomiske argumenter. Sommertoktet er meget viktig å gjennomføre dersom vi til enhver tid skal kunne ha den bestandskunnskapen som er nødvendig både for å kunne fastsette hvor mye beskatning bestandene tåler, hvor stort tilfanget vil bli og ikke minst hvor sterke de enkelte bestander ser ut til å være. Statsråden skriver i sitt svar til undertegnede datert 25. mars d.å. at det pågår en dialog mellom Havforskningsinstituttet og departementet om hvordan en skal håndtere den inntektsreduksjon som er funnet sted uten at instituttets kjerneoppgaver må nedprioriteres. Slik undertegnede ser det er sommertoktet helt opplagt en slik kjerneoppgave. Vi ser imidlertid at lederen av Havforskningsinstituttet holder fast ved at sommertoktet knyttet til de pelagiske bestandene i Norskehavet må avlyses grunnet at en ikke har oppnådd noe i dialogen med departementet. Dette fremkommer i en artikkel i Fiskeribladet/Fiskaren datert 27. april 2011. Jeg håper at statsråden nå vil gripe inn slik at det fremkommer tilstrekkelig med ressurser til at sommertoktet kan gjennomføres i Norskehavet.

Svar:

Representanten Nesvik viser i sin begrunnelse til at sommertoktet er viktig å gjennomføre, dersom vi skal ha den bestandskunnskapen som er nødvendig for å kunne fastsette hvor mye beskatning bestandene tåler, hvor stort tilfanget vil bli og hvor sterke de enkelte bestander ser ut til å være.

Beslutningen om å ta sommertoktet på pelagiske bestander i Norskehavet ut av Havforskningsinstituttets toktprogram for 2011 ble tatt av ledelsen ved Havforskningsinstituttet høsten 2010. Bakgrunnen for beslutningen er at instituttet må prioritere sine aktiviteter innenfor den planlagte budsjetterammen. I en helhetsvurdering av hvordan den statlige bevilgningen for 2011 skulle benyttes for best å nå de samlede målene i departementets oppdrag, ble sommertoktet besluttet tatt ut.

Havforskningsinstituttet har i dialog med departementet gitt uttrykk for at dette toktet ville gitt nyttig kunnskap, men at denne kunnskapen ikke er avgjørende for bestandsberegningene av de pelagiske artene. Det er bakgrunnen for at nettopp dette toktet ble nedprioritert i årets toktprogram.

Det er Havforskningsinstituttet selv som prioriterer aktiviteter innenfor sin samlede budsjetteramme og dermed vurderer hvilke tokt som skal gjennomføres for å gi den nødvendige bestandsrådgivning til departementet. Departementet ser ikke grunn til å overprøve Havforskningsinstituttets vurdering i dette tilfellet.

Spørsmålet om reduserte inntekter som følge av redusert forskningsfangst har ingen direkte sammenheng med beslutningen om å ta sommertoktet ut i 2011. Departementet har hatt en dialog med Havforskningsinstituttet om bruken av forskningskvoter for 2011, og kommet frem til en løsning som gir Havforskningsinstituttet noe større fleksibilitet i bruken av forskningskvotene.

SPØRSMÅL NR. 1308**Innlevert 28. april 2011 av stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve****Besvart 6. mai 2011 av kulturminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Det vises til NRK 26. april 2011, hvor det fremgikk at Arbeiderpartiets Gunn Karin Gjul, leder av Stortingets familie - og kulturkomité vil omfordele kulturmidler fra Oslo til distriktene, herunder mer midler til den såkalte Festiviteten i Kristiansund.

Vil statsråden følge opp dette løftet?»

Svar:

Kulturløftet II omfatter en rekke satsinger frem til 2014. Blant annet skal det tilstrebes en jevnere fylkesvis fordeling av kulturmidlene (punkt 1), jf Prop. 1 S (2010-2011), side 11. Møre- og Romsdal har så

langt i perioden fra 2005 hatt en vekst i statlig kulturstøtte på noe over økningen i kulturløftet generelt.

Kulturløftet II innebærer også å sørge for gode kulturarenaer i hele landet, gjennom å styrke bevilgningen til kulturbygg (punkt 15). Festiviteten i Kristiansund får statlig tilskudd gjennom ordningen for regionale møteplasser og formidlingsarenaer for kultur. Det er gitt tilsagn om totalt 23,2 mill. kroner til Festiviteten, noe som utgjør det maksimale av hva dette prosjektet kan støttes med innenfor ordningen. Deler av tilskuddet er per i dag ikke utbetalt, men som nevnt er det gitt forpliktende tilsagn.

SPØRSMÅL NR. 1309**Innlevert 28. april 2011 av stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve****Besvart 4. mai 2011 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland****Spørsmål:**

«Statsråden skal i følge det som fremgår i Tidens Krav 28. mars 2011 være positiv til en felles høyskole i Møre og Romsdal som også skal ha en avdeling i Kristiansund.

Når og hvordan vil statsråden følge opp dette løftet?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til Tidens Krav 28. mars 2011, hvor det fremgår at SVs Line Karlsvik under SVs landsmøte, tok opp spørsmålet om en felles høyskole i Møre og Romsdal som også skal ha avdeling i Kristiansund med utdannings- og forskningsminister Tora Aasland og statssekretær Kyrre Lekve. Det fremgikk at Karlsvik fikk skole-støtte, og hun uttalte at "Ledelsen i partiet er udelt positiv. Den er enig med oss (i) at det skal ligge en enhet i Kristiansund."

Svar:

I 2008 la Stjernø-utvalget fram en innstilling som foreslo videre sammenslåing av institusjoner innenfor høyere utdanning og forskning i Norge. Utvalget

pekte blant annet på at høyere utdanning og forskning har for fragmentert struktur med mange små institusjoner og fagmiljøer, og at dette setter kvaliteten på utdanning og forskning under press, jf. NOU 2008: 3. I oppfølgingen av Stjernø-utvalgets innstilling har regjeringen uttrykt at strukturelle utfordringer i sektoren skal være frivillige og samarbeid mellom institusjonene må forankres i fagmiljøene og i institusjonsledelsene. Dette frivillighetsprinsippet gjelder også for fusjonsprosesser mellom høyskoler og universiteter på Vestlandet.

Når det gjelder studiested Kristiansund, har det pågått desentralisert undervisningsaktivitet der i lengre tid i et samarbeid mellom høyskolene i Molde, Ålesund og Volda. For de mindre høyskolene har desentraliserte studietilbud og fjernundervisning vært viktige for å kunne opprettholde eksisterende rekrutteringsnivå. Jeg ser positivt på et videre samarbeid om desentraliserte studietilbud i Kristiansund som kan løse sentrale kunnskapsbehov i fylket. De samarbeidende høyskolene må vurdere behovet for Kristiansund som utdanningssted i sammenheng med nye institusjonsstrukturer i regionen og utvikling av fleksible læringsformer.

SPØRSMÅL NR. 1310**Innlevert 28. april 2011 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 6. mai 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«I november 2010 sendt forsikringsselskapet If henvendelse til Samferdselsdepartementet der selskapet ba om at det blir innført et påbud ora vinterdekk for alle bilister i vinterhalvåret. Fra If ble det bl.a. referert til at 14 % av ulykkesbilene forsikret hos If vinteren 2009/2010 hadde sommerdekk. Selskapet hevder at hele 15 000 biler med sommerdekk er involvert i ulykker på norske veier i vinterhalvåret.

Hvilke vurderinger har samferdselsministeren gjort om et mulig påbud om vinterdekk i vinterhalvåret?»

Svar:

I vinterhalvåret er et godt veggrep viktig for trafikksikkerheten på norske veier. Når det skjer ulykker på vintervegene, er årsaken ofte en kombinasjon av dårlig skodde kjøretøy, uerfarne sjåførere og andre forhold.

Det gjelder per i dag ingen uttrykkelig påbud om bruk av vinterdekk i vinterhalvåret. Norge er et langstrakt land med stor grad av årlige klimatiske variasjoner mellom de ulike geografiske områdene, noe som gjør det vanskelig å fastsette hensiktsmessige tidsavgrensninger for et slikt brukspåbud.

Etter de konkrete vær- og føreforholdene kan det

likevel foreligge en plikt til å bruke vinterdekk. Dette følger av det generelle aktsomhetskravet som vegtrafikkloven § 3 oppstiller, og av forskrift om bruk av kjøretøy § 1-4 nr. 2 som forbyr bruk av kjøretøy uten at det er sikret tilstrekkelig veggrep i forhold til føret, om nødvendig ved bruk av vinterdekk.

Sverige og Finland har imidlertid innført et påbud om bruk vinterdekk i nærmere bestemte vintermånedene. Jeg har derfor bedt Vegdirektoratet innhente informasjon om erfaringene som disse lands myndigheter, og eventuelt andre land, har gjort med påbudet. Vegdirektoratet har opplyst at arbeidet er påbegynt, men at det vil ta noe tid å samle inn den ønskede informasjonen. Vegdirektoratet vil deretter avgi en uttalelse til Samferdselsdepartementet, som bl.a. på dette grunnlag vil vurdere om et vinterdekk-påbud skal innføres i Norge.

Vedlegg til svar:

Notat fra Statens vegvesen v/ trafikksikkerhetsseksjonen til Hans-Petter Hoseth vedr. informasjon om vinterdekkpåbud, datert 04.03.2011

Se lenke:

<http://www.stortinget.no/Global/pdf/Dokumentserien/2010-2011/dok15-201011-1310-vedlegg.pdf>

SPØRSMÅL NR. 1311**Innlevert 28. april 2011 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen****Besvart 6. mai 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Hva er bakgrunnen for at motorsykler er en egen avgiftsklasse (F) i systemet for engangsavgift på motorvogner, og hva er provenytapet bokført og påløpt av å legge motorsykler inn i avgiftsgruppe A (personbiler, mm) i engangsavgiften?»

Svar:

Hovedformålet med engangsavgiften er å skaffe inntekter til staten. I tillegg tas det hensyn til miljø,

sikkerhet og fordeling ved utforming av avgiften. I dag består engangsavgiften av 9 ulike avgiftsgrupper, kategoriene A til J, med unntak av kategori D som er opphevet. De ulike avgiftsgruppene omfatter ulike typer motorvogner, og har ulike avgiftsgrunnlag og avgiftssatser. Både gruppeinndelingen, satsene, grunnlagene og strukturen har blitt endret opp igjennom årene. Dagens avgiftsgruppe A (personbiler m.m.) ilegges avgift etter vekt, effekt og CO₂-utslipp, mens slagvolum benyttes når CO₂-utslipp ikke er oppgitt. Gruppe B og C (varebiler kl. 2 og camping-

biler) ilegges 22 pst. av avgiften for gruppe A. Videre er avgiften for gruppe H og J (drosjer og minibusser) 40 eller 100 pst. av avgiften for gruppe A. De reduserte satsene skyldes hovedsakelig at kjøretøyene ofte blir benyttet i forbindelse med næringsvirksomhet, og at kjøretøyene i de ulike gruppene har ulike egenskaper.

For motorsykler og snøscootere gjelder egne avgiftsstrukturer og avgiftssatser. Dette skyldes at egenskapene ved kjøretøyene er svært ulike de andre kategoriene. Motorsykler har betydelig lavere gjennomsnittlig vekt, effekt og slagvolum enn personbiler. Dette indikerer at avgiftsstrukturen og avgiftssatsene som er tilpasset for personbiler, ikke passer like godt for motorsykler. Dersom motorsykler hadde blitt ilagt avgift etter gruppe A, ville svært få eller ingen motorsykler kommet over 1. trinn i den progressive strukturen (vekt over 1 150 kg, effekt over 65 kW og CO₂-utslipp over 115 g/km eller slagvolum over 1 150 cm³).

En avgiftslegging av motorsykler i avgiftsgruppe A ville innebære et relativt stort provenytap, både fordi satsene reduseres for effekt og slagvolum, og fordi stykkavgiften ville blitt fjernet. Provenytapet vil bli noe motvirket av at motorsykler ikke blir ilagt vektavgift i dag. Det er innhentet registreringstall fra Opplysningsrådet for veitrafikk (OFV) og fastsatt avgiftsinntekt fra Toll- og avgiftsdirektoratet (TAD) for 2010. Disse tallene er framskrevet med forventet pris- og volumvekst for 2011 og 2012. Basert på framskrivningene anslås det at provenytapet ved å avgiftslegge motorsykler etter reglene for personbiler ville utgjøre i størrelsesorden 150 mill. kroner årlig. Dette er om lag en halvering av engangsgiftsinntektene fra motorsykler. Ved endring fra 1. januar 2012 kan provenytapet dermed anslås til om lag 150 mill. kroner påløpt, og 140 mill. kroner bokført i 2012.

SPØRSMÅL NR. 1312

Innlevert 28. april 2011 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen

Besvart 6. mai 2011 av forsvarsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Viser til sak i Sør-Varanger avis av 19., 26. og 28. april hvor forsvaret gjennom stasjonsjef hevder at det etter instruks skal være to grenser i Pasvikelva som grenselinjer overfor Russland. En for vinteren og en for sommeren. På vinteren gjelder grensen på kartet, mens djupålen gjelder for sommerstid. Grensekommissæren bestrider dette, mens GSV sjef understreker at de håndhever de direktiver forsvaret får av politimesteren i Øst-Finnmark.

Har vi en grense til Russland i Pasvikdalen eller har vi to?»

BEGRUNNELSE:

Pasvikelva er en yndet elv både sommer som vinter for utøvelse av ulike friluftsinnteresser for lokalbefolkningen i elvedalen spesielt, men også for Sør-Varangers kommunes innbyggere generelt. Det blir derfor, temmelig meningsløst at vi 2011 i Norge ikke har avklart vårt eget grenseforhold overfor vår nabo i øst, - Russland. Etter at en hobbyfisker ble anmeldt for ulovlig grensepassering, -hvor NN fisket på det sam-

me stedet som NN har fisket på i 25 år. Derne opplever vi at Grensekommissæren som har det juridiske ansvaret går ut offentlig og hevder at Kartlinjen og kun kartlinjen er det man skal forholde seg til. Mens GSV sjef hevder at de håndhever de direktivene som Forsvaret får av politimesteren i Øst-Finnmark. Er djupålen som tradisjonelt har vært grunnleggende for grenselinjer både relatert til Pasvik elva-Grense-Jakobselv og andre grenseelver fjernet for alltid som prinsipp, eller er det praktiske hensyn som kommer først. For det må jo kunne gå an å få på plass en grenselinje, som er i samsvar med innbyggernes oppfatning av hvor grensen faktisk går. For det er jo ikke russerne det står på i denne sak.

En annen side av saken, er at våre naboer i Øst-sikkert får seg en god latter. Norge har hatt felles og ens grense med Russland siden 1826 (med unntak av mellomkrigstiden) Det er Russlands eldste landegrense til et naboland, et naboland som etter 185 år ennå ikke er blitt enig med seg selv hvor grensen faktisk går. Eller kanskje vi skal begynne med vår og høst grenser i tillegg, slik at kaoset blir fullstendig.

Svar:

Grensen mellom Norge og Russland er fastlagt gjennom folkerettslig bindende avtale av 1826. Avtalen beskriver hvor grensen går, og danner grunnlaget for senere oppmåling av grensen. Siste helhetlige grenseoppgang av hvor grenselinjen nøyaktig går i terrenget ble foretatt i 1947. Det er nedsatt en felles norsk-russisk grensekommisjon under ledelse av Utenriksdepartementet som for tiden gjennomfører en ny, helhetlig grenseoppgang. Denne vil bl.a. resultere i nye og oppdaterte grensekart. Kommisjonen tar sikte på å avslutte sitt arbeid i 2015.

Politiet er ansvarlig for å håndheve lover og regler knyttet til grensen mellom Norge og Russland.

Garnisonen i Sør-Varanger bistår politiet med håndhevelsen av gjeldende lover og regler i tilknytning til grensen etter retningslinjer gitt av Politimesteren i Øst-Finnmark.

Den praktiske håndhevelsen av grensereguleringen skjer innenfor rammen av Overenskomst mellom Norge og Sovjetunionen om forskjellige forhold ved den norsk-sovjetiske grense og om fremgangsmåten ved ordningen av konflikter og hendinger på grensen av 1949, den såkalte grenseregimeavtalen. Både norske og russiske grensemyndigheter må i utførelsen av dette arbeidet forholde seg til grensemerkjingsdokumentene av 18. desember 1947.

SPØRSMÅL NR. 1313

Innlevert 28. april 2011 av stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn

Besvart 10. mai 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Statens strålevern koordinerer Handlingsplanen 2011-2014 for Regjeringens nasjonale radonstrategi.

Kan helse- og omsorgsministeren redegjøre for den medisinske kvalitetssikringen av Regjeringens handlingsplan mot radoneksponering, og gi en oversikt over relevant medisinsk kompetanse ved Statens strålevern?»

BEGRUNNELSE:

Statens strålevern er fagmyndighet på området strålevern og atomsikkerhet. Blant annet overvåker Statens strålevern naturlig og kunstig stråling i miljø og yrkesliv. Den nasjonale strategien for å redusere radoneksponeringen i Norge skal gjennomføres i femårsperioden 2009–2014.

Kostnadsramme er på rundt 130 millioner kroner til statlige etater.

Handlingsplanens hovedformål er å redusere forekomsten av lungekreft i Norge. Likevel inngår det tilsynelatende verken onkologer eller strålemedisinere i arbeidsgruppen som har utarbeidet Handlingsplanen.

I følge Krefregisteret er røyking langt den viktigste årsaken til lungekreft i Norge, slik som i verden for øvrig. Krefregisteret framholder at langt færre lungekrefttilfeller kan unngås ved radonreduksjon enn det Statens strålevern og Handlingsplanen anfører. En klargjøring av slike problemstillinger er vik-

tig for å kunne prioritere tiltak mot lungekreft på en kostnadseffektiv måte.

Svar:

I perioden 2004-2006 ble det publisert tre store vitenskapelige epidemiologiske fellesstudier fra Europa, Nord Amerika og Kina som studerte sammenhengen mellom radon i boliger og lungekreft i befolkningen. Disse studiene ga overveldende bevis for at radoneksponering forårsaker et betydelig antall lungekrefttilfeller. Det er nærmere redegjort for kunnskapsgrunnlaget for radonsatsingen i mitt svar til Stortinget på spørsmål nr. 1218, jf. brev av 15. april 2011.

Alle de tre studiene ble ledet av internasjonalt anerkjente epidemiologer og forskere - (professor Sara Darby (University of Oxford), Dr. Daniel Krewski (University of Ottawa) og Dr Lubin (National Cancer Institute, U.S)). I tillegg var et stort antall forskere med ulik bakgrunn med i studiene.

På bakgrunn av de tre store fellesstudiene slår Verdens helseorganisasjon (WHO) fast at radon i boliger øker risiko for lungekreft i befolkningen generelt (WHO Handbook on Indoor Radon, 2009, <http://whqlibdoc.who.int/publications/2009/9789241547673ng.pdf>).

WHO anbefaler derfor på denne bakgrunn nasjonale programmer for å redusere radon-eksponering, og tilrår et tiltaksnivå på 100 Becquerel per kubikk-

meter luft (Bq/m³). WHO er det styrende og koordinerende organ for helse i FN-systemet. Den medisinske nytteverdien av arbeidet med å redusere radoneksposeringen i befolkningen er derfor godt forankret.

Statens stråleverns oppgave er å omsette denne internasjonale kunnskapen slik at det oppnås et godt strålevern med helsegevinst for den norske befolkningen. Etaten har høyt kvalifiserte medarbeidere som har utdanning og erfaring innenfor en rekke relevante fagområder, som biofysikk, onkologi, kjernefysikk, strålehygiene og statistikk. I arbeidet med å følge opp regjeringens nasjonale radonstrategi (2009-2011) har Strålevernet opprettet en koordine-

ringsgruppe som har som oppgave å løfte frem og foreslå virkemidler med hensyn til radonforebyggende tiltak.

Gruppen har foreslått en handlingsplan som er lagt fram for departementene, men denne er ikke vedtatt. Implementering og koordinering av en nasjonal radonstrategi krever samhandling mellom en rekke etater, både med hensyn på effektivitet og kvalitet. Av denne grunn er koordineringsgruppen bredt sammensatt, der blant annet Helsedirektoratet og Nasjonalt folkehelseinstitutt bidrar med sin helsefaglige kompetanse.

SPØRSMÅL NR. 1314

Innlevert 28. april 2011 av stortingsrepresentant Arve Kambe

Besvart 11. mai 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Hvert år rammes ca. 350 mennesker av uheldelig beinmargskreft i Norge. Mange som får diagnosen kan likevel ha gode liv i mange år. Ved institutt for kreftforskning og molekylær medisin ved NTNU jobbes det med å utvikle medikamenter som kan hjelpe pasienter med myelomatose. Problemet er at mangel på midler fører til flere års forsinkelser og bidrar til å redusere håpet for denne pasientgruppen. 15 forskere har jobbet med dette feltet i mange år.

Hvordan kan statsråden bidra til økt forskning på denne kreftformen?»

BEGRUNNELSE:

I Sunmørsposten 29. mars 2011 er det et intervju med ansatte på institutt for kreftforskning og molekylær medisin ved NTNU.

De beskriver en hverdag om at 30 prosent av tiden deres brukes til å søke om penger for å kunne forske. Ca 10 % av søknadene blir innvilget.

Det hevdes også at de kunne kommet langt i utviklingen av nye medikamenter med en årlig bevilgning på under kroner en million i året. I dag finansieres de også delvis av Kreftforeningen.

Mitt anliggende er ikke å poengtere at Høyres alternative statsbudsjetter legger opp til betydelig høyere forskningsmidler enn regjeringen, også til helseforskning, men for å få statsrådets vurdering av om dette er noe statsråden mener bør satser mer på innen eksisterende rammer.

Forskerne sier det er veldig lite frie midler til medisinsk grunnforskning som er tilgjengelig fra Norges forskningsråd. Dersom man ikke er en del av store sentra, som senter for fremragende forskning (SFF), er det vanskelig å få til langsiktig og forutsigbar finansiering av forskningen. Hvis vi hadde fått en større økonomisk satsing kunne det ha kommet pasientene til gode tidligere, hevder forskerne.

Det fremkommer også i artikkelen at de er fremst i Norge innen sitt arbeid og befinner seg også på verdenstoppen. Da er det underlig at miljøet ikke kan få utvikle seg til beste for de pasientene i dag som har fått konstatert beinmargskreft og de som vil få diagnosen i fremtiden.

Det må etter mitt syn forskes mer på kreft. Veien fra forskning og utvikling til nye behandlingsmetoder tas i bruk må kortes ned. Vi må også få på plass rutiner for raskere diagnoser.

Svar:

Jeg ønsker på samme måte som representanten Arve Kambe at kreftpasienter skal sikres rask diagnose og en kvalitativ god behandling i helsevesenet. Videre ønsker jeg at all behandling pasienten får, selvfølgelig skal baseres på forskning.

Spørsmålet fra representanten dreier seg om finansiering av forskning ved et forskningsinstitutt i universitetssektoren. Jeg har derfor bedt Kunnskapsdepartementet om bistand til svar i denne saken.

Forskning innenfor medisin og helsefag finansi-

eres i dag av det offentlige primært gjennom bevilgninger til forskningsaktørene. Dette omfatter universitets- og høyskolesektoren, forskningsinstituttene og de regionale helseforetakene og bevilgninger til Norges forskningsråd. I tillegg finansieres helseforskning gjennom EUs 7. rammeprogram for helseforskning. Det er i hovedsak Helse- og omsorgsdepartementet og Kunnskapsdepartementet som finansierer denne forskningen.

Forskning på medisin og helse, er et av regjeringens prioriterte satsingsområder, jf. St. meld. nr. 30 (2008-2009) Klima for forskning. Forskning på medisin og helse får den klart største andelen av FoU-midlene i universitets- og høyskolesektoren. Det gjelder selv når universitetssykehusene holdes utenom. FoU innenfor disse områdene har også vokst klart mer enn de andre fagområdene i universitets- og høyskolesektoren - fra 30 prosent i 2001 til 36 prosent i 2009.

Universitetene står for en stor del av forskningen i medisin og helse, også kreftforskning. I tillegg til betydelige eksterne forskningsmidler fra offentlige og private kilder får universitetene sin grunnbevilgning fra Kunnskapsdepartementet. Regjeringens politikk siden 2005 har vært å styrke universitetenes evne til å være strategiske aktører. Politikken har langt på vei lyktes, og universitetene evner i dag å skaffe seg økt handlingsrom gjennom omstilling, samarbeid, arbeidsdeling og konsentrasjon av den faglige virksomheten. Jeg har derfor tillit til at NTNU prioriterer medisinsk forskning på en god måte, og at Det medisinske fakultet ved NTNU prioriterer mellom medisinske fagområder på en tilsvarende god måte.

Midler til medisinsk og helsefaglig forskning totalt har økt med 44 prosent i perioden 2005 - 2009.

De samlede midlene fra Norges forskningsråd til målrettet helseforskning har økt til om lag 635 mill. kroner i 2010. Forskningsrådets bidrag til helseforskning kanaliseres i stor grad til universitets- og høyskolesektoren.

Det har vært en målrettet satsing for å styrke forskning i helseforetakene etter helseforetaksreformen. Fra 2004 ble det etablert et delvis resultatbasert øremerket tilskudd til forskning i helseforetakene, for å understøtte satsingen. Tilskuddet er i dag på vel 475 mill. kroner, i tillegg bidrar helseforetakene med egne midler. I 2008 og 2009 var de totale kostnadene til forskning og utvikling i helseforetakene på omlag 2,1 milliarder kroner. Når det gjelder forskningen i helseforetakene har det vært en økning i forskningsaktiviteten her de senere år. Dette kan illustreres med et eksempel om økning i avlagte doktorgrader i helseforetakene fra 81 i 2001 til 227 i 2009, noe som innebærer en økning på 180 prosent i perioden. Ressursbruk til forskning i helseforetakene utgjorde 1,9 prosent av brutto driftsutgifter i 2005, i 2009 var dette økt til 2,3 prosent.

Ordningen med fri prosjektstøtte sikrer at de beste forskerne får midler, uavhengig av tema. Det er høy kvalitet på søknadene og betydelig omfang av disse som gjør at mange gode søknader får avslag. Regjeringen har derfor i statsbudsjettet for 2010 økt bevilgningene til fri prosjektstøtte med 60 mill. kroner over Kunnskapsdepartementets budsjett.

Avslutningsvis er jeg helt enig med representanten i at veien fra forskning og utvikling til nye behandlingsmetoder tas i bruk må være kort, samtidig som vi må sikre god nok dokumentasjon av nytte og bivirkninger før behandlingen introduseres som ordinær behandling i helsetjenesten.

SPØRSMÅL NR. 1315

Innlevert 28. april 2011 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 4. mai 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Hvor lenge mener finansministeren det er rimelig å forvente at skatteyttere skal vente på telefonen for å komme gjennom til Skatteetaten?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til mitt spørsmål nr 1244 og finansministerens svar. Det vil si; finansministerens manglen-

de svar. Siden finansministeren ikke svarte på spørsmålet i spørsmål 1244 tillater jeg meg å vise til begrunnelsen i spm. 1244 og stille spørsmålet på nytt.

Jeg ber også finansministeren vurdere om det er relevant at ventetiden på telefon generelt er relativt lav, når ventetiden den delen av året hvor hjelpen trengs mest altså i flere tilfeller overstiger 30 minutter.

Svar:

Jeg viser til svar på spørsmål nr. 1244 av 28. april 2011 hvor det framgår at gjennomsnittlig telefontid for Skatteopplysningen i 2010 var 1 minutt og 37 sekunder, og at to tredjedeler av henvendelsene ble besvart innen 2 minutter. Samtidig er det opplyst at Skatteopplysningen også tilbyr å ringe tilbake til skattyter som alternativ til å vente på svar. Dette mener jeg er en tilfredsstillende svartid og servicenivå for telefonhenvendelser til skatteetaten.

Videre viser jeg til svar på spørsmål nr. 1292 fra Bård Hoksrud av 2. mai 2011 om skatteetatens tilgjengelighet for skattebetalerne i selvangivelsesperioden. Skatteetaten hadde utvidet åpningstid den siste uken før innleveringsfristen. Men pågangen var stor og de fleste som ringte, fikk tilbud om å bli ringt opp

igjen, slik at de slapp å sitte lenge i telefonkø. Slik det videre framgår av sistnevnte brev, opplevde de som valgte å stå i kø en del ventetid. I helt spesielle perioder var trafikken på telefon så stor at skatteetaten ikke hadde kapasitet til å hjelpe alle med en gang. Da fikk innringerne beskjed om å legge på, for å prøve igjen senere. Skattedirektoratet har nylig opplyst at pågangen til Skatteopplysningen ifm. innleveringen av selvangivelsen har vært høyere enn antatt i år som følge av fastsettelsen av ny likningsverdi på bolig. Skatteopplysningen hadde allerede styrket kapasiteten sammenlignet med tidligere år for å håndtere boligsakene, men antallet henvendelser var høyere enn forventet. De siste dagene før fristen gikk ut, økte derfor skatteetaten kapasiteten til å svare på telefonhenvendelser med til sammen 100 personer.

SPØRSMÅL NR. 1316

Innlevert 28. april 2011 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 4. mai 2011 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Hvordan kan statsråden akseptere en saksbehandlingstid for erstatning etter frifinnelse eller urettmessig frihetsberøvelse på 15 måneder og hvorfor har ikke statsråden foretatt seg noe for å redusere saksbehandlingstiden, og hvor lang saksbehandlingstid mener statsråden er rimelig for folk å akseptere i denne typen saker?»

BEGRUNNELSE:

En siktet som blir frifunnet eller får sin sak henlagt etter å ha vært frihetsberøvet har i utgangspunktet et rettskrav på oppreisning etter standardsatser, jf. straffeprosessloven § 447 første ledd. Det foreligger standardsatser som fremkommer av forskrift.

Selv om siktede ikke har vært frihetsberøvet, kan oppreisning tilkjennes dersom dette fremstår som rimelig, jf. straffeprosessloven § 447 andre ledd.

I de tilfeller hvor siktede blir frifunnet etter fullbyrdet straff, typisk etter gjenopptakelse av straffesaken, skal utmåling av oppreisningen skje på grunnlag av hva som er rimelig i det enkelte tilfellet, jf. straffeprosessloven § 447 tredje ledd.

Bestemmelsene om slik oppreisning er ganske konkrete, i mange tilfeller kommer standardsatsene til anvendelse og det er viktig, sett fra et rettsikkerhetssynspunkt, at en stat som forvolder denne formen

for skade for enkeltpersoner raskt rydder opp etter seg og gir rettmessig erstatning.

Tiden fra søknad om erstatning etter overnevnte bestemmelser til erstatning utbetales skal være kortest mulig. I dag fremkommer det på web-sidene til Statens Sivilrettsforvaltning at saksbehandlingstiden for saker innkommet etter 1. januar 2011 må ventes å være 15 måneder, altså ett og et kvart år!

Dette er en saksbehandlingstid som fremstår som svært urimelig og som kan oppfattes som et nytt overgrep fra statens side.

Svar:

Det er Statens sivilrettsforvaltning som avgjør krav om erstatning etter strafforfølgning etter straffeprosessloven kap. 31. Krav om erstatning fremsettes for det politidistrikt som etterforsket saken. Påtalemyndigheten gir uttalelse til saken og sender den til Statens sivilrettsforvaltning for avgjørelse.

Generelt kan jeg opplyse at det ved prioriteringen av sakene i Statens sivilrettsforvaltning først tas hensyn til saksbehandlingstiden hos politiet. Saker som har ligget en tid i politiet får prioritet slik at sakene kan få tilnærmet lik saksbehandlingstid. I tillegg vil saker som anses helt kurante bli behandlet fortløpende for at disse ikke skal bli liggende unødvendig.

Det er ikke riktig som representanten hevder at

det ikke har vært iverksatt tiltak. For det første har det vært iverksatt en rekke tiltak for å effektivisere behandlingen av sakene slik at flere saker kan behandles hvert år. I 2007 ble det behandlet 317 saker, i 2008 537 saker, i 2009 570 saker og i 2010 hele 791 saker.

Samtidig har det vært en kontinuerlig oppmerksomhet mot tiltak for å utnytte ressursene best mulig slik at saksbehandlingstiden for hver enkelt sak også kan gå ned. For saker behandlet i 2010 var gjennomsnittlig saksbehandlingstid på 16,1 måneder når politiets saksbehandlingstid inkluderes. Dette er en nedgang på i overkant av en måned siden årsskiftet 2009/2010. Dette er en gledelig utvikling særlig når man ser hen til den betydelige økningen i antall behandlede saker som jeg viste til ovenfor.

Når det gjelder utvikling for 2011 har Statens sivilrettsforvaltning ytterligere nedjustert forventet saksbehandlingstid fra tidligere inntil 18 måneder til

nå inntil 15 måneder inklusive saksbehandlingstiden hos politiet.

Jeg kan forsikre om at Statens sivilrettsforvaltning fortsatt vil ha stor oppmerksomhet rettet mot restansesituasjonen og saksbehandlingstiden, og prioriterer tiltak som bidrar til å redusere denne ytterligere. Fra 2011 vil innføringen av en mal for saksbehandlingen i politiets datasystemer også kunne bidra til reduksjon av saksbehandlingstiden i politiet. I tillegg publiseres nå avgjørelsene fra Statens sivilrettsforvaltning på Lovdata slik at politiet kan lære av tidligere saker, både med hensyn til sin egen behandling av saken, men også sett hen til om politiets handlemåte om mulig kan endres slik at færre saker blir fremmet.

Justisdepartementet vil fortsatt følge med i saksutviklingen og på bakgrunn av det vurdere om det eventuelt er behov for ytterligere tiltak.

SPØRSMÅL NR. 1317

Innlevert 28. april 2011 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 10. mai 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Avdelingsdirektør Per Strand i Statens strålevern sa til NRK 03.02.11, i innslaget om radon i Kinsarvik, at "Man kan ikke bo i dette området her over lang tid." En slik uttalelse er egnet å skape frykt i lokalbefolkningen, og kan ha negative konsekvenser for boligpriser, etablering av næringsvirksomhet og lignende.

Stiller statsråden seg bak vurderingen fra avdelingsdirektør Per Strand i Statens strålevern om at Kinsarvik ikke er beboelig for mennesker på grunn av radon?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til spørsmål Dok. 15:1218 (2010-2011).

Svar:

I utarbeidelsen av svar har jeg innhentet opplysninger fra Statens strålevern.

Helserisikoen forbundet med radon må tas alvorlig, og dette gjelder i særlig grad når konsentrasjonene av radon er så høye at risikoen for lungekreft mangedobles for både røykere og ikke-røykere. Radon-

problemen i Kinsarvik er godt kjent, og jeg mener det viktigste nå er å få redusert stråledosene og dermed også frykten og helserisikoen til innbyggerne som er utsatt for dette.

For 14 år siden ble det påvist særdeles høye radonkonsentrasjoner i boliger i Kinsarvik, og det ble iverksatt et omfattende prosjekt for å kartlegge og gjennomføre tiltak for å redusere radon. I 2007 ble det publisert en vitenskapelig artikkel ("Anomalously high radon concentrations in dwellings located on permeable glacial sediments" A.V. Sundal et al. J. Radiol. Prot. 27 (2007)287-298) som oppsummerte resultatene av denne kartleggingen. Omtrent 430 innbyggere bodde da i Husefeltet, som utgjør en stor del av Kinsarvik, og som er mest utsatt for radon. Det ble gjennomført radonmålinger i 104 av ca. 130 boliger. Måleresultatene avslørte de høyeste radonkonsentrasjonene som noen gang er påvist i Norge, og de er også blant de høyeste nivåene som er rapportert fra hele Europa. Alle boligene i Husefeltet hadde høyere radonkonsentrasjon enn grenseverdien på 200 Bq/m³. Det ble påvist en årsmiddelverdi på 56 000 Bq/m³ i én bolig, og gjennomsnittet av årsmiddelverdiene i de 89 boligene som målte radon over et helt år, var 4340 Bq/m³.

Det forekommer høye radonkonsentrasjoner også andre steder i Norge, men helsemyndighetene kjenner ikke til noen andre områder i Norge hvor omfanget er like stort og alvorlig.

Radonkonsentrasjonen i boligene kan benyttes til å beregne stråledosene til innbyggerne i Kinsarvik. Disse ble beregnet til totale effektive doser på 930 mSv/år og 72 mSv/år, mens de forskriftsfestede dosegrensene for befolkningen og yrkeseksponerte er på henholdsvis 1 mSv/år og 20 mSv/år.

Jeg er kjent med at kommunen jobber med dette. Det finnes bygningsmessige tiltak som kan redusere radonnivåene med mer enn 90 prosent. Det er derfor nødvendig å arbeide videre for å motivere innbyggerne i området og å få til gode tiltaksplaner for den enkelte bolig. I de vanskeligste tilfellene må man regne med å gjennomføre mer omfattende tiltak enn det som er vanlig, og i sterkere grad kombinere ulike typer tiltak.

Statens strålevern opplyser at uttalelsen i Dagsrevyen 3.2. 2011, om hva som bør gjøres dersom ingen tiltak eller kombinasjoner av tiltak viser seg å få radonkonsentrasjonen ned til akseptabelt nivå, kom uheldig ut. Statens strålevern beklager dette. I slike ekstreme situasjoner kan man bli nødt til å vurdere andre løsninger. Det er dette som var bakgrunnen for uttalelsene fra Statens strålevern i Dagsrevyen, men helheten i dette kom ikke klart fram. Videre vil jeg fremheve at det er viktig at man vurderer og følger

opp hvert enkelt tilfelle og finner løsninger som er tilpasset den enkeltes situasjon.

I etterkant har Statens strålevern deltatt i et folkemøte i Kinsarvik 7.2. 2011. I tillegg til å utdype bakgrunnen og helheten i mediesaken, informerte Strålevernet her også om kunnskapen vi nå har om lungekreftrisiko fra radon både for røykere og ikke-røykere. Det ble videre gitt råd om at de som har vært eksponert for høye radonkonsentrasjoner, både må unngå røyking og gjennomføre tiltak mot radon i sine boliger. Strålevernet fulgte deretter opp med en utdyping av sine vurderinger i forbindelse med denne saken på sine nettsider 15.2. 2011.

Helse- og omsorgsdepartementet, Ullensvang herad og Statens strålevern har i etterkant diskutert videre oppfølging av saken i et eget møte. Ullensvang herad formidlet blant annet sitt ønske om å utvikle spesialkompetanse lokalt på bygningsmessige tiltak mot radon. Håpet er at dette også vil komme andre kommuner og boligeiere til gode, ved at det bidrar til å utvikle kunnskap om effektive tiltak mot radon og til ny næringsvirksomhet innen prosjektering og gjennomføring av bygningsmessige tiltak mot radon.

Ullensvang herad har nå fått tildelt midler fra Statens strålevern og Fylkeslegen i Hordaland til å intensivere sitt arbeid mot radon i 2011. Jeg vil også sørge for at dette viktige arbeidet fortsetter ved at bevilgninger til prosjektene videreføres over flere år.

SPØRSMÅL NR. 1318

Innlevert 28. april 2011 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 6. mai 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Vil finansministeren sørge for at informasjon om regler når det gjelder fortolling blir lettere tilgjengelig, eventuelt vurdere tiltak som fjerner snubletråder i tollregelverket?»

BEGRUNNELSE:

Frivillig fortolling skal skje dersom man har mottatt en forsendelse det skulle vært betalt toll på, men som av en eller annen grunn har kommet mottakeren ihende uten fortolling.

DinSide har 28. april en artikkel om frivillig fortolling, "Slik fortoller du frivillig". Det fremgår av artikkelen at det ikke er lett å finne informasjon om

hvorledes frivillig fortolling gjøres korrekt. Tollvesenet later også til å være usikre på rutineene rundt dette, noe som er forståelig ettersom slik frivillig fortolling neppe forekommer hyppig.

Regelverket er imidlertid lagt opp slik at den som ikke til punkt og prikke følger reglene i detalj kan vente seg straff. Her er regelverket som regel nådeløst, det samme er tollmyndighetene, og myndighetene har alle gode kort på hånden i forhold til den som uheldigvis har snublet i reglene.

Det ønskes opplyst hvilke sanksjoner tollmyndighetene kan ilegge for manglende fortolling av en vare som har gått igjennom til forbrukeren uten tollberegning. Jeg ønsker også finansministerens vurdering av hvor alvorlig han mener manglende frivillig

tollinnbetaling er, eller om det kanskje er mer nærliggende å lempe på regelverket istedenfor å gjøre folk flest til kjeltringer.

Svar:

Innledningsvis viser jeg til at plikten til å betale merverdiavgift ved innførsel av varer følger av merverdiavgiftsloven. Plikt til betaling av eventuell toll og særavgift ved innførsel følger av tolloven og særavgiftsforskriften. Det er med andre ord ikke noe som heter "frivillig fortolling".

Det foreligger likevel enkelte unntak fra denne plikten. Vare i en sending av verdi under 200 kroner, eller gave på maksimalt 1000 kroner er eksempel på slike unntak. Vilklårene for unntakene må naturligvis være til stede, eksempelvis ved at varen må ha en reell verdi under 200 kroner, eller det dreier seg om en reell gave verdt maksimalt 1000 kroner fra en privatperson bosatt i utlandet.

Som mottaker av varen er man ansvarlig for å betale toll og avgifter, og man blir ikke fritatt for dette ansvaret selv om man har brukt en medhjelper. Mottaker av varen plikter å forsikre seg om at avgifter er betalt, samt å melde fra når ting ikke er som de skal. I tilfeller hvor fortollingsplikten ikke er overholdt er i utgangspunktet vilklårene for å ilegge sanksjoner oppfylt.

I saker hvor det raskt meldes fra om feilen, praktiserer likevel toll- og avgiftsmyndighetene regelverket slik at det normalt ikke ilegges sanksjoner, men kun gjennomføres en etterberegning av avgiftene

som skulle vært betalt ved innførselen. En person som oppdager en slik feil bør derfor snarest mulig ta kontakt med tollvesenet.

I saker hvor det går lang tid før det meldes fra om feilen vil toll- og avgiftsmyndighetene vurdere sanksjoner i tillegg til selve etterberegningen. En sanksjon fra toll- og avgiftsmyndighetene i form av et administrativt tilleggsbeløp forutsetter at det foreligger en uaktsom overtredelse av regelverket, med andre ord at han eller hun burde ha visst bedre og undersøkt nærmere. Der vilklåret om uaktsomhet er til stede, vil det være av betydning hvor lang tid det tok før mottakeren reagerte på feilen og meldte fra til toll- og avgiftsmyndighetene, hvor stort det unndratte beløpet er, samt om tilsvarende unndragelser har skjedd tidligere. Brudd på tolloven er også straffbart. Anmeldelse benyttes ved alvorlige overtredelser av tollovgivningen. Toll- og avgiftsdirektoratet har gitt retningslinjer for hvilke saker som skal anmeldes.

Tollvesenets nettsider har mye informasjon, men skulle man være usikker vedrørende det praktiske i slike tilfeller, kan man ringe tollvesenets infosenter for veiledning.

Finansdepartementet har for øvrig forhørt seg med tollvesenet som opplyser at det i praksis er et meget lite antall privatpersoner som oppsøker tollvesenet for å fortolle en vare de allerede har mottatt ufortollet, sett i forhold til antallet varer som innføres. Det er som nevnt heller ikke vanlig at det ilegges administrativt tillegg i slike tilfeller der kunden tar kontakt innen rimelig tid.

SPØRSMÅL NR. 1319

Innlevert 28. april 2011 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 4. mai 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Synes finansministeren tollregelverket er fornuftig når en person risikerer å måtte betale en halv million i avgifter for en bil vedkommende ikke eier og aldri har kjørt, og vil finansministeren eventuelt ta initiativ for å endre regelverket?»

BEGRUNNELSE:

Aftenposten.no kunne 18. april fortelle om en kvinne som måtte betale en halv million i avgifter for en bil hun ikke eide og sier hun aldri har kjørt. Bilen hadde utenlandske skilter, og da er reglene strenge for å beskytte det sønorske meget høye avgiftsnivå-

et på biler. Bruk anses som «er enhver form for disponering» ifølge forskriftene til tolloven. De utenlandske arbeiderne bodde i samme hus som kvinnen som drev firmaet, og det ble dermed satt likhetstegn med "bruk". Alternativt må man bevise at man ikke har kjørt bilen. Dette er nærmest et umulig alternativ.

Spørsmålet er om ikke reglene er alt for strenge på dette området, og rett og slett næringsfiendtlige.

Svar:

Når det gjelder saken som ble omtalt i Aftenposten.no 18. april 2011, vil jeg innledningsvis bemerke at denne har blitt behandlet i to rettsinstanser som

begge har slått fast at Toll- og avgiftsdirektoratets vedtak om å opprettholde etterberegningen av avgifter er i tråd med gjeldende rett.

Det klare utgangspunkt er at kjøretøy som skal benyttes i Norge må registreres i det sentrale motorvognregisteret, og at gjeldende avgifter må betales. Fra dette utgangspunkt er det gjort unntak for midlertidig innførsel og bruk av utenlandsregistrerte kjøretøy. Reglene om dette er gitt i forskrift 20. juni 1991 nr 381 om toll- og avgiftsfri innførsel av utenlandsregistrert motorvogn til midlertidig bruk i Norge. Avgiftsfri innførsel og midlertidig bruk av utenlandsregistrert motorvogn i Norge er tillatt for personer med midlertidig opphold i Norge. Tilsvarende rett har personer som har fast oppholdssted i et annet land.

Ved overtredelse av midlertidigforskriften pålegges den som innfører eller bruker motorvognen å betale avgifter på motorvognen. I saken som ble omtalt i Aftenposten, fant avgiftsmyndighetene ikke grunnlag for å tillate avgiftsfri gjenutførsel, og etter det jeg kan se er det ingen grunn til å kritisere denne avgjørelsen.

Ved utformingen av regelverket om avgiftsfri

innførsel og midlertidig bruk av utenlandsregistret motorvogn i Norge må det legitime behovet for slik bruk veies opp mot øvrige hensyn, blant annet faren for omgåelser og avgiftsunndragelser. Dette er ingen særnorsk problemstilling. De fleste land som det er naturlig å sammenligne oss med har tilsvarende bestemmelser. Det norske avgiftsnivået medfører imidlertid at konsekvensene av å overtre regelverket vil framstå som strengere enn i land der avgiftsnivået er lavt. Isolert er imidlertid ikke etterberegningsskravets størrelse et argument for ikke å etterberegne. Etterberegningsskravet tilsvarer jo i utgangspunktet den avgift som ville påløpt dersom vedkommende hadde forholdt seg til gjeldende regler, og sammenfaller også med den avgift som betales for alle andre tilsvarende biler som skal benyttes i Norge.

Toll- og avgiftsdirektoratet har på oppdrag fra Finansdepartementet gjennomgått forskriften om avgiftsfri innførsel og midlertidig bruk av utenlandskregistrert motorvogn i Norge. Departementet vurderer gjennomgangen i disse dager. Hva som vil komme ut av dette arbeidet er det imidlertid for tidlig å si noe om nå.

SPØRSMÅL NR. 1320

Innlevert 29. april 2011 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen

Besvart 6. mai 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«I distriktsnorge oppleves det nå en situasjon hvor folks tilgang til kontanter sterkt reduseres. Bankfilialer og kassafunksjoner nedlegges i kombinasjon med at antall minibanker i distriktene reduseres. Noen steder er det blitt slik at der en ikke kan bruke bankkort for å betale, kan det bli problematisk å få betalt. I særlig grad rammer en slik utvikling eldre personer.

Er dette en ønsket utvikling fra Regjeringens side, eller hva vil finansministeren foreta seg for å forhindre et kontantfritt distriktsnorge?»

BEGRUNNELSE:

Det er all grunn til å regne med at et kontantfritt samfunn medfører redusert kjøp av varer og tjenester. Noe som dermed også bidrar til å skape redusert aktivitet i et samfunn. Et helt vesentlig servicetilbud for befolkningen er forsvunnet eller vil forsvinne som følge av bankenes strategi for å redusere kostnader.

Svar:

Det har den siste tiden vært flere oppslag i media om kassafunksjonen i bankfilialer og muligheten til å sette inn og å ta ut kontanter. Blant annet uttalte jeg meg om dette spørsmålet i et intervju med Nordlys 31. mars 2011. Jeg har merket meg at Sparebanken Nord-Norge i Nordlys 29. april 2011 har uttalt at banken vil sette ut flere minibanker i distriktene.

Bankene er en svært viktig del av vår samfunnsøkonomiske infrastruktur, blant annet for oppbevaring av sparemidler og utføring av betalingstransaksjoner, herunder å motta kontantinnskudd og å utbetale kontanter. Det er av stor betydning at publikum har tilgang til bankinnskudd og betalingstjenester på en hensiktsmessig måte.

Bankvirksomhet krever konsesjon, og banker har enerett til å ta imot innskudd fra publikum. Kunder må også ha adgang til å ta ut igjen sine innskudd. Kontanter er tvungne betalingsmidler, og dette må også gjelde overfor bankene. Etter min mening er det naturlig å se disse reglene i sammenheng slik at ban-

ker har plikt til å motta kontanter og å gi ut kontanter når kundene ønsker dette. Bankene plikter etter mitt syn også å ha et tilbud til kunder som ikke er i stand til å bruke nettbank til for eksempel å betale regningene sine.

Banklovkommisjonen er i ferd med å avslutte arbeidet med utkast til ny finanslov. Etter det jeg er

kjent med vil kommisjonen, i tilknytning til reglene om konsesjon og bankenes enerett, også kommentere bankers plikt til å håndtere kontanter. Det kan på denne bakgrunn bli aktuelt å se nærmere på spørsmålet om bankers håndtering av kontanter i forbindelse med departementets oppfølging av Banklovkommisjonens utredning.

SPØRSMÅL NR. 1321

Innlevert 29. april 2011 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 6. mai 2011 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Kan statsråden redegjøre for hvorfor instruks GI-02/2011 kun gjelder personer som er faglærte (utlendingsforskriften § 6-1) og ikke spesialister (utlendingsforskriften § 6-2)?»

BEGRUNNELSE:

I Justisdepartementets instruks om tolkingen av utlendingsloven § 71 andre ledd tredje punktum – oppheving av innreiseforbud for faglærde i visse tilfelle (instruks GI-02/2011) skriver departementet at "(b)akgrunnen for denne instruksen er at innreiseforbudet i somme tilfelle er til hinder for at norske verksemder kan nyttiggjøre seg særskilt kvalifisert utenlandsk arbeidskraft."

I instruksen er det presisert at den kun gjelder personer som "fyller vilkåra for opphaldsløyve etter utlendingsforskrifta § 6-1." § 6-1 gjelder personer som er "fagutdannet tilsvarende videregående skoles nivå, har fagbrev eller har utdanning fra høyskole eller universitet eller har spesielle kvalifikasjoner", mens § 6-2 gjelder den såkalte spesialistkvoten, dvs. arbeidstakere som på grunnlag av lønnstilbud anses som spesialister.

UDI instrueres til å regne det som "nye omstendigheter" etter utlendingsloven § 71 andre ledd tredje punktum dersom utlendingen fyller vilkårene for oppholdstillatelse etter lova § 23, jf utlendingsforskriften § 6-1.

UDI er nå altså instruert til å regne en person som kom til Norge som asylsøker, og som er utvist på grunn av brudd på utlendingsloven, som å oppfylle vilkårene for oppholdstillatelse etter lovens § 23, dersom vedkommende fyller vilkåra for oppholdstillatelse etter utlendingsforskriften § 6-1. UDI er videre instruert til å legge betydelig vekt på disse nye omstendighetene.

Undertegnede er glad for at regjeringen ser at en streng praktisering av brudd på utlendingsloven vil kunne ha uheldige sider. Undertegnede deler Justisdepartementets vurdering av behovet for en lovtolkning som bidrar til at norske virksomheter kan nyttiggjøre seg av særskilt kvalifisert utenlandsk arbeidskraft. Undertegnede stiller seg imidlertid uforstående til at denne instruksen kun gjelder faglærte og ikke spesialister.

Svar:

Bakgrunnen for instruks GI-02/2011 er at et utvisningsvedtak med tilhørende innreiseforbud i noen tilfeller på en urimelig måte er til hinder for at norske virksomheter kan nyttiggjøre seg kvalifisert, utenlandsk arbeidskraft. Departementet instruerte derfor Utlendingsdirektoratet (UDI) om en lovtolkning som vil bidra til å motvirke at slike tilfeller oppstår.

Årsaken til at instruksen gjelder personer som er faglærte, er at oppholdstillatelse som faglært stiller krav til søkerens kompetanse. Personen må være faglært, dvs. ha fagutdanning på minst videregående skoles nivå eller har en grad fra et universitet eller høyskole, og kompetansen må være relevant for den aktuelle stillingen. Vi ønsket å bedre muligheten for å gjøre nytte av slike faglærte personer.

Bestemmelsen om oppholdstillatelse til spesialister stiller derimot ingen krav til utlendingens kompetanse. Det avgjørende er at vedkommende har et lønnstilbud på minst 500 000 kr årlig. Vurdering av om spesialister har tilstrekkelige faglige kvalifikasjoner overlates således til arbeidsgiveren. Utlendingsmyndighetene kontrollerer heller ikke arbeidsgiverens behov for utlendingen så lenge lønnstilbudet anses å være reelt. Det kan derfor medføre omgåelsesproblematikk å åpne for at instruksen også skal gjelde i slike tilfeller. Dette er særlig aktuelt når utlendingen

gen tidligere har søkt om oppholdstillatelse på annet grunnlag – for eksempel har søkt asyl – og har fått avslag, men likevel har forblitt i Norge. Vedkommende kan i slike tilfeller skaffe seg kontakter i løpet av det ulovlige oppholdet her, som kan være villige til å tilby vedkommende en årslønn som nevnt, uten at denne nødvendigvis er reell. Allerede i dag er det indiksjoner på at spesialistbestemmelsen blir forsøkt brukt

på en utilsiktet måte, og at det kan være vanskelig å føre kontroll med om bestemmelsen brukes i samsvar med formålet. Det må videre antas at få reelle spesialister vil være i en situasjon hvor de er utvist på grunn av brudd på utlendingsloven, og dermed har behov for å omfattes av instruksen. På denne bakgrunn har vi ansett at spesialister ikke bør være omfattet av instruksen.

SPØRSMÅL NR. 1322

Innlevert 29. april 2011 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 9. mai 2011 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken

Spørsmål:

«Hva kan statsråden gjøre for å sikre at unge med omfattende rusproblemer fortsatt skal kunne benytte seg av det behandlingstilbudet som gis ved Hiimsmoenkollektivet, og hva vil statsråden gjøre for å etablere et nytt betalingssystem for ideelle institusjoner i barnevernet som kan sikre en forutsigbar drift selv om det oppstår kortvarige perioder med redusert kapasitetsutnyttelse?»

BEGRUNNELSE:

Den ideelle stiftelsen Hiimsmoenkollektivet i Rogaland har 22 godkjente behandlingsplasser for unge i aldersgruppen 15-18 år som sliter med alvorlige rusproblemer. Kollektivet har eksistert i snart 30 år og oppnår gode behandlingsresultater, men står i akutt fare for å bli nedlagt. Årsaken til dette ligger i anbudssystemet, og i at kollektivet i en periode har fått færre søknader fra de statlige fagteamene enn det som er nødvendig for å opprettholde driften. Økonomien er basert på døgnbetaling pr. benyttet behandlingsplass og det innebærer at det økonomiske grunnlaget blir uforutsigbart og at nedlegging kan bli en realitet i løpet av få måneder. To ansatte har allerede sluttet og åtte er for tiden permittert.

De som kjenner fagfeltet stiller seg undrende til at det ikke lenger er ungdommer som har behov for det tilbudet Hiimsmoenkollektivet tilbyr. Hiimsmoenkollektivet er basert på levedelsskap mellom ansatte og ungdommer der de ansatte bor, arbeider og

lever med kollektivet som sitt primære hjem i seks uker om gangen – avbrutt av friperioder på to uker. Dette fører til en unik mulighet for etablering av trygge og forutsigbare relasjoner mellom ungdommer og ansatte, og ungdommene som gruppe. Forskning gir solid grunnlag for å hevde at slike relasjoner er av avgjørende betydning for å kunne oppnå endring gjennom behandlingen, og at det også er viktig i forhold til å hindre at negativ ungdomskultur blir dominerende i institusjonen. Dette er bl.a. godt dokumentert av forskningsgjennomgangen til Tore Andreassen i BUFDIR og av Ingeborg Marie Helgeland i hennes doktorgradsavhandling.

Svar:

Jeg viser innledningsvis til svar på skriftlig spørsmål nr 1305 fra representanten Thorsen vedrørende samme institusjon. Svaret følger vedlagt.

Utover det som framgår av svaret på spørsmål 1305, vil jeg kommentere spørsmålet om et nytt betalingssystem for ideelle organisasjoner.

I regjeringserklæringen sier regjeringen at vi vil videreutvikle samhandlingen mellom offentlig sektor og ideelle aktører, som er viktige bidragsytere til velferdsproduksjonen. Mer forutsigbare rammevilkår er en sentral del av dette arbeidet, og må først og fremst sikres gjennom gode anskaffelsesprosesser. BLD arbeider nå med å vurdere tiltak som kan bidra til bedre anskaffelser og mer forutsigbare rammevilkår for leverandørene innenfor barnevernet.

SPØRSMÅL NR. 1323**Innlevert 29. april 2011 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 13. mai 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«I alle samferdselsprosjekter som har en kostnadsramme på mer enn 500 mill. kroner, så skal det gjennomføres en KVV-utredning.

Kan statsråden legge frem en oversikt over hvor mye penger som er brukt til disse utredningene pr. år de siste 3 årene, og kan jeg også be om at oversikten inneholder en spesifisering per prosjekt?»

Svar:

Krav om ekstern kvalitetssikring av konseptvalg i tidlig planfase (KS1) ble innført i samferdselssektoren i 2005. Innslagpunkt for når tiltak skal underlegges KVV/KS1 er nå hevet til 750 mill. kr.

Grunnlag for ekstern kvalitetssikring (KS1) i samferdselssektoren er en konseptvalg- utredning (KVV) som skal omfatte vurdering av bl.a. behov, mål og alternative konsepter. KVV blir som en hovedregel utarbeidet av transportetatene (Statens vegvesen/Jernbaneverket).

Det vil bli gjennomført KVV og KS1 for om lag 30 tiltak på vegsiden som grunnlag for Nasjonal transportplan (NTP) 2014-23, herunder et høyt antall transportpakker i by. Det vil i tillegg bli utarbeidet KVV med sikte på KS1 for 5 tiltak på jernbanesiden. Et gjennomgående trekk er at det tas sikte på KVV/KS1 for mer omfattende tiltak og med større kompleksitet enn hva tilfellet var for NTP 2010-19. Oppstart av arbeidet med KVV frem mot NTP 2014-23

har vært foretatt løpende etter at NTP 2010-2019 ble lagt frem, og har derfor pågått i lengre tid. Det er også igangsatt KS1 for enkelte av tiltakene.

Generelt kan en si at kostnadene for KVV/KS1 varierer ut fra tiltakets størrelse og kompleksitet. Tilrettelegging av transportmodell for beregninger i byområder er for eksempel en stor kostnad, men dette arbeidet kommer imidlertid til nytte også i senere planlegging.

Statens vegvesen og Jernbaneverket opererer med en kostnad ved utforming av KVV på i størrelsesorden 3 mill. kr. Dette omfatter både etatens bruk av egne ressurser og bruk av eksterne konsulenter i arbeidet. Det er imidlertid store variasjoner avhengig av kompleksitet og type prosjekt. Det er satt i gang arbeidet med flere omfattende og komplekse KVV som grunnlag for NTP 2014-2023. Kostnadene knyttet til disse KVVene forventes å bli en del høyere enn for enklere strekningsvise KVV.

I tillegg kommer kostnader til ekstern kvalitetssikring (KS1) av KVVene. Normalt vil kostnad per KS1 være fra om lag 2 mill. kr og oppover.

Samferdselsdepartementet anslår en samlet kostnad for KVV og KS1 som grunnlag for NTP 2014-23 på i størrelsesorden 200-300 mill. kr. Det er imidlertid viktig å understreke at utredningsmaterialet kommer til nytte og bidrar til innsparinger i senere planfaser.

SPØRSMÅL NR. 1324**Innlevert 29. april 2011 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 10. mai 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Det vises til svar og til spm. nr. 1284. Svaret finner jeg nokså oppsiktsvekkende.

Påstår statsråden med dette at det fullstendig kan utelukkes at varslersaken i Østlendingen og den oppmerksomhet som denne saken har fått, er bakgrunnen for at SNO har foretatt en juridisk gjennomgang av kontraktene og derigjennom har kommet til at kon-

traktene de har hatt med de lokale kontaktene ikke er juridisk holdbare?»

BEGRUNNELSE:

Det er også oppsiktsvekkende at statsråden omtaler en varslersak som en personalsak. Denne saken har åpenbart bidratt til å avdekke svært uheldige forhold innen SNO og bør omtales med den respekt det

avkrever. Det er dermed ingen personalsak, men berører åpenbart forhold som allmennheten bør kjenne til og få innsyn i.

Svar:

Jeg har tatt ny kontakt med Statens naturoppsyn i saken, og Statens naturoppsyn bekrefter at tilsettings-

formen for rovviltkontaktene har vært under kontinuerlig vurdering. Dette utelukker naturligvis ikke at enkeltsaker bidrar til å aktualisere spørsmålet. Jeg fastholder at det konkrete tilsettingsforholdet representanten Gundersen viser til er en personalsak for Statens naturoppsyn, og jeg kommenterer ikke dette nærmere.

SPØRSMÅL NR. 1325

Innlevert 29. april 2011 av stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide

Besvart 9. mai 2011 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Bevilgningen til UN Women utgjør en betydelig del av den norske innsatsen til fremme av kvinners rettigheter i Afghanistan.

Hvilke prosjekter finansieres gjennom støtten via UN Women, og mener utenriksministeren at denne innsatsen har gitt varig utviklingseffekt for kvinner i Afghanistan?»

Svar:

Fremme av kvinners rettigheter er blant Norges utenrikspolitiske prioriteringer. Dette er viktig i et land som Afghanistan, hvor kvinner er underrepresentert på alle områder av det politiske og økonomiske liv.

Bakgrunnen for våre omfattende bidrag til UN Women i Afghanistan er et ønske om en mer helhetlig og bedre koordinert støtte til afghanske kvinner. Norge inngikk i 2010 en 3-årig rammeavtale med UN Women Afghanistan (da UNIFEM) på totalt 60 millioner kroner. Avtalen ble inngått etter at NORAD gjorde en gjennomgang av UNIFEM Afghanistan i 2009.

UN Women bidrar til opplæring av afghanske kvinneorganisasjoner og myndigheter - både i politisk arbeid, budsjettforvaltning og internasjonal lov og rett. I samarbeid med disse kvinneorganisasjonene, bidrar UN Women til utviklingen av både lovverket og mekanismer for å beskytte kvinners rettigheter. UN Women har en viktig rolle for Norge som forvalter av givermidler til mindre organisasjoner. I tillegg gjør UN Women et viktig overordnet politisk arbeid med å sikre at kvinners perspektiv er tatt med i alle ledd av myndighetenes arbeid.

UN Women jobber kort sagt både opp mot myndighetene og ned mot grasrota. Dette er en kombina-

sjon av roller som bare et FN-organ fullt ut kan påta seg.

Gjennom støtten til UN Women har vi bidratt til opprettelse av et eget ressurscenter for kvinner i politikk og støttet opp under den afghanske nasjonale handlingsplanen for kvinner. Vi har også bidratt til opprettelsen av minst fem krisesentre for kvinner og til videreutvikling av Kvinneministeriets statistikk-database over vold mot kvinner. Dette er et viktig redskap i kartleggingen av omfanget av vold mot kvinner i Afghanistan, der mye fremdeles gjenstår. Norge har gjennom UN Women også støttet afghanske kvinners deltakelse på London-konferansen og andre internasjonale Afghanistan-fora, for å sikre at kvinners stemme blir hørt i fredsprosessen.

Mer konkret støtter ambassaden gjennom avtalen med UN Women fem programområder:

- 1) Kvinners fredsbyggende arbeid;
- 2) Vold mot kvinner, inkludert spesialfond for tiltak mot vold mot kvinner;
- 3) Utvikling av kvinners økonomiske rettigheter;
- 4) Styrking av de afghanske myndighetenes (særlig Kvinneministeriets) kapasitet til å gjennomføre den afghanske nasjonale handlingsplanen for kvinners rettigheter;
- 5) Støtte det afghanske Utenriksministeriets arbeid med rapportering til Komiteen for avskaffelse av vold mot kvinner (CEDAW).

Jeg mener at UN Women spiller en viktig rolle i Afghanistan og at resultatene av deres arbeid på mange måter har forbedret forholdene for afghanske kvinner.

Samtidig gjør den forverrede sikkerhetssituasjonen i Afghanistan arbeidet for fremme av kvinners

rettigheter stadig vanskeligere. Sikkerhetssituasjonen har rammet FN generelt, men UN Women spesielt hardt. Blant annet har det blitt vanskelig for UN Women å rekruttere kvalifiserte medarbeidere. Organisasjonens landdirektør viser godt lederskap i en vanskelig situasjon, men fra norsk side er vi ikke fornøyd med resultatene av organisasjonens totale innsats. Norske myndigheter har derfor bedt UN Women legge frem en plan for hva organisasjonen realistisk kan få til og hvordan den bør arbeide i denne vanskelige konteksten.

Tre perspektiver er viktige for Norge i vår innsats for kvinner i Afghanistan:

For det første skal kvinners rettigheter være en tverrgående prioritering i alle våre utviklingsprosjekter i Afghanistan. Kvinners rettigheter står således sentralt for eksempel i norsk utdanningstøtte.

For det andre er det viktig at alle mottakere av norsk bistand leverer tydelige resultater. Ambassaden i Kabul har hatt og kommer til å ha flere møter med UN Women i løpet av de neste månedene for å følge opp de spørsmål som har kommet opp siden fjor høst i forhold til UN Womens kapasitet i Afghanistan. Deretter vil vi vurdere hvorvidt vi skal fortsette støtten til UN Women i Afghanistan på samme nivå som før. Ett alternativ kan være å kanalisere vår innsats gjennom andre partnere, først og fremst afghanske. Vi støtter allerede den afghanske kvinnebevegelsen gjennom kvinnenettverket Afghan Women's Network.

For det tredje vet vi at den positive utviklingen vi har sett de siste årene i Afghanistan er skjør. Som det ble nevnt under interpellasjonsdebatten i Stortinget 18. januar i år, er Afghanistan regnet for å være et av de verste landene i verden å være kvinne i. Men kvinners stilling i Afghanistan etter Taliban-styrets fall er kraftig forbedret. For ti år siden var kvinner i Afghanistan utestengt fra samfunnslivet. I dag får jenter utdanning som aldri før – stadig nye årskull med jenter får nå skolegang, det er kvinnelige parlamentarikere i det afghanske parlamentet, og kvinners rettigheter er ivaretatt av grunnloven. Jeg mener dette vil gi varige effekter på det afghanske samfunnet, og UN Women har bidratt til at vi er kommet så langt.

Likestilling handler om dyptgripende endringer i samfunnsstrukturer som i Afghanistan er svært forskjellige fra våre. En slik samfunnsrevolusjon skjer ikke over natten. Vi må derfor, som jeg også understreket i redegjørelsen for Stortinget om utviklingen i Afghanistan 26. april, være realistiske til hvor store resultater vi kan se i løpet av en tiårsperiode. Vi må erkjenne at å styrke kvinners innflytelse og makt i det afghanske samfunnet vil ta lang tid. Mye avhenger av politisk vilje hos afghanske myndigheter. Derfor er kvinners situasjon noe det internasjonale samfunn samlet legger stor vekt på, og noe jeg selv også jevnlig tar opp i møter med mine afghanske kollegaer.

SPØRSMÅL NR. 1326

Innlevert 29. april 2011 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 6. mai 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Regjeringen skryter av å ha tilført statlige selskaper 58 milliarder kroner i egenkapital. Tilføres pengene som egenkapital påvirkes ikke handlingsregelen, og statsbudsjettets utgiftsside må ikke justeres. Styrkes derimot selskapet gjennom redusert utbytte reagerer handlingsregel, og statsbudsjettets utgifter må reduseres tilsvarende statens inntektstap for å overholde handlingsregelen.

Hvorfor er det mer forsvarlig finanspolitikk å gi selskap egenkapital enn å dekke statsbudsjettets inntektstap med mer oljepenget?»

Svar:

Handlingsrommet på budsjettets utgiftsside bestemmes av nivået på strukturelle skatter og avgifter fra fastlandsøkonomien, utbytter fra selskaper der staten har en eierandel mv., samt bruken av oljeinntekter. Egenkapitalinnskudd i statsselskap føres som en formuesomplussing under streken. Avkastningen av et kapitalinnskudd vil føres over streken, men samtidig ha et motstykke i lavere avkastning på en annen formuespost (alternativ plassering) eller økte renteutgifter.

Handlingsregelen er en rettesnor for samlet bruk av petroleumsinntekter over statsbudsjettet, uavhen-

gig av hvordan pengene anvendes. Ved at alle statens inntekter og utgifter utenom petroleumsvirksomheten behandles innenfor en ramme, gir regelen et godt grunnlag for budsjettmessige prioriteringer. Videre legger handlingsreglen til rette for en gradvis økt innfasing av oljeinntekter i norsk økonomi til et opprettholdbart nivå. Det reduserer faren for såkalt hollandsk syke. Handlingsregelen bidrar også til forutsigbarhet i budsjettpolitikken. Slik støtter handlingsregelen opp under pengepolitikken og reduserer faren for en forventningsdrevet styrking av kronen.

For at handlingsregelen skal kunne oppfylle sin hensikt som styringsinstrument, kan det ikke etable-

res ordninger som åpner for omgåelser av regelen. Ulike former for "kreativ bokføring" øker ikke det realøkonomiske handlingsrommet, samtidig som handlingsregelen undergraves. I tråd med dette har Regjeringen lagt vekt på at staten, i de selskapene der vi selv kan fastsette utbyttet, ikke kan skyte inn økt egenkapital under streken og samtidig ta ut utbytte over streken i samme år. En slik praksis ville åpne for tilleggsfinansiering utover handlingsregelens ramme for bruk av oljeinntekter. I tråd med dette ble mottatt utbytte fra Statkraft tilbakeført til selskapet i nysaldert budsjett for 2010, samtidig som selskapet ble tilført egenkapital under streken.

SPØRSMÅL NR. 1327

Innlevert 29. april 2011 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 11. mai 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Hvilke konkrete tiltak vil samferdselsministeren iverksette for å forhindre at nybygde veier etter kort tid må graves opp igjen og utbedres bl.a. på grunn av telehiv?»

BEGRUNNELSE:

Den siste måneden er det dokumentert at nybygde veier etter kort tid sannsynligvis må utbedres som følge av telehiv. Det siste eksempelet er E 16 i Bærum, der Statens vegvesen nå vil utføre gravearbeider for å finne ut av hva som er årsaken til omfattende skader på veidekket. Tilsvarende situasjoner har vi også på Riksvei 2 (Kløfta – Nybakk), E 18 (retning Stockholm), E 6 (Hovinmoen – Dal) og E 18 (Grimstad – Kristiansand). Flere av veistrekingene ser ikke ut til å tåle relativt normale påkjenninger som en norsk vinter med frost, som resulterer i betydelige skader på veinettet på grunn av såkalt telehiv og setningsskader. Utbygging og utbedring av veinettet representerer milliardinvesteringer for Norge, og behovet for videre utbygging og vedlikehold er betydelig. Det virker meget urovekkende dersom milliardinvesteringer på nye veistrekingene, etter kort tid må følges opp av nye store investeringer til utbedringer.

Svar:

Det er selvfølgelig uakseptabelt at det oppstår problemer med telehiv på nye vegstrekinger. I Statens vegvesen pågår derfor et arbeid med å innhente opplysninger om vegstrekinger hvor det er registrert telehiv på nybygde veger. Det gjøres en grundig gjennomgang på den enkelte strekning med tanke på å finne årsaken.

Statens vegvesen har nedsatt en arbeidsgruppe av eksperter på fagområdet for å vurdere resultatene av gjennomgangen, og for å foreslå tiltak. Arbeidsgruppen gjør en gjennomgang av gjeldende regelverk og hvilke forutsetninger som er lagt til grunn for prosjekteringen, utførelsen av prosjektene og hvordan kontroll og kvalitetssikring har fungert. Arbeidsgruppen skal også foreslå tiltak for å unngå telehiv på nybygde veger. Rapporten er ventet i løpet av juni.

Statens vegvesen har invitert eksterne bransjeorganisasjoner (Rådgivende Ingeniørers Forening, Maskinentreprenørenes Forbund og Entreprenørforeningen – Bygg og Anlegg) til å delta i en referansegruppe for å følge arbeidet. Det planlegges også et seminar med tema "Frost i jord".

Statens vegvesen vil komme med en fyldig redegjørelse om årsaksforholdene, og med forslag til tiltak, i løpet av juni 2011. Jeg vil avvende Statens vegvesens redegjørelse før jeg tar stilling til eventuelle tiltak for å forhindre telehiv på nybygde veger.

SPØRSMÅL NR. 1328**Innlevert 2. mai 2011 av stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve****Besvart 11. mai 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Er samferdselsministeren enig med helse- og omsorgsministeren i at det er viktig å se sykehusenes akutfunksjoner og utvikling i vei- og kommunikasjonssystemer i sammenheng, og vil statsråden sørge for at nedleggingen av føde i Nordfjord kompenseres ved forsering av brua over Rovdefjorden og tunnel til Gursken?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til undertegnede spørsmål til helse- og omsorgsministeren av 12. april 2011 om at nedleggingen av føden i Nordfjord bidrar til uforsvarlig lang reiseveg for noen, og forsering av brua over Rovdefjord og tunnel til Gursken.

Helse- og omsorgsministeren fremhevet blant annet dette i sitt svar av 15. april 2011:

"Når det gjelder planer for realisering av Rovdefjordsambandet, vil jeg vise til at dette ligger under samferdselsministerens ansvarsområde. På generelt

grunnlag vil jeg imidlertid si at det er viktig å se sykehusenes akutfunksjoner og utvikling i vei- og kommunikasjonssystemer i sammenheng, noe som også er presisert i stortingsmeldingen om Nasjonal helse- og omsorgsplan."

Svar:

Tidligere rv. 61 ble som en del av forvaltningsreformen overført til Møre og Romsdal fylkeskommune som fylkesveg fra 1. januar 2010. I tråd med vedtatt ansvarsfordeling for det offentlige vegnettet må det være opp til fylkeskommunen å vurdere en eventuell prioritering av prosjekter, som bru over Rovdefjorden og tunnel til Gursken, opp mot andre prosjekter på fylkesvegnettet i Møre og Romsdal. I den forbindelse vil jeg vise til at regjeringen gjennom forvaltningsreformen har styrket fylkeskommunenes økonomi vesentlig for å gjøre fylkeskommunene bedre i stand til å løse de utfordringene som de står ovenfor på transportsektoren.

SPØRSMÅL NR. 1329**Innlevert 2. mai 2011 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 11. mai 2011 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Mener næringsministeren Brønnøysundregistrens innhenting og kunngjøring av kontaktopplysninger til nyetablerte næringsdrivende bidrar til at useriøse virksomheter lett gis tilgang til opplysningene, og dermed kan lure de nyetablerte bedriftene?»

BEGRUNNELSE:

Ofta hører vi om nyetablerte næringsdrivende som blir kontaktet av useriøse virksomheter som vil selge tjenester av liten eller ingen nytte. Det som selges er for eksempel tjenester som knapt har verdi, eller helt meningsløse katalogoppføringer, eller varer og tjenester med avtalevilkår som er svært urimelige, for eksempel lang bindingstid.

De som mottar disse henvendelsene, føler seg utsatt for regelrett lure, fordi de i en oppstartsfasen har

oppmerksomheten rettet mot annet enn useriøse tilbydere.

Senest 30. mars sendte Brønnøysundregistrene ut en advarsel om at noen gir seg ut for å representere registeret når de tilbyr slike tjenester. I denne advarselen går det fram at tilbudene har kommet rett etter at den næringsdrivende har registrert seg i Brønnøysund. "Det ser ut til at disse aktørane følgjer med når nye einingar blir oppretta i registra våre" heter det videre i advarselen. Mens man kan reservere seg mot å bli oppført i telefonkataloger, legger Brønnøysundregistrene kontaklinformasjon på nettet, og til og med før den nyetablerte næringsdrivende vet om det.

Det ønskes opplyst om næringsministeren vil gjøre endringer for å forhindre at useriøse virksomheter lett gis tilgang til opplysninger om nyetablerte bedrifter og dermed kan bedra eller utnytte disse.

Svar:

Brønnøysundregistrene skal opprettholde et høyt sikkerhetsnivå. Samtidig skal kravet til høy hastighet og god brukerservice ivaretas. På hjemmesiden til Brønnøysundregistrene (www.brreg.no) er det lagt ut informasjon til nystartede bedrifter om faren for misbruk av opplysninger i oppstartsfasen. Brønnøysundregistrene vurderer også å utdype ytterligere informasjon til de næringsdrivende om forhold som kan forhindre misbruk av bedriftens identitet.

Foretaksregisteret er pålagt å publisere opplysninger om nye foretak i Brønnøysundregistrenes elektroniske kunngjøringspublikasjon, jf. foretaksregisterloven § 6-2 og rådsdirektiv 68/151/EØF med

endringer ved rådsdirektiv 2003/58/EF. I og med at rettsvirkningene av registreringen, som for eksempel evnen til å inngå avtaler og ta opp lån, er knyttet til publiseringstidspunktet, er det viktig at dette ligger så tett opp til registreringstidspunktet som mulig.

Foretaksregisteret publiserer alle opplysninger som sendes inn i forbindelse med registrering av nytt foretak, unntatt fødselsnummer og opplysninger som er underlagt lovpålagt taushetsplikt. For foretaket selv, samarbeidspartnere, næringslivet for øvrig og det offentlige er det viktig at opplysninger om nyetablerte foretak tilgjengeliggjøres raskt. Næringslivet og det offentlige er avhengig av denne type informasjon for å kunne ivareta egne oppgaver og gjøremål.

SPØRSMÅL NR. 1330

Innlevert 2. mai 2011 av stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen

Besvart 10. mai 2011 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken

Spørsmål:

«Voksenopplæringens norskkurs skal ikke bare bidra til språkkunnskaper hos de som deltar, men også hjelpe folk til å integrere seg i Norge. Det betyr blant annet at man får bli kjent med norsk kultur og væremåte. Deltakere i voksenopplæringen får i dag ikke karakterer i orden og oppførsel. Fravær føres heller ikke på tilstrekkelig god måte.

Vil statsråden vurdere å lage nasjonale retningslinjer for føring av fravær, og innføre karakterer for orden og oppførsel i voksenopplæringen?»

Svar:

Spørsmålet er overført til barne-, likestillings- og inkluderingsministeren for besvarelse som ansvarlig for det aktuelle saksområdet.

Norskkunnskaper er viktig for å komme i arbeid, og formålet med opplæring i norsk og samfunnskunnskap etter introduksjonsloven er å styrke den enkelte nyankomne innvandrers mulighet til deltakelse i yrkes- og samfunnslivet og økonomiske selvstendighet, jf. introduksjonsloven § 1.

Det er laget en egen forskrift om opplæring i norsk og samfunnskunnskap for nyankomne innvandrere. Foruten å sikre forutsigbarhet og trygghet for den enkelte deltaker er fraværreglene laget for å sikre effektiv fremdrift i opplæringen i norsk og samfunnskunnskap. Deltakere kan ha opptil ti prosent fravær i løpet av de 300 timene han eller hun har rett og plikt til å delta i, uten at det får noen konsekvenser.

Dette er ment å være en parallell til reglene om egenmelding i arbeidslivet. Deltakeren kan ta igjen timene vedkommende har gått glipp av gratis senere. Deltakerne med fravær utover ti prosent kan også ta igjen timene gratis senere, men det forutsetter at fraværet er dokumentert med legeerklæring. Dersom det ikke foreligger legeerklæring må deltakeren betale for timene selv.

Fraværskriften inneholder detaljerte regler om fravær og permisjoner, de viktigste er nevnt ovenfor. Forskriften er tilgjengelig på www.lovdatta.no. Det er også verdt å merke seg at ved langvarig og/eller hyppig fravær kan opplæring i norsk og samfunnskunnskap stanses, midlertidig eller permanent, i henhold til introduksjonsloven § 7. En egen forskrift fastsetter at fravær fra opplæring i norsk og samfunnskunnskap skal registreres i Nasjonalt introduksjonsregister (NIR).

Som det fremgår ovenfor er det regler for hva som regnes som gyldig og ugyldig fravær i opplæring i norsk og samfunnskunnskap. Fraværet skal føres i et eget register, og mye fravær kan få konsekvenser for den enkelte. Noen må betale for opplæring selv, og i andre tilfeller kan opplæringen stanses helt.

Jeg ønsker ikke å innføre karakter i orden og oppførsel i opplæring i norsk og samfunnskunnskap. Deltakerne er voksne mennesker, og opplæringen er kvalifisering, ikke oppdragelse. Mange vil imidlertid ha et behov for å bli kjent med norsk kultur og væremåte, dette ivaretas gjennom opplæringen i samfunnskunnskap.

SPØRSMÅL NR. 1331**Innlevert 2. mai 2011 av stortingsrepresentant Tord Lien****Besvart 6. mai 2011 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland****Spørsmål:**

«Aftenposten kunne den 2. mai vise til at Kunnskapsdepartementets "Tilstandsrapport for høyere utdanningsinstitusjoner" viser at det fortsatt karakterskalaen brukes ulikt på de forskjellige utdanningsinstitusjonene.

Vil statsråden ta initiativ til å innføre sentralgitte eksamener for deler av pensumet i for eksempel lærer- og sykepleierutdanningene samt teknologifagene?»

BEGRUNNELSE:

Aftenposten kunne den 2. mai vise til at Kunnskapsdepartementets "Tilstandsrapport for høyere utdanningsinstitusjoner" viser at det fortsatt karakterskalaen brukes ulikt på de forskjellige utdanningsinstitusjonene. Selv om dette er urovekkende vil en ensidig målsetting om lik bruk av karakterskalaen ikke synliggjøre forskjeller mellom institusjonene i for eksempel inntaksgrunnlag og læringsutbytte. For eksempel i fagene lærer- og sykepleierutdanning samt teknologifag foreligger det sentralgitte kompetansemål. Disse kunne prøves i en sentralgitte eksamener for å avdekke systematiske forskjeller i sammenhengene mellom karakter og kompetansenivå.

Svar:

Representanten Lien begrunner dette med at Kunnskapsdepartementets tilstandsrapport for høyere utdanningsinstitusjoner viser at karakterskalaen fortsatt brukes ulikt på de forskjellige utdanningsinstitusjonene.

I Norge har vi en nasjonal karakterskala felles for all høyere utdanning. Karakterskalaen er absolutt i den forstand at den er basert på kriterier; det skal ikke benyttes en statistisk normalfordeling ved vurderingen av kandidatens prestasjoner.

Universitets- og høgskolerådet har utarbeidet generelle, kvalitative beskrivelser for det enkelte karaktertrinn. I tillegg er det utarbeidet en rekke fagspesifikke karakterbeskrivelser i regi av ulike nasjonale råd. Disse beskrivelsene er formidlet til institusjonene. Gjennom det nasjonale rådssystemet koordinerer og overvåker Universitets- og høgskolerådet bruken av karakterskalaen. Dette gjøres i samarbeid med institusjonene. En analysegruppe foretar jevnlig en samlet analyse basert på rapporter fra ulike karakterpanel oppnevnt av de nasjonale fakultetsmøtene.

Som representanten Lien peker på, viser disse

analysene noe ulik bruk av karakterskalaen på tvers av fag, nivå og institusjoner. Samtidig viser analysene at det er utviklet større forståelse for bruken av karakterskalaen i høyere utdanning, og at det er relativt stor stabilitet i karaktersettingen. Utviklingen mot en enhetlig og konsistent praksis er et langsiktig faglig arbeid, som i hovedsak bør foregå i fagmiljøene og i de nasjonale faglige organene.

Bruken av karakterskalaen må også ses i sammenheng med innføringen av det nasjonale kvalifikasjonsrammeverket. Dette rammeverket beskriver læringsutbyttet det forventes at alle kandidater på det aktuelle nivået skal ha ved fullført utdanning. Institusjonene skal ha implementert dette rammeverket i studieprogrambeskrivelsene innen utgangen av 2012. Karakterbeskrivelsene vil vurderes på nytt i lys av erfaringene med kvalifikasjonsrammeverket.

Universiteter og høyskoler har stor grad av faglig frihet og ansvar; dette gjelder også der utdanningen er regulert ved nasjonal rammeplan. Gode rutiner knyttet til håndtering av eksamen og sensur vil være en del av arbeidet med kvalitetssikringen ved institusjonene. Nasjonalt organ for kvalitet i utdanningen (NOKUT) har ansvar for å føre tilsyn med kvaliteten i høyere utdanning og bidra til kvalitetsutvikling. Evalueringer av kvalitet innenfor utvalgte områder er en viktig del av dette ansvaret.

Det norske høyere utdanningssystemet er jevnlig gjenstand for evalueringer og reakkrediteringer; de siste årene er både sykepleierutdanningen, allmennlærerutdanningen, ingeniørutdanningen, førskolelærerutdanningen, farmasi, odontologi og juss satt under lupen. Videre ligger prøving og vurdering av kandidatens prestasjoner til institusjonenes faglige myndighet, mens NOKUT har ansvar for å føre tilsyn med institusjonenes kvalitetssikringsarbeid.

I tillegg til kvalitetssikringssystemene og arbeidet med å harmonisere karaktergivningene som nevnt over, vil jeg understreke at institusjonene er pålagt en særskilt kvalitetssikring av eksamensgjennomføringen ved at universitets- og høyskoleloven stiller krav om en ekstern evaluering av vurderingen eller vurderingsordningene.

Samlet sett mener jeg det systemet for kvalitets-sikring som allerede eksisterer i dag er omfattende. Jeg mener dette systemet i all hovedsak fungerer godt og tydeliggjør institusjonenes akademiske frihet og selvstendige ansvar for de faglige vurderinger. Jeg ser derfor ikke grunnlag for å ta noe initiativ for å innføre nasjonale eksamener.

SPØRSMÅL NR. 1332**Innlevert 2. mai 2011 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen****Besvart 11. mai 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«I dag har vi et kodesystem for ulike sykdommer som legene setter, men vi holder fremdeles på enkelte steder å skrive inn koder og journaler manuelt. I dette tilfellet tok en feil av en I og en E. Dette resulterte i at pasienten fikk en annen diagnose enn han skulle hatt etter innleggelse på sykehus. Forskjellen her ble sykdom i det endokrine system og hjertesykdom.

Mener statsråden med bakgrunn i denne saken at vi har et sikkert nok system for journalføring i dette landet?»

BEGRUNNELSE:

En pasient ved et sykehus på vestlandet ble operert i skjoldbruskkjertelen på grunn av for mye kalsiumproduksjon. I journalen skal dette ha en såkalt E 20-kode. Pasienten ble oppmerksom etter operasjonen på at det var satt opp en kode E. 20.1 i stedet for den koden, som skulle være, nemlig I 20.1. Altså hadde man tatt feil av I og E. Forskjellene var da at istedenfor sykdom i det endokrinologiske system, fikk man en diagnose, ifølge journalen, på sykdom i hjertet Angina pectoris. For denne pasienten fikk dette ikke noen følger. Jeg tenker da, hva så om man har pasienter som kanskje er senil dement, og blir flyttet fra sykehus til sykehjem, eller til andre sykehus i landet, og man står bare med journalen. Da vil man kanskje sette spørsmål ved hvorfor pasienten ikke er behandlet for angina pectoris. Med en dement pasient som ikke kan gjøre rede for seg kan dette kanskje få fatale følger. Har man virkelig et så svakt datasystem for koding av diagnoser i dette landet. For det kan jo virke slik.

Svar:

Det er viktig å skille mellom diagnosesetting og diagnosekoding. Diagnostisering er klinisk informa-

sjon i pasientjournal som brukes som grunnlag for medisinsk behandling. Diagnosekoding er klinisk informasjon uttrykt i medisinske koder. Disse kodene danner grunnlag for innsatsstyrt finansiering, forskning, statistikk og som styringsinformasjon. Den enkelte kode danner ikke grunnlag for behandling og oppfølging. Her er det et åpenbart misforhold mellom det tekstlige innholdet i epikrisen og selve koden. Det er lite sannsynlig at kodefeilen vil påvirke behandling og oppfølging som baserer seg gir en konkret og individuell beskrivelse i epikrisen og ikke en enkelt kode.

Det arbeides kontinuerlig med tiltak for å sikre god kodekvalitet i sykehusene, og Helsedirektoratet har forsterket samarbeidet med de regionale helseforretakene for å bedre kodekvaliteten. Høsten 2008 startet arbeidet med å utvikle et nasjonalt e-læringsprogram i samarbeid med kodefaglige miljøer. Nasjonalt e-læringsprogram er nå ferdig utviklet. Arbeidet ble gjennomført i nært samarbeid med Helse Sør-Øst, og programmet ble lansert i juni 2010. Programmet er lagt ut i e-læringsportalen i Helse Sør-Øst hvor det er lagt til rette for bruk av programmet fra andre helse-regioner.

Nasjonale retningslinjer for medisinsk koding ble lansert elektronisk 1. mars 2010. Retningslinjene er resultat av et omfattende arbeid hvor ulike kodeveiledninger ble samlet i én publikasjon. Disse retningslinjene ligger også til grunn for e-læringsprogrammet. Retningslinjer for medisinsk koding skal revideres årlig, og 2011-versjonen ble publisert i januar 2011.

Norsk pasientregister har gjennom å bli et personidentifiserbart register også endret formål til bl.a. også å omfatte forskning og grunnlag for etablering og kvalitetssikring av sykdoms- og kvalitetsregistre. Dette vil bidra til sterkere fokus på kodekvalitet.

SPØRSMÅL NR. 1333**Innlevert 2. mai 2011 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 10. mai 2011 av forsvarsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Under forrige ukes spontanspørretime i Stortinget sa statsråden at flyttingen av GIHV til Elverum ikke skulle gå ut over antall øvingsdøgn eller på annen måte ramme primær oppgavene til HV. Selv om undertegnede er noe tvilende til at det kommer til å skje, er jeg villig til å gi statsråden mulighet til å forklare hvordan det da skal finansieres. Med andre ord:

På hva slags måte og med hvilke konsekvenser skal finansieringen av flyttingen av HV staben gjennomføres uten at dette får operative konsekvenser?»

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 3. mai 2011 med spørsmål fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen om på hva slags måte og med hvilke konsekvenser finansieringen av flyttingen av Heimevernsstaben skal gjennomføres uten at dette får operative konsekvenser.

I tråd med forutsetningene i langtidsplanen prioriterer regjeringen en økning av treningen i Heimevernet. Ambisjonene i langtidsplanen, om bl.a. 50 % årlig trening av områdestrukturen fra og med 2012, ligger fast. Kostnadene ved flytting av Heimevernsstaben skal ikke dekkes av Heimevernets ordinære driftsbudsjett og vil ikke ramme operativt rettet aktivitet.

I grunnlaget for forsvarssjefens anbefaling om flytting av Heimevernsstaben til Elverum er det identifisert behov for tilrettelegging i form av kontorlokaler, kvarter og boliger i tilknytning til Terningmoen leir. Størst mulig utnyttelse av eksisterende bygningsmasse, herunder også løsninger som innebærer en brukskombinasjon av eksisterende infrastruktur med innleie eller kjøp av brakkerigg, er alternativer som er under vurdering. En løsning som innebærer å

dekke behovet for nødvendig infrastruktur ensidig gjennom nybygg, er tidligere kostnadsberegnet til om lag 63 mill. kroner. Bl.a. fordi flere av alternativene innebærer en anbudsprosess, er det på det nåværende tidspunkt ikke formålstjenlig å gå nærmere inn på kostnadsoverslagene.

Det endelige behovet for infrastruktur på Terningmoen vil bli nærmere avklart og konkretisert gjennom den pågående helhetlige omstillingsprosessen i Forsvaret og hva denne vil kunne frigjøre av andre arealer. Flytteprosessen er planlagt ferdigstilt i løpet av høsten 2011.

Som omtalt i gjeldende langtidsplan for Forsvaret, jf. Innst. S. nr. 318 (2007-2008) til St.prp. nr. 48 (2007-2008), er intern frigjøring av ressurser en avgjørende forutsetning for å realisere planen, herunder å opprettholde struktur og aktivitet med samme eller lavere ressursforbruk. Forsvarssjefen er ansvarlig for å identifisere effektiviseringstiltak innenfor egen virksomhet. Dette innebærer bl.a. en dreining av virksomhet relatert til stabs- og støttestrukturen mot operative avdelinger og frigjøring av lokaler i Oslo sentrum ved utflytting av avdelinger. På denne måten skapes muligheter for betydelig reduserte utgifter for enheter som i dag leier lokaler på det kommersielle markedet.

Det fremgår av Forsvarets årsrapport 2010 at Forsvaret halvveis i langtidsperioden har gjennomført effektiviseringstiltak for en verdi tilsvarende ca. 450 mill kroner. Forsvaret ligger dermed foran den opprinnelige planen som ble lagt til grunn ved inngangen til langtidsperioden. Samlet sett vil effektiviseringstiltakene komme hele Forsvaret til gode, og vil utgjøre en del av grunnlaget for inndekning av utgifter, også for flyttingen av Heimevernsstaben.

SPØRSMÅL NR. 1334**Innlevert 2. mai 2011 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 10. mai 2011 av forsvarsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«I dag, 2/5-11, ble det gjort kjent at regjeringen vil fremme forslag for Stortinget om å endre kompensasjonsordningen for veteraner slik at også veteraner som har tjenestegjort i perioden 1978 til 2010 gis mulighet til å kunne få 65G ved 100 % ervervsmessig uførhet. Det er uklart om dette forslaget innebærer en ordning der personell som har tjenestegjort mellom 1978 og 2010 blir fullt ut likestilt med personell som har tjenestegjort etter 2010.

Kan statsråden avklare om forslaget innebærer 100 % likestilling eller ikke?»

Svar:

Regjeringen har besluttet å fremme forslag for Stortinget om at den særskilte kompensasjonsordningen for psykiske belastningsskader som følge av deltakelse i internasjonale operasjoner endres. Det er viktig for regjeringen å ivareta våre veteraner på en

god måte. Med dette forslaget ønsker vi å fjerne den opplevde urettferdigheten for de som har tjenestegjort før 2010, og få på plass en god og varig løsning for veteraner med psykiske belastningsskader.

Forslaget innebærer en todelt kompensasjonsordning. Det vil være mulighet for utbetaling på 65G ved 100 % ervervsmessig uførhet ved psykiske belastningsskader dersom de samme beviskravene og beviset som gjelder etter det lovfestede objektive ansvaret er oppfylt. I tillegg ønsker regjeringen å videreføre den opprinnelige kompensasjonsordningen med tak på 35G med de lempeligere vilkår som gjelder i dag. Dette fordi erfaringen har vist at det i mange av de eldre sakene kan være vanskelig å i tilstrekkelig grad dokumentere at de alminnelige kravene til bevis er oppfylt.

Detaljene i forslaget vil nå bli nærmere utredet, og vil bli redegjort for på egnet måte i proposisjon til Stortinget.

SPØRSMÅL NR. 1335**Innlevert 3. mai 2011 av stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn****Besvart 10. mai 2011 av forsvarsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Hvor langt har en kommet i prosessen i forhold til fremtidig lokalisering av luftforsvaret, finnes det forsvarsfaglige vurderinger i forhold til de ulike alternativene, og når kan en forvente en innstilling til Stortinget fra Regjeringen i denne saken?»

BEGRUNNELSE:

Sett fra Østfold og det sentrale Østlandet sitt ståsted er det ikke uten betydning å få avklart hvilke funksjoner innen flyvåpenet som vil legges til Rygge i fremtiden. Det er av betydning i forhold til det forsvarsmessige, det er av betydning i forhold til den sivile luftfart og i forhold til distriktets næringsliv og sysselsetting. Nedlegging av Nike-batteriene i sin tid pekte på at vesentlige oppgaver kunne ivaretas fra Rygge. I forbindelse med at lokalisering av kampfly-

base nå er inne i debatten for fullt og synes førende for øvrig lokalisering så er det av interesse å få innblikk i de ulike forsvarsfaglige vurderinger som legges til grunn. Da det kan synes som om sekretærer i departementet reiser rundt og "freder" ulike lokasjoner og høyt rangert militært personell forfekter politiske standpunkt kan det være på sin plass å få avklart hvor saken står, hvilke faglige konklusjoner som er trukket og når vi kan forvente at den politiske vurderingen og forslaget fra Regjeringens side blir fremmet for Stortinget.

Svar:

Regjeringen tar sikte på å legge frem en ny langtidsplan for Stortinget våren 2012, jf. Innst. 7 S (2010-2011) til Prop. 1 S (2010-2011). Det legges i den forbindelse opp til at Stortinget og regjeringen skal ha tilgang på et fagmilitært råd som grunnlag for

å utforme og behandle den nye planen. Forsvarsjefen er, som min øverste militærfaglige rådgiver, derfor bedt om å legge frem et helhetlig fagmilitært råd som innspill til langtidsplanen. Forsvarssjefens råd forventes lagt frem i løpet av november 2011.

Ambisjonsnivå, finansiering og lokalisering av nye kampfly vil være sentrale tema i den nye langtidsplanen. For å oppnå en totalt sett best mulig løsning, vil det være viktig å se disse forhold i sammenheng med utviklingen av øvrige deler av Forsvarets struktur og organisasjon. Luftforsvarets fremtidige struktur vil bli sett i en helhet, der både sikkerhets- og

forsvarspolitiske, operative, styrkeproduksjonsmessige, økonomiske og flere andre hensyn vil spille inn.

Som forsvarsminister er jeg opptatt av at dette skal være en faglig grundig prosess, hvor utredningsarbeidet skjer med bidrag fra og forankring i berørte virksomheter, i nært samarbeid med de ansattes representanter og med vitenskaplig forankring. Jeg ønsker også en offentlig debatt om temaene vi vil behandle i langtidsplanen. Slik vil jeg sikre et bredest mulig grunnlag for de anbefalinger regjeringen skal legge frem for Stortinget til våren neste år.

SPØRSMÅL NR. 1336

Innlevert 3. mai 2011 av stortingsrepresentant Anders B. Werp

Besvart 10. mai 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Hvor lang saksbehandlingstid i departementet mener statsråden er rimelig for å behandle omsøkte grensejusteringer av markagrensen, for å sikre forutsigbarhet for kommuner, grunneiere og næringsliv, og samtidig ivareta forsvarlig saksbehandling?»

BEGRUNNELSE:

Markaloven åpner for at markagrensen både kan innskrenkes og utvides gjennom forskrift vedtatt av Kongen. Kommunene kan fremme forslag til endring av markagrensen. Slike omsøkte grensejusteringer er underlagt egne prosedyrer hvor bl.a. forslag til justering av grensen sendes på høring fra Miljøverndepartementet før endelig beslutning fattes av departementet. For de berørte parter i en slik prosess er det viktig med både forutsigbarhet og informasjon underveis.

Et eksempel på dette er den pågående prosessen med flere av kommunene rundt marka sitt forslag til justering av markagrensen. Den 16. september 2010 opplyste Miljøverndepartementet at avgjørelsen av kommunenes forslag til justering av markagrensen skal sendes på høring innen 31. desember 2010.

Pr. dags dato har dette enda ikke skjedd. Dette påfører både kommunene og berørt næringsliv stor usikkerhet i forhold til egen planlegging og framdrift for berørte prosjekter. Det er svært uheldig, og eksemplet kan danne et bakteppe for å understreke betydningen av at samspillet mellom statlige og kommunale myndigheter må bygges på gode saksbehandlingsrutiner og forpliktende informasjonsflyt.

Svar:

Etter markaloven § 2 er det anledning til å justere Markas grenser gjennom forskrift. I tråd med dette har flere kommuner og andre anmodet Miljøverndepartementet om endring av Markagrensen bestemte steder. Forslagene går i hovedsak ut på å ta områder ut av Marka. Enkelte kommuner foreslår også å legge enkelte mindre områder inn i Marka. I tillegg har Naturvernforbundet i Oslo og Akershus anmodet Miljøverndepartementet om å utvide Marka til å omfatte 12 nye større områder.

Høsten 2010 og vinteren 2011 har Miljøverndepartementet avholdt enkeltvis møter med alle kommunene og andre som har fremmet forslag om grensejusteringer. Departementet har også hatt møte med Naturvernforbundet i Oslo og Akershus og kommuner som berøres av organisasjonens utvidelsesforslag. På møtene har forslagsstillerne fått anledning til å informere nærmere om sine forslag. Å gjennomføre disse møtene har tatt tid, men de har gitt viktig bakgrunnsinformasjon slik at Miljøverndepartementet har et godt grunnlag å bygge på når det skal tas stilling til det forslaget som skal sendes på høring.

Departementet vil på bakgrunn av innkomne forslag å sende ut et høringsbrev med forslag til forskrift om justeringer av Markas grenser. Blant annet på grunn av behovet for møter med berørte kommuner og andre, har forberedelsene av dette arbeidet tatt noe mer tid enn forventet. Siktemålet er at et forslag til forskrift sendes på høring før sommerferien.

Forslagene fra Naturvernforbundet om å innlem-

me større områder i Marka vil ikke omfattes av forskriftsforslaget som skal sendes på høring nå. Forslagene har konsekvenser for grunneiere, kommuner og

andre. Jeg har ikke tatt stilling til hvordan og når det skal arbeides videre med disse forslagene.

SPØRSMÅL NR. 1337

Innlevert 3. mai 2011 av stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn

Besvart 10. mai 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Er vektanordninger som benyttes på norske flyplasser til veiing av passasjerens bagasje underlagt noen form for kvalitetskontroll i forhold til kalibrering?»

BEGRUNNELSE:

Flere flyselskaper har i den senere tid blitt meget restriktive i forhold til å innkreve gebyr for overvekt på bagasje. For enkelte selskap kan det synes som dette har blitt en viktig inntektskilde og en forutsetning for å kunne levere rimelige billetter. Passasjerer som etter beste evne har forsøkt å veie sin bagasje før de ankommer flyplassen, har allikevel fått beskjed om at de har overvekt i følge flyplassens vekt. Overvekt gebyrene kan oppleves relativt høye blant annet sett i forhold til prisen på selve flybilletten.

Passasjerene er bokstavlig talt prisgitt flyplassens vekt. Vi er kjent med at det for eksempel foretas kontroll av Justervesenet på landets bensinstasjoner for å kalibrere at pumpene gir rett volum. Tidligere kunne

en se merking på vekter med "må ikke brukes til kjøp og salg". Dette angivelig fordi vektene ikke var nøyaktige nok. Vekter som skulle brukes til kjøp og salg skulle kvalitetssikres og kalibreres. Det må kunne hevdes at prising av overvekt på bagasje er salg av en vare/tjeneste og spørsmålet er derfor om det stilles krav til å sikre at disse fungerer nøyaktig nok til formålet.

Svar:

Jeg har forelagt spørsmålet for Avinor AS som opererer 46 statlig eide lufthavner med rutetrafikk.

Avinor bekrefter at selskapets vekter som brukes ved innsjekking er underlagt kvalitetskontroll, og at det stilles krav til nøyaktighet på vektene. Vektene er underlagt godkjenning og kontroll av Justervesenet som er tilsynsmyndighet, jf. lov av 26.1.2007 nr. 4 om målenheter, måling og normaltid, med tilhørende forskrifter. Avinor legger til grunn at passasjerer som reiser over selskapets flyplasser skal kunne stole på at måleresultatene er riktige.

SPØRSMÅL NR. 1338

Innlevert 3. mai 2011 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 13. mai 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Norge har innført forordning (EF) 3821/85 som regulerer bruken av sjåførkort i fartsskrivere. En norsk yrkessjåfør med norsk førerkort har blitt frastålet sitt norske sjåførkort i Norge, men Vegvesenet nekter å skrive ut et erstatningskort fordi mannen er

registrert bosatt i et annet EU/EØS-land. Danmark og Sverige krever visstnok ikke bostedsadresse i landet der førerkortet er skrevet ut.

Er kravet om bostedsadresse i Norge i tråd med intensjonen om å harmonisere regelverket for yrkes-sjåfører i Europa?»

Svar:

Norge har innført forordning (EØF) 3821/85 som en del av norsk regelverk i forskrift om kjøre- og hviletid for vegtransport i EØS. Det følger av regelverket at sjåførkort til bruk i digital fartsskriver skal utstedes av myndigheten i den medlemsstaten der føreren har vanlig bosted (det vil si minst 185 dager pr kalenderår). Det betyr at sjåfører som bor i Norge skal henvende seg til norske myndigheter når de skal søke om sjåførkort.

Det avgjørende er hvor vedkommende er bosatt på søknadstidspunktet. En sjåfør som har fått utstedt sjåførkort mens han bodde i Norge, men som senere flytter til et annet EU/EØS land og mister sjåførkortet, må få utstedt nytt sjåførkort i det landet hvor han da er bosatt.

Dersom en sjåfør med bosted i Norge blir frastjålet sjåførkortet i et annet land må han vente til han kommer tilbake til Norge med å søke om nytt sjåførkort. Han kan imidlertid kjøre uten sjåførkort i inntil 15 dager eller lengre dersom dette er nødvendig for å

komme tilbake til Norge. I denne perioden må det tas utskrifter fra fartskriveren og navn og fører-/sjåførkortnummer noteres på utskriftene, som signeres. Disse vil da tjene som dokumentasjon til nytt sjåførkort foreligger. Det er nødvendig med en alternativ dokumentasjonsform fordi det uansett vil ta noen dager fra søknad om nytt kort er sendt til sjåføren mottar kortet.

Det vises i spørsmålet til at Danmark og Sverige ikke krever bostedsadresse i landet der førerkortet er utstedt, for å utstede nytt sjåførkort. Etter norsk regelverk er det avgjørende ved utstedelse av sjåførkort hvorvidt vedkommende er bosatt i Norge på tidspunktet for søknad om sjåførkort, ikke i hvilket land førerkortet er utstedt. Kravet til bostedsadresse i Norge er i tråd med EU-regelverket, og følges også av andre land i EU/EØS. Dette er avgjørende for å hindre at sjåfører skal få utstedt flere sjåførkort i forskjellige land, noe som igjen kan åpne for misbruk av sjåførkortet.

SPØRSMÅL NR. 1339

Innlevert 3. mai 2011 av stortingsrepresentant Stine Renate Håheim

Besvart 9. mai 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Hva vil utenriksministeren gjøre for å følge opp den negative utviklingen i Uganda?»

BEGRUNNELSE:

Opposisjonspolitikere og demonstranter i Uganda blir utsatt for grov vold, beskytt og fengsles uten lov og dom. Opptøyene mellom bevæpnet politi og demonstranter har nå pågått i to uker, etter at opposisjonen arrangerte en fredelig demonstrasjon mot de stadig økende mat- og bensinprisene. Norge er ett av de landene som har bidratt mest med bistand til demokratiseringsprosjekter i Uganda.

Svar:

De siste ukers fredelige demonstrasjoner i Uganda mot økte leviekostnader har blitt slått hardt ned på av myndighetene. Politiets hardhendte reaksjoner mot demonstrantene og tilfeldige personer er en negativ utvikling som vi følger med bekymring. I denne situasjonen er det viktigste vi kan gjøre å støtte opp

om lokale krefter slik at uganderne selv finner tilfredsstillende løsninger på sine utfordringer. Vi har derfor støttet opp om sivilt samfunns forslag om reell og konstruktiv dialog mellom myndighetene og opposisjonen. Vi mener de har en felles interesse i å samarbeide om utfordringene som store deler av befolkningen opplever.

Det er imidlertid liten samarbeidsvilje mellom partene. Myndighetene er av den klare oppfatning at opposisjonen som tapte valget i februar, utnytter situasjonen til å fremme sin egen agenda og destabilisere landet. Myndighetene har siden valget flere ganger uttalt at de ikke vil tillate noen demonstrasjoner fra opposisjonens side. En slik generell innskrenkning i forsamlings- og ytringsfriheten er ikke i tråd med de internasjonale forpliktelser Uganda har påtatt seg. Norge har overfor ugandiske myndigheter klart gitt uttrykk for at fredelige demonstrasjoner bør tillates.

Hittil er det rapportert om ti dødsfall som følge av maktbruk fra politiet og hæren. Vi har uttrykt bekymring over menneskerettighetsovergrep, spesielt overdreven bruk av vold fra politiets side, og oppfordrer

til politisk dialog for å finne en fredlig løsning. Del-takere fra givergruppene har også vært til stede ved rettslige høringer av opposisjonsledere. Dette for å vise myndighetene at prosessene blir fulgt av de internasjonale partnerne. Jeg besøker Uganda 9. og 10. mai og vil i mine samtaler, blant annet med president Museveni, gi klart uttrykk for vår bekymring med hensyn til situasjonen.

I tillegg til politiske samtaler, vurderer vi fortløpende innretningen på norsk bistand til Uganda. Vi tar sikte på å støtte opp under de utviklingstrekkene vi finner positive i landet og bidra til endring og forbedring på felter der utviklingen er bekymringsfull. De siste årene har norsk bistand til Uganda særlig fokusert på fem sektorer: energi/olje; skog/klima/miljø; kvinner og likestilling; gjenoppbygging etter konflikten i Nord-Uganda, samt godt styresett.

Norge har i noen år gitt budsjetstøtte til Uganda øremerket sosial sektor. Budsjetstøtte er en krevende

bistandsform som blant annet forutsetter tillit til myndighetenes korrupsjonsbekjempelse. For Ugandas vedkommende har denne tilliten ved flere anledninger blitt utfordret. Norsk budsjetstøtten ble derfor redusert både i 2006/2007 og 2010 som følge av tilbakeskritt i den demokratiske utviklingen og svak oppfølging av korrupsjonssaker. Etter en samlet gjennomgang av norsk bistand har vi besluttet at den norske budsjetstøtten til Uganda skal avvikles etter 2011.

Jeg er samtidig opptatt av at Norge viderefører støtten til bedre styresett. Dette gjør vi blant annet gjennom å støtte en rekke frivillige organisasjoner innenfor menneskerettighetsfeltet, støtte til justis-sektoren og til institusjoner og organisasjoner som bidrar til å fremme en demokratisk utvikling. Slik kan vi bidra til å styrke opposisjonens, medias og siviltsamfunns demokratiske spillerom og motarbeide den negative utviklingen vi har sett den siste måneden.

SPØRSMÅL NR. 1340

Innlevert 3. mai 2011 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 13. mai 2011 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«I svar på spørsmål 913 (2007-2008) svarte justisministeren at regjeringen tok sikte på å fremme lovproposisjon om nasjonalt ID-kort innen utgangen av 2008. I Justisdept. budsjett for 2010 fremgår det under pkt. 4.6.2. at eget lovforslag vil bli fremmet innen utgangen av året og at det tas sikte på å starte produksjon av nasjonalt ID-kort i 4. kvartal 2010.

Kan statsråden gi en oppdatering på arbeidet, opplyse når ordningen med et nasjonalt ID-kort vil være klar til bruk, og hva som blir hovedbruksområder for et slikt kort?»

Svar:

Regjeringen har i lengre tid arbeidet med et lovforslag og en teknisk tilrettelegging for et nasjonalt ID-kort. Kortet vil ha tre funksjoner; et offentlig utstedt identitetsdokument som vil sikre høy grad at

rett identitet til de personer som innehar kortet. Dette er viktig i mange myndighetssammenhenger. Kortet vil derav også være et middel i kriminalitetsbekjempelse av ID tyverier og bruk av andres/falsk identitet. For det andre vil kortet være et identitetsdokument som kan brukes som alternativ til pass innenfor Schengenområdet, og for det tredje skal kortet inneholde en brikke for elektronisk kommunikasjon, elektronisk identitet og elektronisk signatur.

Forslag om nasjonalt ID-kort er forsinket i forhold til tidligere opplysninger gitt til Stortinget i Prop. 1 S (2009-2010). Før et lovforslag blir fremmet for Stortinget vil det være behov for en kvalitetssikring av teknisk løsning.

Etter at en slik kvalitetssikring er gjennomført, vil regjeringen komme tilbake til Stortinget med en nærmere angivelse av forventet dato for produksjon av nasjonalt ID-kort i Prop. 1 S (2011-2012).

SPØRSMÅL NR. 1341**Innlevert 3. mai 2011 av stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve****Besvart 11. mai 2011 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«Fiskeri- og kystdepartementet vil ikke gi tilskudd til leie og drift av fartøyet M/S Kongsnes fra 1. januar 2012, noe som medfører at driften av opplæringsfartøyet avvikles. Møre og Romsdal Fiskarlag ønsker at det settes ned en arbeidsgruppe for å finne frem til en langsiktig og hensiktsmessig løsning når det gjelder drift av og organisering av "Sikkerhetsopplæringa for fiskere".

Vil statsråden vurdere å sette ned en slik arbeidsgruppe?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede er gjort kjent med at styret i Møre og Romsdal Fiskarlag er bekymret over at Fiskeri- og kystdepartementet ikke lenger finner det økonomisk hensiktsmessig at ordningen med Sikkerhetsopplæring for fiskere gjennomføres om bord på opplæringsfartøyet M/S Kongsnes, og at det fra 1. januar 2012 ikke vil bli gitt tilskudd til leie og drift av fartøyet. Slik undertegnede forstår det, begrunner Fiskeri- og kystdepartementet dette med at fartøyet begynner å bli gammelt.

Møre og Romsdal Fiskarlag er enig i at fartøyet begynner å bli gammelt, men er uenig i at det skal konkluderes med en avvikling av tilskudd til opplæringsfartøyet.

I 2010 var det totale elevantallet på 751, fordelt med 472 på grunnkurs og 279 på repetisjonskurs. M/S Kongsnes vil i 2011 holde 50 grunnkurs og 50 repetisjonskurs fordelt på 31 anløpshavner.

Styret i Møre og Romsdal Fiskarlag mener at Fiskeri- og kystdepartementet må sette ned en arbeidsgruppe når det gjelder drift og organisering av "Sikkerhetsopplæringa for fiskere".

Svar:

Tilskuddet til sikkerhetsopplæring for fiskere gikk før 2006 også til å gi støtte til de landbaserte sikkerhetssentrene. Fra 2006 ble støtten til de stasjonære sentrene avvirket som følge av behov for å dekke økte driftskostnader til opplæringsfartøyet M/S Kongsnes. Fiskerne kan i dag velge mellom å ta ordinært IMO 60 kurs ved de landbaserte sikkerhetssentrene og sikkerhetsopplæring for fiskere som nå kun gis gjennom opplæringsfartøyet. De fiskerne som velger å ta IMO 60 kurs får ikke støtte over dagens statlige tilskudd til sikkerhetsopplæringa.

Dagens opplæringsfartøy er, som representanten

viser til, gammelt. Kostnadene ved å erstatte fartøyet med et nytt fartøy vil øke det årlige tilskuddsbehovet til fartøyet ytterligere, noe som innenfor dagens tilskuddsnivå vil medføre behov for økte egenandeler fra fiskerne.

Det er også viktig å ha med i vurderingen at STCW-F konvensjonen¹ vil kreve at havgående fiskefartøy må gjennomføre IMO 60 kurs. Norge er et av de 14 landene som per i dag har ratifisert konvensjonen. Konvensjonen trår i kraft når 15 land har ratifisert konvensjonen, og det gjenstår derfor bare at ett nytt land ratifiserer før konvensjonen trår i kraft. Når konvensjonen trår i kraft vil deler av fiskeflåten få krav om IMO 60 kurs. Sikkerhetsopplæringa for fiskere ivaretar i dag ikke kravet til IMO 60, men det vil selvsagt være mulig å utvide sikkerhetsopplæringa slik at den også ivaretar IMO 60. Som nevnt er det per i dag ikke rom innenfor tilskuddet til sikkerhetsopplæring for å gi støtte til fiskere som tar IMO 60 kurs på sikkerhetssentrene, da hele tilskuddet går til leie, drift og støtte til sikkerhetsopplæringa i regi av opplæringsfartøyet.

Samlet sett har Fiskeri- og kystdepartementet derfor vurdert det som mest riktig å legge opp til en planlagt avvikling av tilskuddet til dagens opplæringsfartøy fra 2012. Dette vil med dagens nivå på tilskuddet til sikkerhetsopplæring frigjøre midler som kan gi rom for betydelig reduserte egenandeler for fiskerne. I tillegg vil det legges til rette for at også fiskere som tar IMO 60 kurs kan få statlig støtte innenfor dagens nivå på tilskuddet.

Selv om mange fiskere i framtiden vil måtte ta IMO 60 kurs når STCW-F konvensjonen trår i kraft, legges det fortsatt opp til at det skal være en særskilt kurs for sikkerhetsopplæring for fiskere. Dette skal ivareta de særlige behovene som fiskerne har utover innholdet i IMO 60 kursene, og da særlig med fokus på den minste fiskeflåten. Det vil som nevnt også kunne vurderes om sikkerhetsopplæring bør utvides slik at den ivaretar kravene til IMO 60 kurs.

Fiskeri- og kystdepartementet har varslet at det i løpet av første halvår skal gjennomføres et møte/seminar hvor berørte parter (organisasjoner, myndigheter m.fl.) kan delta i en diskusjon om den framtidige sikkerhetsopplæringa fra 2012, med særlig vekt på den faglige innretningen på sikkerhetsopplæringa.

¹ Den internasjonale konvensjon om normer for opplæring, sertifikater og vakthold for personell på fiskefartøyer av 7. juli 1995 (International Convention on Standards of Training, Certification and Watchkeeping for Fishing Vessel Personell)

Formålet er å legge til rette for å gi fiskerne en best mulig sikkerhetsopplæring. Det tas sikte på å kalle inn til dette snarlig, med sikte på at møtet/seminaret avholdes før sommeren.

I etterkant av møtet/seminaret vil jeg foreta en

vurdering av hvordan arbeidet bør følges opp, herunder om det er behov for å etablere en arbeidsgruppe for å se nærmere på eventuelle oppfølgingspunkter.

SPØRSMÅL NR. 1342

Innlevert 3. mai 2011 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal

Besvart 10. mai 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Vil finansministeren gjennomgå dokumentasjonskravene for fritak for kildeskatt for utenlandspensjonister, og sørge for at disse ikke er strengere enn at det faktisk blir mulig å etterkomme dem?»

BEGRUNNELSE:

Stortingsflertallet vedtok etter forslag fra Regjeringen å innføre 15 prosent kildeskatt på pensjoner fra Norge som sendes til personer som er flyttet permanent ut av landet. Kildeskatten er gjort gjeldende fra og med inntektsåret 2010.

Det viser seg nå i praksis at gjennomføringen av dette skaper en del problemer for mange utenlandspensjonister. Reglene er slik at dersom pensjonistene betaler skatt i det land de oppholder seg og bor i så skal de slippe å betale kildeskatt til Norge.

Skattemyndighetenes dokumentasjonskrav er imidlertid så strenge at for mange er det helt umulig å komme med dokumentasjon som blir godkjent. Dette fører igjen til at flere faktisk må betale skatt både til landet de bor i og til Norge.

I Sivilombudsmannens årsmelding for 2010 (Dok. 4 (2010-2011)) blir denne problemstillingen berørt. Der fremgår det at mange norske pensjonister bosatt i utlandet særlig på Kypros og i Thailand har henvendt seg og klaget både på skatten som sådan, dokumentasjonskravene og sen tilbakebetaling av for mye trukket kildeskatt. Det fremgår også av meldingen at mange av utenlandspensjonistene finner det svært vanskelig å oppfylle dokumentasjonskravene som skattemyndighetene har stilt i saker om fritak for kildeskatt.

Svar:

Etter skatteloven § 2-3 fjerde ledd kan Norge trekke 15 prosent kildeskatt på pensjoner som utbetales fra Norge til personer bosatt i utlandet.

Hvorvidt Norge skal unnlate å benytte seg av beskatningsretten som følger av skatteloven § 2-3 fjerde ledd, beror på en rekke ulike faktorer. Den norske beskatningsretten vil for eksempel være avhengig av om pensjonisten bor i et land som Norge har skatteavtale med eller ikke, hvordan beskatningsretten til pensjoner er regulert i den enkelte skatteavtale, hvilken bostedsmessig tilknytning pensjon har i oppholdslandet osv. Konsekvensen av disse ulike faktorene medfører at Norge enten kan ha eneretten til å skatlegge pensjoner som utbetales fra Norge, skal dele beskatningsretten med bostedsstaten eller skal frafalle beskatningsretten helt.

Dokumentasjonskravene i forbindelse med den norske ligningen er tilpasset de betingelser som gjelder overfor de ulike land. Det medfører at kravene til dokumentasjon vil kunne variere fra land til land. I den grad det foreligger dokumentasjonskrav, er det i hovedsak skatteavtalemessig bosted i oppholdslandet som må dokumenteres. I noen tilfeller krever bestemmelser i en skatteavtale at også andre forhold må dokumenteres, for eksempel at pensjonen er tatt inn i oppholdslandet, at pensjonen er undergitt beskatning i oppholdslandet osv.

Uansett hvilket land en pensjonist er bosatt i, vil vedkommende etter dette landets interne regler normalt være skattepliktig der for pensjon som mottas fra Norge.

Dersom vedkommende er bosatt i et land som Norge ikke har skatteavtale med, er Norges beskatningsrett aldri begrenset. Så lenge Norge uansett har rett til å skatlegge pensjonen, er det heller ikke nødvendig med dokumentasjon på pensjonistens skattemessige forhold i oppholdsstaten.

Tilsvarende gjelder når Norge har eneretten eller den primære beskatningsretten til å skatlegge pensjon i medhold av en skatteavtale, slik det er i avtalene med Brasil og Norden.

Dersom Norge etter en skatteavtale må frafalle

hele eller deler av beskatningsretten til pensjon, er dokumentasjonskravene avhengige av på hvilket grunnlag Norge må frafalle. Ofte har Norge etter en skatteavtale plikt til å frafalle beskatningen av pensjonen dersom pensjonisten skal anses bosatt etter skatteavtalen i oppholdslandet. Forutsetningen er at skattyteren dokumenterer sitt skatteavtalemessige bosted med en bostedsbekreftelse (Certificate of Residence). Dette gjelder for eksempel Spania.

Etter noen skatteavtaler har Norge bare plikt til å unnlate beskatning av pensjonen dersom pensjonisten både er skatteavtalebosatt i oppholdslandet og pensjonen har vært undergitt beskatning i oppholdslandet. I slike tilfeller må skattyteren dokumentere både skatteavtalebostedet og beskatningen av pensjonen i oppholdslandet. Dette gjelder for eksempel Thailand og Kypros.

Dokumentasjon av skatteavtalebosted er helt nødvendig dersom en skatteavtale skal kunne anvendes etter sitt formål og ikke benyttes til skatteunndragelser. Alle land som har skatteavtaler, utsteder derfor bostedsbekreftelser for sine bosatte personer og selskaper, og krever samtidig slik dokumentasjon av personer og selskaper bosatt i andre land. I så måte er de norske dokumentasjonskravene om bostedsbekreftelser helt i tråd med vanlig internasjonal praksis.

Bostedsbekreftelser er som regel standardiserte og utstedes helt rutinemessig. De er normalt ikke vanskelige å framskaffe dersom skattyteren faktisk oppfyller de nødvendige betingelsene. Forutsetningen for at en bostedsbekreftelse er enkel å framskaffe, er imidlertid at skattyteren har opptrådt korrekt overfor skattemyndighetene i oppholdslandet. I de fleste land innebærer en korrekt opptreden at vedkommende har levert selvangivelse med opplysninger om alle sine inntekter, herunder pensjonen fra Norge, og betalt sin utlignede skatt.

Som eksempel kan nevnes utstedelsen av spanske bostedsbekreftelser. Spanske skattemyndigheter har i et møte med Finansdepartementet opplyst at alle skattytere som fullt ut har oppfylt sine skattemessige forpliktelser i Spania, kan søke om en bostedsbekreftelse på de spanske myndighetenes hjemmeside. Bostedsbekreftelsen utstedes elektronisk og i løpet av 24 timer etter at søknaden er sendt inn. En slik person

som ikke har tilgang til internett vil enkelt kunne få en bostedsbekreftelse ved henvendelse til skattemyndighetene.

Jeg kan også opplyse om at Norge tilskrev samtlige av sine skatteavtalepartnere i forbindelse med innføringen av kildeskatten. I dette brevet ble landene bedt om å redegjøre for hvordan en pensjonist bosatt der kunne dokumentere sitt skatteavtalebosted. Alle de landene som svarte, viste til de utstedte bostedsbekreftelsene og hadde gode og enkle rutiner for utstedelsen av dem.

Når det gjelder annen dokumentasjon som i noen tilfeller kreves, i tillegg til bostedsbekreftelsen, for eksempel dokumentasjon på at skatten på pensjonen er innbetalt, gjelder de samme prinsippene som for bostedsbekreftelsene: slik dokumentasjon utstedes rutinemessig i de fleste land og er ikke vanskelig å framskaffe for skattytere som har opptrådt korrekt overfor skattemyndighetene i oppholdslandet.

Det er viktig at skatteyttere er oppmerksomme på sine skattemessige forpliktelser i oppholdslandet. For eksempel tror mange norske uførepensjonister i Spania feilaktig at de ikke er selvangivelsespliktige eller skattepliktige i Spania for uførepensjonen fra Norge, og de har derfor ikke tatt kontakt med spanske skattemyndigheter.

Formålet med skatteavtaler er å avbøte dobbeltbeskatning og forebygge skatteunndragelser, ikke å legge til rette for dobbel ikke-beskatning. Dersom man med virkning for kildeskatten skulle lempe på de norske dokumentasjonskravene for en pensjonist som ikke kan framlegge en bostedsbekreftelse fordi vedkommende ikke har forholdt seg korrekt overfor skattemyndighetene i oppholdslandet, ville resultatet nettopp bli dobbel ikke-beskatning av pensjonen. Et slikt resultat er både utilsiktet og uønsket. Det er også et helt urimelig resultat overfor de pensjonister som på korrekt vis har latt seg beskatte i oppholdslandet og dermed har framskaffet den nødvendige dokumentasjonen.

På bakgrunn av det foranstående kan jeg ikke se at det er grunn til å lempe på dokumentasjonskravene når noen skattytere hevder at de ikke kan framskaffe den nødvendige dokumentasjon.

SPØRSMÅL NR. 1343**Innlevert 3. mai 2011 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 11. mai 2011 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken****Spørsmål:**

«Under Kristelig Folkepartis landsmøte 1.5.11 ble det offentliggjort tall fra NAV om antall kontantstøttemottakere i ulike innvandrergupper.

I hvilket omfang registrerer etaten etnisitet og nasjonalitet i forhold til mottak av ulike NAV-stønader, og hva er statsrådets prinsipielle holdning til dette?»

BEGRUNNELSE:

Nye tall NAV har utarbeidet for TV 2 og offentliggjort under KrFs landsmøte 1.5.11 viser at andelen innvandrere blant dem som mottar kontantstøtte har økt kraftig. I dag er en av tre som mottar kontantstøtte innvandrere. Polakker, somaliere, irakere og pakistane er på toppen av listen.

I mars var en av tre foreldre som fikk kontantstøtte innvandrere, viser tall NAV har utarbeidet for TV 2.

Totalt var det 35 629 kontantstøttemottakere. Av disse var 23 136 norske og 12 493 enten født i et annet land, eller hadde utenlandsk statsborgerskap.

Svar:

Spørsmålet er overført fra statsråd Bjurstrøm til meg for besvarelse.

NAV registrerer opplysninger om søkers statsborgerskap og andre opplysninger som kan være relevante ved vurderingen av om vilkårene for rett til stønad er oppfylt. NAV stiller ikke spørsmål om søkers etnisitet da dette ikke er relevant ved behandlingen av søknad om ytelser fra NAV.

Opplysninger fra NAV kan sammenstilles med andre kilder for å gi informasjon om i hvilken grad personer med bakgrunn fra ulike land mottar kontantstøtte eller andre ytelser. Departementet har for eksempel initiert Statistisk sentralbyrås rapport Omfang av bruk av kontantstøtte blant barn med ikke-vestlig innvandrerbakgrunn (rapport 2006/26). Slike undersøkelser gir etter min vurdering svært nyttig kunnskap om bruken av velferdsordningene og er et viktig grunnlag for videre utvikling av politikken.

SPØRSMÅL NR. 1344**Innlevert 3. mai 2011 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 12. mai 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«NRKs Brennpunkt-redaksjon har fra ulike offentlige registre innhentet oversikt over trygdeutbetalinger til ett hundre enkeltmedlemmer av Hells Angels.

Hvordan ser statsråden på at det er mulig å innhente slike opplysninger på individnivå fra offentlige registre?»

BEGRUNNELSE:

Nrk.no melder at 2 av 3 medlemmer i Hells Angels har fått penger fra NAV de siste årene. Utbetalingene fra NAV til medlemmene i Hells Angels er fordoblet på fire år. Medlemmer i Hells Angels har fått over 37 millioner kroner i trygdeutbetalinger i perioden 2002-2009. Det viser en gjennomgang

NRK Brennpunkt har gjort over trygdeutbetalinger fra NAV til ett hundre enkeltmedlemmer i Hells Angels. I 2009 fikk medlemmene i Hells Angels utbetalt til sammen 7,3 millioner kroner i uføretrygd, arbeidsledighetstrygd og andre trygdeytelser fra NAV, i følge NRK. Undersøkelsen reiser prinsipielle spørsmål som statsråden bes svare på.

Svar:

Opplysninger om enkeltindividers mottak av trygdeytelser er underlagt en streng taushetsplikt og kan bare gis dersom rekvisitene kan kreve opplysningene med hjemmel i lov eller den opplysningene gjelder gir samtykke. Arbeids- og velferdsetaten både bør og skal forholde seg i samsvar med dette. Det betyr altså at det ikke skal være mulig uten særskilt hjemmel å innhente opplysninger på individ-

nivå, selv ikke gjennom kobling av offentlige tilgjengelige registre. Jeg vil ta opp med etaten av at dette overholdes.

Når det gjelder Hells Angels-saken, opplyser Arbeids- og velferdsdirektoratet at de ikke har mottatt noen forespørsel om å utgi de omtalte opplysningene. Det er videre direktoratets oppfatning at en anmodning fra NRK om slik utlevering ville måtte avslås. Jeg er enig i denne vurderingen.

Generelt kan det på anmodning gis opplysninger

i statistisk form om en større gruppe mennesker. Forvaltningsloven har da bestemmelser som kan tillate utlevering uten hinder av taushetsplikt. Forutsetningen er at enkeltpersoner ikke kan identifiseres. En vurdering av dette spørsmålet må avgjøres konkret for den enkelte forespørsel.

Siden NRK Brennpunkt opplyser at de av hensyn til kildevernet ikke ønsker å si noe om hvordan de har fått tilgang til de aktuelle opplysningene, er det vanskelig for meg å forfølge saken videre.

SPØRSMÅL NR. 1345

Innlevert 3. mai 2011 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen

Besvart 12. mai 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Posten Norge har over tid gjennomført Post-i-butikk og "stemplett Posten Norge", dette innebærer bokstav og tallkode. Dette medfører at det i Vest-Finnmark alene er tre kommuner som i dag ikke har stempel med stedsnavn. Kautokeino, Hasvik og Loppa. Posten Norge har bestemt at Post-i-butikk kan få stedsstempel. Det er blitt svart positivt på slike henvendelser mange steder i Norge, men i Finnmark har alle henvendelser blitt negativt besvart, eller ikke blitt besvart av Posten Norge.

Hvorfor?»

BEGRUNNELSE:

Viser til at Post-i-butikk flere steder har fått positiv behandling på søknad om å få steds stempel. Sted-dato og -navn utstedes etter søknad til postdirektoratet. I Finnmark så har noen steder søkt og fått avslag. Andre har søkt om å få tilbake steds stempel tilbake, men har ikke fått svar fra Region-Troms og Finnmark i Troms på over ett år.

Ordningen kan helt sikkert være praktisk for Posten Norge, men har helt klart mange negative sider.

Mottager ser ikke hvor brevet kommer i fra.

Turister får ikke lenger dokumentert hvor de har vært, unntatt på Nordkapp og et par andre steder.

Stedsstempler har stor filatelistisk betydning. Norges status som samleområde har sunket fordi det er så få postkontor som har steds stempler.

Post stempel er en viktig identitets-markør og fremmer distriktenes rolle og bidrag.

Hvorfor er det slik at post-i-butikk i Finnmark ikke blir positivt behandlet ved søknad om steds-

stempel, som mange søknader ellers i landet blir til del.

Svar:

Hovedregelen er at Post i butikk ikke foretar datostempling (stempling av dato og stedsnavn) på innlevert post. Bakgrunnen for en slik praksis er at manuell datostempling av innlevert post er tid-, ressurs- og kostnadskrevenende for drivere av Post i butikk. I tillegg ville det også være svært ressurskrevenende for Posten å holde kontroll på anskaffelse og bruk av egne datostempler for alle de omkring 1200 Post i butikk. Posten har derfor sentralisert datostempling av innlevert post ved Post i butikk til nærmeste/første sortering i Postens verdikjede under fremsending til adressat.

Et fåtall steder kan det likevel være mest rasjonelt for Postens verdikjede at Post i butikk utfører datostempling etter nærmere avtale. Hovedårsaken til at steds- og datostempel i dag finnes ved enkelte Post i butikk er imidlertid viktige turistmessige og/eller filatelistiske hensyn knyttet til disse stedene. Dette gjelder mye besøkte turistmål (permanente) og/eller har bakgrunn i at man har lokale/regionale/nasjonale hendelser det ønskes å markere filatelistisk. Noen eksempler på slike steder er Flåm, Geiranger og Honningsvåg/Nordkapp. Med utgangspunkt i slike hensyn kan driver av Post i butikk søke Postens distriktsledelse om datostempling. Distriktssjefen vil etter nærmere vurdering avslå søknaden ut fra de nevnte kriterier eller sende den videre med en positiv anbefaling til Posten sentralt for endelig avgjørelse. Fordi slike lokale ordninger innebærer ekstra kostnader for

Posten, legger Posten imidlertid vekt på å begrense antall steder og holde en ensartet praksis for hele landet.

I tillegg til Honningsvåg/Nordkapp utfører Post i butikk datostempling på følgende steder i Finnmark: Gamvik, Bugøynes, Mehamn og Kjøllefjord. Når det gjelder de tre kommunene i Finnmark (Kautokeino, Loppa og Hasvik) det refereres til i spørsmålet, mot-

tok distriktsledelsen høsten 2010 en søknad fra driver av Post i butikk i Sør-Tverrfjord (Loppa kommune) om tildeling av steds- og datostempel. Søknaden ble avslått med begrunnelse i at det ikke var tilstrekkelig behov, verken filatelistisk og/eller driftsmessig, for tildeling av stempel. Det er ikke mottatt tilsvarende søknader fra Kautokeino eller Hasvik kommuner.

SPØRSMÅL NR. 1346

Innlevert 3. mai 2011 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad

Besvart 13. mai 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Ifølge Nav er det 62 052 mennesker med nedsatt arbeidsevne på tiltak i mars 2011, mens man ifølge Statsbudsjettet for 2011 skal ha et snitt på tiltaksnivået for de med nedsatt arbeidsevne på 51 900. Jeg forutsetter at det Stortinget har vedtatt skal følges. For å nå et slikt gjennomsnitt vil det innebære tøffe kutt, og i flere måneder ha et nivå ned mot 40 000 plasser.

Står Stortingets vedtak på tiltaksnivå fast, og hva blir den fylkesvise fordelingen av tiltaksplasser i de resterende månedene i 2011?»

Svar:

Stortinget har i Statsbudsjettet for 2011 bevilget om lag 7 250 mill. kroner til arbeidsmarkedstiltak. Dette står selvsagt fast så lenge ikke Stortinget har vedtatt noe annet. Bevilgningen etter Prop. 1 S (2010-2011) gir under visse forutsetninger om tiltakenes priser og sammensetning rom for å gjennomføre et gjennomsnittlig nivå på om lag 71 200 tiltaksplasser i 2011, hvorav 51 900 for personer med nedsatt arbeidsevne. Som representanten påpeker innebærer dette en viss reduksjon i tiltaksnivået sammenlignet med tiltaksnivået i 2010.

Et slikt kutt må imidlertid gjøres gradvis. Ved reduksjon i enkelte tiltak i skjermet sektor er det avtale om at tiltaksarrangøren skal ha beskjed god tid i forveien, og nivået på disse tiltakene lar seg ikke reduseres på kort sikt. Dessuten vil det ofte være uheldig for den enkelte tiltaksdeltaker hvis tiltaket avsluttes før dette er faglig hensiktsmessig. En rask reduksjon i tiltaksnivået for personer med nedsatt arbeidsevne kan derfor gi ulemper for den enkelte brukere som ikke får fullført tiltaket. Tiltaksnivået reduseres derfor gjerne gjennom naturlig avgang, eller ved at brukere med ytterligere behov gis alternative tilbud.

Arbeids- og velferdsdirektoratet vil derfor ta noe av det planlagte kuttet i årlig gjennomsnittsnivå ved å redusere tiltaksnivået fra 1. til 2. halvår i 2011. Dette er nødvendig og hensiktsmessig, selv om det innebærer at nivået må noe lenger ned i 2. halvår enn om etaten hadde redusert nivået raskt i årets første måneder.

Det er et mål at hver enkelt bruker får et tiltaks tilbud som i størst mulig grad er tilpasset dennes behov. Dette begrenser muligheten til å detaljstyre tiltaksnivået på hvert enkelt NAV-kontor og innebærer at vi må tillate en viss variasjon i tiltaksgjennomføringen gjennom året.

Det er normalt en viss sesongvariasjon i tiltaksgjennomføringen. Enkelte tiltakstyper gjennomføres i mindre grad i sommermånedene juni, juli og august. I sin planlegging av tiltaksgjennomføring for året, legger Arbeids- og velferdsdirektoratet derfor normalt opp til et noe høyere tiltaksnivå i de øvrige månedene, enn det planlagte årlige gjennomsnittsnivået isolert sett skulle tilsi.

Jeg vil dessuten minne om at for et langvarig tiltak som varig tilrettelagt arbeid (VTA) vil tiltaksnivået samlet sett opprettholdes på om lag samme nivå i 2011 som i 2010. Det vil kunne bli lokale variasjoner, men det er en forutsetning at eventuell reduksjon av tiltaksplasser i VTA skjer ved naturlig avgang eller at personer som er i VTA-tiltak sikres et godt alternativt tilbud.

Som jeg allerede har nevnt er det tiltaksnivået som Stortingets bevilgning gir rom for, basert på bestemte forutsetninger om tiltakenes priser og sammensetning. Siden disse anslagene gjøres lang tid før tiltakene gjennomføres, kan det skje endringer. Der som prisen på enkelte tiltak blir lavere enn forventet eller andelen brukere som kan ha nytte av rimelige

tiltakstyper blir høyere enn ventet, kan dette gi noen flere plasser innenfor den gitte budsjettammen.

Tiltaksplassene fordeles mellom fylkene av Arbeids- og velferdsdirektoratet på bakgrunn av forventet antall personer med nedsatt arbeidsevne med be-

hov for arbeidsmarkedstiltak i hvert fylke. Dette behovet kan forandre seg i løpet av året, og Arbeids- og velferdsdirektoratet kan derfor omfordele tiltaksplasser slik at kvaliteten på tiltakstilbudet skal bli best mulig i alle fylker.

SPØRSMÅL NR. 1347

Innlevert 3. mai 2011 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun

Besvart 12. mai 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Jeg viser til Prop. 88 L (2010–2011)pkt.2.2.5 hvor det fremgår at ferdsløst med motoriserte rullestoler i utmark krever tillatelse eller dispensasjon fra motorferdselloven. En dispensasjonssøker fra Trysil har nå ventet i 11 måneder på å få behandlet sin søknad som avslutningsvis må opp i formannskapet.

Kan søkere kreve en raskere behandling av slike saker, og kan formannskapet vedta dispensasjon for kjøring med "Terrengen" på generelt grunnlag i de områdene av utmarka som de vurderer det som forsvarlig?»

BEGRUNNELSE:

Full deltakelse og likestilling har vært et uttalt mål i politikken for funksjonshemmede siden midten av 1980-tallet. Et aktivt og selvstendig liv forutsetter at man har tilgang på hjelpemidler som kan bidra til å kompensere for den enkeltes reduserte funksjonsevne. Den motordrevne rullestolen som går under betegnelsen "Terrengen" er det beste, og til tider det eneste hjelpemiddelet som kan benyttes til forflytning av en person med redusert eller tapt gangevne, i områder med vanskelige kjøreforhold og dårlig fremkommelighet.

Denne type rullestol erstatter en redusert/tapt gangfunksjon hos bruker på lik linje med den tradisjonelle batteridrevne rullestolen. Med andre ord fungerer den som en rullestol, og den kjører med en hastighet som ikke overstiger det tillatte for ordinære batteridrevne rullestoler, som i dag er 10 km/t. For en liten gruppe funksjonshemmede dekker denne type rullestol behovet bedre enn en tradisjonell elektrisk rullestol, spesielt der hvor det er dårlige veier, ulendt terreng, og i de deler av landet hvor det normalt er svært kaldt om vinteren.

Denne type rullestoler med sin spesielle konstruksjon og gode fremkommelighet vil for en liten

gruppe funksjonshemmede med redusert eller tapt gangevne, være den rullestolen som kan gi dem en mulighet til et aktivt og selvstendig liv med mulighet til friluftsliv i skog og mark på linje med funksjonsfriske.

Det er viktig å ha et regelverk som ikke legger unødvendige byråkratiske begrensninger på muligheten for funksjonshemmede til å ta i bruk nye tekniske hjelpemidler etter hvert som de utvikles og kommer på markedet. Når det settes begrensninger i loven som krever dispensasjon for at bruken av kjøretøyet ikke skal skade naturen, bør søknadsprosessen for å få dispensasjon være rask og smidig, og ikke slik søkeren opplever i dette tilfelle hvor ventetiden foreløpig er nærmere 1 år. For å slippe tunge byråkratiske prosesser bør kommunene ha mulighet til vurdere i hvilke områder tillatelse kan gis på generelt grunnlag.

Det handler om å ha et fleksibelt regelverk som ikke legger hindringer i veien for utnyttelsen av den tilgjengelige teknologien som kan være med på å bedre de funksjonshemmedes livskvalitet. Det er helt andre kjøretøyer enn dette fremkomstmidlet som gjør skade på naturen, men da er det ofte andre hensyn som veies mot hverandre.

Svar:

I Norge gjelder det et generelt forbud mot motorisert ferdsløst i utmark. Funksjonshemmede kan imidlertid søke kommunen om dispensasjon fra dette forbudet etter forskrift 15. mai 1988 for bruk av motor-kjøretøyer i utmark og på islagte vassdrag § 6. Det er et vilkår for dispensasjon etter denne bestemmelsen at søkeren kan påvise et særlig behov for kjøringen som ikke kan dekkes på annen måte. Det er ikke anledning til å gi dispensasjon til turkjøring.

Funksjonshemmede utgjør en gruppe som generelt har større behov for, og bør gis større muligheter

enn andre, til å benytte motoriserte fremkomstmidler i utmark. Som nevnt kan det etter forskriften § 6 ikke gis dispensasjon til turkjøring.

Miljøverndepartementet har imidlertid ved flere anledninger uttalt at kjøring for at funksjonshemmede skal komme seg ut i naturen, ikke skal anses som tur- eller fornøyleskjøring i motorferdselregelverkets forstand.

Dette betyr likevel ikke at det er fritt fram for funksjonshemmede, uavhengig av grad av funksjonshemming, til å kjøre hvor de vil og når de vil. Hensynet til natur, dyreliv og andre friluftsutøvere skal også ivaretas. Dispensasjonsbestemmelsen i forskriften § 6 er en unntaksbestemmelse. Når det gjelder kjøring på barmark skal kommunene utvise særlig

forsiktighet, ettersom slik kjøring kan gi store terrengskader.

I vurderingen av om dispensasjon skal gis, må kommunen foreta en avveining mellom den enkelte søkers behov for transport og mulige skader og ulemper ved kjøring. Regelverket tillater ikke at kommunen åpner områder der tillatelse til kjøring på barmark kan gis på generelt grunnlag.

Kommunens saksbehandling av dispensasjonsøknader etter motorferdselloven er undergitt saksbehandlingsreglene i forvaltningsloven.

Jeg vil avslutningsvis framheve at jeg mener det er viktig at funksjonshemmede skal ha mulighet til å benytte vår flotte natur. Jeg mener det eksisterende regelverket gir nødvendig rom for dette.

SPØRSMÅL NR. 1348

Innlevert 4. mai 2011 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal

Besvart 13. mai 2011 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Kan statsråden redegjøre for hvor mange kommuner som har fått pålegg om at de ikke tilfredsstiller kravene til utdanning av brannpersonell?»

BEGRUNNELSE:

Det er i dag et betydelig etterslep på utdanning for heltids- og deltidspersonell i de kommunale brann- og feiervesen og 110-sentraler.

Svar:

Enhver kommune skal ha et brannvesen som kan ivareta forebyggende og beredskapsmessige oppgaver på en sikker måte, jf. brann- og eksplosjonsvernloven.

Forskrift 26. juni 2002 nr. 729 om organisering og dimensjonering av brannvesen (dimensjoneringsforskriften) skal sikre at brannvesenet er organisert, utrustet og bemannet slik at lovpålagte oppgaver blir tilfredsstillende utført. Forskriften stiller krav om at både heltids- og deltidspersonell i brannvesenet skal ha gjennomført grunnutdanning for brannkonstabel. For deltidspersonell, ble dette kravet først gjort gjeldende fra 1. januar 2007 med overgangsordning fram til 31.12.2012.

Jeg kan opplyse at DSB ifm. tilsyn fører kontroll av hvorvidt kommunene/brannvesen tilfredsstiller kravene under kap. 7 om opplæring og kompetanse i

dimensjoneringsforskriften. Jeg er kjent med at kommunene/brannvesenet i forkant av tilsynet blir bedt om å oversende en kompetanseoversikt for de ansatte, og denne oversikten blir sammen med eventuelt andre spørsmål knyttet til opplæring og kompetanse gjennomgått under tilsynet. I de tilfeller der kommunen/brannvesenet ikke tilfredsstiller forskriftskravene blir det registrert avvik, og det blir etterspurt hvilken plan kommunen/brannvesenet har for å tilføre nødvendig kompetanse. Dersom avviket gjelder utdanning av heltidspersonell må kommunene/brannvesenet søke DSB om dispensasjon hvor det kommer klart fram hvilken plan som er satt opp for at nødvendig kompetanse skal tilføres. Som regel gis det da 2 eller 3 år midlertidig dispensasjon da dette regnes som den tiden det tar å søke, få plass og gjennomføre kurs ved Norges Brannskole. DSB har de senere år ikke gitt pålegg om kurs for heltidspersonell.

DSB har med bakgrunn i den forskriftsfestede overgangsordningen for deltidspersonell ikke hjemmel til å gi pålegg om kurs før utløpet av overgangsordningen. Det er således ingen kommuner som har fått pålegg om kurs for deltidspersonell.

Det var forventet at kommunenes etterspørsel etter grunnkurs for deltidspersonell ville øke ved innføringen av forskriftskravet i 2007. Det er likevel først de to siste år at antallet søknader har tatt seg opp. Etterspørselen er nå mer enn fordoblet sammenlignet med tidligere år. Det er nå en særlig utfordring

å sikre at det store antallet deltidspersonell i brannvesenet får den utdanningen som forskriften krever.

Med bakgrunn i det store behovet for opplæring av brannpersonell mener jeg det er nødvendig med ytterligere tiltak som kan sikre en balanse mellom tilbud og etterspørsel etter kvalifiserende kurs, både for hel- og deltidspersonell i brannvesenet. Det kan herunder bli nødvendig å vurdere en utvidelse av overgangsordningen for deltidspersonell.

Det samlede behovet for brannutdanning ble omtalt i Stortingsmelding 35 (2008-2009). På denne bakgrunn oppnevnte regjeringen 17.12.2010 et utvalg som innen utgangen av januar 2012 skal utrede det samlede utdanningsbehovet i brannvesenet. Jeg mener at det er korrekt å se hen til denne utredningen i vurderingen av ytterligere tiltak ifm. brannutdanning.

SPØRSMÅL NR. 1349

Innlevert 4. mai 2011 av stortingsrepresentant Laila Dåvøy

Besvart 18. mai 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Ifølge Fagrådet er antall avrusingsplasser i Oslo redusert fra 65 til 40 plasser etter at Rusakutten åpnet i 2009. Det var ingen signaler den gang om at etableringen av Rusakutten skulle føre til færre avrusingsplasser, snarere tvert imot. Dette var et nytt tilbud som skulle øke kapasiteten.

Hvilke avrusingsplasser er blitt avviklet i Oslo og hvorfor?»

Svar:

Åpningen av Rusakuttmottaket, og den senere samlokaliseringen med avgiftningsavdelingene på Aker sykehus, innebærer en betydelig faglig styrking og omstilling av tilbudet innenfor akutt- og avgiftningsapparatet i Oslo. I stedet for 65 rene avgiftningsplasser er det nå døgnåpent mottak med 13 plasser for akutt innleggelse og 40 plasser for avgiftning. Av pasientene som kommer til undersøkelse ved Rusakuttmottaket er det ikke alle som ønsker eller trenger innleggelse på en avgiftningsavdeling.

Helse Sør-Øst opplyser videre at Oslo universitetssykehus har ansatt flere spesialister i akutt- og avgiftningsapparatet, og det gjøres derfor bedre og grundigere utredninger enn tidligere. Det er ikke automatisk i at alle pasienter som oppsøker rusakuttmottaket skal videre til avgiftning. Tilbudet er blitt mer differensiert, og behandling betyr ikke nødvendigvis behandling i en døgnenhet, men kan like gjerne være poliklinisk oppfølging. Ventetiden har gått

ned, tilbudet er mer tilgjengelig enn tidligere, og det ble behandlet 400 pasienter flere i 2010 sammenlignet med aktiviteten i 2009.

Av orienteringen fremgår det også at Oslo universitetssykehus melder at alle pasienter som tar direkte kontakt med Rusakuttmottaket får god hjelp og veiledning slik at samarbeidspartnere kommer på banen og henvising til planlagt innleggelse for avgiftning kan bli sendt på riktig måte. Det opplyses videre at reduksjonen i avgiftningsplasser ble først og fremst gjort for å dimensjonere akutt- og avgiftningsapparatet i forhold til behovet i Oslo. Tidligere har mer enn 35 % av pasientene tilhørt andre helseforetak. Det fremgår videre av orienteringen at de to store avrusningsstasjonene i Oslo (Storgata og Montebello) før rusreformen hadde karakter av kommunale omsorgstiltak hvor personalet ved behov konsulterte lege på Legevakten. Dette var derfor institusjoner som ikke tilfredsstilte nye krav til forsvarlighet, slik dette fremgår av spesialisthelsetjenesteloven herunder tilgang til legetilsyn. Helse Sør-Øst opplyser videre at pasienter med forbruk av illegale stoffer (hovedsakelig heroin) nå får et betydelig bedre tilbud som følge av omleggingen.

Det er Helse Sør-Øst sin vurdering at reduksjonen på 12 avgiftningsplasser som følge av omstillingen, kompenseres gjennom bedre pasientflyt og kapasitetsutnyttelse innen det totale rus- og avhengighetstilbudet som følge av bedre inntaksvurderinger.

SPØRSMÅL NR. 1350**Innlevert 4. mai 2011 av stortingsrepresentant Laila Dávøy****Besvart 19. mai 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Helse Vest vil ikke prioritere Hudpoliklinikken i Nordhordland når dagens avtalespesialist går av med pensjon om kort tid. Poliklinikken har vært drevet i flere tiår og har gitt et godt og viktig behandlingstilbud, ikke minst til kronisk syke. Behandlingen inneholder bl.a. lysbehandling, saltvannsbad, tjørebehandling mm. Pasientgrunnlaget er hele 90 000 innbyggere fra Nordhordlandskommunene, Åsane og Arna bydeler i Bergen, og søndre deler av Sogn.

Hva vil statsråden gjøre for å opprettholde poliklinikken?»

BEGRUNNELSE:

Det er stor etterspørsel etter dette tilbudet, og til tider har det vært lange ventelister. Også Haukeland Sykehus henviser pasienter til Hudpoliklinikken i Knarvik. Nå har Helse Vest besluttet at pasientene skal få sin behandling i poliklinikken på Haukeland Sykehus.

Både pasienter, befolkning og lokalpolitikere reagerer på det som nå er i ferd med å skje. Pasientene vil få lang reisevei, må ta ut hel eller delvis sykemelding for å få gjennomført behandling. Ventelistene vil øke, og i verste fall vil manglende behandling føre til lange og kostbare sykehusinnleggelse. Pasienter med kraftige utbrudd av psoriasis, har klart å være i full jobb takket være nærhet til et meget godt behandlingstilbud. Dette vil føre til økte utgifter for pasienter, arbeidsmarkedet og samfunnet.

Det som her skjer må sies å være stikk i strid med Samhandlingsreformen. Allerede før den igangsettes, har det vært en negativ skjevdeling av avtalespesialisthjemler i Nordhordland. Behandlingen i Hudpoliklinikken er helt i tråd med føringer fra helseministeren i Samhandlingsreformen, nemlig å gi behandling desentralisert og lokalt. Nå skal dette tilbudet sentraliseres til et sykehus, og pasientene får lang reisevei og må ta fri fra arbeid. Eksempel på hvor meningsløst dette er, er lysbehandling, som i starten dreier seg om få minutter (3), for så og langsomt trappes opp.

Til sist er det viktig å ta med at Nordhordlandskommunene er i full gang med et samhandlingsprosjekt, der et viktig tiltak er å få flere spesialisthjemler til regionen.

Svar:

Etter spesialisthelsetjenesteloven § 2-1a skal de regionale helseforetakene sørge for at det tilbys spesialisthelsetjenester i helseregionen. Tjenestene kan ytes av de regionale helseforetakene selv, eller ved at de inngår avtale med andre tjenesteytere. Det følger av spesialisthelsetjenesteloven § 4-2 Legefordeling at departementet årlig kan fastsette antall nye spesialiststillinger innenfor hver av spesialitetene og antall nye hjemler for avtaler om drift av privat spesialistpraksis som kan opprettes. I praksis skjer departementets fordeling av nye stillinger i form av en rammefordeling som formidles i oppdragsdokumentet, sammen med øvrige styringskrav. Det tilligger de regionale helseforetakene å vurdere hvordan stillingene skal benyttes og fordeles, innenfor den tildelte ramme i samsvar med gitte styringssignaler. De regionale helseforetakenes tildeling av avtalehjemler til lege- og psykologspesialister er regulert i henholdsvis Rammeavtale mellom de regionale helseforetak og Den norske legeförening og Rammeavtale mellom de regionale helseforetak og Norsk psykologforening om spesialistpraksis i klinisk psykologi.

Helse Vest RHF opplyser at fordeling av avtalehjemler gjøres på bakgrunn av en samlet vurdering av behov innenfor alle fagområdene i hele regionen. Det gjøres en totalvurdering av totalt antall legehjemler i det enkelte foretaksområde. Det betyr at antall avtalehjemler sees i sammenheng med antall legehjemler i helseforetakene. Det er f.eks. få avtalehjemler i Helse Førde HF og Helse Fonna HF sine opptaksområder, samtidig som det er relativt flere legestillinger ved disse helseforetakene. Behovet for avtalehjemler vurderes fortløpende.

Helse Vest RHF har informert meg om at Hordaland har én avtalehjemmel innen hudsykdommer. Legen som tidligere hadde hjemmelen, valgte å ha praksis to steder i Bergensområdet. Da vedkommende avtalespesialist valgte å gå over i en seniorordning, ble hjemmelen videreført. Hudlegen som har overtatt deler av hjemmelen overtar hele hjemmelen når opprinnelig innhaver slutter. Ny hjemmelinnehaver ønsker ikke å videreføre ordningen med praksis på to ulike steder. Dette innebærer at hjemmelen videreføres som i dag, men på ett sted.

SPØRSMÅL NR. 1351**Innlevert 4. mai 2011 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 12. mai 2011 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Deler statsråden Per Olaf Lundteigens syn i hans uttalelser, og vil statsråden iverksette tiltak for å redusere den økende byråkratiseringen i næringen?»

BEGRUNNELSE:

Per Olaf Lundteigen utaler til Klassekampen 04.05. Sitat:

"Byråkratiet og detaljreguleringen i landbruket har gått ut på parodien. På kontoret mitt har jeg en av Bondepartiets gamle plakater, "Mot kontorstyre og skjemavelde"

Den er mer aktuell enn noen gang. Dette rammer oss i Senterpartiet, for med rød-grønn regjering og landbruksminister fra Sp på sjette året er vi medansvarlige" sitat slutt.

Svar:

Jeg deler representant Per Olaf Lundteigens syn på Frps landbruks- og matpolitikk. I tillegg tar Lundteigen også opp viktige spørsmål knyttet til balansen mellom reguleringer som er nødvendig for den enkeltes sikkerhet og samfunnet som helhet og frihet for enkeltindivid og næringsliv. Denne type avveininger gjøres for alle samfunnsområder og næringer også for landbruksnæringa.

Landbruks- og matforvaltningen ivaretar viktige samfunnsoppgaver som har avgjørende betydning for enkeltmennesker og næringsliv over hele landet. Landbruks- og matforvaltningen har oppgaver som går langt utover det å forholde seg kun til bonden. I en sektor med verdikjeder som omfatter om lag 156 000 landbrukseiendommer, 125 000 årsverk og en produksjonsverdi på 180 milliarder kroner, er det selvsagt behov for regler, systemer og noen til å forvalte dette systemet.

Jeg vil trekke frem import av mat som et særskilt eksempel. Vi importerer 50 % av maten som spises i Norge. Denne maten skal være like trygg å spise for norske forbrukere som den maten vi produserer selv. Dette krever tilsyn av de ulike leddene i verdikjeden og dermed en stor ressursinnsats fra forvaltningen. For å ta med noen andre oppgaver forvaltningen håndterer, nevner jeg også matproduksjon, matforsy-

ning, næringsutvikling og nyskaping, dyrevelferd og miljø- og klimautfordringer.

Landbruket har næringsutøvere i nær sagt alle landets kommuner. Jeg er avhengig av å ha en forvaltning som har nærhet og kjennskap til lokale og regionale utfordringer disse næringsutøverne møter. Dette er avgjørende for å sikre et levende landbruk over hele landet. Forvaltningen er derfor desentralisert med tre firedeleer lokalisert utenfor Oslo. De siste årene har det skjedd en betydelig effektivisering og reduksjon i antall årsverk. Departementet, Statens landbruksforvaltning og Mattilsynet har blitt effektivisert. Det er gjennomført viktige effektiviseringstiltak på regionalt og lokalt nivå for eksempel knyttet til IKT-løsninger. Samtidig har reduksjon i antall ansatte med landbruksfaglig og juridisk kompetanse som er avgjørende for å videreutvikle næringen nådd et kritisk nivå i lokalt og regionalt. Næringen selv er bekymret for manglende ressurser og kompetanse.

Regelverket og tilsynsordningene skal sikre at målene for landbrukets virksomhet blir oppfylt på en god måte. Riksrevisjonens undersøkelse om måloppnåelse og styring i jordbruket, Dok 3:12 (2009-2010), viser at om lag halvparten av foretakene mener det har skjedd en forenkling av tilskuddsordningene de siste fem årene. Men vi er ennå ikke i mål. Undersøkelsen synliggjør at det fortsatt er til dels kompliserte ordninger og systemer å forholde seg til. Det er derfor fortsatt behov for forenkling av virkemiddelsystemet.

Etter min vurdering er landbruks- og matpolitikken avhengig av å utvikle seg i takt med næringen og samfunnet for øvrig. Dette innebærer at effektivisering av landbruks- og matforvaltningen og forenkling av regelverk og ordninger til enhver tid må settes høyt på den politiske agendaen. I Senterpartiets tid i Landbruks- og matdepartementet har dette også vært gjort.

Effektivisering av forvaltningen og forenkling av regelverk og ordninger vil jeg komme tilbake til i forbindelse med fremleggelsen av stortingsmelding om landbruks- og matpolitikken. Jeg vil også gjennom årlige budsjettproposisjoner til Stortinget fortsette å rapportere og iverksette tiltak for å nå målene på området.

SPØRSMÅL NR. 1352**Innlevert 4. mai 2011 av stortingsrepresentant Sylvi Graham****Besvart 18. mai 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Når kan vi forvente en endelig avklaring fra Trygderetten i spørsmålet om kvikksølvskader, og forventer statsråden at NAV vil bruke i gjennomsnitt ytterligere 1,9 år på saksbehandling etter en slik rettsavgjørelse?»

BEGRUNNELSE:

Arbeidsministeren bekrefter i sitt skriftlige svar til Laila Dāvøy av 29. april 2011 at statsråden ønsker en ytterligere rettsavgjørelse fra Trygderetten før det er aktuelt med en praksisendring i NAVs behandling av kvikksølvskadde. Statsråden skriver i sitt svar at ”Det legges til grunn at Trygderetten vil behandle saken raskt.”

Svar:

Arbeids- og velferdsdirektoratet har på bakgrunn Trygderettens kjennelse av 10. desember 2010 vedrørende tannhelsepersonell og kvikksølvskader bedt departementet avklare hvordan Arbeids- og velferdsetaten skal forholde til kjennelsen i sin videre behandling av yrkessykdomssaker.

Som kjent har Arbeidsdepartementet kommet til

at det er behov for en mer prinsipiell avklaring av rekkevidden i folketrygdloven § 13-4 andre ledd i relasjon til kvikksølvskader. Departementet har derfor bedt Arbeids- og velferdsdirektoratet om å fremme en ny kvikksølvskade for Trygderetten. Dette er direktoratet i ferd med å gjøre. Jeg legger til grunn at en slik avgjørelse vil kunne foreligge relativt raskt, og viser til at Trygderetten i gjennomsnitt bruker om lag 3 måneder på å behandle en sak.

Arbeidsdepartementet har i påvente av Trygderettens kjennelse, bedt Arbeids- og velferdsetaten om ikke å fatte vedtak i tilsvarende saker. Det betyr imidlertid ikke at saksbehandlingen stanser opp. Sakene vil bli forberedt på ordinær måte, blant annet gjennom innhenting av nødvendige opplysninger. Når Trygderettens kjennelse foreligger, vil disse sakene bli prioritert. Yrkessykdomssaker som ikke er berørt av den aktuelle kjennelsen, vil bli behandlet på vanlig måte.

Når det gjelder Arbeids- og velferdsetatens saksbehandling etter en ny kjennelse, vil jeg peke på at direktoratet generelt arbeider med tiltak for å redusere saksbehandlingstiden i kvikksølvskader, og i andre yrkessykdomssaker.

SPØRSMÅL NR. 1353**Innlevert 4. mai 2011 av stortingsrepresentant Inga Marte Thorkildsen****Besvart 13. mai 2011 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Hvordan stiller justismyndighetene seg til at barnevernet overfører omsorgen for et barn til en forelder som er under etterforskning for vold eller seksuelle overgrep, før etterforskningen er avsluttet?»

BEGRUNNELSE:

Seksuelle overgrep, og incest i særdeleshet, er et svært tabubelagt område. Jeg har blitt kjent med saker hvor barnevernet har akutt plassert barn som følge av mistanke om vold eller seksuelle overgrep, til

tross for at domstolen har gitt den mistenkte den daglige omsorgen for det samme barnet. I en av disse sakene har politiet startet etterforskning av mulige seksuelle overgrep, på bakgrunn av barnevernets akutt plassering.

Jeg ønsker å vite hva Justisdepartementet mener om en tenkt situasjon, der barnevernet bestemmer seg for å tilbakeføre barnet til en forelder som er under etterforskning for et grovt kriminelt forhold mot det samme barnet, før etterforskningen er avsluttet. Fins det noe i lovverket e.a. som regulerer dette.

Svar:

Spørsmålet berører ansvarsområdene til både Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet og Justisdepartementet.

I henhold til barnevernloven skal barnevernet sikre at barn og unge som lever under forhold som kan skade deres helse og utvikling, får nødvendig hjelp og omsorg til rett tid. Eventuelle spørsmål i forhold til dette, ligger det til Barne-, likestillings- og inkluderingsministeren å svare på.

Jeg vil også for ordens skyld presisere at de problemstillingene spørsmålet gjelder, er uavhengige av om domstolene har gitt den aktuelle forelderen den daglige omsorgen i en barnefordelingssak.

Justisdepartementet sitter i en arbeidsgruppe nedsett av Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, som utreder i hvilke situasjoner barn trenger bedre beskyttelse enn det dagens lovgivning gir, og på hvilken måte slik beskyttelse bør gis.

Arbeidsgruppa skal vurdere om det er behov for lovendringer for å sikre at barnets beste blir ivaretatt der barn blir utsatt for vold og/eller overgrep fra bosteds- eller samværsforelder. Arbeidsgruppa skal i den forbindelse særskilt vurdere hvordan man kan sikre seg at domstolene behandler spørsmålet om foreldreansvar, fast bosted og samvær der en forelder dømmes for vold og/eller overgrep mot egne barn og at hensynet til å beskytte barnet ivaretas ved vurderingen. Gruppa skal se nærmere på hvordan en slik regel kan utformes materielt og prosessuelt. I dette ligger det å ta stilling til om det kan skje en mer begrenset skjønnsutøvelse i disse sakene, og å utrede om eventuelle lovforslag skal begrenses til de tilfeller der det foreligger en dom for vold og/eller overgrep mot barnet, eller om også siktelse for denne typen forhold skal omfattes. Arbeidsgruppa vurderer hvilke straffebestemmelser som bør være overtrådt, om vold og/eller overgrep mot andre barn skal omfattes, hvordan tilfeller der barnet har vært eller er vitne til vold eller overgrep mot den andre forelderen skal ivaretas, om det skal være tidsbegrensninger mv.

Jeg kan ikke gi et entydig svar på hvordan justismyndighetene stiller seg til at barnevernet overfører omsorgen for et barn til en forelder som er under etterforskning for vold eller seksuelle overgrep, før etterforskningen er avsluttet.

Ved vurderingen av om et barn som er akuttplassert skal tilbakeføres til en forelder som er under etterforskning for mulig vold eller seksuelle overgrep mot barnet, er hensynet til etterforskning av saken bare ett av flere hensyn. Slike vurderinger vil gjennomgå

ende være vanskelige. Det er ingen regler i straffeprosessloven av betydning for spørsmålet.

For etterforskningen isolert sett kan det være en fordel at barnet ikke bor sammen med den mistenkte/siktede. Dette gjelder særlig til det er foretatt dommeravhør av barnet. I andre tilfeller har forholdet pågått over lang tid og/eller det anmeldes lenge etterpå, slik at den som eventuelt har begått forbrytelsen uansett har hatt gode muligheter til å påvirke barnets forklaring.

Det kan ikke utelukkes at andre hensyn kan tilsi at barnet tilbakeføres. I saker der bevisene er svake og etterforskningen trekker ut i tid eller utvikler seg i en annen retning enn først antatt, vil for eksempel en tilbakeføring underveis kunne vurderes som det beste for barnet. Dette kan være meget vanskelig saker hvor man på den ene siden ikke vil risikere å utsette barnet for risiko for overgrep, men hvor det på den annen side også vil være meget uheldig dersom barnet fjernes fra sin nærmeste omsorgsperson dersom mistanken ikke medførte riktighet.

Politiet skal uoppfordret melde fra til barnevernet dersom det får kjennskap til eller mistanke om at barn mishandles av foreldre, foresatte eller andre, jf. Påtaleinstruksen. Det vil også kunne bli nødvendig å vurdere om vilkårene for varetektsfengsling foreligger, som et virkemiddel i forhold til den tenkte situasjonen som stortingsrepresentanten reiser spørsmål om.

I slike vanskelige saker vil det være av avgjørende betydning at det er et godt samarbeide mellom politi og barnevern. Jeg har i mitt arbeid lagt stor vekt på å bedre dette samarbeidet. Jeg kan blant annet nevne handlingsplanen mot vold i nære relasjoner "Vendepunkt" og handlingsplanen om forebygging "Gode krefter", som har viktige tiltak for å styrke samarbeidsgrunnlaget og -kompetansen. Justisdepartementet har også gjennomført regionale samlinger for familievoldskoordinatorerne i politidistriktene, for å legge til rette for å utveksle erfaringer innen fag, rutiner og tverretattlig samarbeid. Dette bidrar blant annet til mer hensiktsmessig informasjonsutveksling når barnevernet i slike saker innhenter informasjon fra politiet i forbindelse med at det skal vurdere plassering eller tilbakeføring av barnet.

Barn skal ikke utsettes for vold eller seksuelle overgrep. Det er et offentlig ansvar å hindre at barn utsettes for slik omsorgssvikt, både gjennom ivaretagelse av barnet, og etterforskning og eventuell straffeforfølgning av en mulig overgriper. Jeg er opptatt av at alle problemstillinger løftes fram, slik at vi i fellesskap sikrer utsatte barn best mulig beskyttelse.

SPØRSMÅL NR. 1354**Innlevert 4. mai 2011 av stortingsrepresentant Karin S. Woldseth****Besvart 11. mai 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Forfatteren av boken "Three cups of tea", Greg Mortenson har ved flere anledninger vært i Norge, og han har blitt aktivt promotert av Norad. En dokumentar på 60 Minutes, så vel som forfatteren Jon Krakauer stiller grunnleggende spørsmål ved edrueligheten i Mortensons virksomhet, og statsadvokaten i Montana etterforsker nå Mortenson og organisasjonen Central Asia Institute.

På hvilken måte har statsråden iverksatt tiltak for å avdekke misligheter i CAI, og vil påstandene få konsekvenser for norsk støtte?»

BEGRUNNELSE:

Greg Mortenson og Central Asia Institute har vært aktivt promotert av regjeringen, Norad og kronprinsparet. Mortenson har selv også vært gjest i programmet Skavlan, og sågar blitt nominert til Nobels Fredspris.

Fjellklatreren og forfatteren Jon Krakauer, som tidligere har donert over 75 000 USD til Central Asia

Institute har nylig gitt ut en bok som hevder at sentrale aspekter ved Mortenson sitt arbeid med å bygge skoler i Pakistan enten er fordreid, sterkt overdrevet eller i verste fall uten rot i virkeligheten. I det anerkjente dokumentarprogrammet 60 Minutes påstås det nylig blant annet at mesteparten av bistanden gitt til Mortenson og CAI har gått med til administrasjon og privat forbruk. Statsadvokaten i Montana uttalte til avisen USA Today den 19. april at det er iverksatt etterforskning av Mortenson og Central Asia Institute.

Svar:

Regjeringen fører et kontinuerlig arbeid for å avdekke misligheter i forvaltningen av norske bistandsmidler. Dette er et arbeid som er betydelig intensivert de seinere år. Så langt departementet har kunnet bringe på det rene, er ikke Central Asia Institute blant mottakerne av norske bistandsmidler. Jeg har derfor ikke grunnlag for å iverksette tiltak med tanke på å avdekke eventuelle misligheter i organisasjonen.

SPØRSMÅL NR. 1355**Innlevert 4. mai 2011 av stortingsrepresentant Morten Høglund****Besvart 12. mai 2011 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Den 3. mai undertegnet Fatah og Hamas en forsoningsavtale i Kairo.

Vil regjeringen stille som krav til en palestinsk overgangsregjering, herunder også en fremtidig folkevalgt palestinsk regjering at man vil måtte respektere Kwartettens krav om å anerkjenne Israel, respektere tidligere inngåtte avtaler og avstå fra vold?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge Mahmoud Zahar, en av lederne i Hamas som deltok i forsoningssamtalene i Kairo er forsoningsavtalen delt i fem punkter, som blant annet omhandler planer for avholdelse av parlaments- og presidentsvalg, samt deling av sikkerhetsstrukturer mellom de to partene.

Zahar slo i avisen Haaretz den 4. mai fast at "vårt program innebærer ikke forhandlinger med Israel eller en anerkjenning av Israel". President Mahmoud Abbas var også gjengitt i samme avis hvor han uttalte at "we want Hamas, Hamas is part of the Palestinian national fabric". Rådgiver for president Abbas, Nabil Shaath har samtidig uttalt at Kwartettens krav om at en palestinsk regjering må anerkjenne Israel er "upraktisk og gir ikke mening".

Svar:

Jeg vil først understreke at nyheten om en avtale mellom Fatah og Hamas er viktig. Denne avtalen kom på plass etter omfattende demonstrasjoner på Vestbredden og i Gaza. Inspirert av demokratibevegelsene i andre arabiske land, tok den palestinske be-

folkningen til gatene med krav om at palestinske fraksjoner måtte legge uenighet og splid til side. Det lover godt for det palestinske demokratiet.

Palestinsk samling på tvers av politiske skiller er en forutsetning for en levedyktig palestinsk stat og en varig fredsløsning. Derfor har Regjeringen vært – og er – positiv til alle skritt som på sikt kan samle den palestinske befolkningen i Vestbredden og Gaza under ett styre.

Forhandlingene om en palestinsk samlingsregjering, dens sammensetning og politiske program, er på ingen måte sluttført. Det er derfor for tidlig å ta stilling til vårt forhold til denne fremtidige samlingsregjeringen.

Da Norge i 2007 valgte å samarbeide med den daværende samlingsregjeringen, var dette basert på en regjeringsplattform som hadde tilstrekkelige referanser til og respekterte inngåtte avtaler og avtalepartnere. Den plattformen baserte seg på en videreføring av prinsippet om våpenstillstand.

Regjeringen ser ingen grunn til ikke å gjøre det samme igjen dersom vi vurderer det slik at disse premissene reflekteres i den nye samlingsregjeringens

plattform. Og om den ikke gjør det, vil en ny palestinsk regjering vanskelig kunne videreføre arbeidet med politiske, sikkerhetsmessige og institusjonelle reformer.

Disse vurderingene vil Norge foreta når den politiske plattformen foreligger.

I kraft av vår lederrolle i den internasjonale givnerlandsgruppen, er det vår overordnede målsetting å slutføre den palestinske statsbyggingsprosessen. Som både Verdensbanken, IMF og FN rapporterte om til sist AHLC-møte i Brussel 13. april i år, så har PA nådd terskelen for statsbærende evne. Vi er med andre ord på oppløpssiden i etableringen av en palestinsk statsstruktur.

Samtidig forutsetter en fredelig løsning og opprettelsen av en palestinsk stat at partene finner tilbake til forhandlingsbordet og blir enige om en endelig fredsavtale. Det har vært internasjonal enighet om at når disse to sporene konvergerer – når statsbyggingsprosessen og forhandlingsprosessen slutføres – så foreligger betingelsene for varig fred og opprettelsen av en palestinsk stat.

SPØRSMÅL NR. 1356

Innlevert 4. mai 2011 av stortingsrepresentant Morten Høglund

Besvart 12. mai 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Den 30. april lanserte Transparency (TI) en rapport fra over 50 eksperter om korrupsjon i klima og skogsatsingen.

Mener statsråden at eksisterende antikorrupsjonstiltak i satsingen er tilstrekkelige for å unngå korrupsjon, og vil regjeringen følge opp TI's fire anbefalinger om at alle konferanser som omhandler klima skal være åpne og transparente, at alle evalueringer og eksperter som overvåker satsingen skal være uavhengige, at alle tiltak skal ha sterke overvåkingsmekanismer, og at sivilsamfunn skal kunne delta?»

BEGRUNNELSE:

Mange av partnerlandene i regjeringens klima og skogsatsing er tildels svært korrupte, slik dette måles på Transparency sitt antikorrupsjonsbarometer. Transparency sin rapport slår fast at tiltak for å begrense klimautslippene generelt, og klima- og skogsatsingen spesielt må bli mer robust og transparente for å hindre økende risiko for korrupsjon.

Svar:

Rapporten fra Transparency International som representanten Høglund refererer til er organisasjonens årlige temarapport. I år omhandler den spørsmål knyttet til styresett og korrupsjon innenfor globale og nasjonale tiltak mot klimaendringer og konsekvensene av disse. Den omfatter alt fra ulike utslippsreduserende tiltak under Kyotoprotokollen til tilpasningstiltak for å redusere lokale befolkningsgruppers sårbarhet. Den har også et eget kapittel om styresettutfordringer i den internasjonale klima- og skogsatsingen. Fra norsk side er vi svært glad for at Transparency International valgte nettopp klima som tema i år. Bidragsyterne representerer et godt utvalg av internasjonalt anerkjente personer og institusjoner innen temaområdet årets rapport omhandler, og det norske klima- og skoginitiativet er i stadig dialog formelt og uformelt, for å bidra til økt felles forståelse av de utfordringer vi står overfor og hvordan de best kan imøtegås.

Den første problemstillingen representanten

Høglund berører er om eksisterende antikorrupsjonstiltak i klima- og skogsatsingen er tilstrekkelig for å unngå korrupsjon. For det første må det slås fast at der store pengebeløp og verdifulle naturressurser er involvert – enten det er olje, mineraler, skog, tømmer eller fisk – vil det alltid være fare for korrupsjon og økonomiske misligheter. Verdens tropiske skoger befinner seg i land og regioner med betydelige styresettutfordringer, herunder utstrakt korrupsjon. Dette er et faktum vi forholder oss svært bevisst til i alle aktiviteter under klima- og skogsatsningen. Ingen kan gi garantier for at korrupsjon ikke vil skje. Som ansvarlig statsråd for klima- og skogsatsingen kan jeg imidlertid si at vi fra norsk side gjør det vi kan for å redusere faren for korrupsjon til et minimum, og at dersom korrupsjon og økonomiske misligheter oppdages, vil det få følger for vårt videre samarbeid med gjeldende institusjoner. Nulltoleransen for korrupsjon gjelder selvsagt også innenfor klima- og skogsatsingen.

Den norske støtten til de fleste land kanaliseres via FN, Verdensbanken eller Den afrikanske utviklingsbanken. Disse institusjonene er alle representert i de aktuelle skoglandene. Deres systemer for å sikre at midler ikke misligholdes og at aktivitetene som utføres følger sosiale og miljømessige standarder, er generelt anerkjent av Norge og andre givere blant OECD-landene. I tillegg til å sørge for trygg forvaltning og utførelse av prosjekter, bidrar slike internasjonale institusjoner til å styrke forvaltningssystemene i mange av landene der de opererer.

Videre arbeider Norge allerede tett med organisasjoner og kunnskapsmiljøer med bred kunnskap og lang erfaring innen antikorrupsjon i forhold til naturressurser. Blant disse kan nevnes FNs utviklingsprograms antikorrupsjonsprogram, Den internasjonale antikorrupsjonsenheten U4 ved Universitetet i Bergen, Transparency International, World Resources Institute og Global Witness. Deres generelle kompetanse blir nå ytterligere fokusert mot klima- og skoginnsatsen og Norge bidrar vesentlig til dette.

Transparency International årsrapport omfatter mange gode analyser av ulike utfordringer og har også mange anbefalinger til henholdsvis myndigheter, næringsliv og frivillige organisasjoner.

Den første anbefalingen sier at alle møter og konferanser der det settes mål knyttet til klimaendringer, bør være åpne for folk som blir berørt og at det må være åpenhet om spørsmålene både internasjonalt og

på lokalt nivå. Dette er fullt ut i tråd med norsk politikk. Vi ønsker størst mulig åpenhet og deltakelse fra ulike deler av det sivile samfunn i så vel nasjonale som internasjonale beslutningsprosesser. Dette gjenspeiles blant annet i de norske delegasjonene til klimaforhandlingene. Norge oppfordrer også andre land til å ha inkluderende delegasjoner i de internasjonale prosessene. Når dette er sagt, må det selvfølgelig være mulig for politikere, både nasjonalt og internasjonalt, å ha lukkede fora for dialog for utveksling av synspunkter og forslag til løsninger.

Regjeringen følger også opp den andre anbefalingen om at eksperter som skal overvåke og verifisere prosjekter må være uavhengige av det prosjektet de skal overvåke. I den internasjonale mekanismen for finansiering av reduserte utslipp fra skog legges det opp til at verifisering skal skje av uavhengig tredjepart. Evalueringsrapporten som nylig ble lagt fram om det norske klima- og skoginitiativet, ble utarbeidet av et evalueringsteam som fikk oppdraget etter en bred, internasjonal anbudskonkurranse.

Videre bidrar den norske regjeringen det den kan til den tredje anbefalingen om at alle klimatiltak bør ha sterke institusjoner for overvåking, og at de må gis nok ressurser til oppgaven. Dette gjøres gjennom å styrke så vel samarbeidslandenes myndigheter som internasjonale kompetansemiljøer, forskningsinstitusjoner og frivillige organisasjoner. Spesielt kan nevnes norsk støtte til FNs skogprogram der FNs mat- og landbruksorganisasjon (FAO) har fått en særlig oppgave i å bistå landene i forhold til overvåking av deres skogressurser og endringene i disse. I de fleste tilfeller vil dette bestå i en kombinasjon av satellittdata og data innhentet i felt.

Den fjerde anbefalingen sier at sivilsamfunnet må overvåke myndighetenes forpliktelser til å redusere utslipp og bli involvert i utvikling og overvåking av nasjonale planer for utslippsreduksjoner og tilpasning. Norge arbeider også helt i tråd med denne anbefalingen. Internasjonalt og overfor myndighetene i de aktuelle skoglandene er Norge hele tiden en sterk pådriver for at representanter for det sivile samfunn, inkludert urfolksgrupper, skal være inkludert og aktivt deltakende i nasjonale skogprosesser. Videre bidrar Norge gjennom Norad til at frivillige organisasjoner får økonomisk støtte til å kunne delta i både internasjonale og nasjonale prosesser og aktiviteter.

SPØRSMÅL NR. 1357**Innlevert 5. mai 2011 av stortingsrepresentant Arne L. Haugen****Besvart 12. mai 2011 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Både Høyre og Fremskrittspartiet har over flere år foreslått store kutt til landbruket i sine alternative budsjetter. Dersom de to partiene inngår et samarbeid etter neste Stortingsvalg, er det svært sannsynlig at det vil bli store kutt i overføringene til landbruket.

Hvilke konsekvenser vil et kutt på anslagsvis 4 mrd. kr. ha for hhv landbruket, leverandørindustrien og nærings- middelindustrien; hvordan vil et slikt kutt påvirke selvforsyningsgraden nasjonalt, og hvordan vil det slå ut for ulike deler av landet?»

BEGRUNNELSE:

I sine alternative budsjetter har både Fremskrittspartiet og Høyre over flere år foreslått svært store kutt i overføringene til landbruket. I sitt alternative budsjett for 2011 foreslo Fremskrittspartiet et kutt på 6, 42 mrd kr, mens Høyre ville kutte 2, 13 mrd kr. Begge partier vil blant annet ha store kutt til gjennomføringen av de inngåtte jordbruksavtalene. Dersom de to partiene inngår et samarbeid etter neste valg, antas det som svært sannsynlig at partiene vil gjennomføre store kutt i de samlede overføringene til landbruket. Dersom de skulle bli enig om et kutt på anslagsvis 4 mrd. kr., noe som er sannsynlig dersom man tar utgangspunkt i partienes posisjoner i dag, antas dette å få store konsekvenser for ikke bare landbruket og sysselsetting av bønder, men også for leverandørindustrien og næringsmiddelindustrien. Et slikt kutt antas også å kunne påvirke selvforsyningsgraden nasjonalt. Siden konsekvensene nok vil slå ulikt ut i de forskjellige landsdeler er også dette noe som ønskes belyst.

Svar:

Landbruket er en næring med langsiktige investeringer og en dynamikk i tilpasningene til rammebetingelsene der svært mange forhold henger sammen. Det er derfor ikke mulig å besvare dette spørsmålet så detaljert og eksakt som det etterspørres fra representanten Haugen.

Jeg har imidlertid ved flere tidligere anledninger antydnet hvilke utslag en slik politikk kan gi for landbruket og landbruksrelatert næringsliv.

I jordbrukets totalregnskap i fjor, som var det materialet som forelå ved behandlingen av statsbudsjettet for 2011, beregnet Budsjettnemnda for jordbruket et samlet vederlag til arbeid og egenkapital i jordbruket for 2010 på 12 201 mill. kroner. Med 56 400 års-

verk gir dette et vederlag per årsverk på 216 300 kroner. Da er det ikke regnet inn inntektseffekt av det særskilte jordbruksfradraget ved skatteligningen.

Et kutt i overføringene på 4 mrd kroner vil isolert sett innebære at jordbrukets inntekter reduseres med ca. 71 000 kroner per årsverk. Det tilsvarer reduserte inntekter på ca 33 prosent. I tillegg kommer også redusert utnyttelse av jordbruksfradraget fordi inntektene går ned.

Det jeg har merket meg i de alternative budsjettforslagene til Høyre og Fremskrittspartiet, er de betydelige kuttene til landbruket som ble foreslått for budsjettåret 2011. Det ville gitt umiddelbare inntektsutslag med små muligheter for omstilling. Begge partiene argumenterer også for at tollvernet må reduseres slik at prisene på landbruksvarer går ned, og jordbrukets og industriens muligheter for å hente inntekter i markedet blir svekket.

Det er etter min oppfatning ingen tvil om at en slik dramatisk omveltning i rammebetingelsene for landbruksnæringen vil gi betydelige negative konsekvenser. Den totale gjelden for jordbruket er i 2010 beregnet til 45 mrd kroner. Den eksisterende bygningsskapitalen står der, og gjelden må betjenes selv om produksjonen legges ned.

Inntektsnivået i næringen er forholdsvis lavt, og mange bruk har en stor gjeldsbelastning. Det er neppe noen tvil om at en slik brå svekking av økonomien vil kunne innebære en alvorlig økonomisk situasjon for et betydelig antall bruk og i noen tilfeller også konkurser.

Geografisk fordeling av eventuelle effekter, og i hvor stor grad dette også vil ramme leverandører, omsetningsledd og kredittinstitusjoner er umulig å svare på nå. Jeg er imidlertid helt sikker på at utslagene vil bli betydelige over hele landet.

Både Høyre og Fremskrittspartiet sier i sine program at mottiltakene skal være lavere skatt og mindre reguleringer som skal gi lavere kostnader og mer effektiv produksjon. Begge partier synes å mene at man kan spare betydelige kostnader gjennom mindre regulering og større enheter. Jeg tror denne gevinsten er begrenset.

Etter min vurdering vil en slik politikk forskyve produksjonen av melk og kjøtt fra distriktene og mot de sentrale områdene. Det vil si at vi mest sannsynlig vil kunne få en betydelig økning av melkeproduksjonen på Østlandet og i Trøndelag der kornproduksjonen i hovedsak skjer i dag.

Resultatet av dette vil bli lavere norsk kornpro-

duksjon da en større del av arealet i sentrale områder vil gå med til grasproduksjon til melk og kjøtt. I distriktene vil jordbruket reduseres i betydelig grad fordi arealene der ikke kan brukes til annet enn grasproduksjon. Totalt vil dette resultere i redusert norsk selvforsyning.

Betydelige deler av næringsmiddelindustrien er også innrettet mot og avhengig av råvareforsyning fra det norske jordbruket. Eventuell redusert råvareproduksjon vil derfor også innebære bortfall av norsk industrivirksomhet ved at økt import i stor grad vil komme som ferdigvarer.

SPØRSMÅL NR. 1358

Innlevert 5. mai 2011 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 13. mai 2011 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«forstår Landbruks og matministeren slik at regjeringen er av den oppfatning at norske forbrukere til tross for den såkalte brustadbuia får gjort den nødvendige søndagshandelen. Disse butikkene, som skaleres ned for å kunne holde søndagsåpent, er jo også åpne resten av uken.

Ser statsråden at brustadbuene påvirker utvalget i norske butikker i negativ retning?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til undertegnede spørsmål av 15. april 2011 til Landbruks- og matministeren om den såkalte Brustadbuia. I svar av 28. april 2011 fremkommer det at:

"Jeg vil for øvrig vise til at åpningstidsbestemmelsene i helligdagsloven ligger under Fornyings-, administrasjons- og kirke departementet ansvarsområde. Åpningstidsbestemmelsene i helligdagsloven var oppe til debatt i Stortinget både i 2008 og 2009, og sist rett før påske i år. Dokument 8:46 L (2010-2011), Lovforslag fra Harald T. Nesvik, Ib Thomsen, Øyvind Korsberg, Solveig Horne om å avvikle åpningstidsbestemmelsene - herunder avskaffing av den såkalte "Brustad-buia", ble behandlet i Stortinget 14. april 2011. Forslaget ble ikke bifalt. I debatten uttalte Fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud blant annet: "Det er flere grunner til at vi fortsatt ønsker å ha grenser for kommersiell aktivitet på søn- og helligdager. Jeg mener at søndagen bør være en annerledes dag som skiller seg fra andre dager i uken. Grenser for kommersiell aktivitet vil kunne bidra til dette.

Åpningstidsbestemmelsene i helligdagsloven gir et vern for arbeidstakerne innen varehandelen mot søndagsarbeid."

Aasrud pekte videre på at hun mener unntaksbestemmelsene som per i dag finnes er tilstrekkelige til

at forbrukerne får gjort den nødvendige søndagshandelen.

Svar:

Søn- og helligdager er skjermet for kommersiell aktivitet ved at butikkene som hovedregel skal holde stengt på disse dagene. For å ivareta praktiske behov er det en rekke unntak fra hovedregelen. Et av unntakene gjelder utsalgssteder som i det vesentlige selger kiosk- eller dagligvarer, og som har en samlet salgsflate som ikke overstiger 100 kvadratmeter. Hvor grensene bør gå for unntaksreglene, og hvilke hensyn som bør tillegges vekt, vil det kunne være ulike oppfatninger om.

Jeg mener at det er viktig å verne om søndagen som en annerledes dag som skiller den fra de andre dagene i uken. Det er viktig for familier å ha en dag i uken hvor de har fri sammen, og åpningstidsbestemmelsene i helligdagsloven gir også et vern for arbeidstakerne i varehandelen mot søndagsarbeid. Jeg mener at det må legges avgjørende vekt på dette. Når det gjelder utvalget i norske butikker, og hva som påvirker dette, mener jeg at dette er en annen debatt enn hvorvidt søn- og helligdager skal skjermes for kommersiell aktivitet.

Jeg finner også grunn til å peke på at mange butikker har fått lengre åpningstider på hverdager etter at åpningstidsloven av 1998 ble opphevet i 2003. Det aktuelle unntaket for utsalgssteder som i det vesentlige selger kiosk- eller dagligvarer, og som har en samlet salgsflate som ikke overstiger 100 kvadratmeter, gjelder nå bare for søn- og helligdager. Utvidede åpningstider på hverdager vil kunne redusere behovet for å handle også på søn- og helligdager. Jeg tror at mange vil ha forståelse for arbeidstakernes situasjon sett i lys av lange åpningstider for mange butikker på hverdager.

SPØRSMÅL NR. 1359**Innlevert 5. mai 2011 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen****Besvart 13. mai 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«NVE skriver i et brev av 4.4.d.å, at de er bekymret for økt tids- og ressursbruk ved behandling av vassdrags- og energisaker som følge av krav fra Miljøverndepartementet om kulturminneundersøkelser. NVE peker på at utsettelse og økt tids- og ressursbruk gjør det vanskelig å innfri målet om forsynings-sikkerhet og effektiv konsesjonsbehandling og at politiske mål for ny fornybar energi blir vanskeligere å oppnå.

Vil statsråden revurdere sine utredningskrav med bakgrunn i bekymringsmeldingen fra NVE?»

BEGRUNNELSE:

Norges vassdrags- og energidirektorat (NVE) sier i brev til Olje og energidepartementet av 4.4.2011, at de er bekymret for økt tids- og ressursbruk ved behandling av vassdrags- og energisaker som følge av Miljøverndepartementets krav om kulturminneundersøkelser. Det synes som om Miljøvernministeren mener at kartlegging av kulturminner iht. kml. § 9, før vedtak i energisaker, vil være fornuftig bruk av ressurser, da det vil bety kartlegging og eventuell utgraving på store arealer som er uaktuelle for utbygging.

Jeg er orientert om at kulturminneundersøkelser i medhold av kml. § 9 kostet ca. 1.3 millioner kroner for Lista vindkraftverk. Her ble det på forhånd påstått stort potensial for funn av automatisk fredete kulturminner av kulturminnemyndighetene, mens undersøkelsene ikke avdekket noen direkte berørte kulturminner. Vindkraftverk som ikke har fått konsesjon har blitt avslått av andre hensyn enn kulturminner. Hensyn til kulturminner blir normalt godt ivaretatt, da anleggsarbeid ikke kan igangsettes før etter at undersøkelser etter § 9 er gjennomført. Derfor er det merkelig dersom Miljøvernministeren mener at hensynet til kulturminner svekkes ved dagens praksis. Miljøverndepartementets krav til undersøkelser og utgravinger i stor stil før prosjektdetaljer er endelig fastlagt vil ofte medføre enorme samfunnsmessige kostnader. Noe som bør veies opp mot den nytten Riksantikvaren fremhever i sine omkamper i diskusjonen om rasjonelle beslutningsprosesser.

Behovet for Ørskog-Fardal tilknytningen er godt

kjent, og mange er bekymret for ytterligere forsinkelser av denne viktige overføringsforbindelsen. Gjennom konsesjonsbehandlingen av Ørskog-Fardal ble over 1000 km med alternative kraftledningsalternativer vurdert og undergitt høring, mens det ble gitt konsesjon til et alternativ på 280 km. Hvis undersøkelser etter § 9 skulle vært gjennomført før konsesjonsvedtak, ville dette forsinket prosessen med mange år i tillegg til at kostnadene ville blitt formidable. I dagens situasjon forventes det av mange som er opptatt av økt fornybar- energi satsing, at Miljøvernministeren forsikrer at han ikke vil kreve omfattende undersøkelser før konsesjonsvedtak som vil forsinke viktige overføringsforbindelser eller sette forsynings-sikkerheten i fare.

Det synes også uavklart om Miljøvernministeren mener at generell naturkartlegging er tiltakshavers ansvar og ikke en offentlig forvaltningsoppgave.

NVE peker på at utsettelse og økt tids- og ressursbruk gjør det vanskelig å innfri målet om forsynings-sikkerhet og en effektiv konsesjonsbehandling og medfører at det blir langt mer krevende å innfri de politiske målsetninger som er satt for ny fornybar energi.

Svar:

Med den nye plan- og bygningsloven er det ikke lenger reguleringsplikt for anlegg for produksjon av elektrisitet, og det er innført et generelt unntak fra loven for kraftledninger. Lovendringen har ført til et behov for å klargjøre rammer og praksis for håndtering av lovpålagte undersøkelser i medhold av kulturminneloven i konsesjonssaker.

Miljøverndepartementet har opprettet dialog med Olje- og energidepartementet vedrørende håndteringen av kulturminneundersøkelser i konsesjonssaker. Det pågår tilsvarende et arbeid med å komme frem til omforente rammer for utredninger som tilfredsstillende krav til beslutningsgrunnlaget som følger av naturmangfoldloven og vannforskriften.

Jeg føler meg trygg på at mitt departement sammen med Olje- og energidepartementet vil komme frem til et nivå for utredningskrav som sikrer et godt beslutningsunderlag og en fornuftig tids- og ressursbruk.

SPØRSMÅL NR. 1360**Innlevert 5. mai 2011 av stortingsrepresentant Anders Anundsen****Besvart 13. mai 2011 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Vil statsråden ta initiativ til en ny finansieringsmodell for utbedring av IKT-systemene til Politiet og Kriminalomsorgen, og hvorfor har ikke statsråden foretatt seg noe for å modernisere og effektivisere IKT-systemene i Kriminalomsorgen ennå?»

BEGRUNNELSE:

Store deler av offentlig sektor har over tid slitt med gamle og lite effektive IKT-systemer. Politidirektøren sa under åpen kontrollhøring i Stortingets Kontroll- og konstitusjonskomité noe i retning av at dagens IKT-systemer i politiet ikke er egnet for kriminalitetsbekjempelse.

Jeg er også kjent med at IKT-systemene i kriminalomsorgen er mer enn tyve år gamle og svært lite egnet til å bidra til en effektiv straffegjennomføring og oppfølging i kriminalomsorgen. Det samme gjelder for etatens IKT-systemer for personaloppfølging mv.

Det har over tid vært klart at justisministeren ikke har vært særlig opptatt av å løse IKT-utfordringene i Politiet, særlig sett i lys av at politiet selv må finansiere IKT-prosjekt over egne driftsbudsjett. Etter det jeg forstår er situasjonen tilsvarende for kriminalomsorgen.

Dette skaper en generell utfordring fordi knappe driftsmidler i viktige etater for kriminalitetsbekjempelse og straffegjennomføring må ta av små driftsrammer for å finansiere annet enn kriminalitetsbekjempelse og straffegjennomføring.

Det vil gå ut over politidekningen og deknningen av tjenestemenn i kriminalomsorgen.

Derfor er det viktig med en ny tenkning rundt fornyelse av IKT-systemer som innebærer at finansieringen av disse tas utenom de ordinære driftsbudsjetter og eventuelt organiseres som prosjekter med særskilt finansiering fra Stortinget.

Svar:

Vårt budsjettssystem bygger bl.a. på fullstendighetsprinsippet og kontantprinsippet hjemlet i bevilgningsreglementet vedtatt av Stortinget. Dette innebærer at statlige investeringer som utgangspunkt skal være en del av statsbudsjettet og at investeringsutgiftene i sin helhet skal belastes budsjettene i investeringsperioden. Etter Regjeringens vurdering er det eksisterende budsjettssystemet ikke til hinder for at det skaffes budsjettmessig rom for nye investeringer

dersom de når opp i konkurransen med andre tiltak på budsjettet.

Det er galt som representanten hevder, at det ikke er foretatt noe for å modernisere og effektivisere IKT-systemene i kriminalomsorgen. Regjeringen har blant annet gjennom Stortingsmelding nr. 37 (2007-2008) Straff som virker – mindre kriminalitet – tryggere samfunn rettet oppmerksomheten mot nødvendigheten av å ha moderne IKT-løsninger i kriminalomsorgen. Her har vi vektlagt betydningen av informasjon og informasjonshåndtering som en sentral ressurs i arbeidet med straffegjennomføring og for samarbeidet i straffesaksjeden.

Kriminalomsorgen har flere IKT-systemer innenfor straffegjennomføringsområdet. De sentrale systemene på dette området er Kompis KIA (for fengsel), Kompis KIF (for friomsorg), og Kompis Booking. Kompis for fengsel er et 20 år gammelt system (kom i 1991). Kompis for friomsorgen er noe yngre (1996), mens Booking er et nyere system, utviklet i 2004. Selv om systemene begynner å bli gamle, har de vært videreutviklet og holdt vedlike underveis, og det er også innført nye IKT-systemer i kriminalomsorgen. I løpet av det siste halvannet år, har kriminalomsorgen innført elektronisk sak- og arkiv system ved alle enheter. Nå er kriminalomsorgen i ferd med å utvikle et system med sikte på å lette tilbakeføringen til et kriminalitetsfritt liv gjennom å kartlegge domfeltes behov for tiltak under soningen. Dette er et prøveprosjekt som vil bli fulgt opp og evaluert før beslutning om systemet skal innføres i kriminalomsorgen som helhet. For kriminalomsorgen sin del har vi også lagt stor vekt på å få til et løft hva gjelder informasjonssikkerhet. Det har blant annet vært gjennomført et betydelig arbeid for å sikre god styring og kontroll av tilganger til datasystemer og informasjon. Det er innført et IKT-system for internkontroll i forhold til informasjonssikkerhet, HMS og straffegjennomføring. Videre har innføring av IKT-verktøy for å kunne gi begrenset tilgang til bruk av internett i fengselsundervisningen vært prioritert. Løsningen som Justisdepartementet tar sikte på å slutføre innføringen av i løpet av 2011, innebærer at innsatte kan få begrenset og hensiktsmessig tilgang til internett slik at opplæringen kan gjennomføres i overensstemmelse med gjeldende læreplaner. Når det gjelder lønn- og personalsiden, benytter kriminalomsorgen Agresso som økonomi- og lønnsystem, og systemet GAT Turnus for oppfølging av vakter og fravær. Dette er moderne og oppdaterte systemer.

Regjeringen har i sin politiske plattform nedfelt at IKT er et viktig redskap i arbeidet med å fornye og effektivisere offentlig sektor. Dette er fulgt opp gjennom satsing på en rekke IKT-tiltak i statsbudsjettet for 2011, bl.a. satsing på utvikling og innføring av nye elektroniske løsninger i utlendingsforvaltningen, organisert i EFFEKT-programmet. Videre, i Justisdepartementets forslag om statsbudsjett 2011, er det redegjort for de utfordringer politiet står overfor når det gjelder IKT-situasjonen i etaten. Det er for politiet, både i 2010 og 2011, satt av betydelige midler til arbeidet med ny IKT-infrastruktur, forbedret informasjonssikkerhet og et forprosjekt for nye straffesakssystemer. Det er også satt av midler for å sikre driften av dagens IKT-systemer.

Politidirektoratet, som andre statlige virksomheter, bør ha en investeringsplan som viser behov for

nyinvesteringer og reinvesteringer innenfor sentrale områder, herunder IKT. Utarbeidelse av en slik investeringsplan innebærer likevel ikke at ethvert investeringsbehov dekkes gjennom særskilte bevilgninger. Utgangspunktet skal være at både politidistriktene og Politidirektoratet budsjetterer og planlegger sine aktiviteter slik at behovene kan håndteres innenfor de til enhver tid gjeldende rammer. Det vil likevel være slik at eventuelle investeringsbehov som krever særskilte bevilgninger vil bli forelagt Stortinget på ordinært vis.

Regjeringen vurderer fortløpende hvilken finansieringsmodell som egner seg best for utbedringer av IKT-systemer. Etter mitt syn kan utfordringene for politiet og kriminalomsorgen håndteres innenfor det systemet vi har i dag, og jeg vil derfor ikke nå ta initiativet til en ny modell.

SPØRSMÅL NR. 1361

Innlevert 5. mai 2011 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 13. mai 2011 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Vil statsråden sørge for at enslige mindreårige asylsøkere med midlertidig oppholdstillatelse kan få fullføre skolegang og/eller utdanning og ikke sendes ut umiddelbart ved fylte 18 år?»

BEGRUNNELSE:

Enslige mindreårige asylsøkere som er over 16 år, nektes i dag videre opphold etter at de er fylt 18 år, dersom de ikke har noe annet grunnlag for å få en tillatelse enn at de mangler omsorgspersoner i hjemlandet, jf utlendingsforskriften § 8-8.

De fleste asylsøkere i alderen 16-18 år har lite eller ingen utdanning fra før og ønsker sterkt å gå på skole. For de fleste mindreårige asylsøkere vil utdanning være en meningsfull aktivitet som vil forbedre deres livskvalitet. En utdanning forbedrer ungdommens framtidssikter. Det vil derfor være en viktig investering både for individet og for hjemlandet å sende tilbake ungdommer med skolegang og evt. utdanning.

Utlendingsdirektoratet oppfordrer kommuner til å vurdere om de kan tilby grunnskoleopplæring til asylsøkere i alderen 16-18 år i samarbeid med asylmottakene. Enslige mindreårige asylsøkere som har fått midlertidig opphold etter utlendingsforskriften

§ 8-8, har rett til videregående opplæring etter opplæringsloven § 3-1 og til grunnskoleopplæring for voksne etter opplæringsloven § 4A-1. De risikerer likevel å ikke få fullført sin utdanning ved fylte 18 år fordi de skal returneres.

Svar:

Enslig mindreårig asylsøker som har fylt 16 år på vedtakstidspunktet, og som ikke har annet grunnlag for opphold enn at norske myndigheter mener barnet er uten forsvarlig omsorg ved retur, kan gis begrenset oppholdstillatelse frem til fylte 18 år. Jeg vil understreke at alle barn som har et individuelt grunnlag for opphold, får ordinær tillatelse som gir rett til permanent opphold etter tre år.

Bestemmelsen om begrenset oppholdstillatelse ble innført som en følge av en stor økning i ankomstene av enslige mindreårige asylsøkere i 2008, som skapte utfordringer i mottaksapparatet og for bosetting og forsvarlig oppfølging. Det var derfor påkrevet å forebygge at barn uten beskyttelsesbehov ble sendt til Norge. Det er heller ikke ønskelig politikk at barn skilles fra foreldre og overlates til menneskesmuglere med ulike motiver. Fra 2009 til 2010 sank antallet enslige mindreårige asylsøkere betraktelig, og det er grunn til å tro at nevnte bestemmelse kan ha hatt en

signaleffekt i denne forbindelse, selv om det er vanskelig å måle en konkret effekt av dette ene tiltaket.

Bestemmelsen innvirker ikke på barns rett til opphold så lenge de er mindreårige, men pålegger en plikt til å returnere til hjemlandet ved fylte 18 år. Jeg mener generelt det er nødvendig å føre en restriktiv praksis når asylsøkere ikke etterlever plikten til å reise frivillig. Jeg mener vi må være forsiktige med å legge til rette for opphold i Norge etter utløpet av den begrensede tillatelsen, da det kan undergrave vedtaket om begrenset opphold. Dette kan også gi et falskt håp om fortsatt opphold, og kan igjen øke tilstrømningen av enslige mindreårige asylsøkere uten et beskyttelsesbehov til landet

Det er viktig at barna mottar et tilbud under det midlertidige oppholdet som er reelt kvalifiserende med tanke på retur til hjemlandet etter fylte 18 år.

Som et supplement til utdanningstilbudet denne gruppen har krav på, tilbyr UDI ungdommer med begrenset tillatelse å delta i et kvalifiserings- og opplæringsprogram rettet mot retur. FAFO evaluerte opplegget på oppdrag fra UDI høsten 2010, og en av anbefalingene var å etablere en ordning som gir mulighet for utsatt hjemreise etter fylte 18 år for å kunne fullføre et påbegynt utdanningsløp. Bakgrunnen for anbefalingen er at en sentral tilbakemelding fra ungdommene er at deltagelse i opplæringsopplegget og norskopplæringen ikke førte frem til mulighet for vitnemål (på grunnskole eller videregående nivå) eller dokumenterte kvalifikasjoner innen et fagfelt. Departementet gjør en fortløpende vurdering av de erfaringer vi gjør oss med denne gruppen, og vil vurdere anbefalingene i evalueringsrapporten fra FAFO.

SPØRSMÅL NR. 1362

Innlevert 5. mai 2011 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 13. mai 2011 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Politiet har brukt ulovlig monterte farts målere av typen Trip-Track til å gi trafikkantene bøter, til tross for at politibiler med dette utstyret ikke oppfyller kravene i kjøretøyforskriften om typegodkjenning. Assisterende politidirektør Otto Stærk uttalte ifølge Aftenposten.no 13.04.2011 at disse farts målerne der for skulle tas ut av bruk.

Er det slik at disse fremdeles brukes i forbindelse med bøtelegging av bilister etter at det ble kjent at det er ulovlig, og hva vil skje med de som er bøtelagt med dette utstyret?»

Svar:

Spørsmålet har vært forelagt Politidirektoratet og Riksadvokaten.

Politidirektoratet opplyser at Politiets data- og materieltjeneste arbeider med en godkjenning av montering av Trip Trac gjennomsnittsfartsmåler i politiets tjenestebiler, VW Passat, i henhold til gjeldene krav. Politidirektoratet har derfor besluttet at Trip Trac montert i VW Passat ikke skal benyttes inntil slik godkjenning foreligger. Dette er politimestrene orientert om i eget brev.

Spørsmålet om hva som vil skje med de som eventuelt er anmeldt eller bøtelagt er oversendt Riksadvokaten, som følger opp dette.

SPØRSMÅL NR. 1363**Innlevert 5. mai 2011 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 19. mai 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Hamar Arbeiderblad skrev den 30.4. om systematisk juks ved Lillehammer Sykehus ved feil etterkoding av såkalte multitraumepasienter. Helsevesenet og sykehusene må ha tillit og denne type saker har sprekraft i seg til å undergrave den.

Vil statsråden iverksette egne undersøkelser for å finne ut om påstandene medfører riktighet?»

BEGRUNNELSE:

Avisen opplyser at det er et samlet miljø av kirurger og anestesileger ved sykehusene i Hamar, Elverum og Gjøvik som har skrevet brev til styret i Sykehus Innlandet der de framsetter påstandene. Brevet er skrevet til tross for at Sykehus Innlandet har gjennomført egne undersøkelser og brevet kom samtidig med at styret skulle behandle et forslag til nye rutiner og kodeinstruks. Legenes brev kan umulig tolkes på annen måte enn at man neppe har diskutert gjennom alle sider ved saken.

Systematisk feilkoding er uakseptabelt. Det vil åpenbart forsure et samarbeidsmiljø mellom sykehus som skal samarbeide og vil uvilkårlig påvirke resurstilgang og vurdering av de forskjellige sykehusene. Så lenge det er mistanke og tvil om at slikt kan foregå vil det forsure forholdet internt. Utad er det svært viktig for den allmenne tillit til helsevesenet at all tvil om at man ikke tar dette på alvor og finner ut av alle sider ved saken, ryddes av veien. Det er derfor helt nødvendig å avdekke hva som har skjedd, få det fram i offentligheten og foreta de nødvendige grep i tråd med den konklusjon man kommer til.

Svar:

Helse- og omsorgsdepartementet er kjent med at det har oppstått tvil om kodingen av såkalte multitraumepasienter ved Sykehuset Innlandet HF. Helsedirektoratet ba allerede høsten 2010 avregningsutval-

get om å se på saken. Oppdraget ble senere utvidet til å gjelde koding av samme type pasienter i alle helseforetak, basert på henvendelse fra Helse Sør-Øst RHF. Avregningsutvalget er et rådgivende medisinsk utvalg som bistår Helsedirektoratet i medisinskfaglige spørsmål knyttet til registrering og kvalitetskontroll av medisinske data ved somatiske sykehus. Utvalget er uavhengig og foretar sine vurderinger på faglig grunnlag.

Helsedirektoratet avventer avregningsutvalgets behandling av saken. Anbefalingen fra utvalget er en viktig premiss når direktoratet skal gi Helse- og omsorgsdepartementet sin tilråkning om endelig ISF-avregning for 2010. Jeg avventer Helsedirektoratets endelig tilråkning.

Jeg har tidligere gitt føringer angående styrets ansvar for at regionale helseforetak har god intern kontroll, og at det er etablert systemer for risikostyring for å forebygge, forhindre og avdekke avvik. Jeg har også i foretaksmøtene til regionale helseforetak stilt krav om at regionale helseforetak har nødvendig ledelsesmessig oppmerksomhet knyttet til kvaliteten på den medisinske kodingen, og at det påses at nasjonale retningslinjer for medisinsk koding følges opp i virksomhetene. Mitt inntrykk er at korrekt medisinsk koding har fått større oppmerksomhet i helseforetakene, og at kodekvalitet i større grad enn tidligere blir kontrollert i egen regi eller på oppdrag fra helseforetakene.

Jeg er tilfreds med at Helse Sør-Øst gjennom intern revisjon selv har avdekket variasjoner i koding av multitraumepasienter, og at avregningsutvalget nå er i gang med å vurdere utviklingen i kodepraksis i hele landet.

Jeg er svært opptatt at det er en enhetlig og god kodepraksis nasjonalt. Disse kodene danner ikke bare grunnlag for innsatsstyrt finansiering, men også for forskning, statistikk og styringsinformasjon.

SPØRSMÅL NR. 1364**Innlevert 5. mai 2011 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 13. mai 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Vil samferdselsministeren komme kommunepolitikerne i Hamar i møte ved å igangsette en utredning om muligheten for dobbeltspor i tunnel under Hamar?»

BEGRUNNELSE:

En dobbeltsporet jernbanetrasé på "Inter City"-strekningen Skien-Lillehammer (via Hamar) skal, etter planen, være ført frem til Lillehammer senest år 2025. En detaljert utbyggingsplan foreligger foreløpig kun frem til Steinsrud stasjon i Stange kommune sør for Hamar.

Den nye dobbeltsporstraséen gjennom den sentrale bykjernen i Hamar er tenkt lagt på samme stasjonsområde som i dag, og skal benytte samme trasé – bortsett fra ca 300 meter av "Strandgateparken".

Hamar Arbeiderblad skrev 30.04.2011 om at lokalpolitikerne på Hamar ønsker en utredning om muligheten for dobbeltspor i tunnel under byen.

Svar:

Etter oppdrag fra Samferdselsdepartementet, er Jernbaneverket i gang med å utarbeide konseptvalgutredning (KVU) for IC-triangelet. I slutten av april 2011 ble det avholdt et såkalt KVU-verksted på Hamar, for strekningen Oslo – Lillehammer. Et bredt utvalg av representanter fra fylkeskommuner, kommuner (både på politisk og administrativt nivå), andre regionale myndigheter og interessenter fra organisasjoner og næringsliv deltok på verkstedet.

Når det gjelder strekningen gjennom Hamar, kom det gjennom arbeidet på verkstedet fram flere forslag. Ett av forslagene var å følge den traseen som

ligger inne i kommune- delplanen for Hamar med lokalisering av stasjonen som i dag med utretting av kurver like nord for stasjonen. Et annet forslag var ny trasé i tunnel forbi Hamar sentrum og med lokalisering av ny stasjon i tunnel under byen. Forslagene fra KVU-verkstedet er foreløpig ikke videre bearbeidet i Jernbaneverket, men alle forslag fra verkstedet tas med i den videre KVU-prosessen. Traséforslagene vil deretter bli bearbeidet og innarbeidet som en del av definerte konsepter (trasé/hastighetsstandard og driftsopp- legg). Deretter gjennomføres en grovsiling av definerte konsepter basert på absolutte krav. De konsepter som ikke blir silt ut tidlig, vil behandles i en mer omfattende analysefase og inngå i den endelige KVU-rapporten. KVU-arbeidet er forventet ferdig tidlig i 2012 og det skal deretter gjennomføres en ekstern kvalitetssikring (KS1).

Samtidig utreder Jernbaneverket også spørsmålet om potensialet for høyhastighets- jernbaner i Norge, og Oslo – Trondheim er en av seks korridorer som skal vurderes nærmere. Samferdselsdepartementet har særskilt understreket behovet for å samordne resultatene fra IC-utredningen og høyhastighetsbaneutredningen. Før det igangsettes mer detaljert planlegging av Hamar stasjon, må det tas stilling til hvilket overordnet konsept som skal legges til grunn. Både konseptvalgutredningen for IC-triangelet og høyhastighetsutredningen vil gi grunnlag for omtale og prioritering i forbindelse med rulleringen av neste NTP 2014-2023.

Jeg vil oppfordre til at lokale myndigheter benytter muligheten til å komme med innspill og synspunkter til Jernbaneverket underveis i utredningsarbeidet, bl.a. når det gjelder framtidig utforming av jernbanesystemet rundt Hamar stasjon.

SPØRSMÅL NR. 1365**Innlevert 5. mai 2011 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 18. mai 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Kan statsråden bekrefte at den vedtatte traseen for Dovrebanen fra Akershus grense til Espa ikke er i strid med stortingets vedtak om at hastigheten skal være minimum 250 km/t, og er reguleringen forenlig med regelen om å verne et 100-metersbelte langs vassdrag i Norge?»

BEGRUNNELSE:

Både Stange kommune og Eidsvoll kommune har nylig vedtatt reguleringsplaner for dobbeltspor på Dovrebanen som innebærer at mesteparten av strandlinja langs Mjøsa fra Akershus grense til Espa i Stange blir nedbygget. Den vedtatte reguleringsplanen for Dovrebanen på stekningen Akershus grense til Espa i Stange innebærer en nedbygging av nesten hele strandsona langs Mjøsa.

Den vedtatte traseen følger hovedsakelig den traseen fra 1880 og gir en kurvatur som kun gir hastigheter under 200 km/t med en gjennomsnittshastighet som blir vesentlig lavere. Stortinget har vedtatt at utbygging av Intercitytogene skal ha en hastighet på minst 250 km/t.

Svar:

Kommunedelplanen som omfatter jernbanestrekningen mellom Langset og Espa ble utarbeidet i perioden 2005-2007. Planarbeidet ble gjennomført med utgangspunkt i gjeldende Inter City-strategi, som blant annet innebærer at strekningen ble planlagt med en dimensjonerende hastighet på 200 km/t. Den vedtatte traseen fra kommunedelplanen er senere gjennomgått og vurdert av Jernbaneverket for å se om strekningen kunne tilpasses hastigheter på 250 km/t nord for Kleverud.

Gjennomgangen viste at strekningen fra Tangenbukta og nordover vil kunne tilpasses en hastighet på 250 km/t uten altfor omfattende konsekvenser. For strekningen gjennom Hestnestunnelen (nord for Kleverud) ville imidlertid en hastighet på mer enn 200 km/t ikke kunne oppnås. Høyere hastighet på strekningen langs Mjøsa ble også vurdert. Der ble konklusjonen at en stivere linjeføring enn den godkjente fra kommunedelplanen ikke vil kunne gjennomføres uten omfattende konsekvenser.

Planleggingen av prosjektet nytt dobbeltspor mellom Eidsvoll og Hamar var allerede kommet langt på det tidspunktet Nasjonal transportplan ble behandlet i Stortinget. En ev. revurdering av planene for jernbanen for i større grad å imøtekomme et ønske om en dimensjonerende hastighetsstandard på 250 km/t eller mer langs Mjøsa, vil føre til at både byggingen av jernbanen og E6 må utsettes.

Det stilles spørsmål ved om reguleringen er forenlig med regelen om å verne et 100-metersbelte langs vassdrag i Norge. I Plan- og bygningslovens § 1-8 Forbud mot tiltak mv. langs sjø og vassdrag heter det i 3. avsnitt: ”Forbudet etter andre ledd gjelder så langt ikke annen byggegrense er fastsatt i kommuneplanens arealdel eller reguleringsplan, jf. §§ 11-9 nr. 5 og 12-7 nr. 2.” Byggegrense for strekningen Akershus grense - Espa er fastsatt i vedtatte reguleringsplaner. Det vises også til at det i Miljøverndepartementets godkjenning av kommunedelplaner (i februar 2009) er forutsatt gjennomført avbøtende tiltak knyttet til adkomst og opparbeiding av strandsonen, landskapstilpassing og støyskjerming. Avbøtende tiltak er innarbeidet i planene.

SPØRSMÅL NR. 1366**Innlevert 5. mai 2011 av stortingsrepresentant Per Arne Olsen****Besvart 13. mai 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Det har vært en rekke medieoppslag om brudd på arbeidstidsbestemmelser i helsesektoren hos både offentlige og private foretak. Den siste tiden har det fremkommet opplysninger, blant annet hos TV2, om at kommuner i sin pleie og omsorgstjeneste har brutt bestemmelser om arbeidstid for eksempelvis sykepleiere.

Hva vil statsråden foreta seg i forhold til kommuner der slike forhold avdekkes?»

Svar:

Det har den senere tid blitt avdekket flere alvorlige brudd på arbeidsmiljøloven, både i privat og offentlig sektor. Dette gjelder bl.a. innenfor helsesektoren og bemanningsforetak. Først og fremst har arbeidsgiver ansvaret for at loven følges, men det er også viktig å understreke at kommunene skal følge opp sine oppdragstakere.

Arbeidstilsynet fører tilsyn med at alle virksomheter, offentlig og private, følger opp sine plikter etter arbeidsmiljøloven. Det er Arbeidstilsynet selv som i utgangspunktet foretar den faglige vurderingen og prioriteringene når det gjelder etatens tilsynsarbeid. Tilsynets tilnærming må tilpasses forholdene i ulike næringer og virksomhetstyper. Mest mulig effektiv ressursbruk innebærer at tilsynsinnsatsen må rettes mot de områder der risiko for ulykker, skader eller sykdom er størst, og tilsynet er derfor risikobasert.

I den senere tid har det bl.a. blitt avdekket en rekke brudd på arbeidstidsbestemmelsene i bemanningsbransjen og innenfor helsesektoren. Arbeidstilsynet prioriterer derfor nå tilsyn på dette området, også innenfor kommunesektoren.

De siste årene har regjeringen styrket Arbeidstilsynet for særlig å følge opp innsatsen mot sosial dumping og virksomhetenes IA- og sykefraværsarbeid, og etaten har blant annet gjennomført særlige satsinger i bransjer med høyt sykefravær. Siden 2005 har Arbeidstilsynet bl.a. vært ute på 1200 tilsyn i norske sykehus, og over 500 i sykehjem. De siste årene har tilsynene primært hatt fokus på å forebygge sykefravær og fysiske og psykiske belastninger på de ansatte. Det er bl.a. gjennomført en egen landsomfattende kampanje i hjemmetjenesten i kommunene, "Rett hjem", hvor det ble gitt omfattende pålegg til kommunene om å skjerpe innsatsen for å overholde arbeidsmiljøloven. Etaten har også gjennomført en tilsvarende kampanje i sykehusene: "God vakt!"

Den senere tids medieavsløringer om brudd på arbeidsmiljøloven, spesielt i helsesektoren og bemanningsbyråene, viser hvor viktig det er med et effektivt og synlig arbeidstilsyn. I forslaget til revidert budsjett 2011, foreslår regjeringen å styrke Arbeidstilsynet med 10 mill. kroner. Arbeidstilsynet trapper bl.a. opp tilsynsinnsatsen med arbeidsforholdene i virksomheter som driver med utleie og innleie av arbeidskraft. Følgende bransjer vil bli prioritert i første omgang: helsesektoren (sykehjem, hjemmepleie, sykehus), renhold, restaurant og byggebransjen.

Arbeidstilsynet benytter seg av ulike reaksjoner når de avdekker brudd på regelverket, avhengig av hvor alvorlig saken er. Disse omfatter pålegg om utbedring innen en fastsatt frist, tvangsmulkt, stansing av virksomheten dersom det er fare for liv og helse eller politianmeldelse. Dette er virkemidler som også vil bli benyttet overfor kommuner som ikke følger kravene i arbeidsmiljøloven.

SPØRSMÅL NR. 1367**Innlevert 5. mai 2011 av stortingsrepresentant Per Arne Olsen****Besvart 18. mai 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Viser til månedsrapporten for mars fra Akershus universitetssykehus som viser at antallet korridorpasienter ved sykehuset er økende. I mars hadde de somatiske avdelingene ved Ahus i snitt 21,9 korridorpasienter noe som er en økning fra februar da tallet var 18,4.

Hva vil statsråden gjøre for å snu denne negative utviklingen for Ahus, og hvordan vurderes pasienttilbudet med tanke på det utvidede opptaksområdet for sykehuset?»

Svar:

Akershus universitetssykehus HF (Ahus) har nå driftet sykehuset med utvidet opptaksområde i vel fire måneder. I disse fire månedene har andelen korridorpasienter ved Ahus vært høyere enn tidligere år. Jeg har i oppdragsdokumentet til de regionale helseforetakene stilt som krav at det normalt ikke skal være korridorpasienter.

Helse Sør-Øst RHF har informert meg om at Ahus er i ferd med å utarbeide en strategisk plan som skal behandles i styret i juni 2011. I dette arbeidet gjennomgår Ahus sammensetningen av befolkningen i sitt opptaksområde, herunder sykkelighet og generelle utviklingstrekk. En del av strategiarbeidet vil fastsette Ahus sin satsning og utvikling av tjenestetilbudet til blant annet eldre pasienter og innvandrere i Oslo, i samarbeid med både kommunene og bydelene i Oslo.

Helse Sør-Øst RHF melder videre at i tillegg til denne langsiktige satsingen, er det utarbeidet egne rutiner ved risiko for overbelegg, som blant annet innebærer fortetning, økt bruk av senger ved spesialiserte korttidsenheter, bruk av lavterskel poliklinikktilbud og økt bruk av pasienthotellet. Innsatsen for å behandle flere pasienter på dagtid i stedet for hel-døgnsinnleggelser, er også økt.

Helse Sør-Øst RHF melder at antall korridorpasienter ved Ahus er redusert fra et snitt på 21,9 i mars til 19,9 i april. Dette forklares med lavere press på avdelinger som behandler pasienter med lungesykdommer og ortopediske pasienter, som følge av arbeidet med bedre rutiner for elektiv behandling. Arbeidet med å få på plass en bedret bemanning, øke antall senger i drift (økt med 38 senger fra januar til april) og utnytte kapasiteten til pasienthotellet bedre, vil fortsette.

Av konkrete tiltak Ahus har under arbeid, kan følgende nevnes:

- Rekruttering til ledige sykepleierstillinger for at det skal tas i bruk ytterligere 14 senger i løpet av juni.
- Dagarealer er under etablering.
- Det er nedsatt en arbeidsgruppe som jobber med bedre utnyttelse av pasient-hotellet.

Ahus vurderer at det er rom for å øke kapasiteten ved sykehuset. Mange nyansatte, og krav til nye samarbeidsrelasjoner, gjør at det ennå ikke er optimal logistikk i organisasjonen. Dette viser seg bl.a. ved at gjennomsnittlig liggetid har økt noe etter utvidelsen av opptaksområdet. Det ble sett en tilsvarende forbigående økning i liggetid den første tiden etter innflytting i det nye sykehuset. I planlegging og gjennomføring av overføring av opptaksområde er det tatt hensyn til at Ahus ikke har full kapasitet den første tiden ved at pasienter som stod på venteliste ved overføringen fortsatt gis behandling i Oslo universitetssykehus. Helse Sør-Øst RHF forsikrer meg om at de følger situasjonen nøye og vil fortsette å gjøre kapasitetsvurderinger for å sikre kvaliteten og tilstrekkelig kapasitet i Ahus' tjenestetilbud. Helse Sør-Øst RHF's vurdering pr. 11. mai er at Ahus har kapasitet til å håndtere det økte pasientgrunnlaget de fikk fra 2011.

SPØRSMÅL NR. 1368**Innlevert 5. mai 2011 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 13. mai 2011 av olje- og energiminister Ola Borten Moe****Spørsmål:**

«I Hamar Arbeiderblad av 3. mai 2011 kan vi lese om lav vannstand i Mjøsa. Dette til fortvilelse blant fiskere, båtfolk, bønder med flere. En annen ting er det estetiske.

Hva mener statsråden om NVEs regulering av vannstanden?»

Svar:

Glommens og Laagens Brukseierforening har konsesjon for regulering av Mjøsa. Ut fra årets spesielle situasjon søkte brukseierforeningen 15. april om å redusere tappingen. Det har vært lite snø i nærområdene til Mjøsa denne vinteren, og det ble en tidlig snøsmelting. Vårflommen kom 2 - 3 uker tidligere enn normalt. Mjøsa sank om lag 20 cm de første 10 dagene i mai.

Manøvreringsreglementet for Mjøsa setter rammen for reguleringen. For å fylle magasinet før lavvannsperioden tar til, kan avstengning foretas hvis vannstanden kulminerer på lavere vannstand enn høyeste regulerte vannstand i reglementet. NVE viste i sitt vedtak til at vannstanden i Mjøsa ennå ikke var kulminert, og en reduksjon i tappingen kunne dermed

ikke foretas innenfor reglementet. Søknaden om redusert tapping måtte derfor avslås av NVE.

Det er bare i helt spesielle tilfelle vannressursloven gir NVE mulighet til å tillate avvik fra reglementet, for eksempel når forholdene i et vassdrag skaper en særskilt og uvanlig fare. Det har ikke vært tilfelle i denne saken.

Departementet har nå fått opplyst fra brukseierforeningen at tappingen fra Mjøsa blir redusert fra i dag fordi kravet om kulminasjon nå er oppfylt. Med dagens værprognose innebærer dette at vannstanden i Mjøsa vil stige med om lag 90 cm i løpet av de nærmeste 14 dagene.

Jeg kan forsikre representanten om at situasjonen vil bli fulgt nøye fremover av NVE i tillegg til brukseierforeningen. Jeg har fått opplyst at vannstanden ikke har vært så lav at noen lokale vannforsyninger bør bli påvirket. Jeg gjør også oppmerksom på at vannstanden er langt over laveste tillatte regulerte vannstand i manøvreringsreglementet.

Jeg er innstilt på å få undersøkt om det også i andre tilfelle bør være adgang til å fravike manøvreringsreglementet etter vannressursloven enn de som gjelder i dag.

SPØRSMÅL NR. 1369**Innlevert 6. mai 2011 av stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide****Besvart 19. mai 2011 av forsvarsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Kan forsvarsministeren bekrefte at Forsvaret ikke vil gjeninnføre noen form for blyfri såkalt miljøammunisjon inntil man etter nødvendig testing og utprøving kan garantere at slik ammunisjon ikke medfører helseplager for soldatene, eller har dårligere tekniske og operative egenskaper enn den blyholdige ammunisjonen man benytter for øyeblikket?»

BEGRUNNELSE:

9. mars uttalte forsvarsministeren i Stortingets spørretime at blyammunisjon var "verken helsemes-

sig eller miljømessig å foretrekke" framfor såkalt miljøammunisjon. 14. april beordret Forsvarssjefen, etter konsultasjon med hovedverneombudet i Forsvaret, stopp i all bruk av blyfri ammunisjon på grunn av at den forårsaket alvorlige helseplager hos soldatene. I den ordinære spørretimen 4. mai uttalte statsråden at gjeninnføringen av blyholdig ammunisjon var uaktuelt annet enn i en kort periode, og at blyfri ammunisjon skulle gjeninnføres så snart som mulig.

Svar:

Spørsmålet om bruk av blyfri ammunisjon er en viktig sak, noe jeg har understreket i tidligere svar på

skriftlig spørsmål fra Stortinget og ved flere anledninger i Stortingets spørretime.

I den ordinære spørretimen 9. mars 2011 beskrev jeg de mulige helseskader som kan oppstå ved bruk av blyholdig ammunisjon, bl.a. at barn og fostre er spesielt utsatt. Bruk av denne typen ammunisjon kan i verste fall gi nerve- og hjerneskader.

I svar på skriftlig spørsmål nr. 1495 i juni 2010 redegjorde jeg for de utfordringer det er å benytte blyfri ammunisjon i Forsvarets nye våpen samt de helseplager som er fremkommet.

Det foreligger ennå ikke en fullgod løsning på dette. Forsvaret, i dialog med Forsvarets verneombud, jobber aktivt med å finne en sikker bruk av blyfri ammunisjon som ikke gir helseplager. Forsvaret har også oversendt saken til Arbeidstilsynet for vurdering, og forsvarssjefen avventer Arbeidstilsynets svar på denne henvendelsen.

I 2010 ble teknologiprogrammet Ny miljøammunisjon etablert. Det er et samarbeidsprogram mellom Forsvaret, Forsvarets forskningsinstitutt og NAMMO AS. Ett av målene med dette programmet er å

innhente mer kunnskap om årsakene til at helseplager oppstår, samt å foreslå tiltak som fjerner disse, herunder utvikle ny ammunisjon.

Norge er et foregangsland innenfor innføring av blyfri ammunisjon. Det er få land som har tatt i bruk blyfri ammunisjon innenfor det gjeldende kaliber. Flere land ser på muligheten til å gå over til blyfri ammunisjon, og enkelte avventer derfor resultatene av det arbeidet som nå gjøres i Norge.

Bruk av blyfri ammunisjon og innføring av nytt håndvåpen har ført til mulige helsemessige utfordringer som var vanskelig å forutse. Jeg har fått opplyst at det midlertidige forbudet mot bruk av blyfri ammunisjon i Forsvaret vil fortsette inntil det er brakt større klarhet i symptombildet ved bruk av denne ammunisjonen.

Som jeg informerte om under Stortingets spørretime 4. mai, kan Forsvaret benytte blyholdig ammunisjon, dersom operative krav tilsier det. Den langsiktige og gode løsningen må likevel være en blyfri ammunisjon uten helseplager, som oppfyller de operative krav slik dagens blyfrie ammunisjon gjør.

SPØRSMÅL NR. 1370

Innlevert 6. mai 2011 av stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen

Besvart 20. mai 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Tunge kjøretøy kan være svært trafikkfarlige dersom de ikke har gode nok bremses. Kravet til bremsevirkning er i forskriften fastsatt ved kjøring på veg med måling av retardasjons/stopplengde. Dette er også kravet når bilfabrikantene teste sine nye biler, og rulleprøvene blir avtemt mot retardasjonsmåling på veg.

Er det riktig at det er bremsevirkningen målt ved retardasjonsmåling på veg som er gjeldende når det er tvil om resultatet fra rulleprøven?»

BEGRUNNELSE:

Ved periodisk kontroll av tynge kjøretøyer kontrolleres bremselengden ved bruk av rulleprøver. Det kan dokumenteres store variasjoner i resultatene på en og samme kontrollstasjon med samme kjøretøy. Altså man kan kjøre testen to ganger etter hverandre med samme kjøretøy å få to forskjellige resultat. Dette ene resultatet kan være at kjøretøyet har for dårlige bremses og blir avskiltet, den neste kontrollen kan vise at bilen har gode nok bremses og blir god-

kjent. Bileier velger kontrollresultat som godkjenner kjøretøyet. Dette kan jo være helt feil, og sikkerheten blir da tilsidesatt.

Svar:

Kontroll av bremses på tunge kjøretøyer utføres ved bruk av rullebremseprøver. Dette er iflg. Statens vegvesen en metode som gir gode svar på alle viktige kontrollpunkter. Statens vegvesen opplyser at ved riktig bruk, og ved godt kalibrerte bremseprøver, gir slike prøver resultater som har akseptable feilmarginer. Retardasjonsmålere brukt ved periodisk kontroll er ut fra praktiske og kontrollmessige hensyn ikke et alternativ til rullebremseprøver, fordi det setter strenge krav til prøveområdet og til at kjøretøyet er fullastet. Slike målere gir ikke svar på alle kontrollpunkter. I enkeltstående tilfeller, for eksempel for biler med firehjulsdrift, vil retardasjonsmålere bli anvendt. Ved tvil om resultater ved bruk av rullebremseprøver vil Statens vegvesen utføre måling ved bruk av alternative rullebremseprøver.

Dagens kontrollveiledning for periodisk kontroll

setter krav til blant annet følgende kontrollpunkter: Måling av hver aksels bremsevirkning, skjevhet (måles umiddelbart før hjulstopp), og pulsering (vurderes på bremseprøver, eventuelt ved prøvekjøring).

Videre skal (for tunge kjøretøy) beregning av bremsevirkningen føres opp på kontrollseddelen, og for tom eller delvis lastet bil med trykkluftmekaniske bremseanlegg skal maksimal teoretisk bremsekraft beregnes for hver aksel. For å få målt disse verdiene må det benyttes bremseprøver.

Jeg er gjort kjent med at det har vært enkelte problemer knyttet til rullebremseprøver. Jeg har også

fått opplyst at det nå og i forbindelse med bl.a. implementering av direktiv 2010/47/EU og 2010/48/EU er nedsatt en arbeidsgruppe i Statens vegvesen for utvikling av bremsekontrollen for tunge kjøretøy. Berørte parter er/vil bli trukket inn i dette arbeidet.

Jeg er enig med representanten Ingebjørg Godskesen i at det er viktig at tunge kjøretøy har gode bremses. Det arbeidet som nå er satt i gang i Statens vegvesen, og hvor berørte parter blir involvert, er ment å sikre at vi får et godt regelverk for slike kontroller av bremses på tunge kjøretøy.

SPØRSMÅL NR. 1371

Innlevert 6. mai 2011 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 13. mai 2011 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Befolkningsøkningen i Norge avdekker et udekket investeringsbehov innen bolig, samferdsel og kommunene. I 2011 vil det bli bygget 20 000 boliger mens det reelle behovet kan ligge nærmere 40 000.

Er statsråden tilfreds med dagens utbyggingstakt, eller vil statsråden vurdere tiltak som gjør det enklere å oppføre et tilstrekkelig antall boliger?»

BEGRUNNELSE:

Befolkningsøkningen i Norge har økt betraktelig de siste årene. Ifølge tall fra Statistisk Sentralbyrå viser det seg at den stadig økende innvandringen og den generelle befolkningsøkningen har ført til et sterkt behov for å bygge langt flere boliger, veier og mer infrastruktur enn planlagt.

Ifølge sjefsøkonom Kjell Senneset ved Prognose-senteret bygges det for få boliger i Norge. I 2011 vil det bli bygget 20 000 boliger, mens han anslår at det reelle behovet er nærmere 40 000. Presset er størst i storbyområdene, som allerede har utfordringer i forhold til å finne områder som kan reguleres til boligformål. Det er grunn til å anta at dette vil føre til et trangere boligmarked for alle.

Svar:

Det har vært en tiltakende vekst i folketallet i de senere år. Ved inngangen til 2011 var det 4 920 000 innbyggere i Norge. I årene 2007-2010 økte antallet med i gjennomsnitt ca 60 000 personer per år. Det er ventet at befolkningsveksten i Norge vil fortsette.

Ifølge framskrivninger fra Statistisk Sentralbyrå vil folketallet øke til 5,8 millioner i 2030 (+18 % fra 2011), og til 7 millioner i 2060 (+43 % fra 2011).

I årene 2004-2007 ble det årlig igangsatt bygging av mer enn 30.000 boliger. I årene 2009-2010 gikk dette tallet ned til om lag 20.000 i forbindelse med finanskrisen.

Regjeringen er opptatt av å føre en aktiv politikk for å sikre høy takt i boligbyggingen. Staten skal sikre gode rammevilkår og legge til rette for effektive byggeprosesser i kommunene.

Tall fra Statistisk Sentralbyrå viser at mens det i 1960 var i gjennomsnitt 3,3 personer i hver husholdning, var det i 2010 i gjennomsnitt 2,2 personer i hver husholdning. Tallet for 2010 er det laveste som noen gang er registrert.

Det er avgjørende at kommunene er seg sitt ansvar bevisst i tomtepolitikken. Det er kommunene som har ansvar for å framskaffe tomter til boligformål. Dette arbeidet bør gjøres i et så høyt tempo at utbyggere til enhver tid har en reserve av byggeklare tomter. Dersom kommunene selv vil kjøpe tomter, kan de ta opp rimelige lån til dette i Kommunalbanken.

Ellers vil jeg trekke fram den nylig vedtatte økningen i Husbankens låneramme for 2011, fra 15 til 20 milliarder kroner. Så høy har lånerammen aldri vært tidligere. Dette bidrar til at boligbyggingen blir opprettholdt, og at presset i boligmarkedet blir dempet. Den økte lånerammen i Husbanken åpner for at flere kan etablere seg gjennom startlån, og stimulerer til finansiering av nye boliger med gode kvaliteter.

Når det gjelder tallene fra Prognosesenteret, som Gjermund Hagesæter viser til, har jeg noen kommentarer. De 20 000 bygde boligene i 2011 som det blir referert til, er et anslag for antall fullførte boliger. Prognosesenteret anslår at det vil bli igangsatt 28 000 boliger i 2011. Disse vil i hovedsak komme til ferdigstilling i 2012. Dette er en stor økning som viser at takten i boligbyggingen nærmer seg normalnivå etter finanskrisen.

Videre viser representanten Hagesæter til en vurdering fra Senneset om at det reelle behovet er 40 000 boliger per år. Jeg merker meg at Prognosesenteret senere har kommet med en rapport som viser at det årlige behovet for boliger fram mot 2020 ligger på mellom 27 800 boliger og 35 800 boliger, avhengig av om en legger lav eller høy befolkningsvekst til grunn. Årsaken til avvikene fra vurderingen til Sen-

neset er i hovedsak at det rår usikkerhet om størrelsen på avgangen i eksisterende boligmasse (som følge av sanering, brann riving etc.).

Disse ulike anslagene illustrerer at det er krevende å utarbeide eksakte tall for "boligbehov". Det er gledelig at boligbyggingen er på god vei oppover, og det er også ventet en høy aktivitet i boligbyggingen i de kommende år. For 2012 og 2013 er anslagene fra Prognosesenteret en igangsetting på over 30 000 boliger per år. Dersom disse prognosene treffer vil vi være tilbake til den byggetakten vi hadde i årene 2004-2007. Dette viser at vi er i ferd med å komme i en normalsituasjon igjen, med et rimelig godt svar mellom boligbygging og befolkningsvekst. Regjeringen vil følge takten i nybyggingen tett i tiden framover, og skal legge fram en egen stortingsmelding om bygningspolitikk.

SPØRSMÅL NR. 1372

Innlevert 6. mai 2011 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 13. mai 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Praktisering av regelverk for transport av kjøretøy med såkalt farlig last skaper nå store transportproblemer for virksomheter som transporterer flytende nedkjølt gass(LNG). I perioden 2004-2009 ble det gitt dispensasjon fra regler om passasjerbegrensning. Dette er det slutt på. I tillegg medfører også rederienes praktisering av regelverk at mange ferjesamband i praksis er stengt for slik transport store deler av døgnet.

Vil statsråden sørge for endring i regler og praksis på ferjene slik at LSG-transport ikke hindres?»

BEGRUNNELSE:

Det fremstår som et paradoks at kjøretøy som transporterer LNG-gass bl.a. til drift av ferjer ikke kommer med ferjene for å nå frem til leveringssted.

Konsekvensene av sterkt redusert ferjekapasitet for slike transporter er forsinkelse, ekstra kostnader og ikke minst omkjøring der det er mulig men på dårlig og lite egnet vei. Transportrisiko øker når slike kjøretøy tvinges over på enda dårligere veinett. Forlenget transporttid har også stor innvirkning på bemanning og derved transportkostnader gjennom bestemmelser om kjøre- og hviletid.

Jeg er gjort kjent med at det er foretatt en risiko-

vurdering fra uavhengig hold det er kommet frem at denne typen transport ikke medfører noen spesiell risiko under ferjeoverfarten. Sjøfartsdirektoratet er gjort kjent med denne vurderingen.

Jeg er også gjort oppmerksom på at kjøretøy som frakter LSG har betydelig bedre sikring av last enn kjøretøy som fakter olje/bensin.

Flere gassferjer er bygget og er i drift. Etter det jeg kjenner til er LSG-tankene på ferjene bygget på samme måte som tank på kjøretøy som transporterer LSG-gass.

Bruk av gass til drift av skip og kjøretøy på land øker og oppmuntres fra regjeringen. Transport av gass vil følgelig også øke for å sørge for at drivstoff er tilgjengelig på en praktisk måte over hele landet. Det medfører landtransport og bruk av ferjer. Det virker derfor underlig at regelverket nå skaper store problemer for transport av slik gass.

Jeg er selvsagt opptatt av at passasjersikkerhet på ferjene blir ivaretatt på en god måte. Det virker imidlertid nå som om både bestemmelser og praktisering av bestemmelser medfører unødige strenge sikrings tiltak og derved store problemer for de som skal transportere LSG-gass frem til brukere langs hele kysten der transportør er avhengig av å bruke ferje.

Jeg håper derfor statsråden kan se nærmere på problemstillingen og i samråd med berørte instanser

finne frem til bedre løsninger som gir sikker transport uten for store forsinkelser og omfattende forlengelse av transport av LSG på ekstra dårlige veier.

Svar:

Endringene som ble gjort sommeren 2010 i forskrift om transport med ferje, åpnet for å gjøre unntak fra kjøprinsippet for motorvogn med farlig last, når dette gir ulemper for mange andre kjøretøyer som skal med den samme avgangen. Samferdselsdepartementet har hatt dialog med transportnæringen og rederiene for å komme fram til forutsigbare løsninger for avvikling av trafikken. Målet har vært å komme fram til løsninger som sikrer minst mulig problemer for trafikkavviklingen samlet sett. For eksempel opplyser Fjord1 at det har blitt vesentlig mindre kla-

ger fra vanlige trafikanter etter at denne ordningen ble innført.

Jeg har likevel forståelse for de problemer som du tar opp, og som berører transport av LNG. Sjøfartsdirektoratet skal vurdere kravene i forskriften om transport av farlig last om bord på norske skip. Dette kan få betydning mht. restriksjoner på antall passasjerer om bord ved transport av LNG. Fra Nærings- og handelsdepartementet har jeg fått vite at det kan bli truffet en avgjørelse mht. ev. endringer i disse restriksjonene i løpet av noen måneder. Jeg vil derfor avvente spørsmålet om det bør gjøres endringer mht. unntak fra kjøprinsippet på riksvegferjer for LNG-transport, inntil det foreligger avklaring i saken om endringer i kravene i Sjøfartsdirektoratets forskrift.

SPØRSMÅL NR. 1373

Innlevert 6. mai 2011 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 12. mai 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Det pågår omfattende arbeid med utarbeidelse av ny NTP 2014-2023. En sentral problemstilling er å sikre effektiv og sikker transport av alle typer rundt og forbi de største byene.

Hvordan sikrer samferdselsministeren at en omfattende vurdering av utbygging av langt bedre ringveinett rundt de største byene blir gjennomført i arbeidet med ny NTP, og hvilken strategi har regjeringen for utvidet bruk av ringveinett?»

Svar:

Arbeidet med nasjonal transportplan er inndelt i en utredningsfase, en planfase og en meldingsfase. Retningslinje 1 fra Fiskeri- og kystdepartementet til transportetatene og Avinor AS innledet utredningsfasen, som ble avsluttet med etatenes og Avinors utredningsrapport i februar i år. En klar konklusjon i utredningsrapporten er at vi står overfor store transportutfordringer i byområdene som følge av betyde-

lig befolkningsvekst, og at disse utfordringene ikke kan løses ved infrastrukturtiltak alene.

Som en oppfølging av utredningsfasen og oppstart av planfasen ble retningslinje 2 gitt 6. april 2011. Etatenes planforslag vil være et viktig grunnlag for arbeidet med Stortingsmeldingen om Nasjonal transportplan som skal legges fram i januar 2013. Denne meldingen vil omtale aktuelle problemstillinger, herunder utfordringer i byområdene. For å sikre at utfordringene i byområdene blir tilstrekkelig ivare tatt er etatene i retningslinje 2 bedt om at det i planforslaget gis en egen omtale/analyse av de fire store byområdene (Oslo, Stavanger, Trondheim og Bergen). Disse byområdene har også vært representert i møtene på politisk nivå med fylkeskommune og storbyområdene nå i vår, og vil være representert i tilsvarende møter i høringsperioden for planforslaget.

Jeg ønsker ikke nå å foregripe hvilke faktiske prioriteringer som vil bli gjort, dette vil regjeringen komme tilbake til i stortingsmeldingen om NTP tidlig i 2013.

SPØRSMÅL NR. 1374**Innlevert 6. mai 2011 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 13. mai 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«I svar på Dokument nr. 15:1163 (2010-2011) avviste finansministeren et bunnfradrag for småkraftverk ut fra frykt for skattemessige tilpasninger. I svar på Dokument nr. 15:1241 (2010-2011) avkrefter derimot olje- og energiministeren denne frykten, da NVEs konsesjonsbehandling vil forhindre slik oppstyking.

Vil finansministeren se på problemstillingen i lys av olje- og energiministerens svar, slik at vi sikrer en optimal energihøsting fra de vannkraftverk som bygges?»

Svar:

Det er det enkelte kraftverk som er beregningsenhet for grunnrenteinntekt. Begrepet kraftverk er nærmere presisert i skatteloven med tilhørende forskrift, herunder hva som skattemessig skal anses som ett eller flere kraftverk. Et vannkraftanlegg kan derfor i skattemessig forstand bestå av flere kraftverk, som hver for seg er beregningsenhet for grunnrenteskatt. Utbyggerne har mulighet til å endre inntak/uttak i vassdraget slik at utbyggingen i skattemessig forstand blir definert som et nytt kraftverk og derved kunne gi opphav til flere bunnfradrag. Det innebærer at selv om NVE regner det som samme kraftanlegg, kan det i skattemessig forstand regnes som et nytt kraftverk.

Olje- og energiministeren har på prinsipielt grunnlag fastslått at ressursutnyttelse er et hensyn som inngår i en samlet avveining av de fordeler og ulemper som er knyttet til et vannkraftprosjekt. Dersom et kraftverk tilpasses nedre grense eller splittes opp i strid med optimal ressursutnyttelse, vil konsesjonsmyndigheten derfor måtte vurdere om det er grunnlag for å kunne gi konsesjon etter vassdragslovgivningen.

Etter det Olje- og energidepartementet opplyser

er det krevende og komplisert for konsesjonsmyndigheten å vurdere ressursutnyttelsen i enkeltsaker. Dersom det foretas skattemessige tilpasninger, ligger det i sakens natur at søker ikke vil opplyse om dette, men begrunne den konkrete prosjektutformingen på andre måter, for eksempel ved å vise til miljøvirkninger av et større prosjekt. NVE vil avslå søknader som åpenbart gir en dårlig ressursutnyttelse.

Jeg leser ikke Olje- og energiministerens svar på spørsmål nr. 1241 dit hen at NVEs konsesjonsbehandling i alle tilfeller vil kunne stanse uheldige skattemessige tilpasninger dersom et bunnfradrag innføres.

Det er dessuten flere argumenter mot et bunnfradrag i grunnrenteskatten på kraftverk. Grunnrenteskatten er utformet slik at den ikke skal påvirke selskapenes investeringsincentiver. Dette betyr at et prosjekt som for en investor er lønnsomt før skatt, også vil være lønnsomt etter grunnrenteskatt. Om man innfører et bunnfradrag for småkraftverk i grunnrenteskatten, vil man derfor ikke øke antallet lønnsomme utbyggingsprosjekter. De største skattemottelsene vil gå til kraftverk som er i grunnrenteskatteteposisjon, og som derfor består av prosjekter som allerede har høy lønnsomhet etter skatt. Over tid kan et bunnfradrag også gi et betydelig provenyrtap for staten. Omfanget av provenyrtapet vil avhenge av hvordan bunnfradraget avgrenses. Som et eksempel viser jeg til Revidert nasjonalbudsjett 2008 der et forslag fra Småkraftforeninga ble anslått å føre til et provenyrtap på om lag 100 mill. kroner per år.

For å unngå skattemessig motivert dimensjonering av kraftverk må den nedre grensen i grunnrenteskatten oppheves. Dette ville imidlertid ført til at småkraftverk som i dag ikke er omfattet av grunnrenteskatten, blir grunnrenteskattepliktige. Regjeringen har ikke planer om å endre den eksisterende grensen på 5 500 kVA eller å innføre bunnfradrag.

SPØRSMÅL NR. 1375**Innlevert 6. mai 2011 av stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke****Besvart 13. mai 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Når kan Stortinget forvente å få seg forelagt en sak om utbygging av Fylkesvei 714, Lakseveien?»

BEGRUNNELSE:

Bompengesøknaden for FV 714 Lakseveien, fra Orkanger og utover mot Hitra, ble ferdigbehandlet i Sør-Trøndelag fylkeskommune tidlig vår 2010.

Saken ligger fortsatt hos Veidirektoratet.

Veien er svært viktig for hele regionen, ikke minst for næringslivet og transport av laks. Kvalite-

ten er i dag svært dårlig og det finnes ingen omkjøringsmuligheter. Dette er en strekning som er strategisk svært viktig for regionen. Det haster nå med å få god fremdrift i saken.

Svar:

Jeg tar sikte på å legge fram for Stortinget en bompengeproposisjon om fv. 714 Laksevegen i Sør-Trøndelag så raskt som mulig. Saken er fortsatt til behandling og jeg kan pr. i dag ikke opplyse et tidspunkt for fremleggelse for Stortinget.

SPØRSMÅL NR. 1376**Innlevert 9. mai 2011 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen****Besvart 13. mai 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Det er urovekkende at arbeidsledigheten blant langtidsledige fortsetter å stige. I Soria Moria 2 sier regjeringen at det er viktig å iverksette målrettede tiltak blant annet overfor denne gruppen. Men tydeligvis så blir dette ikke gjort. Det ser man av stigende søyler for hver måling de siste årene.

Så hva vil nå statsråden foreta seg av konkrete tiltak overfor langtidsledige arbeidstakere?»

BEGRUNNELSE:

Det er gledelig at arbeidsledigheten er nedadgående. Fullt så gledelig er det ikke at arbeidsledigheten blant langtidsledige, de over 78 uker er urovekkende høy. Det viser at de tiltak for denne gruppen en i dag utfører ikke viser til gode nok resultater. Det kan nok være ulike grunner til disse resultatene men man bør etter hvert stille spørsmål nå om ikke en bør endre noe på dette for tallene for langtidsarbeidsledige har vært høye over lang tid. I Soria Moria 2 side 34 under arbeidsmarked er det spesielt nevnt at det er viktig å iverksette målrettede tiltak ovenfor blant annet langtidsledige. Men til tross av disse ord så fortsetter ledighetssøylen for langtidsarbeidsledige å stige.

Svar:

Da den internasjonale finanskrisen brøt ut høsten 2008 resulterte dette umiddelbart i en kraftig vekst i arbeidsledigheten, også i Norge. Fra et meget lavt nivå økte antall langtidsledige sterkt. Det er imidlertid ikke riktig at den fortsetter å stige. Antall langtidsledige har gått ned hittil i år. Langtidsledigheten utgjør om lag 25 prosent av de ledige.

Statistikk fra NAV viser at det er særlig menn og eldre som blir gående lenge som arbeidssøkere. Dette henger sammen med at personer i mannsdominerte yrker som bygg og anlegg og industri, var de som opplevde den største økningen i arbeidsledighet i perioden etter finanskrisen inntraff høsten 2008. Personer med innvandrerbakgrunn utgjør en relativt stor andel av gruppene som fortsatt er arbeidsledig.

Ungdom, langtidsledige og innvandrere er høyt prioriterte målgrupper på arbeidsmarkedstiltak. Størstedelen av tiltakene for helt ledige går til disse gruppene.

Valget av tiltak overfor den enkelte bør sees i sammenheng med personenes behov. Det er derfor ikke hensiktsmessig å utforme spesiell tiltakstyper for grupper som sådan. Langtidsledige har det til felles at de har gått lenge ledig, men for øvrig kan deres egenskaper og behov være svært forskjellige. På ba-

sis av behovs- og arbeidsevnevurderinger skal tiltak velges ut fra en individuell vurdering av den enkeltes behov.

Departementet følger opp Soria-Moria 2 overfor Arbeids- og velferdsetaten på dette området blant annet gjennom prioriteringer for tiltaksbruk. Arbeids- og velferdsetaten gjennomfører en bred innsats for å motvirke økt langtidsledighet, herunder behovs- og arbeidsevnevurderinger, avklaring av oppfølgingsbehov, jobbsøkningsbistand og ulike arbeidsmarkedstiltak. De viktigste arbeidsmarkedstiltakene for langtidsledige er yrkesrettede AMO-kurs, lønnstilskudd og arbeidspraksis. Resultatene vil avhenge av samarbeidet mellom NAV, tiltaksarrangører og arbeidsgivere.

Mulighetene for å få redusert langtidsledigheten påvirkes i stor grad av utviklingen i norsk økonomi generelt. Det er derfor viktig å redusere den samlede ledigheten. Jeg konstaterer med tilfredshet at konjunkturutviklingen og regjeringens politikk bidrar til at ledigheten nå går ned. Det bidrar til at færre blir langtidsledige.

Langtidsledige er en gruppe jeg har stor oppmerksomhet rettet mot, og jeg følger nøye med på etatens innsats overfor denne gruppen. Jeg er av den oppfatning at Arbeids- og velferdsetatens innsats overfor langtidsledige er i tråd med departementets prioriteringer innenfor det samlede nivået for arbeidsmarkedstiltakene.

SPØRSMÅL NR. 1377

Innlevert 9. mai 2011 av stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke

Besvart 18. mai 2011 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken

Spørsmål:

«Er bevilgningene til Hva Med Oss sett i sammenheng med midler overført fra Helsedirektoratet, og anser statsråden at prioriteringene er i tråd med føringene fra budsjettbehandlingen?»

BEGRUNNELSE:

I budsjettinnstillingen for 2011, Innst. 14 S (2010–2011), skriver familie- og kulturkomiteens flertall følgende:

"Komiteens flertall, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Sosialistisk Venstreparti og Senterpartiet, har merket seg at departementet har foreslått kutt i kap. 858 post 1 knyttet til administrative utgifter i tilknytning til kursene «Godt Samliv!» og «Hva med oss?». Flertallet forutsetter at «Hva med oss?»-kursene ses i sammenheng med de generelle virkemidlene for personer med nedsatt funksjonsevne som Barne-, ungdoms og familiedirektoratet nå har overtatt fra Helsedirektoratet, i alt 213,6 mill. kroner. Flertallet viser for øvrig til at det ligger midler til familievernets oppgaver knyttet til «Hva med oss?» under kap. 842 postene 1 og 70. Flertallet forutsetter derfor at tilbudet til familier med barn med nedsatt funksjonsevne ikke vil bli dårligere i 2011."

I et brev til landets kommuner datert 25.01.2011 skriver Bufdir at "En reduksjon på kap. 858 til "Godt samliv" og "Hva med oss?" på 63 prosent ble vedtatt i Stortinget i desember 2010. (...) Dette medfører at

Bufdir må prioritere å opprettholde aktiviteten på "Hva med oss?" og at det ikke overføres midler til Bufetats regioner til aktivitet knyttet til "Godt samliv". Regionene kan på bakgrunn av dette faktum ikke opprettholde koordinatorstillingene."

Svar:

Stortinget vedtok i desember 2010 å redusere bevilgningen til administrasjon av samlivstiltakene "Hva med oss?" og "Godt samliv".

Under budsjettbehandlingen i Stortinget forutsatte flertallet at tilbudet til familier med barn med nedsatt funksjonsevne ikke vil bli dårligere i 2011. Barne- ungdoms- og familiedirektoratet har derfor i størst mulig grad skjermet "Hva med oss?" i prioriteringene for 2011. For å kunne opprettholde tilbudet til foreldre med barn med nedsatt funksjonsevne, er det søkt å redusere kostnadene til det enkelte kurs slik at kurstilbudet i størst mulig grad kan opprettholdes.

Departementet har instruert Bufdir om å se tilbudene til foreldre med barn med nedsatt funksjonsevne i en helhetlig ramme. Midler overført fra Helsedirektoratet benyttes bl.a. til å utvikle nye tilbud for målgruppen. Bufdir arbeider for å spisse tiltakene gjennom utprøving av nye kurskonsept som vil tilbys grupper som ikke i ønsket grad er nådd med de tradisjonelle "Hva med oss?"- kursene. Det dreier seg blant annet om utprøving av kurs særlig tilpasset for-

eldre med etnisk minoritetsbakgrunn og samiske foreldre.

Når Bufdir har prioritert å benytte midlene til Hva med oss-kursene framfor å opprettholde de regionale koordinatorstillingene for Godt samliv-kursene, er dette i tråd med føringene fra budsjettbehandlingen. De regionale "Hva med oss"-koordinatorene fortsetter sitt arbeid.

Jeg vil også i denne sammenheng nevne Bufdirs oppdrag med å utarbeide en ny strategiplan for barn og unge med nedsatt funksjonsevne og deres familier. Dette vil bidra til å se tilbudet til foreldre med barn med funksjonsnedsettelse i en helhetlig ramme. Arbeidet med denne planen skal avsluttes i september 2011.

SPØRSMÅL NR. 1378

Innlevert 9. mai 2011 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde

Besvart 19. mai 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Mener arbeidsministeren NAV har gode nok systemer for å oppdatere seg etter skattemyndighetenes ligningstall, som også kan endres etter klage på ligningen, og er videre arbeidsministeren enig i at det er de endelige, sist oppdaterte, ligningstall NAV skal legge til grunn?»

BEGRUNNELSE:

NAV baserer seg på inntektstall fra ligningen når de fastsetter trygdebeløp. Ligningen kan imidlertid endres, blant annet som følge av feil ligning. I saker der det har vært skjønnsligning og påfølgende uenighet mellom skattyter og ligningsmyndigheter kan man oppleve at først fastsatte inntektstall i ligningen blir endret ganske dramatisk.

Dersom NAV ikke oppdaterer sine systemer etter den endrede ligningen kan skattyter risikere forfølgelse og pengekrav fra NAV. Et eksempel på dette ser vi av Aftenposten Økonomi 9. mai side 8 i en sak som omhandler Hans Norum.

I dette tilfellet har skattyter først kjempet mot skattemyndighetene og delvis vunnet frem, bare for å møte veggen på nytt fordi NAV ikke bruker oppdaterte tall.

En slik svakhet og rigiditet i systemet kan skape store problemer for, og bidra til å ødelegge et menneske.

Svar:

Jeg har forelagt saken for Arbeids- og velferdsdirektoratet. De har informert meg om at skattemyndighetenes fastsetting av pensjonsgivende inntekt – basert på siste oppdaterte ligningstall – legges til grunn når Arbeids- og velferdsetaten beregner og ut-

betaler ytelser som skal baseres på pensjonsgivende inntekt. Dette er dagens praksis.

Arbeids- og velferdsetaten mottar månedlige oppdateringer av ligningsopplysninger fra skattemyndighetene. Arbeids- og velferdsetaten har imidlertid ingen systemstøtte for automatisk sammenligning mellom de siste oppdaterte opplysninger om pensjonsgivende inntekt og utbetalinger av ytelser fra Arbeids- og velferdsetaten som har skjedd for samme år i alle saker. Arbeids- og velferdsetaten foretar derfor manuelle kontroller av et utvalg utbetalinger fra Arbeids- og velferdsetaten for å kontrollere inntektsgrunnlaget. Utvalget av manuelle kontroller baseres på risikovurdering, og Arbeids- og velferdsetaten kontrollerer om utbetalte ytelser er basert på de siste oppdaterte ligningstall. Dersom kontrollene avdekker avvik mellom den endrede ligningen og den som ligger til grunn for fattet vedtak, tas saken opp til ny vurdering, herunder vurdering knyttet til sykdom, aktivitetskrav og krav til behandling. På bakgrunn av disse vurderinger kan ytelsen endres eller stoppes. Som følge av at det kun er et utvalg som blir kontrollert, vil det være en viss risiko for feilutbetalte ytelser fra Arbeids- og velferdsetaten. Ved nye tilfeller benyttes ligningsdata fra siste måned som grunnlag for utbetalingen. Arbeids- og velferdsdirektøren mener at det ut fra en samlet vurdering ikke på det nåværende tidspunkt er hensiktsmessig å prioritere å gjøre endringer i disse rutinene, noe jeg ikke har noen merknader til.

Jeg vil understreke at det er viktig for meg at ytelser som utbetales fra Arbeids- og velferdsetaten i størst mulig grad skal være korrekte, og at etaten har tilstrekkelig gode kontrollordninger og systemer som gir grunnlag for dette. Som Stortinget er vel kjent med, er det imidlertid fortsatt svakheter på dette om-

rådet – men det arbeides systematisk med utgangspunkt i en langsiktig kontrollstrategi for å oppnå tilstrekkelig kvalitet i ytelsesforvaltningen. Som følge av omfanget og kompleksiteten i Arbeids- og velferdsetatens portefølje av ytelser, vil jeg likevel peke på at det i praksis ikke vil være mulig å etablere kontrollsystemer som er så omfattende at en helt unngår at det kan oppstå feil.

I tilfeller der fastsettelsen av pensjonsgivende inntekt er feil, kan det klages på ligningen til skattemyndighetene. Hvis fastsettelsen av trygdeytelser er feil som følge av feil fastsettelse av pensjonsgivende inntekt, kan klagen rettes til Arbeids- og velferdsetaten.

I de vedtak som Arbeids- og velferdsetaten fatter,

fremgår det at brukeren har en selvstendig plikt til å melde fra til Arbeids- og velferdsetaten om endringer av betydning for vedtaket, jf. folketrygdlovens § 21-3. Dette skal mottakere av ytelser gjøre uavhengig av hvordan Arbeids- og velferdsetatens kontrollsystemer er innrettet.

Jeg kan for øvrig opplyse om at det pågår et arbeid om elektronisk dialog med arbeidsgivere (EDAG). En arbeidsgruppe har lagt frem et forslag om innføring av en ny felles ordning som omfatter arbeidsgivers rapportering til Arbeids- og velferdsetaten, Skatteetaten og Statistisk sentralbyrå som nå er sendt på høring. EDAG vil kunne gi Arbeids- og velferdsetaten mer fullstendige inntektsdata.

SPØRSMÅL NR. 1379

Innlevert 9. mai 2011 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 20. mai 2011 av olje- og energiminister Ola Borten Moe

Spørsmål:

«Utenriksministeren uttalte helt tilbake i 2009 at Regjeringen var godt igang med å innlemme energitjenestedirektivet i Norge, og at saken var til utredning i Olje- og Energidepartementet. Regjeringen har nå hatt et og et halvt år på videre utredninger.

Når vil olje- og energiministeren ferdigstille utredningene og fremme en sak om implementering av direktivet i Norge?»

BEGRUNNELSE:

Direktiv om effektivt sluttbruk av energi og energitjenester ble først fremmet av kommisjonen 10. desember 2003 som en del av Kommisjonens forsyningssikkerhetspakke. ble endelig vedtatt av Rådet og Europaparlament den 5. april 2006. Direktivet er hjemlet i traktatens artikkel 175 (miljø) og er vurdert som EØS-relevant.

Direktivet har blant annet som et mål at "Landene må påta seg et generelt indikativt mål på 9 % i sluttbruker energisparing over 9 år i perioden fra 2008 til 2017. Dette skal oppnås gjennom forbedringer i energieffektiviteten gjennom energieffektivitetstiltak.

I et møte i Stortingets Europautvalg 30.11.2009 sa Utenriksminister Støre at

"...Energieffektiviseringsdirektivet er ett av flere direktiver vi nå håndterer i EØS-sammenheng. Saken er for tiden til vurdering i Olje- og energidepartementet, med henblikk på gjennomføring i EØS.

Olje- og energiministeren har bekreftet overfor meg at han prioriterer arbeidet med energitjenestedirektivet, og departementet utreder behovet for lovendringer og forskriftsendringer i tilknytning til direktivet samt fastsettelse av mål, målemetoder og krav til rapportering.

Det er ennå ikke klart når direktivet vil bli innlemmet i EØS-avtalen, men vi er godt i gang med arbeidet rundt det."

Svar:

Energitjenestedirektivet er ikke innlemmet i EØS-avtalen og det må være på plass før det kan gjennomføres i Norge. Jeg kan bekrefte at prosessen med å gjennomføre direktivet er blitt forsinket. Norge oppfyller imidlertid allerede de fleste kravene i direktivet. Det er behov for enkelte forskriftsendringer, men også her er vi kommet langt i arbeidet.

SPØRSMÅL NR. 1380**Innlevert 9. mai 2011 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 18. mai 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Hvor mange timer forsinkelse har det vært til sammen på jernbanen i denne stortingsperioden, og hva er de samfunnsøkonomiske kostnadene av disse forsinkelsene, og når kan norske jernbanependlere forlate sine hjemmekontor og forvente at Jernbanelinjen sørger for at de kommer på jobb til normal tid?»

BEGRUNNELSE:

NSB meldte om problemer med signalanlegget mellom Høvik og Sandvika mandag 9. mai 2011. Problemene førte til store forsinkelser på togene mellom Drammen og Oslo. Ifølge Jernbanelinjen var det opp til 40 minutters ventetid på noen av togene. Jernbanelinjen oppfordret de som hadde mulighet til å ha hjemmekontor, og informasjonssjef i Jernbanelinjen Thor Erik Skarpen uttalte at "de som synes det er irriterende å vente anbefaler vi å ha hjemmekontor, men man kommer seg innover. Det tar bare lenger tid".

Det begynner å bli en systematikk i at dagen etter at det har vært vedlikehold og oppgraderinger på jernbanelinjene, blir det en ny feil med påfølgende forsinkelser på jernbanen.

Svar:

Nivået på antall forsinkelsestimer på jernbanen er en god illustrasjon på hvilke konsekvenser manglende vedlikehold av infrastrukturen over en lengre periode har for de reisende. Regjeringen har derfor økt de samlede bevilgningene til Jernbanelinjen med 70 prosent siden 2005. Bare i 2011 er det satt av over 9.3 mrd. kr til Jernbanelinjen, herunder investeringer, drift og vedlikehold, inklusive Oslo-prosjektet. Dette er en historisk satsing som vi nå vil se effektene av fremover.

Jernbanelinjen har informert meg om at Jernbanelinjen og NSB til sammen er ansvarlige for i overkant av 21 000 forsinkelsestimer i persontransporten i tidsrommet 15.09. 2009 – 11.05. 2011. I samme periode har det i tillegg oppstått forsinkelser tilsvarende 9200 timer grunnet ytre forhold. Summen av alle forsinkelser er dermed om lag 30 200 timer. Dette tallet er altfor høyt og synliggjør et fortsatt sterkt behov for videre satsing på jernbanen fremover. Gitt forutsetninger om at forsinkelsestimer har en verdi som er to til tre ganger høyere enn vanlig reisetid (forsinkelsestiden er verdsatt ulikt for ulike reiselengder), utgjør verdien av disse forsinkelsestimene flere hundre millioner kroner.

Jernbanens infrastruktur er svært komplekst satt sammen. Ved lengre og større stengningsperioder vil det av og til oppstå komplikasjoner når de ulike systemene startes opp igjen. Jeg er opptatt av at Jernbanelinjen og operatørene har gode rutiner for avvikhåndtering slik at ulempene for de reisende blir minst mulige når avvik fra tid til annen dessverre inntreffer. De reisende har krav på pålitelig transport, også ved avvik.

Jernbanelinjen har orientert meg om at oppfordringen som ble gitt av Jernbanelinjen informasjonssjef i forbindelse med forsinkelsene som oppstod mandag 9. mai, ikke på noen måte speiler Jernbanelinjen generelle holdning til de reisende og deres behov for pålitelig transport. Jernbanelinjen tar det under ingen omstendigheter for gitt at de reisende skal måtte finne seg i å vente på eventuelle feilrettinger, men ønsker derimot å bidra til at de reisende opplever togtilbudet som forutsigbart og robust. Dette er jeg helt enig i. Avvikssituasjoner som medfører ulemper for de reisende er beklagelige, og jeg legger vekt på at Jernbanelinjen i slike situasjoner gjør det de kan for å utbedre feilen så raskt som mulig av hensyn til de reisende.

SPØRSMÅL NR. 1381**Innlevert 9. mai 2011 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen****Besvart 13. mai 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Dagens engangsavgift for bil er ikke teknologinøytral og straffer bilprodusenter som jobber med nye miljøteknologier. Finansministeren lovet som svar på skriftlig spørsmål 1196 (2010-2011) å legge frem avgiftsendringer i revidert nasjonalbudsjett 2011, slik at miljøbilen Opel Ampera ikke straffes med skyhøye særnorske avgifter.

I hvilken grad vil disse avgiftsendringene være teknologinøytrale slik at bilindustrien ikke blir straffet for å komme opp med nye innovative løsninger i årene fremover?»

BEGRUNNELSE:

Hybridbiler spesialbehandles i dagens avgiftssystem ved at effekten av elektromotoren ikke er med i avgiftsgrunnlaget, og ved at det trekkes fra 25 pst. av vektgrunnlaget. Unntaket gjelder imidlertid ikke elbiler med hjelpeaggregat, som straffes med skyhøy vektkomponent i engangsavgiften. Dagens avgiftssystem straffer også oppladbare plug-in hybridbiler som gjerne har vesentlig tyngre batterier enn vanlige hybridbiler.

Finansministeren kan ta høyde for de nye biltype- ne i avgiftssystemet på to forskjellige måter, nemlig å enten forsette å flikke på dagens avgiftssystem ved å innføre spesialbehandling av enkelte kjøretøytyper, eller ved å endre avgiftssystemet slik at CO₂-komponenten blir den eneste komponenten i engangsavgiften. Dersom man fortsetter å flikke på dagens system, vil man gang på gang oppleve at det dukker opp ny teknologi som ikke passer med avgiftssystemet. Dersom Norge hadde vært et stort og viktig marked for bilprodusentene kunne dette i verste fall forhindre innovasjon og utvikling av nye miljøvennlige biler. Hvis man først skal ha avgifter er derfor et system utelukkende basert på CO₂ å foretrekke.

Fremskrittspartiets stortingsgruppe har tatt opp relaterte spørsmål i skriftlig spørsmål Dokument nr. 15:1196 (2010-2011) av 6. mars 2011, skriftlig

spørsmål Dokument nr. 15:757 (2009-2010) av 26. februar 2010, spm. 280 fra Finanskomiteen/Fremskrittspartiets fraksjon av 15. okt 2009 til statsbudsjettet for 2010, samt skriftlig spørsmål Dokument nr. 15:509 (2009-2010) av 19. januar 2010. Det er positivt at dette endelig ser ut til å kunne føre til helt nødvendige endringer, selv om det hadde vært enda bedre om de varslede endringene hadde inkludert en vesentlig reduksjon av engangsavgiften.

Svar:

Regjeringen vil i revidert nasjonalbudsjett foreslå at også hybridbilvarianter som ventes å komme på markedet framover, skal bli omfattet av lempningene i engangsavgiften for hybridbiler. Dette vil gi en mer ensartet avgiftsbehandling av bilene i dette segmentet.

Dagens engangsavgift er sammensatt av tre komponenter, vekt, slagvolum og utslipp av CO₂. CO₂ erstattet slagvolum som avgiftskomponent da bilavgiftene i 2007 ble lagt om i en mer miljøvennlig retning. Omleggingen ble blant annet begrunnet med et ønske om å innføre et mer enhetlig avgiftssystem som ikke var knyttet opp mot en bestemt teknologi. Ved omleggingen valgte man å beholde de særlige beregningsreglene for hybridbiler. Det ble i den forbindelse vist til målsetningen bak bilavgiftsomleggingen om å stimulere til utvikling og bruk av mer miljøvennlig drivstoff, og det ble påpekt at det særlig i en utviklingsfase er viktig å ta hensyn til at det kan være flere teknologier som kan bidra til å nå det samme målet.

Når det gjelder spørsmålet om det bør innføres en engangsavgift som bare baserer seg på utslippet av CO₂, vil jeg minne om at engangsavgiften er ment å ivareta flere hensyn. Hovedformålet med engangsavgiften er å skaffe inntekter til staten. I tillegg legges det vekt på hensyn til miljø, sikkerhet og fordeling. En ren CO₂-basert engangsavgift ville ikke kunne balansere disse hensyn på samme måte som i dag.

SPØRSMÅL NR. 1382**Innlevert 9. mai 2011 av stortingsrepresentant Morten Høglund****Besvart 16. mai 2011 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Den 20. mai vil FNs Generalforsamling velge 15 nye medlemmer til FNs Menneskerettighetsråd, UNHRC. Syria er ett av landene som stiller til valg, samtidig som regimet i landet skyter mot fredelige demonstranter som krever demokrati og respekt for menneskerettighetene.

Hva har utenriksministeren gjort for å ta opp situasjonen for menneskerettighetene i Syria, og hvordan vil regjeringen forhindre at Syria blir valgt inn i UNHRC?»

BEGRUNNELSE:

Uavhengige menneskerettighetsorganisasjoner og øyevitner forteller om svært brutale overgrep mot fredelige protestanter og sivile siden opptøyene brøt ut i landet i midten av mars. Regimet og dets militære styrker har blant annet skutt mot og drept kvinner og barn, og fengslet et ukjent antall demonstranter. Tilgangen til sosiale medier og internett blir ved jevne mellomrom sensurert eller innskrenket. På den internasjonale arenaen fremstår president Assad som en forlenget arm av det iranske regimet, som støtter terror, destabiliserer regionen og truer verdensfreden. Samtidig med Syrias destruktive kamp imot menneskerettigheter, så stiller landet til valg til FNs Menneskerettighetsråd. En rekke organisasjoner har således gått sammen i en koalisjon for å hindre at Syria blir valgt inn i UNHRC den 20. mai.

Svar:

Jeg deler representantens bekymring over den dramatiske situasjonen i Syria og jeg har ved flere anledninger fordømt syriske myndigheters overgrep, arrestasjoner, vold og drap på sivile i forbindelse med de pågående demonstrasjonene i landet. Politiske ledere som retter det militære maktapparatet mot egne innbyggere mister sin legitimitet.

Internasjonale mediers manglende tilgang i Syria gjør det vanskelig å få et eksakt bilde av situasjonen. Det rapporteres om flere hundre drepte og flere tusen arresterte.

Norge støtter internasjonale tiltak for å få slutt på den uakseptable bruken av vold mot den syriske befolkningen. Vi vil derfor slutte oss til EUs sanksjoner overfor Syria.

Sanksjonene omfatter frys av midler, reiserestriksjoner, samt forbud mot eksport av våpen og an-

net utstyr som kan brukes til undertrykking av folket. Sanksjonene rammer i denne omgang 13 sentralt plasserte personer i det syriske regimet, blant andre president Assads bror og fetter.

Som medlem av FNs menneskerettighetsråd støttet Norge opp om spesialsesjonen som ble avholdt i rådet 29. april i år om menneskerettighetssituasjonen i Syria. Den ble ledet av Norges ambassadør i Genève i kraft hennes stilling som visepresident i rådet. Under spesialsesjonen vedtok rådet med solid flertall en resolusjon som krever at syriske myndigheter stanser all bruk av vold, respekterer grunnleggende menneskerettigheter, løslater alle samvittighetsfanger umiddelbart og åpner for humanitær hjelp.

Rådet vedtok også å gi FNs høykommissær for menneskerettigheter i oppdrag å gjennomføre en undersøkelse av overgrep og grove menneskerettighetsbrudd i Syria så snart som mulig. Målet er å få alle fakta på bordet og sikre at de ansvarlige for overgrep stilles til ansvar. Rådet forlangte videre at journalister og medier umiddelbart gis adgang til å rapportere fra Syria og at blokkeringen og sensuren av internett opphører.

Fra norsk side holdt vi et innlegg som i klare ordlag fordømmer syriske myndigheters bruk av vold mot sivilbefolkningen og støtter opp om kravet om en undersøkelse av overgrep mot fredelige demonstranter. Vi tok samtidig avstand fra det syriske kandidaturet til Menneskerettighetsrådet og påpekte at myndighetenes grove brudd på menneskerettighetene står i sterk kontrast til det arbeid som rådet skal utføre.

Spesialsesjonen førte blant annet til økt internasjonal oppmerksomhet om det syriske kandidaturet til Menneskerettighetsrådet.

Et eventuelt valg av Syria til rådet ville være uheldig for FNs troverdighet på menneskerettighetsfeltet. Det ville også stå i sterk kontrast til suspensjonen av Libya for kort tid siden.

I forlengelse av spesialsesjonen har en gruppe vestlige land, anført av USA og toneangivende land i EU, og med støtte fra Norge, lagt et press på asiatiske land for å finne en løsning på denne situasjonen.

Jeg har i dag (13. mai) mottatt bekreftelse på at Syria har trukket sitt kandidatur og at Asia-gruppen har nominert Kuwait som kandidat. Jeg vil betegne dette som en viktig og positiv utvikling, som befester og styrker FNs og Menneskerettighetsrådets troverdighet og evne til å fungere som pådriver for menneskerettighetene.

SPØRSMÅL NR. 1383**Innlevert 9. mai 2011 av stortingsrepresentant Morten Høglund****Besvart 16. mai 2011 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«I en artikkel i Aftenposten 9. mai fremkommer det at velorganiserte menneskehandlere i blant annet Mauritania og Jemen selger barn til velstående menn i Saudi Arabia, hvor disse ender opp som barnebruder, sexslaver og prostituerte. I flere tilfeller er det ofrene for menneskehandelen som blir straffeforfulgt.

Hva gjør utenriksministeren for å ta opp problemstillingen med saudiske og andre involverte lands myndigheter?»

BEGRUNNELSE:

I lekkede dokumenter fra amerikanske ambassader i Midtøsten og Nord Afrika fremkommer det ifølge Aftenposten at det foregår en omfattende menneskehandel fra landene i regionen til Saudi Arabia, hvor unge jenter ned i femårsalderen selges til rike saudiske menn. Mange av de involverte landene nekter å anerkjenne problemet, og ofrene som snakker offentlig om overgrepene risikerer å bli frosset ut familien, samfunnet eller til og med straffeforfulgt.

Svar:

Jeg deler representantens avsky over disse rystende beretningene. Menneskehandel er et av de mest kyniske og brutale bruddene på menneskerettighetene.

Informasjonstilgangen er krevende i Saudi-Arabia. De internasjonale menneskerettighetsorganisasjonene har liten tilgang til landet, og det er vanskelig å få den oversikt vi kunne ønske oss.

I politiske samtaler med saudiske myndigheter gir vi alltid tydelig uttrykk for norsk syn i menneskerettighetsspørsmål. Saudi-Arabia har nylig etablert ambassade i Oslo. Vi er glade for denne etableringen, og det er mitt mål at den skal bidra til å gjøre det lettere for oss å ta opp saker med saudierne direkte. Det gjelder også grunnleggende menneskerettigheter.

Saudiske myndigheter har erkjent at menneske-

handel er et problem. I 2009 ble en ny lov mot menneskehandel vedtatt, selv om det ikke foreligger informasjon om noen hittil har blitt straffeforfulgt som følge av loven. Kamp mot menneskehandel er også på dagsordenen for den saudiske menneskerettighetskommisjonen, som Norge har løpende kontakt med.

Menneskehandel må bekjempes gjennom internasjonalt samarbeid. Flere land må engasjere seg, samordnet og med felles mål. Norge er derfor opptatt av menneskehandel i de internasjonale fora vi deltar i. Der tar vi opp dette spørsmålet regelmessig også med andre berørte land, inkludert Mauritania og Jemen.

Under landhøringen av Saudi-Arabia i FNs menneskerettighetsråd i 2009, tok Norge opp situasjonen for kvinnene i landet. Arbeidet for bedring av kvinners stilling og tiltak mot menneskehandel er også et av innsatsområdene i ambassaden i Riyadh's handlingsplan for menneskerettigheter.

Et tiltak som er igangsatt, er norsk støtte til et UNODC-prosjekt mot menneskehandel innenfor Den arabiske liga og som blant annet innebærer opplæring i Saudi-Arabia. Rammen er til sammen 6 millioner kroner fordelt over tre år. Prosjektet er del av et større arabisk initiativ mot menneskehandel initiert av Qatar. Fra norsk side legger vi vekt på forpliktede implementering av FN-standarder i kombinasjon med opplæring av førstelinjeaktører i politi, domstol, påtalemyndighet og sentre for mottak av ofre for menneskehandel. I tillegg har vi lagt vekt på behovet for dialog mellom den arabiske verden og ofrenes opprinnelsesland i Asia og Afrika.

Innenfor rammen av prosjektet har Norge har engasjert seg for at Den arabiske liga skal utarbeide en regional konvensjon mot menneskehandel. Denne skal nå være klar og vil etter planen lanseres i Saudi-Arabia i juni. Det er vårt håp at konvensjonen skal bli et relevant og forpliktende verktøy på nivå med internasjonale standarder og at den kan bidra til å bekjempe menneskehandel både i regionen og i enkeltland, inkludert i Saudi-Arabia.

SPØRSMÅL NR. 1384**Innlevert 9. mai 2011 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad****Besvart 16. mai 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«I forbindelse med behandlingen av stortingsmelding 13: Klima, konflikt og kapital i 2009, ba et samlet Storting Regjeringen om å gjennomføre en gjeldsrevisjon. Regjeringen fulgte opp ved å forplikte seg til å gjennomføre en gjeldsrevisjon i regjeringserklæringen Soria Mora II. Men denne gjeldsrevisjonen har enda ikke blitt satt i gang.

Når kan vi forvente at dette arbeidet settes i gang?»

BEGRUNNELSE:

SLUGs rapport fra 2010 - Is Indonesia's debt illegitimate? - avdekker illegitim gjeld til Norge og er et klart eksempel på at en norsk gjeldsrevisjon er høyst nødvendig. Det er svært viktig å få gjennomgått og revidert all utestående u-landsgjeld til Norge for å vurdere om gjelda er urettferdig eller illegitim og bør slettes.

Svar:

Målsettingen med en gjeldsrevisjon er å sette søkelys på temaet ansvarlig långivning, et tema der

Norge er toneangivende internasjonalt. At en kreditor går igjennom sine fordringsbøker vil kunne vekke oppmerksomhet, starte en debatt internasjonalt og fremme en mer ansvarlig finansiering til utviklingsland.

Å gjennomføre en gjeldsrevisjon er utviklingspolitisk motivert, men berører også flere andre departementers ansvarsområder. Særlig gjelder dette Finansdepartementet og Nærings- og Handelsdepartementet. UD jobber derfor sammen med disse for å forbedre et samlet opplegg for en gjennomgang av Norges gjenstående fordringer mot utviklingsland, herunder med å identifisere relevant bakgrunnsdokumentasjon.

For at Regjeringen skal ha best mulig grunnlag for en beslutning, har UD og andre berørte departementer over lengre tid arbeidet med sentrale problemstillinger som avgrensninger, kriterier og valg av metode for en slik prosess. Det finnes i dag ingen internasjonal enighet og liten praksis omkring metode og utførelse av denne type gjeldsgjennomgang. Arbeidet er derfor krevende.

Jeg vil holde Stortinget oppdatert om framdriften.

SPØRSMÅL NR. 1385**Innlevert 10. mai 2011 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun****Besvart 18. mai 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«En MS-syk dame har ikke fått tilgang på medisinen Tysabri, og hun er nå 100 % pleietrengende. Det finnes ikke behandling for henne i Norge, og hun ønsker nå å opereres av Dr. Paolo Zamboni i Italia. Når ingen tradisjonell godkjent behandling finnes bør syke få en mulighet til å prøve eksperimentell behandling som viser seg å hjelpe selv om resultatene varierer.

Vil statsråden åpne for at hun og andre som er i samme situasjon kan få dekket utgiftene til behandlingen i Italia og gi dem en mulighet til å bli bedre?»

BEGRUNNELSE:

Mange MS-syke har ikke fått tilfredsstillende oppfølging for sin sykdom. Av ulike årsaker får ikke alltid pasientene riktig medisiner som kan bremse sykdomsutviklingen. Når det i ettertid viser seg at pasienten på grunn av feilvurderinger fra enkelte leger, og manglende medisiner blir 100 % pleietrengende hjelper det lite å klage. Helsetilstanden blir ikke bedre av det. Det de MS-syke ønsker mer enn noe annet er en behandling som kan gjøre dem bedre.

Dr. Paolo Zamboni i Italia behandler MS-syke, og mange har blitt betydelig bedre selv om resultatet varierer. Operasjonen han utfører er fremdeles å anse

som eksperimentell behandling, men når alternativet er ingen behandling ønsker noen av de som er oppgitt av norske leger å ta en slik operasjon. Det som er viktig for pasienten er å få en mulighet til behandling i utlandet når det ikke lenger finnes noe alternativ som kan gjøre dem bedre i Norge. Behandlingen koster ca. kr. 75 000, noe som tilsier at det ikke burde være økonomiske hensyn som hindrer staten i å betale for en slik operasjon. Alle operasjoner medfører en fare, og det er mulig at statsråden kjenner til tungtveiende grunner for at en slik operasjon ikke skal betales med offentlige midler, men jeg mener det er viktig at man også ser på hva som er alternativet for de som ønsker en slik behandling, og at muligheten til bedring må veie tungt.

Så lenge det ikke finnes noe behandlingstilbud i Norge burde det være unødvendig å sette i gang inn-samlingsaksjon for å gi denne damen og andre MS-syke en behandling som kan hjelpe dem hvis de selv ønsker det. Jeg er kjent med at eksperimentell behandling i utlandet vanligvis ikke dekkes av det offentlige. Jeg håper allikevel at statsråden vil vurdere om staten kan dekke utgiftene til denne typen operasjon etter individuell vurdering, for å gi denne kvinnen og andre i samme situasjon en mulighet til å bli bedre.

Svar:

Etter pasientrettighetsloven § 2-1 har en pasient med rett til nødvendig helsehjelp rett til behandling i utlandet dersom det ikke finnes et adekvat medisinsk tilbud i Norge. Dette er nærmere regulert i priorite-

ringsforskriften. Vilkåret er at man ikke kan få helsehjelp fordi behandlingen ikke kan utføres forsvarlig i Norge. Det er en forutsetning at helsehjelpen kan utføres forsvarlig av tjenesteyter i utlandet etter akseptert metode, og videre at pasienten kan ha forventet nytte av helsehjelpen. I spesielle tilfeller kan enkelt-pasienter med sjeldne sykdomstilstander få eksperimentell eller utprøvende behandling i utlandet.

Det er de regionale helseforetakene som har ansvaret for å dekke utgifter til behandling i utlandet på grunn av manglende kompetanse i Norge. Dersom de regionale helseforetakene avslår en søknad om dekning av utgifter til behandling i utlandet etter denne bestemmelsen kan vedtaket påklages til Klagenemnda for behandling i utlandet.

Ordningen med Klagenemnda for behandling i utlandet (tidligere Klagenemnda for bidrag til behandling i utlandet) har vært i virksomhet fra 1. januar 1999. I forbindelse med en generell styrking av pasientenes rettigheter, ble det i 2004 foretatt en samordning av regelverket for sykebehandling i utlandet. Fra 1. september 2004 ble folketrygdloven § 5-22 annet ledd og forskrift om bidrag til behandling i utlandet og om klagenemnd for bidrag til behandling i utlandet opphevet. Bestemmelsene om sykebehandling i utlandet ble da inntatt i lov om pasientrettigheter og prioriteringsforskriften. Det vises her til Stortingets behandling av Ot.prp. nr. 63 (2002-2003).

For øvrig vises det til at Stortinget hvert år orienteres om virksomheten i klagenemnda i forbindelse med behandlingen av statsbudsjettet. Det vises her til et eget kap. 728 i Prop. 1 S (2010–2011).

SPØRSMÅL NR. 1386

Innlevert 10. mai 2011 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten

Besvart 18. mai 2011 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken

Spørsmål:

«Hvorfor mener regjeringen det er behov for ytterligere gjennomganger, utredninger og vurderinger før FNs konvensjon om funksjonshemmedes rettigheter kan ratifiseres?»

BEGRUNNELSE:

Blant funksjonshemmedes organisasjoner er det for tiden uro over at regjeringen enda ikke har ratifisert FN-konvensjonen om funksjonshemmedes rettigheter. Statens råd for likestilling av personer med nedsatt funksjonsevne har sendt et brev til Statsmi-

nisteren og etterlyst framdriften i denne ratifiseringsprosessen. Organisasjonene frykter at svaret fra Statsministerens kontor datert 30. mars 2011 innebærer at regjeringen nå utsetter ratifiseringsprosessen ytterligere. Dette skaper uro og usikkerhet blant funksjonshemmede med hensyn til Norges posisjon og interesse av å få denne konvensjonen ratifisert innenfor rimelig tid.

KrF har fulgt behandlingen av konvensjonen over flere år og ønsker et utdypende svar på årsaken til at denne prosessen enda ikke er sluttført.

Svar:

Som jeg også tidligere har informert Stortinget om er det en forutsetning for å ratifisere internasjonale konvensjoner at norsk rett og nasjonale ordninger er i samsvar med konvensjonens bestemmelser.

Etter at Norge signerte FN-konvensjonen om rettighetene til mennesker med nedsatt funksjonsevne i 2007 ble det klart at vergemålslovgivningen var i strid med konvensjonens bestemmelse om rettslig handleevne i art. 12.

I 2007 hadde regjeringen ved Justisdepartementet allerede begynt arbeidet med å revidere vergemålslovgivningen. Det var behov for å bringe eksisterende lovgivning i samsvar med den politiske utviklingen på området. Ferdigstillelsen av FN-kon-

vensjonen i 2006 og signeringen i 2007 ga også anledning til å sikre at utformingen av den nye vergemålslovgivningen er i tråd med konvensjonens bestemmelser om rettslig handleevne.

Ny vergemålslovgivning ble vedtatt av Stortinget i 2010, og den har skapt nødvendig samsvar med artikkel 12 i FN-konvensjonen om rettighetene til mennesker med nedsatt funksjonsevne. Ny vergemålslovgivning trer i kraft fra den tid Kongen bestemmer. I statsbudsjettet for 2011 er det satt av penger til Justisdepartementets arbeid med å forberede den omorganiseringen av vergemålsmyndigheten som er nødvendig for at vergemålsloven skal kunne settes i kraft.

SPØRSMÅL NR. 1387

Innlevert 10. mai 2011 av stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen

Besvart 19. mai 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Hvordan vil statsråden sikre at NAV har tilstrekkelig med midler, og tilstrekkelig med fleksibilitet, slik at lønnstilskuddsordningene kan være en forutsigbar ordning for arbeidsgivere som ønsker å bidra til å få flere inn i arbeidslivet?»

BEGRUNNELSE:

Problemstillingen kan illustreres av et eksempel: Firmaet PeWe Entreprenør kontaktet Larvik kommune fordi de ønsket å ta inn et par unge personer som gjerne ville inn i arbeidslivet. Larvik kommune formidlet så to NAV-brukere som mottok hhv. arbeidsavklaringspenger og kvalifiseringsstønad. De fikk begge praksis i firmaet. Arbeidsgiver har så ytret ønske om å ansette de to på sikt, men da knytte dem nærmere til seg gjennom at de mottar lønn fra firmaet som i sin tur mottar lønnstilskudd. NAV Larvik har vært positive, men har sett det som vanskelig å forplikte seg til mer enn et halvt år med lønnstilskudd. Det er etter arbeidsgivers mening en for kort periode. Resultatet kan bli at to unge mennesker som kunne kommet inn i arbeidslivet i stedet blir stående uten tilbud.

Spørsmålsstiller har mottatt flere henvendelser som kan tyde på at NAV mangler tilstrekkelig med midler – eller tilstrekkelig med fleksibilitet i sine budsjetter – til og virkelig utnytte forskjellige lønnstilskuddsordninger.

Svar:

Arbeidsrettede tiltak er svært viktige virkemiddel. Arbeids- og velferdsetaten har til rådighet for å få folk ut i eller tilbake til arbeidslivet. Tiltaksspekteret er vidt; fra lønnstilskuddsordninger ved ansettelse til ulike avklaringstiltak, praksisordninger og opplæringstiltak. Felles for alle tiltakene er at det lokale NAV-kontoret vurderer hva slags tiltak som er mest hensiktsmessig å tilby den enkelte. Hva som kan tilbys gjennom det enkelte NAV-kontor, er blant annet avhengig av mulighetene i det lokale arbeidsmarkedet, men vil også avhenge av arbeidssøkernes behov og av tilgjengelige ressurser.

Det enkelte NAV-kontoret må prioritere tiltaksbruken innenfor de rammene som følger av Stortingets årlige budsjettvedtak. Ofte vurderes tiltaksnivået på nytt i forbindelse med Revidert nasjonalbudsjett. Nivået på arbeidsmarkedstiltak for helt ledige bør tilpasses ledighetsutviklingen, og må innrettes slik at en unngår konkurransevridning og fortrengning av ordinær arbeidskraft.

De arbeidsrettede tiltakene er tilbud til enkeltpersoner som har vanskeligheter med å komme i eller tilbake til arbeid, og ikke først og fremst et tilbud til arbeidsgivere eller tiltaksarrangører. Det er imidlertid viktig å tilrettelegge for at virksomhetene får tilstrekkelige insentiver til å bidra for å få flere i arbeid.

Muligheten for å yte lønnstilskudd er i tillegg til budsjetttrammene, styrt av rammer som følger av re-

gelverket. EUs regelverk om offentlig støtte, som Norge er bundet av gjennom EØS-avtalen. Det er tatt hensyn til i forskrift 11. desember 2008 nr. 1320 om arbeidsrettede tiltak mv. Her fremgår det at det kan gis inntil 50 prosent lønnstilskudd i maksimalt ett år, ved ansettelse av en som ellers ville ha problemer med å få ordinært arbeid. Dersom den ansatte har nedsatt arbeidsevne som hindrer han eller henne i å skaffe seg eller beholde inntektsgivende arbeid, kan lønnstilskuddet gis med inntil 60 prosent av lønnen i maksimalt tre år. Størrelse og varighet vurderes helt konkret av NAV på grunnlag av en behovs- og arbeidsevnevurdering. Ordinære lønns- og arbeidsvilkår gis til deltakeren, men det er gitt hjemmel for midlertidig ansettelser i inntil ett år.

Når det gjelder personer med varig og vesentlig nedsatt arbeidsevne, pågår det i tillegg forsøk med tidsubestemt lønnstilskudd, som kan gis når alternativet til ansettelse med lønnstilskudd, er uførepensjon. Tilskuddets størrelse og varighet skal vurderes hvert halvår av Arbeids- og velferdsetaten i samarbeid med virksomheten. Ved bedring av arbeidsevnen eller når andre tiltak vurderes som mer hensiktsmessig, skal tilskuddet reduseres eller falle bort. I tildelingsbrevet for 2011 fra departementet til Arbeids- og velferdsdirektoratet er det gitt rom for 2 500 tiltaks plasser til dette forsøket. Det er ikke aktuelt med en vesentlig ytterligere opptrapping før det er bestemt om dette skal bli en permanent ordning.

SPØRSMÅL NR. 1388

Innlevert 10. mai 2011 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 18. mai 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Vil miljøvernministeren ta initiativ til at Statens Strålevern utarbeider en konsekvensutredning ved eventuelle utslipp ved La Hague, på samme måte som ved Sellafield?»

BEGRUNNELSE:

Norske myndigheter har i lang tid forsøkt å finne ut hva de skal gjøre med brukt kjernebrensel og langlivet atomavfall fra reaktorene på Kjeller og i Halden. Tidligere i år kom et regjeringsoppnevnt utvalg, ledet av Erling Stranden, frem til at det ustabile atomavfallet kan sendes til det franske atomgjenvinningsanlegget La Hague.

Det franske atomanlegget har mange likhetstrekk med Sellafield. Begge anleggene ble i sin tid bygget for å produsere våpenplutonium og har senere blitt den internasjonale kjernekraftindustriens viktigste mottakere av brukt kjernebrensel. Både på Sellafield og i La Hague drives repressering av slikt kjernebrensel, en prosess som fører til utslipp både til luft og sjø.

Statens Strålevern påpeker også at gjenvinningsanlegget i La Hague, i likhet med Sellafield, slipper ut radioaktivt avfall til det marine miljø. Utslippene av technetium-99 er riktignok lavere, mens utslippene av det langlivede radioaktive stoffet jod-129 er noe høyere i La Hague enn ved anlegget på den engelske nordvestkysten.

Statens strålevern publiserte 25.1.2011 en rapport, "Consequences in Norway after a hypothetical accident at Sellafield", som beskriver konsekvensene ved eventuelle utslipp ved Sellafieldanlegget.

Svar:

Det er viktig å ha kunnskap om de trusler Norge står overfor. Franske myndigheter har nå opplyst til Strålevernet at det også i LaHague er lagret 3-400 m³ flytende, høyradioaktivt avfall fra dagens repressering. Vi har for liten kunnskap om dette avfallet, og Strålevernet har bedt om mer informasjon. Det er særlig viktig å få greie på aktivitetsnivået på det flytende avfallet. Vi ønsker også å få klarhet i om det finnes historisk avfall lagret som også kan representere en risiko. Vi mangler kort sagt fortsatt kunnskap om situasjonen ved dette anlegget.

Jeg er enig i at det er nødvendig med en gjennomgang av konsekvensene for Norge av et mulig utslipp fra represseringsanlegget ved La Hague. Hvilken form en slik gjennomgang vil ha avhenger bl.a. av opplysningene vi vil få fra franske myndigheter.

Jeg vil derfor foreta en vurdering når nødvendige fakta foreligger, før jeg eventuelt ber Statens Strålevern om å lage en omfattende rapport om konsekvenser av utslipp fra anlegget ved La Hague.

SPØRSMÅL NR. 1389**Innlevert 10. mai 2011 av stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve****Besvart 24. mai 2011 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«En realisering av Ironman kan bli et meget interessant prosjekt for norsk industriutvikling. Det forutsettes at en andel av prosjektet baseres på norsk kapital. Etter det undertegnede forstår er statens engasjement i forhold til å investere, eller tilrettelegge for investering fra norsk side, etterlyst.

Vil statsråden sørge for at det offentlige nå konkret bidrar med en slik investor eller tilretteleggerrolle, for eksempel gjennom SIVA?»

BEGRUNNELSE:

LKAB, Höganäs og Statoil planlegger et nytt anlegg for direktereduksjon av jernmalm på Tjeldbergodden. Anlegget vil kunne produsere 1,6 millioner tonn ferdig produkt DRI (direct reduced iron) pr år. Prosjektet antas kjent, og jeg forstår statsrådets tidligere uttalelser slik at statsråden - i alle fall i ord - har hatt en positiv holdning til prosjektet.

Svar:

Jeg er orientert om fremdriften i Ironman-prosjektet og kjenner til prosjektets utfordringer. Nærings- og handelsdepartementet har hatt møter med aktørene bak prosjektet og har i den forbindelse gitt en tilbakemelding på de vesentligste forhold som er tatt opp av partene, gjennom et svarbrev til Höganäs av 7. januar 2011. I dette brevet stiller regjeringen seg positiv til at det arbeides for å realisere et jernverk på Tjeldbergodden basert på svensk jernmalm og norsk naturgass. Prosjektet vil gi nye arbeidsplasser basert på økt industriell bearbeiding av naturgass, i tråd med regjeringens ambisjoner. Vi synes videre at prosjektet er interessant i et klimaperspektiv, i og med at produksjon av jern basert på naturgass gir vesentlig lavere utslipp enn tradisjonell kullbasert produksjon.

I brevet til Höganäs orienteres det videre om arbeidet med innretningen av de fremtidige klimapolitiske virkemidlene i forbindelse med fremleggingen av en ny klimamelding høsten 2011. Regjeringen legger til grunn at miljø- og energieffektiv industri skal ha gode konkurransevilkår i Norge.

Til spørsmålet om finansiering av prosjektet har vi anmodet Höganäs til å vurdere de muligheter for støtte som finnes innenfor virkemiddelapparatet. Vi er kjent med at det har vært kontakt mellom Höganäs og Selskapet for industrivekst SF (SIVA). SIVAs eventuelle engasjement vil være relatert til tilretteleggende investeringer i infrastruktur på Tjeldbergodden.

De to svenske selskapene som er involvert i prosjektet – LKAB og Höganäs – er begge modne industriselskaper med bred metallurgisk kompetanse og erfaring fra jernmalm- og pulverteknologi. De har finansiell styrke og innsikt i aktuelle markeder.

Regjeringen ønsker å bidra til utvikling av innovativ, bærekraftig næringsvirksomhet. Vi er opptatt av å ha nær dialog med næringslivet om gode rammebetingelser for verdiskapingen. Vi har som målsetting å føre en politikk som sikrer nyinvesteringer og utviklingen av lønnsomme arbeidsplasser i industrien.

SPØRSMÅL NR. 1390**Innlevert 10. mai 2011 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun****Besvart 19. mai 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«En bevegelseshemmet som er 194 høy og har stive ben fikk avslag på søknad om gruppe-2 bil. I Trygderetten kom de frem til at hvis ikke NAV kunne finne en gruppe 1-bil som fungerte for han, så ville han ha rett til støtte til gruppe 2-bil. NAV fant ikke noen gruppe-1 bil som han kommer inn i, men opprettholder allikevel avslaget.

Hva er Trygderettens funksjon hvis ikke NAV følger opp og endrer de vedtakene hvor søker får medhold som i denne saken?»

BEGRUNNELSE:

Det er stadig nye eksempler på at dagens forskrift, og den tolkningen NAV legger til grunn, fører til at bevegelseshemmede ikke får dekket sitt transportbehov. Når funksjonshemningen fører til at det er umulig for personen å komme inn i en gruppe -1 bil, er alternativet naturlig nok en større bil selv om personen har gangfunksjon. Det kreves også stor plass inni bilen når en person som er 194 lang og har 2 stive men skal kjøre.

Søkeren som har påklaget vedtaket til NAV kan ikke forstå hva som er meningen med å sende en klage til Trygderetten hvis ikke NAV forholder seg til resultatet av klagebehandling. Når Trygderetten gir klager medhold forventes det at NAV retter seg etter den avgjørelsen.

Svar:

Jeg har vært i kontakt med Arbeids- og velferdsdirektoratet om den saken representanten viser til.

Direktoratet opplyser at saken ble behandlet i Trygderetten 22. januar 2010. Resultatet av Trygderettens behandling var at saken ble opphevet og sendt tilbake til etaten for ny behandling. Saken er dermed ikke omgjort av Trygderetten, men Arbeids- og velferdsetaten må se på saken på nytt.

Redegjørelsen jeg har fått fra Arbeids- og velferdsdirektoratet viser at etaten har fulgt opp Trygderettens kjennelse. NAV Landsdekkende bilsenter (etatens særskilte kompetansesenter på formidling av biler) har bistått i saken, og det har vært dialog med brukeren vedrørende hvilken biltype som vil være mest hensiktsmessig for vedkommende. På denne bakgrunn fattet bilkontoret nytt vedtak 5. mai 2011. Trygderettens kjennelse viser til at det skulle utredes nærmere hvorvidt det var mulig å finne en bil i gruppe 1 som tilfredsstilte brukerens behov, og det fant man. Brukeren fikk derfor et nytt vedtak om stønad til bil i gruppe 1, noe som er i tråd med Trygderettens kjennelse.

Som kjent er gruppe 2 bilordningen en økonomisk gunstigere ordning for brukerne, og jeg har forståelse for at en bruker med behov for en stor bil som ikke faller inn under gruppe 2, har et ønske om å få tilstått en slik bil. Av de opplysninger jeg har fått fra Arbeids- og velferdsdirektoratet, fyller imidlertid brukeren i utgangspunktet ikke vilkårene i forskriftens § 2 for bil i gruppe 2.

Jeg er enig med representanten i at Arbeids- og velferdsetaten skal følge opp Trygderettens kjennelser på en hensiktsmessig og korrekt måte. Jeg kan ikke se at det er noen indikasjoner på at dette ikke er skjedd i denne saken.

SPØRSMÅL NR. 1391**Innlevert 10. mai 2011 av stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland****Besvart 19. mai 2011 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken****Spørsmål:**

«Hvilke tiltak har statsråden iverksatt i 2010 for å bedre situasjonen med henleggelse av meldinger, fristoverskridelser i kommunene og tilsynet med barn i fosterhjem?»

BEGRUNNELSE:

På bakgrunn av Kommunenes rapportering på barnevernsområdet for 2010 fremkommer det at det fortsatt er store utfordringer for barnevernet. Bekymringsmeldinger til barnevernet økte med om lag 10 prosent i 2010. Barneverntjenestene mottok i alt nesten 46 000 meldinger. Av disse ble nesten 19 prosent henlagt. Antallet undersøkelsessaker økte med 9 prosent sammenlignet med 2009. Ved slutten av 2010 hadde kommunene tilsynsansvar for nær 7500 barn i fosterhjem. Rapporteringen viser at tilsynet med barn i fosterhjem ikke har bedret seg siden 2009. Tallene viser at kravene om antall tilsynsbesøk bare blir oppfylt for 61 prosent av de barna som har vært i fosterhjem mer enn 1 år. Rapporteringen viser videre at det er store fylkesvise forskjeller når det gjelder henleggelse av meldinger, fristoversittinger og mangelfullt tilsyn. Denne utviklingen har nå vært stabil og økende i flere år og burde etter spørsmålstillers mening ha avstedkommet tiltak for å bedre situasjonen.

Svar:

Som representanten Helleland påpeker i begrunnelsen for spørsmålet, har saksmengden i barnevernet økt hvert år i flere år. Til tross for den økte saksmengden har andelen henleggelse og fristoversittelse holdt seg relativt stabilt over lang tid. De siste par årene har vi sett en svak tendens til noe flere henleggelse av undersøkelsessaker.

Det er Fylkesmannen som har ansvar for å føre særlig tilsyn med barnevernvirksomheten i de enkelte kommuner og påse at kommunene utfører de oppgaver de er pålagt etter barnevernloven. Halvårsrapporteringen som Helleland viser til, er en viktig kilde for fylkesmennene i deres arbeid med å føre tilsyn. Gjennom rapporteringene kan Fylkesmannen følge med på avvik og raskt ta kontakt med kommunene det gjelder og eventuelt diskutere tiltak.

Dersom fristene for gjennomgang av meldinger og undersøkelsessaker ikke overholdes, kan Fylkesmannen ilegge kommunene mulkt. Fylkesmannen skal fastsette mulktens størrelse på grunnlag av lengden av fristoversittelsen, om barneverntjenesten har

oversittet frister tidligere, sakens alvorlighetsgrad og årsaken til fristoversittelsen. Dialog med kommunene er det fremste verktøyet for fylkesmennene, og mulkt ilegges bare unntaksvis. I 2010 ila Fylkesmannen én kommune mulkt.

Fra 1. januar 2010 overtok Statens helsetilsyn det overordnede faglige tilsynet med barneverntjenesten, jf. lov om barneverntjenester § 2-3, jf. Ot. prp. nr. 69 (2008-2009). Gjennom sitt overordnede ansvar for fylkesmennenes tilsyn kan Statens helsetilsyn legge føringer på både metodebruk, tema for tilsyn og prioriteringer. Dette innebærer etter min vurdering en klar styrking av tilsynet.

Som tema for landsomfattende tilsyn i 2011 har Statens helsetilsyn valgt å se på hvordan kommunalt barnevern arbeider med undersøkelser og evaluering av hjelpetiltak til barn som bor hjemme. Erfaringer fra tidligere landsomfattende tilsyn er at situasjonen i kommunene bedres som følge av slike tilsyn.

Som spørsmålstilleren påpeker, har saksmengden i barnevernet økt kraftig. Veksten i antall årsverk har imidlertid ikke vært tilsvarende. Det kommunale barnevernet er avhengig av en stillingsvekst for å møte veksten i antall saker. Gjennom veksten i de frie inntektene til kommunene jf. Prop. 1 S (2009-2010) fra Barne- og likestillingsdepartementet, la Regjeringen til rette for 400 nye stillinger til kommunalt barnevern i 2010. Rapporteringer fra kommunene viste imidlertid at kommunene ikke ville nå målet om 400 nye stillinger i 2010.

Regjeringen valgte på denne bakgrunn å øremerke midler for 2011, jf. Prop. 1 S (2010-2011) fra Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet. Øremerkingen av 240 mill kroner til en styrking av det kommunale barnevernet vil føre til 400 nye ansatte i den kommunale barneverntjenesten i 2011. Kommunene har vist stor interesse for å få midler. I alt 93 prosent av alle kommuner og bydeler søkte om midler. De nye stillingene vil, dersom de blir besatt, utgjøre en økning i antall ansatte på 12 prosent.

Ved siden av flere stillinger er økt kompetanse vesentlig for å bedre situasjonen i det kommunale barnevernet. I øremerkingen er det derfor også satt av penger til kompetansetiltak. Flere kommuner har søkt og fått innvilget midler til tiltak som vil øke kompetansen i barnevernet. 35 mill kroner er allerede fordelt, og 1. september 2011 er det en ny frist for kommunene for å søke om midler til kompetansetiltak.

Kommunene oppgir at de per andre halvår 2010

til sammen hadde tilsynsansvar for 7376 barn. Rapporteringer viser at 855 av disse fosterbarna manglet tilsynsfører. Lovpålagt krav om antall tilsyn ble ikke oppfylt for om lag 40 pst av barna i andre halvår 2010. En årsak til at vi ikke har 100 pst dekning av tilsynsførere, er at en del fosterhjems plasseringer er helt nye, og at kommunen derfor ennå ikke har klart å skaffe tilsynsfører. Kommunen har også ansvaret for akutt plasseringer av barn i beredskapshjem, og også disse barna har krav på å få oppnevnt tilsynsfører. Disse akutte plasseringene er ofte av så kortvarig karakter at det ikke oppnevnes en tilsynsfører. Dette gir imidlertid ikke en fullgod forklaring på hvorfor ikke alle barn i fosterhjem har fått oppnevnt tilsynsfører.

Med utgangspunkt i dette har mange fylkesmannsembeter gjennom sin tilsynsvirksomhet undersøkt om kommunen har oppnevnt et tilstrekkelig antall med tilsynsførere. Departementet har tidligere

sendt ut en veileder (2008) til landets kommuner som omhandler tilsynsføreordningen og rekrutteringsarbeidet. I desember 2010 sendte departementet også ut et brev til landets kommuner for å understreke deres ansvar for å oppnevne tilsynsførere til barn i fosterhjem. Styrket kapasitet i barnevernet i form av nye stillinger i 2011 vil bidra til at kommunene kan følge opp dette lovpålagte kravet på en bedre måte. Departementet vil følge nøye med på utviklingen av dette området og vurdere behovet for tiltak som kan bedre situasjonen.

Jeg vil også nevne at jeg nylig har satt ned en arbeidsgruppe på fosterhjemsområdet. Arbeidsgruppen ledes av Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet og KS er blant deltagerne i gruppen. I arbeidsgruppens mandat fremkommer det at de skal gi forslag til hvordan arbeidet med rekruttering og oppfølging av tilsynsførere kan styrkes. Arbeidsgruppen vil avgi sin rapport i september i år.

SPØRSMÅL NR. 1392

Innlevert 10. mai 2011 av stortingsrepresentant Allan Johansen

Besvart 18. mai 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Det er en klar sammenheng mellom veistandard og trafiksikkerhet. Ifølge OFV er 76 % av veiene i Nordland for smale, 22 % av veiene er for ujevne og ulykkeskostnaden i fylket er 279 mill. kroner per år. Ujevne veier er lettest å gjøre noe med, og ifølge Statens vegvesen skal det nå legges nytt dekke for 160 mill. kroner i de tre nordligste fylkene. Det reelle behovet er imidlertid på hele 639,35 mill. kroner.

Innsér statsråden at det er behov for en tilleggsbevilgning i revidert nasjonalbudsjett for å unngå tap av liv?»

Svar:

Ifølge statistikk fra Statens vegvesen er det om lag 4 pst. av vegdekkene på riksvegnettet i Nordland som har jevnhet karakterisert som svært dårlig (IRI - International Roughness Index - over 4,5 mm/m). For fylkesvegene er det om lag 15 pst. av disse som

har vegdekker med svært dårlig jevnhet. Statens vegvesens tall er ikke sammenlignbare med tallene fra Opplysningsrådet for veitrafikken (OFV), fordi OFV etter det jeg kjenner til benytter IRI over 3,0 mm/m som grense for hva som er for ujevnt i sin framstilling.

Etter planen skal det i 2011 vedlikeholdes asfaltdekker for 319 millioner kroner på riks- og fylkesvegene i de tre nordligste fylkene, hvorav 160 millioner kroner på riksveg og 159 millioner kroner på fylkesveg. For riksvegene er dette beregnet å være tilstrekkelig til å stanse veksten i forfallet.

For både riks- og fylkesvegnettet har det over lang tid bygget seg opp et vedlikeholdsetterslep som følge av at midler til vedlikehold og nødvendig oppgradering ikke har vært tilstrekkelige. I forbindelse med det pågående arbeidet med NTP 2014 – 2023 utreder Statens vegvesen hvor omfattende forfallet er, og hvor mye det vil koste å fjerne dette.

SPØRSMÅL NR. 1393**Innlevert 11. mai 2011 av stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen****Besvart 19. mai 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Hvordan vil statsråden sikre at NAV har tilstrekkelig med midler, og tilstrekkelig med fleksibilitet, slik at lønnstilskuddsordningene kan være en forutsigbar ordning for arbeidsgivere som ønsker å bidra til å få flere inn i arbeidslivet?»

BEGRUNNELSE:

Problemstillingen kan illustreres av et eksempel: Firmaet PeWe Entreprenør kontaktet Larvik kommune fordi de ønsket å ta inn et par unge personer som gjerne ville inn i arbeidslivet. Larvik kommune formidlet så to NAV-brukere som mottok hhv. arbeidsavklaringspenger og kvalifiseringsstønad. De fikk begge praksis i firmaet. Arbeidsgiver har så ytret ønske om å ansette de to på sikt, men da knytte dem nærmere til seg gjennom at de mottar lønn fra firmaet som i sin tur mottar lønnstilskudd. NAV Larvik har vært positive, men har sett det som vanskelig å forplikte seg til mer enn et halvt år med lønnstilskudd. Det er etter arbeidsgivers mening en for kort periode. Resultatet kan bli at to unge mennesker som kunne kommet inn i arbeidslivet i stedet blir stående uten tilbud.

Spørsmålsstiller har mottatt flere henvendelser som kan tyde på at NAV mangler tilstrekkelig med midler – eller tilstrekkelig med fleksibilitet i sine budsjetter – til å virkelig utnytte forskjellige lønnstilskuddsordninger.

Svar:

Arbeidsrettede tiltak er svært viktige virkemiddel. Arbeids- og velferdsetaten har til rådighet for å få folk ut i eller tilbake til arbeidslivet. Tiltaksspekteret er vidt; fra lønnstilskuddsordninger ved ansettelse til ulike avklarings tiltak, praksisordninger og opplæringstiltak. Felles for alle tiltakene er at det lokale NAV-kontoret vurderer hva slags tiltak som er mest hensiktsmessig å tilby den enkelte. Hva som kan tilbys gjennom det enkelte NAV-kontor, er blant annet avhengig av mulighetene i det lokale arbeidsmarkedet, men vil også avhenge av arbeidssøkernes behov og av tilgjengelige ressurser.

Det enkelte NAV-kontoret må prioritere tiltaks-

bruken innenfor de rammene som følger av Stortingets årlige budsjettvedtak. Ofte vurderes tiltaksnivået på nytt i forbindelse med Revidert nasjonalbudsjett. Nivået på arbeidsmarkedstiltak for helt ledige bør tilpasses ledighetsutviklingen, og må innrettes slik at en unngår konkurransevridning og fortrenkning av ordinær arbeidskraft.

De arbeidsrettede tiltakene er tilbud til enkeltpersoner som har vanskeligheter med å komme i eller tilbake til arbeid, og ikke først og fremst et tilbud til arbeidsgivere eller tiltaksarrangører. Det er imidlertid viktig å tilrettelegge for at virksomhetene får tilstrekkelige insentiver til å bidra for å få flere i arbeid.

Muligheten for å yte lønnstilskudd er i tillegg til budsjetttrammene, styrt av rammer som følger av regelverket. EUs regelverk om offentlig støtte, som Norge er bundet av gjennom EØS-avtalen. Det er tatt hensyn til i forskrift 11. desember 2008 nr. 1320 om arbeidsrettede tiltak mv. Her fremgår det at det kan gis inntil 50 prosent lønnstilskudd i maksimalt ett år, ved ansettelse av en som ellers ville ha problemer med å få ordinært arbeid. Dersom den ansatte har nedsatt arbeidsevne som hindrer han eller henne i å skaffe seg eller beholde inntektsgivende arbeid, kan lønnstilskuddet gis med inntil 60 prosent av lønnen i maksimalt tre år. Størrelse og varighet vurderes helt konkret av NAV på grunnlag av en behovs- og arbeidsevnevurdering. Ordinære lønns- og arbeidsvilkår gis til deltakeren, men det er gitt hjemmel for midlertidig ansettelser i inntil ett år.

Når det gjelder personer med varig og vesentlig nedsatt arbeidsevne, pågår det i tillegg forsøk med tidsubestemt lønnstilskudd, som kan gis når alternativet til ansettelse med lønnstilskudd, er uførepensjon. Tilskuddets størrelse og varighet skal vurderes hvert halvår av Arbeids- og velferdsetaten i samarbeid med virksomheten. Ved bedring av arbeidsevnen eller når andre tiltak vurderes som mer hensiktsmessig, skal tilskuddet reduseres eller falle bort. I tildelingsbrevet for 2011 fra departementet til Arbeids- og velferdsdirektoratet er det gitt rom for 2 500 tiltaks plasser til dette forsøket. Det er ikke aktuelt med en vesentlig ytterligere opptrapping før det er bestemt om dette skal bli en permanent ordning.

SPØRSMÅL NR. 1394**Innlevert 11. mai 2011 av stortingsrepresentant Peter N. Myhre****Besvart 20. mai 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å redusere ventetiden for førerkortkunder hos Statens Vegvesens trafikkstasjon på Risløkka i Oslo, og hvordan er kjøproblemet ved denne trafikkstasjonen sammenlignet med andre trafikkstasjoner i Norge?»

BEGRUNNELSE:

En enkel ekspedisjon av en førerkortkunde hos Statens vegvesens trafikkstasjoner tar 2-3 minutter. 10 mai i år, ved ettid en tirsdag ettermiddag, var det mer enn en times ventetid for å ordne førerkort hos Statens Vegvesens trafikkstasjon på Risløkka i Oslo. I informasjonsskranken opplyste de at dette er helt vanlig, og at det tidvis er betraktelig lengre ventetid.

Slik skal det vel ikke være. Det koster samfunnet dyrt at det hver dag er hundrevis av mennesker som må kaste bort viktig tid. Dessuten er det upraktisk, dagen må planlegges ut fra at det er umulig å forutsi hvor mange timer som går med i køen på trafikkstasjonen.

Visstnok er ventetiden vesentlig kortere ved trafikkstasjoner ellers i landet. Dette tyder på at trafikkstasjonen på Risløkka, som er den eneste i Oslo, ikke er gitt nødvendige ressurser. Men kundene betaler jo flere hundre kroner i gebyr for en tjeneste som det tar noen få minutter å utføre. Dette burde være nok til at ansettelse av flere saksbehandlere ikke fører til budsjettvirkning for staten.

Svar:

Jeg er opptatt av at Statens vegvesen har fokus på å holde akseptable ventetider. Det er viktig for publikum og samfunnet generelt at ventetiden for å få utført, blant annet førerkorthandlinger, ikke blir urimelig lang. Det er likevel perioder på året med betydelig større pågang fra publikum, og i disse periodene vil det kunne oppstå noe lengre ventetid. Det arbeides kontinuerlig med å forbedre ventetidene på Statens vegvesens tjenestetilbud generelt og spesielt i disse periodene, noe som også er lagt til grunn i Prop. 1 S

(2010-2011).

I 2001 fikk rundt 600 000 nordmenn nytt førerkort med klassene C1 og C1E ved bare å legge fram legeattest. Disse løper ut i 2011 og alle som fortsatt har behov for å ha denne førerretten må huske å møte opp på en trafikkstasjon med ny legeattest. Ifølge tallmateriale som Vegdirektoratet har skaffet til veie, kan vi forvente rundt 300 000 personer som ønsker å fornye førerretten for C1 og/eller C1E. Statens vegvesen har med dette som bakteppe planlagt for å kunne gjennomføre flere førerkorthandlinger enn tidligere år, og det med akseptable ventetider.

Det er på den ene siden en utfordring å få folk til å planlegge fornyelsen i god tid slik at de rekker å gå til lege før de fornyer. På den måten vil vi kunne unngå et rush mot slutten av perioden. Samtidig er det en utfordring når vi nå opplever at pågangen for å fornye førerretten i de aktuelle klassene viser seg å være stor og sammenfallende med en tradisjonell svært aktiv periode med høy etterspørsel etter tjenestene. Økt pågang knyttet til fornyelse av førerrett C1 og/eller C1E var i hovedsak forventet fra og med september, men det ble en påtagelig økning allerede i april.

Risløkka trafikkstasjon er landets største trafikkstasjon. Ressurstilgangen på Risløkka avspeiler etterspørselen etter tjenester, men i spesielle situasjoner som vi nå er inne i, vil publikum likevel kunne oppleve at ventetidene til tider er lang. Etterspørselen etter førerkorttjenester er generelt høy på alle landets trafikkstasjoner i denne perioden, men vi registrerer at pågangen er ekstra stor på Risløkka trafikkstasjon. Av de nærliggende trafikkstasjonene, merker vi nå også økt pågang på Billingstad trafikkstasjon.

For å øke den administrative kapasiteten vil trafikkstasjonen anskaffe en ekstra fotoautomat. Videre vil det bli satt i gang ytterligere intern opplæring for å øke kapasiteten av medarbeidere som kan betjene førerkortområdet. Ytterligere informasjon i lokale medier vurderes for å oppfordre publikum til å vente noe med å fornye førerretten i klassene C1 og C1E. Andre tiltak vil i tillegg bli vurdert fortløpende.

SPØRSMÅL NR. 1395**Innlevert 11. mai 2011 av stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve****Besvart 20. mai 2011 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«Fiskeripolitisk talskvinne for Senterpartiet Irene Lange Nordahl sier til avisene Tidens Krav og Fiskeribladet Fiskaren at situasjonen i den minste fiskeflåten må belyses på nytt, med tanke på strukturering/kjøp og salg av kvoter. Hun hevder at "Det beste utgangspunktet blir en ny stortingsmelding."

Støtter statsråden Lange og Sp sitt syn på saken, og vil statsråden fremme en slik stortingsmelding for Stortinget med det første?»

BEGRUNNELSE:

I avisene Tidens Krav og Fiskeribladet Fiskaren 11. mai, uttaler Senterpartiets fiskeripolitiske talskvinne Irene Lange Nordahl at hun mener det er tid for en ny stortingsmelding om strukturering i den minste fiskeflåten. Hun viser til at næringen har liten fornyelse og liten rekruttering til fisket, og at situasjonen derfor må belyses på nytt. "Vi blir nødt til å ta næringa på alvor og kan ikke vente lenger" "Det har

nemlig skjedd store endringer siden forrige stortingsmelding som strukturering i fiskeflåten ble laget."

Lange Nordahl sier videre at "Utgangspunktet er at vi fortsatt skal ha livskraftige kystsamfunn, med fiskeri som bærebjelke. Da er det viktig at vi får en ny og mer systematisk debatt om rammebetingelsene i fiskerinæringen." Videre: "Vi må se nærmere på hva som skjer, og dette hører jeg langs hele kysten." "Det beste utgangspunktet blir en ny stortingsmelding."

Svar:

Alle meldinger til Stortinget varsles gjennom de vanlige prosedyrer. Dette vil også gjelde for eventuelle meldinger innenfor fiskeri- og havbruksområdet. Regjeringens strukturpolitikk er beskrevet i St. Meld. Nr. 21 (2006–2007) Strukturpolitikk for fiskeflåten. Denne politikken ligger fast. Vi vil fortsatt legge til rette for en utvikling som sikrer fornying og rekruttering i den minste kystflåten innenfor rammen av gjeldende strukturpolitikk.

SPØRSMÅL NR. 1396**Innlevert 11. mai 2011 av stortingsrepresentant Torkil Åmland****Besvart 19. mai 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Vil statsråden vurdere å lette på noen av restriksjonene i sikkerhetssonen rundt Haakonsvern marinebase i Bergen, slik at en naturlig utvikling av eiendommer og nærmiljø innenfor sonen kan ivaretas på en bedre måte?»

BEGRUNNELSE:

I brev at 18. juni 2010 fra Miljøverndepartementet til Fylkesmannen i Hordaland informerer Miljøverndepartementet om vedtak om en sikkerhetssone på hhv 400 og 800 meter rundt Haakonsvern marinebase i Bergen. Vedtaket ble gjort som stadfestelse av en innsigelse mot forslaget til ny kommuneplan i Bergen.

Det er i dag en rekke boliger og eiendommer

innenfor denne sonen. For innbyggerne har vedtaket medført et forbud mot både bruksendringer, oppføring av garasjer, tilbygg, og nye boliger i området. Innenfor 800-metersonen er det også forbud mot nye forsamlingshus og barnehager.

Konsekvensen av vedtaket er at all naturlig utvikling av området stanser helt opp. Det gjelder både de enkelte eiendommer og nærmiljøet som helhet. Vedtaket har skapt protester blant befolkningen, som tradisjonelt har hatt et godt forhold til de militære anleggene i området. Det reageres også på at det har vært liten mulighet til å fremme synspunkter før vedtaket ble gjort, ettersom det ble gjort gjennom en innsigelse.

Forsvarets behov for sikkerhet knyttet til militære anlegg er forståelig og nødvendig. Det stilles likevel spørsmål ved om de vedtatte restriksjoner er så

strengt at de medfører uforholdsmessig store byrder og begrensninger for befolkningen rundt basen.

Svar:

Spørsmålet er stilt til meg ettersom jeg i 2010 fattet endelig vedtak i kommuneplan for Bergen på bakgrunn av innsigelser til kommuneplanen fra regional stat. En av innsigelsene knyttet seg til Haakonsvern og var fremmet av Forsvarsbygg. Miljøverndepartementet vedtok å støtte innsigelsen, og definerte en sikringssone som ble båndlagt i påvente av endelig regulering til sikringssone for forsvaret.

Jeg har stor forståelse for at beboere rundt Haakonsvern kan oppleve forsvarets reaksjoner på utbyggingssønsker som restriktive, men jeg vil minne om at stortinget behandlet Innst. S. nr. 318 (2007-2008) jf. St. prp 48 (2007 – 2008) om å samle mer av

den sjømilitære virksomhet til Haakonsvern. Dette vedtaket innebærer at det må etableres en sikringssone rundt basen, både for å sikre bebyggelsen mot ulykker og for å sikre forsvarets virksomhet.

Bergen kommune er nå i slutfasen av en revidert kommuneplan. I forbindelse med denne planen er spørsmålet om sikringssonen rundt Haakonsvern tatt opp på nytt. Gjennom denne planprosessen har det vært arbeidet med tanke på ikke å legge større begrensninger i sikringssonen enn strengt tatt nødvendig.

Endelig vedtak er ennå ikke fattet i kommuneplanprosessen. Det pågår fortsatt dialog mellom Bergen kommune og Forsvarsbygg i saken, hvor det søkes løsninger som i størst mulig grad ivaretar både innbyggernes og forsvarets behov for sikring av sin virksomhet.

SPØRSMÅL NR. 1397

Innlevert 11. mai 2011 av stortingsrepresentant Tor Sigbjørn Utsogn

Besvart 20. mai 2011 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«Vil miljøvernministeren studere den fremlagte Risiko- og sårbarhetsanalysen for å forvise seg om at miljøberedskapen i de enkelte Agderfylker er forberedt på å håndtere de store miljøutfordringene som kan oppstå ved en skipsulykke i dette området?»

BEGRUNNELSE:

Den 4. mai 2011 ble det lagt frem en Risiko- og sårbarhetsanalyse for Agder-fylkene. Hovedkonklusjonen i Risiko- og sårbarhetsanalysen ble referert i Fædrelandsvennens nettavis den 4. mai 2011. Risiko- og sårbarhetsanalysen konkluderer blant annet med at det er sannsynlig til meget sannsynlig at en større skipsulykke vil finne sted i løpet av en fem til femtenårsperiode, med risiko for konsekvenser som kan spenne fra alvorlig til kritisk. Ved siden av risikoen for tap av menneskeliv og fartøy er risikoen for miljøforurensninger vektlagt i analysen. I analysen vises det blant annet til at skipsulykkene med Fjord Champion utenfor Søgne og Full City-ulykken ved Lange-sund begge fikk store miljøkonsekvenser for Sørlandet. Da M/S Stavfjord eksploderte og sank utenfor Skjernøya i Mandal i 1993 fikk det også konsekvenser for landsdelen. Kysten langs Agderfylkene har i dag stor trafikk av fartøyer i alle størrelser med en betydelig mengde bunkersolje (tungolje) ombord. Også

tatt i betraktning at fartøyene frakter forskjellige typer gods som i noen tilfeller kan være en trussel for miljøet dersom ulykker skulle skje, gjør at det er særs viktig at beredskapen mot denne type ulykker til enhver tid er forberedt på å håndtere "worst case".

Svar:

Kommunene er innenfor ulike sektorområder pålagt lovmessige krav til beredskapsforberedelser. For å sikre at kommunene ser hele kommunens beredskapsarbeid i sammenheng, er kommunene gjennom lov pålagt å gjennomføre overgripende risiko- og sårbarhetsanalyser (ROS-analyser). Slike ROS-analyser skal omfatte ulike typer uønskede hendelser som kan inntreffe i en kommune.

Fylkesmannen fører tilsyn med kommunenes etterlevelse av pliktene. Videre er fylkesmennene gitt i oppdrag av Direktoratet for samfunnssikkerhet og beredskap (DSB), som sorterer under justis- og politiministerens ansvar, å utarbeide en fylkesrisiko- og sårbarhetsanalyse. Den fremlagte rapporten det refereres til i spørsmålet, er således en oppfølging av DSBs oppdrag. Rapporten skal videre være et grunnlagsdokument for ROS-analysene i kommunene.

Beredskap mot akutt forurensning er én av flere beredskapsoppgaver som kommunene skal ivareta. Ansvarsfordeling mellom privat, kommunal og stat-

lig beredskap er i denne sammenheng regulert i forurensningsloven. Utgangspunktet er at den primære beredskapsplikten er pålagt den som driver virksomhet med fare for akutt forurensning. Kommunene har ansvar for å sørge for nødvendig beredskap mot mindre tilfeller av akutt forurensning som kan inntreffe eller medføre skadevirkninger innen kommunene, og som ikke er dekket av privat beredskap. Videre har kommunene plikt til å iverksette tiltak, dersom den ansvarlige ikke treffer tilstrekkelige tiltak ved en hendelse. Staten kan ved større tilfeller av akutt forurensning, eller fare for akutt forurensning, overta aksjonsledelsen helt eller delvis. Ettersom skipsfarten ikke er underlagt spesifikke krav til å ha oljevernustyr om bord, er statens beredskap rettet inn mot akutt forurensning fra skip.

Akutt forurensning fra skipshendelser vil raskt bli av et større omfang enn det den kommunale beredskapen er dimensjonert til å håndtere. I slike tilfel-

ler vil staten ved Kystverket aksjonere. Kommunene vil da inngå som en del av den statlige aksjonen.

Den kommunale bistanden under statlige aksjoner er av stor betydning. En effektiv aksjonering er avhengig av at ressursene samordnes på en god måte. Jeg er derfor godt fornøyd med at det jobbes systematisk med å kartlegge risikofaktorer og aktuelle tiltak i fylket og tilhørende kommuner.

Ved vurdering av risiko for akutt forurensning langs norskekysten og behov for ev. tiltak, vil jeg vise til at Kystverket er i ferd med å ferdigstille en oppdatert, helhetlig miljørisiko- og beredskapsanalyse knyttet til akutt forurensning fra skipstrafikk. Analysen vil gi en vurdering av dagens beredskapsnivå, i lys av trafikkutvikling, gjennomførte tiltak og andre faktorer som kan påvirke risikobildet. Denne analysen vil være et viktig grunnlagsdokument for Regjeringens fremtidige beslutninger om dimensjonering av den statlige beredskapen mot akutt forurensning.

SPØRSMÅL NR. 1398

Innlevert 11. mai 2011 av stortingsrepresentant Torgeir Trædal

Besvart 19. mai 2011 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk

Spørsmål:

«Vil statsråden sjekke ut om dyrevelferden var ivaretatt under Mattilsynets aksjon i Lofoten?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede har mottatt flere henvendelser fra Lofoten der mattilsynet har aksjonert mot en lokal bonde. De som har kontaktet meg hevder at sitat:

"Høns og duer ble avlivet på stedet, og kjørt til søppeldeponi. Lam som var født før aksjonsstart ble slått i hjel og kassert. Alle sauene ble inntransportert til slakteri og slaktet dagen etter. Da hadde to sauer lammet på slakteriet. Avregning fra slakteri viser til i all hovedsak normale slaktevekter. Vi reagerer på hvorfor mattilsynet ikke tok hensyn til dyrevelferden til dyrene på gården da sauene var i gang med lamming."

Svar:

Jeg har innhentet en redegjørelse fra Mattilsynet om denne saken som har vært gjenstand for mye medieomtale. Tilsynet med den omtalte virksomheten og sanksjonene ble iverksatt av Mattilsynets distriktskontor og hadde som mål å ivareta dyrevelferden. Mattilsynets regionkontor var klageinstans for vedtaket, og hadde ansvaret for oppfølgingen overfor det aktuelle distriktskontor.

Mattilsynet har gitt en grundig og godt dokumentert redegjørelse om saksgangen og oppfølgingen av dyreholdet over lang tid. Hensynet til dyrevelferden har stått helt sentralt for Mattilsynet, men de synes også å ha lagt nødvendig vekt på å ivareta dyreholders rettigheter.

Når det gjelder selve tvangsavviklingen av dyreholdet, valgte Mattilsynet tidspunkt ut fra en konkret vurdering av at situasjonen ville bli akutt forverret etter lamming. Mattilsynet opplyser også at de gjorde grundige vurderinger av alle forhold knyttet til transport av drektige dyr. Noen dyr ble også avlivet på stedet. Det ble etablert ekstra oppfølging av dyr som ble oppstallet på slakteri for å ivareta dyrevelferden hos søyer som eventuelt lammet.

Denne typen dyrevelferdssaker er vanskelige og vekker mange følelser og mye engasjement. Komplexiteten i saksforholdene kommer sjelden fram i media, og det vil kunne skje feilvurderinger og menneskelige svikt.

Ut fra den grundige redegjørelsen jeg har mottatt, har jeg ingen grunn til å betvile at Mattilsynet har lagt vekt på å ivareta dyrevelferden i forbindelse med tvangsavvikling av dyreholdet.

SPØRSMÅL NR. 1399**Innlevert 11. mai 2011 av stortingsrepresentant Per Arne Olsen****Besvart 18. mai 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Viser til at Helse Midt-Norge i sitt styremøte 5. mai har besluttet at man selv skal drive ambulansetjenesten fra 2013. Beregninger gjort av NHO Service, basert på heleforetakets egne tall over hva ambulansetjenesten i dag koster, viser at overgangen fra privat drift til drift i egen regi vil gi merkostnader på minst 125 millioner kroner.

Mener statsråden dette er fornuftig ressursbruk?»

Svar:

De regionale helseforetakene skal i henhold til spesialisthelsetjenesteloven sørge for at befolkningen tilbys spesialisthelsetjeneste, herunder ambulansetjeneste. Tjenestene kan ytes av helseforetakene selv, eller ved at det inngås avtaler med andre tjenesteytere.

Helse Midt-Norge RHF har opplyst meg om at NHO service i sitt hørings svar har beregnet at offentlig drift blir langt dyrere enn det som tidligere er beregnet. De har i følge Helse Midt-Norge RHF en utregning med kostnad pr kilometer for dagens offentlig drevne stasjoner kontra de stasjonene som er privat drevne. Dette vil ikke gi sammenliknbare tall,

bl.a. fordi ambulansetjenester i by vil ha forholdsvis få kjørte kilometer i forhold til antall oppdrag. De fleste tjenestene drevet i egen regi av Helse Midt-Norge RHF er i byene. Videre er disse tjenestene delvis integrert i sykehusenes øvrige virksomhet, slik at sammenlikning er vanskelig.

Ambulansetjenesten er en viktig del av det helhetlige tilbudet av offentlige helsetjenester til befolkningen. En del av behandlingen utføres prehospitalt og det medfører krav til faglig forankring både av tjenestetilbudet og personellet. Styret for Helse Midt-Norge RHF har lagt til grunn for sitt vedtak at de prehospitalt tjenestene i Midt-Norge, i tråd med "Strategi 2020" og samhandlingsreformen, i økende grad vil være en integrert del av spesialisthelsetjenesten. Høy kvalitet og god tilgjengelighet til disse tjenestene er nødvendig for å kunne møte de utfordringer som er beskrevet i "Strategi 2020". Styret for Helse Midt-Norge RHF har vedtatt å overta driften av ambulansetjenesten fra 2013. Drift i egen regi vil bli dyrere enn dagens drift, men dette vil også medføre bedre kvalitet på tjenesten. Hovedutfordringen for Helse Midt-Norge i denne forbindelse, vil være investeringer i ambulanserbiler og utstyr i 2012.

SPØRSMÅL NR. 1400**Innlevert 11. mai 2011 av stortingsrepresentant Per Arne Olsen****Besvart 20. mai 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Regjeringen har besluttet at alle hjerteflimmerpasienter som har blitt henvist til ablasjonsbehandling skal få utført inngrepet innen maksimalt seks måneder. Det har den senere tid blitt dokumentert i medier som TV2 og Bergens Tidene, at de regionale helseforetakene ikke følger dette opp.

Når mener statsråden at fristbrudd i slike tilfeller oppstår, er det når helseforetaket ser at man ikke greier å overholde fristen, eller først etter seks måneder?»

Svar:

Det er Helsedirektoratet, i tråd med deres faglig normerende rolle, som har anbefalt at ablasjonsbehandling som hovedregel skal foretas innen 6 måneder fra behandlingsindikasjonen foreligger. På bakgrunn av den faglige anbefalingen fra Helsedirektoratet har derfor mitt departement (i brev 29. juni 2010) pålagt de regionale helseforetakene å øke kapasiteten for å ivareta disse pasientene.

I følge Helsedirektoratets rapport fra mars 2010 bør om lag 4 % av pasientene som lider av hjerteflimmer tilbys ablasjonsbehandling som hovedtiltak. Dis-

se pasientene vil, i tråd med pasientrettighetsloven og prioriteringsforskriften, etter en individuell vurdering ha rett til nødvendig helsehjelp og således en frist for når behandlingen senest skal starte. De regionale helseforetakene skal sørge for at pasienten tilbys ablasjonsbehandling når dette anses som nødvendig helsehjelp. Slik behandling skal tilbys innen et tidsrom som ut fra en individuell vurdering anses forsvarlig og i tråd med anbefalte retningslinjer fra Helsedirektoratet. Dette gjelder uavhengig av om pasienten har fått fastsatt en frist for rett til nødvendig helsehjelp i form av ablasjon (avklart tilstand) eller om ablasjon er en konsekvens av et lengre utrednings- og behandlingsforløp (uavklart tilstand).

Forsvarlighetskravet står sentralt ved fastsettelse av individuell behandlingsfrist etter pasientrettighetsloven § 2-1 annet ledd, annet punkt, som lyder:

”Spesialisthelsetjenesten skal fastsette en frist for når faglig forsvarlighet krever at en pasient som har en slik rettighet, senest skal få nødvendig helsehjelp.”

Stortinget har delegert ansvaret for å sørge for spesialisthelsetjenester til befolkningen til regionale

helseforetak, jfr. pasientrettighetsloven § 2-1 a. Som helse- og omsorgsminister er det mitt ansvar at dette blir fulgt opp. Budskapet mitt her er entydig: Regionale helseforetak skal sørge for at pasienter med behov for ablasjonsbehandling tilbys denne behandlingen, enten i offentlig regi eller gjennom bruk av andre tjenesteytere i Norge eller i utlandet. Regionale helseforetak skal prioritere økt behandlingsskapasitet for denne pasientgruppen, samtidig som jeg legger til grunn at de løpende vurderer behovet for kjøp av tilleggsskapasitet fra andre tjenesteytere.

Jeg har presisert overfor de regionale helseforetakene at alle pasienter med behov for ablasjon skal vurderes i forhold til prioriteringsforskriften og forsvarlighetskravet. Det innebærer at de regionale helseforetakene må sørge for at ventelistene for slik behandling gjennomgås. I årets oppdragsdokument har jeg bedt om at det rapporteres særskilt om dette arbeidet innen 1. tertial 2011. Rapporteringen vil bli gjennomgått og fulgt opp i rapporteringsmøter med regionale helseforetak i juni i år.